

Yêu

Contents

Yêu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	15
5. Chương 5	22
6. Chương 6	29
7. Chương 7	35
8. Chương 8	42
9. Chương 9	49
10. Chương 10	52
11. Chương 11	59
12. Chương 12	67
13. Chương 13	75
14. Chương 14	80
15. Chương 15	87
16. Chương 16	95
17. Chương 17	101
18. Chương 18	107
19. Chương 19	114
20. Chương 20	120
21. Chương 21	126
22. Chương 22	132
23. Chương 23	139
24. Chương 24	145
25. Chương 25	151
26. Chương 26	155
27. Chương 27	161
28. Chương 29: Chương 28	168
29. Chương 30: Phiên Ngoại Ước Nguyện	180

Yêu

Giới thiệu

Khi nào con người còn tồn tại thì tình Yêu sẽ luôn song hành, điều đó không ai có thể phủ nhận. Mọi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu>

1. Chương 1

Chuyện cũ.

Tôi từ nhỏ đã tỏ ra là một đứa trẻ thông minh hoạt bát, vì thế trong gia đình vốn có truyền thống trọng nam khinh nữ như gia đình tôi, tôi vẫn được bố mẹ yêu thương cưng chiều.

Tôi còn có một đệ đệ mới 5 tuổi, tên là Tô Lăng Tử, tôi gọi là Tô Lăng Quân.

Quân tử hai từ này ngụ ý là sống trên đời phải hành động như người quân tử, đừng làm tiểu nhân, đó là những gì ba mẹ mong đợi nhất từ hai chị em.

Đệ đệ không thích tên gọi Lăng Tử bởi theo cậu tên này có vẻ nữ tính.

Cuộc sống vui vẻ bình lặng trôi đi, cuộc sống rất nhiều niềm vui và hạnh phúc, không có tổn thương gì dù nhỏ nhoi nhất đến với tôi, cho đến mùa hè năm ấy.....

Đó là năm tôi 14 tuổi, được ba dắt đi thành phố phồn hoa THượng Hải để tham dự hội chợ triển lãm, chuyển đi này đáng lẽ chỉ mình ba đi nhưng tôi kiên quyết nài nỉ mẹ cho đi cùng ba thay vì về quê thăm ông bà ngoại.

Không ai hay biết những chuyện xảy ra vào mùa hè năm ấy vĩnh viễn làm mẹ tôi tổn thương và day dứt....

Đến Thượng Hải, ba mời một người hướng dẫn viên du lịch đưa tôi đi thăm thú thành phố, lần đầu được đến thành phố cổ kính và phồn hoa này khiến cô gái trẻ như tôi thấy ngây ngất thích thú.

3 ngày sau triển lãm kết thúc, ban tổ chức mời tất cả thành viên tới tham dự tiệc tối tại một du thuyền trên biển, buổi tối hôm đó ba mang tôi đi dự tiệc cùng.

Lần đầu tiên tham gia bữa tiệc sang trọng như thế tôi không khỏi ngỡ ngàng và ngượng ngập.

Ánh đèn hoa lệ, nam thanh nữ tú diện những bộ đồ sang trọng và quý phái nhất, họ vừa uống rượu vừa trò chuyện vui vẻ, sau lại cùng nhau khiêu vũ. Nhìn quang cảnh đó tôi thấy mình có phần lạc lõng nên bước ra khoang thuyền ngắm cảnh Thượng Hải về đêm.

Thuyền ngừng bên sông Hoàng Phố, từ đây có thể nhìn thấy ánh trăng sáng ẩn hiện trên bầu trời phương Đông, còn có sao trời lấp lánh khiến cảnh sắc càng thêm mê người.

Nửa giờ sau tôi quay trở lại hội trường tìm ba nhưng không thấy ông đâu.

Hỏi chị Hiểu Lệ đi cùng mới biết ba lên tầng 3 gặp một vị khách quan trọng, biết thế tôi tìm đường lên tầng 3 tìm Trà Hương Thính.

Bước dọc hành lang một hồi tôi bắt gặp gian phòng tên là Trà Hương Gian, đoán đoán Trà Hương Gian và Trà Hương Thính chắc là một nên tôi nhẹ nhàng gõ cửa, sau lại phát hiện ra cửa không đóng hẳn mà chỉ khép nhẹ.

Tôi đẩy cửa đi vào trong phòng, bên trong là một căn phòng khách rất rộng và bài trí đơn giản, dưới ánh đèn mờ mờ thấy rõ vẻ cổ kính.

Bên trong không một bóng người, tôi liền quay người định đi ra thì nghe một tiếng “tách”, đó là tiếng đóng cửa.

Một thiếu niên trong bộ lễ phục màu đen, mắt nửa nhắm nửa mở, tôi xoa xoa đầu từng bước tiến lại phía tôi.

Từ xa tôi đã ngửi thấy mùi rượu tản mát từ người hắn, tôi bước nhanh qua, chưa kịp vượt qua người hắn, tôi thì đã bị kéo mạnh lại.

Cơ thể không chịu được đại lực nên lão đảo, ngã lên trên tấm thảm trắng dưới nền nhà.

Mà hắn cũng thuận thế nằm luôn lên trên người tôi....

Sau đó chuyện gì xảy ra tôi cũng không còn nhớ rõ ràng nữa, chỉ mang máng lúc đó tôi đã cố giãy giụa và la hét.

Thời gian cứ trôi qua, tôi mệt mỏi vô lực giãy giụa chỉ có thể kêu gào khóc lóc, mang tất cả bi thương uất hận phát tiết ra ngoài theo thanh âm.

Không có ai tới cứu tôi, thanh âm duy nhất tôi nghe thấy lúc đó chỉ là tiếng thì thào trong men say của người đó, đó là một cái tên nữ nhân: “Tổ Hành, Tổ Hành...”.

Khi cửa phòng bật mở, tôi cuộn mình vào bên tường, ngẩng đầu nhìn thì thấy ba và mấy người nữa vọt vào, tôi òa khóc nhào vào lòng ba, không nhìn rõ được biểu hiện trên mặt ba lúc này, gương mặt ông đang há hốc, thở dốc, cổ họng nghẹn cứng không nói được thành lời.

Chuyện gì xảy ra sau đó tôi cũng không còn nhớ rõ.

Khi về tới nhà tôi cơ hồ như kẻ mất hồn, giấu mình trong phòng, không nói chuyện, không ăn cơm.

Mẹ cứ nhìn thấy tôi là khóc.

Ngày khai giảng tôi cũng không đi học, mãi đến khi bà ngoại tới thăm nom an ủi, tôi mới nhớ lại một chút chuyện xảy ra.

Bà run run xoa bàn tay già nua lên mặt tôi nói: “Muội muội a, con không thể cứ như thế này mãi được”.

Nói xong ôm tôi khóc nức nở.

Tôi cũng ôm bà khóc, khóc như chưa bao giờ được khóc, khóc ọ ọ khuất trong lòng đều phát ra hét.

Tôi lại tiếp tục đến trường.

Sau khi vào học 3 tháng, vào một buổi chiều đông giá rét, trời đất âm u, mưa phùn rả rích, đang đi trên sân trường, tự nhiên tôi thấy mắt mũi sầm lại, lẫn ra ngất xỉu.

Khi tỉnh lại tôi phát hiện ra mình đang nằm ở bệnh viện, xung quanh giường là các bạn cùng lớp, cô chủ nhiệm, mọi người đều lo lắng nhìn tôi.

Chủ nhiệm lớp nói: “Ba mẹ em đang nói chuyện với bác sỹ, em cứ nằm yên ở đây”.

“Thế ạ” Tôi lên tiếng, kéo chăn lên đắp quanh người rồi rơi vào trầm mặc.

Một lát sau ba mẹ tôi trở lại, mắt mẹ còn sưng đỏ chứng tỏ mẹ vừa mới khóc xong.

Ba đi phía sau, có vẻ bình tĩnh hơn nhiều so với mẹ.

Mẹ đến ngồi cạnh nắm nắm tay tôi, ba đứng cảm ơn cô chủ nhiệm và mọi người.

Họ đi rồi tôi mới lên tiếng hỏi mẹ: “Con bị làm sao vậy?” “Không, không có việc gì cả”.

Mẹ không nói thêm được nữa nước mắt cứ rơi xuống.

Ba nhìn mẹ nói: “Em đừng có như vậy được không?” Sau đó ba mẹ bình tĩnh nói chuyện với tôi, lúc này tôi mới biết tôi đang có bầu đã 5 tháng, thân thể suy yếu nên không thể xử lý cái thai này, nếu cố làm sẽ ảnh hưởng tới tính mạng.

Biện pháp duy nhất bây giờ là phải sinh hạ đứa trẻ.

Vì thế, từ hôm đó tôi lại ngồi lì trong phòng, không nói chuyện, không muốn ăn cơm.

Ba mẹ cũng trầm lắng, đệ đệ thỉnh thoảng chạy sang phòng tôi thủ thủ chuyện trò.

Khi mang thai đến tháng thứ 8, vào một đêm khuya, tôi thấy bụng đau quặn, hạ thể chảy ra máu tươi.

Tới bệnh viện tôi vẫn hoảng sợ, cầm chặt tay mẹ và kêu lên: “mẹ, mẹ...” Tôi bị đưa vào phòng phẫu thuật, sau đó lại lâm vào hôn mê.

Đến khi tỉnh lại thì đã là chiều hôm sau, một buổi chiều rất nắng theo ấn tượng của tôi.

“Con tỉnh rồi à?” Mẹ cầm hoa tươi tiến vào phòng.

Tôi kinh ngạc mở mắt: “Vâng”.

Tôi nhìn ra cửa sổ, ngoài kia bầu trời thật xanh thẳm.

Một lát sau ba cũng tới, ba mẹ lại cùng tôi nói chuyện, đại khái là đứa trẻ vì sinh non nên không thể bảo trụ tính mạng.

Tôi không nhớ lúc đó mình có khóc hay không, cũng không nhớ mình đã ra viện như thế nào, gần như trí nhớ trong khoảng thời gian đó bị ai đó đánh cắp đi, tôi cũng không hiểu vì sao lại như vậy.

Sau này về nhà, tôi có nghiên cứu một vài sách vở y khoa mới biết là gây mê trong phẫu thuật có thể làm cho người tôi mất dần trí nhớ, hoặc cũng có thể là do sau khi bị kích thích lớn về tâm lý con người cũng có thể bị mất trí..

Sau đó, cả nhà chuyển tới một thành phố ven biển để bắt đầu cuộc sống mới.

Ý loạn Trong quán cà phê, dưới ngọn đèn trần âm u, người phụ nữ tự xưng là Di Thanh tiếp tục cùng tôi nói chuyện.

Đó là câu chuyện về một cậu bé bị bệnh máu trắng, mới phát hiện bệnh từ tháng trước.

Lúc mới phát hiện nếu có thể thay tủy sống thì bệnh hoàn toàn có thể chữa khỏi, vì thế bọn họ đang cố tìm tủy phù hợp, tìm mãi mà vẫn chưa thấy... Tủy ư?....

lúc này tôi mới nhớ ra là hai tuần trước ba đưa cả nhà đi bệnh viện kiểm tra thủy sống, ba nói sẽ hiến tặng người bệnh nếu ai đó trong nhà có tủy phù hợp.

Lúc lấy tủy ba còn nói với tôi và đệ đệ là hiến tủy và hiến huyết cũng giống nhau thôi, rất đơn giản nên chúng tôi cũng nghĩ mình nên vì xã hội cống hiến thân mình một chút.

Thậm chí khi nghe ba nói xong còn thì thầm nói với đệ đệ: “Không thể tưởng tượng được ba có tinh thần nhân đạo cao cả như thế!” Đệ đệ gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Lúc này Di Thanh kích động cầm tay tôi nói: “Ô tiểu thư, xin cô giúp thiếu gia nhà tôi đi.

Đó là con trai của cô a, cậu rất đáng yêu, mọi người đều yêu mến cậu.

Cầu xin cô...” Trong đầu tôi một mảnh hỗn loạn, sao tự nhiên tôi lại mọc đầu ra một đứa con trai vậy? Bà nói tiếp: “Tiểu thư, kỳ thật bản thân cô đã xét nghiệm rồi, nhưng tủy của cô không tương thích với thiếu gia”.

“Một khi đã như vậy tôi nghĩ tôi cũng không thể giúp được gì” Bà dùng sức nắm chặt tay tôi, “Bác sỹ nói, anh chị em ruột có thể có tủy giống nhau.” “Đây là cái gì ý tứ?” Tôi hỏi.

Bà ngẩng đầu nhìn tôi, “Thực ra thì, nếu thiếu gia có một em trai hay em gái, cậu ấy còn có cơ hội sống.” Tôi rất cục hiểu được, hiểu được bọn họ đã biết tôi tuy không xứng nhưng vẫn tới tìm tôi.

Tôi nghĩ lúc này sắc mặt của tôi nhất định rất khó coi.

“Van cầu cô , đây là biện pháp duy nhất hiện tại.

Cô là mẹ cậu chủ, cô không thể không quan tâm” Nói xong nói xong, bà bỗng nhiên đứng lên, đi đến bên tôi quỳ xuống, trong mắt ngấn nước: “Tôi van cầu cô ...” Tôi cả kinh, vội vàng đứng lên.

Ánh mắt mọi người chung quanh đều hướng về phía tôi.

Tôi vẫn ngồi yên tại chỗ, không lên tiếng, một nam nhân đi tới bên bà, nâng bà dậy và nói: “Không nên ép cô ấy, để cô ấy có thời gian suy nghĩ đã” Tình cảnh như thế này, tôi cũng không dám nghĩ lâu, vội ôm lấy sách trên bàn rời khỏi quán.

Trở về ký túc xá, cả đêm đó tôi mất ngủ hoàn toàn.

Ngày hôm sau tôi về nhà, người đầu tiên tôi gặp là đệ đệ: “Sao chị lại ở đây? Chẳng phải là chị đang ôn thi sao? Nhớ em mới về đúng không nào?” Tôi không có thời gian quan tâm cậu mà quay sang hỏi: “Ba mẹ đâu?” Tôi lên lầu đẩy cửa vào, ba đang ngồi làm việc, trong phòng chỉ toàn sách và sách, ba vốn là người thích nghiên cứu sách vở.

Ba nhìn tôi hỏi: “Sao con lại về nhà lúc này?” “Tối hôm qua có một người tên là dì Thanh tới tìm con” Ba hỏi: “Bà ấy tìm con làm gì?” “Bà ấy nói con có một đứa con trai, đang bị máu trắng, cần con cứu giúp” Tôi nói thẳng, không muốn lãng phí thời gian vòng vo.

“Đây là sự thật sao hả ba?” “Là thật, những gì bà tôi nói đều là sự thật”.

Ba quay lưng về phía ánh mặt trời nên tôi không nhìn rõ biểu hiện trên mặt ông.

“Làm sao có thể như thế? Năm đó ba mẹ chẳng phải đã nói với con là đứa trẻ không sống được sao?” Tôi gần như không áp chế được sự kích động.

Ba bước từng bước lại phía tôi nói: “Ba mẹ đã gạt con, đứa trẻ lúc đó rất yếu nhưng vẫn sống sót.

Ba đã để cho gia đình cha nó đưa nó đi.” “Tại sao ba lại làm như vậy, làm sao có thể chứ?” Thanh âm của tôi như thấp dần thấp dần, tôi ôm đầu ngồi sụp xuống.

Cha xoay người ôm lấy hai vai tôi, không nói được một lời.

Tôi đột ngột ngẩng đầu rưng rưng nhìn ba: “Vậy giờ con phải làm sao đây?” Ba nói: “Ba cũng không biết nữa, muội muội, bà cũng không biết phải làm sao bây giờ”.

Tôi thì thào: “Con có thể gặp đứa trẻ một lần được không hả ba?” “Cũng được”.

Ba đáp.

Mẹ không biết từ lúc nào đã đứng trước cửa, lúc tôi nhìn thấy mẹ đã vọt vào phòng: “Không được, gặp nó làm gì, dù sao cũng không làm được gì nữa rồi” “Không phải, họ nói còn có cách mà mẹ” “Đó là cái quỷ gì phương pháp? Đừng nghe bọn họ nói bậy.” Trong giọng của mẹ mang đầy tia hận ý Tôi không lên tiếng, nước mắt lại không chịu thua kém chảy ra.

Nhìn như tôi vậy, mẹ cũng bắt đầu nức nở, “Muội muội a, mẹ không thể để cho con làm việc này.

Con còn phải xuất ngoại du học, tương lai rộng mở, làm gì phải đâm đầu vào mấy việc như thế này?” Mẹ chuyển hướng ba, “Rốt cuộc là anh vừa nói gì với nó?” “Việc quan trọng như thế này, nên để con con suy nghĩ.” Ba nói “Nghĩ cái gì? Con có thể nghĩ ra cái gì? Chẳng lẽ anh định để con gái chúng tôi cứ theo ý họ mà làm sao.

Còn phải sinh bao nhiêu đứa trẻ nữa mới đủ, có phải sinh 1 đứa là chắc chữa được bệnh đâu?” “Đủ rồi, đừng nói nữa được không.” Biết mẹ là tốt với tôi, nhưng những lời nói này tôi không tài nào tiếp nhận nổi.

Nói xong, tôi cũng không quay đầu lại , chạy vào phòng mình.

2. Chương 2

Buổi tối hôm đó tôi nằm trên giường suy nghĩ rất nhiều.

Tôi nghĩ đến cuộc sống sau này của mình.

Từ lúc lên cấp 3 tôi đã có ý định đi du học nên từ đó tới nay đều chuẩn bị hết thảy cho chuyến du học đó, nào là tham khảo tài liệu nước ngoài, tìm hiểu tập quán sinh hoạt của nước bạn, tham gia các diễn đàn trao đổi thông tin... Cuối cùng tôi cũng đã đi đến lựa chọn nơi lý tưởng cho việc du học của mình – đó là thành phố Sydney xinh đẹp.

Ba mẹ cũng có ý chờ đợi lên đến đại học rồi cùng chuyển sang đó với tôi.

Tôi vẫn luôn nghĩ rằng cuộc sống như tranh vẽ đó sẽ nhanh chóng trở thành hiện thực.

Hàng đêm tôi lại nghĩ tới mẹ của tôi, mẹ là một phụ nữ truyền thống.

Ngày còn trẻ mẹ bất chấp sự phản đối của Cố gia mà kết hôn với ba tôi, một người sinh ra trong gia đình thường dân bản hàn.

Sau khi sinh tôi xong bà liền nghỉ ở nhà nuôi dạy con cái, làm hậu phương vững chắc cho chồng con.

Tôi tin rằng việc xảy ra với tôi ngày đó, mẹ là người bị tổn thương nhiều nhất, tôi biết bà đã rất nhiều lần rơi lệ sau lưng tôi.

Từ khi chuyện đó xảy ra, đêm nào bà cũng có thói quen đi đến giường tôi, nhìn tôi một cái rồi mới an tâm đi ngủ.

Nghĩ đến mẹ tôi lại liên tưởng tới con trai tôi...Đứa con tôi chưa từng gặp mặt.

Không biết đứa trẻ lớn lên trông có giống tôi chút nào không, không biết có thích xem phim hoạt hình, có thích ăn đồ ngọt như tôi hồi bé không....không biết thời gian vừa qua bé sống và lớn lên thế nào... Miên man suy nghĩ cho đến khi tôi mệt quá thiếp đi... Sáng hôm sau tỉnh dậy đã là hơn 10 giờ sáng.

Trong nhà không còn ai, tôi mới nhớ hôm nay là Chủ nhật, tôi liền gọi điện thoại cho Ba: “Con muốn đi Bắc Kinh vào ngày mai” Ba trầm mặc một lát rồi nói: “Được rồi, để ba sắp xếp” Thực ra, từ khi ba mở miệng nói với tôi về sự tồn tại của đứa trẻ, trong lòng tôi đã ngầm đưa ra quyết định mất rồi.

Cho dù đứa trẻ kia không có quan hệ máu mủ với tôi, tôi cũng không tài nào bỏ mặc được, huống chi đó lại là đứa con tôi dứt ruột đẻ ra.

Buổi chiều, mẹ đưa tôi đến miếu thấp hương bái Phật, tôi biết mẹ luôn có lòng tin mãnh liệt vào tín ngưỡng.

Khi bái Phật xong, mẹ rút cho tôi một quẻ, đó là quẻ trung bình, trên đó viết rõ: “Mọi việc đều nên thuận theo tự nhiên mà làm, sông có khúc người có lúc, thiên mệnh nan vi, tiền sinh nhất định, đây là tiền duyên nên đừng để lỡ dịp” Trên đường về, tôi trực tiếp lái xe, mẹ ngồi cạnh đột nhiên nói: “Mẹ đã mua cho con hai chiếc áo lông rất dày, ở Sydney mùa đông rất lạnh” “Không cần đâu mẹ, mùa đông ở đó cũng giống như ở mình thôi, thực không lạnh hơn nhiều lắm”.

Về đến nhà, mọi việc rất bình ổn, khoảng chừng hơn 11 giờ ba mới trở về, đến nửa đêm đúng như tôi dự đoán trong phòng ba mẹ phát ra tiếng khắc khẩu ầm ỉ.

Bên này, tôi lặng lẽ thu thập hành lý để ngày mai đến Bắc Kinh.

Sáng hôm sau, tôi vừa bước ra phòng đã thấy mẹ với đôi mắt đỏ au đang chuẩn bị bữa sáng còn ba thì lật lật tờ báo ngày đọc.

Sau khi đệ đệ đi học, ba mẹ cùng đưa tôi đến sân bay.

Mẹ thực trầm lặng, tôi biết bà đang oán giận tôi vì không chia sẻ ý định với bà.

Đến sân bay, ba người chúng tôi ngủ lại khách sạn Đông Phương.

Ba mẹ từng mang chị em tôi đi rất nhiều nơi du lịch như Vân Nam, Cáp Nhĩ Tân, Đông Kinh....

nhưng chưa bao giờ đi đến Bắc Kinh cả.

Tôi thoáng buồn bực vì chưa bao giờ được đặt chân tới thủ phủ với bề dày văn hóa và lịch sử oai hùng này.

Đến giờ tôi mới hiểu được nguyên do vì đâu, có lẽ bọn họ muốn tôi thực sự cách xa một số người mà họ mong muốn cả đời này tôi sẽ không bao giờ chạm mặt.

Tôi thực không thích nơi này, bởi thứ nhất nơi này rất lạnh.

Xuống máy bay tôi lập tức cảm giác được cái lạnh căm căm cắt ra cắt thịt, khác hẳn với ánh nắng mặt trời ấm áp phương Nam.

Thứ hai là nơi đây rất tắc đường, không hiểu vì sao Bắc Kinh có nhiều cầu vượt nhiều tầng đến thế, xe cộ đan xen không ngớt.

Tôi không nhịn được hỏi ba: “Vì sao Bắc Kinh có nhiều cầu vượt thế ba?” Lái xe taxi nghe xong buồn cười ra tiếng.

Lúc còn nhỏ tôi hay đặt những câu hỏi rất kỳ quái, có lần cả nhà đi du lịch qua một thôn tên là “Lục giác thôn”, tôi đã hỏi ba tại sao không kêu là Tam giác thôn và cứ phải là lục giác.

Từ nhỏ tới lớn, ba mẹ đã quen với những câu hỏi ngây thơ của tôi kiểu này nên thường chẳng để ý.

Đến trưa, cả nhà tôi ăn cơm cùng Hình Tuệ tỷ tỷ, chị hơn tôi 6 tuổi, là hàng xóm cách vách của gia đình tôi.

Đối với tôi mà nói, Hình Tuệ như một người chị gái, hai chúng tôi vẫn thường xuyên liên hệ với nhau, lúc tôi đi học đại học, chị ấy vẫn hay qua thăm hỏi tôi.

Tất nhiên là những việc đã xảy ra với tôi chị ấy cũng biết.

Sau khi tốt nghiệp đại học, chị ấy cùng bạn trai chuyển tới đây sinh sống, hiện tại công tác trong một công ty Luật nổi tiếng.

Chị cũng biết vì sao gia đình tôi đến đây, có lẽ ba tôi đã gọi và kể cho chị trước.

Lúc gặp mặt, tất cả chúng tôi đều rất cao hứng.

“Sao em béo thế này, không phải em nói là đang giảm béo sao?” Chị trêu chọc.

“Em không đủ kiên trì để giảm béo đâu”.

Tôi làm bộ bất đắc dĩ trả lời.

Cơm trưa xong, chị ấy trở về văn phòng luật sư, còn cả nhà tôi trở về phòng nghỉ ngơi.

Buổi tối chúng tôi lại gặp nhau ăn uống trò chuyện.

Khi trở lại khách sạn, tại đại sảnh đã ngồi sẵn một người đàn ông hình như đang chờ đợi chúng tôi nên chỉ vừa nhìn thấy ông tôi đã gật đầu chào.

Ba bảo tôi trở về phòng, chẳng có việc gì làm nên tôi gọi điện cho đệ đệ nói chuyện.

“Chị và ba mẹ làm sao có thể làm thế với em cơ chứ? Chỉ lưu lại đúng một tờ giấy rồi bỏ đi”.

Vừa nghe thấy tiếng tôi đệ đệ đã phẫn nộ chất vấn.

Ngược lại, tôi lại thấy khoái trá, chỉ cười cười trong điện thoại.

“Mọi người một câu cũng không thèm nói với em, trốn em đi Bắc Kinh chơi, có biết tối nay em phải ăn gì không? Bác Khang nấu ăn rất tệ” Tôi nhin không được nên cười phá lên: “haha, thật vậy sao? Trước kia em không phải rất lợi hại sao? Cho dù đang ở sa mạc cũng có thể đem cát nấu thành cơm hay sao?” “Thôi được rồi, không nói nữa”.

Nhưng mà chị và ba mẹ đến Bắc Kinh làm gì?”.

Đệ đệ bắt đầu nghiêm túc hơn: “Khi nào thì trở về?” “Chị cũng không biết nữa”.

Tôi thành thật trả lời.

“Chị à, tốt cuộc là có chuyện gì xảy ra vậy?” Đệ đệ chỉ những lúc rất cao hứng hay cực kỳ lo lắng mới gọi tôi hai chữ “chị à” nghe êm ái như vậy.

Trong lòng tôi dâng lên một nỗi phiền muộn vô bờ: “Không có gì đâu, chờ lát mẹ về, chị sẽ bảo mẹ gọi cho em nhé!” Nói xong tôi vội cúp điện thoại.

Đệ đệ đã gần 17 tuổi nhưng không hề nhạy cảm với những việc xảy ra xung quanh mình.

Vì vậy tôi cũng không buồn vì chuyện của mình mà ảnh hưởng tới nó.

Nếu thực sự ông trời nhìn trúng tôi, vậy hãy cứ để mình tôi gánh vác sự trừng phạt của Trời đi vậy.

Tắm rửa xong, tôi ngồi chờ ba mẹ trở về, lúc đang xem phim mẹ gõ cửa bước vào: “Sáng sớm mai nhớ dậy sớm, nhớ trang điểm chút con ạ”.

Vừa nói mẹ vừa mở tủ quần áo lục lọi tìm kiếm.

Nghe mẹ nói thế tôi cũng hiểu chuyện gì sắp đến, tôi cũng đi tới tủ quần áo cầm lấy một bộ váy kiểu Italy màu đen rất rộng: ‘Mẹ, mẹ thấy cái này thế nào?’ “Được rồi, thế chiếc áo khoác màu hồng nhạt lần trước mẹ đưa con đi mua con có mang theo không?” “Có mang theo, nhưng ăn mặc như thế liệu có quá ngây thơ không mẹ? Con muốn trông mình già dặn hơn chút” Mẹ lắc đầu: “Con vốn dĩ vẫn còn trẻ, cần gì phải làm mình già đi làm gì?” Trong lòng tôi thấp thỏm nghĩ đến ngày mai.

Con trai của tôi tên là Tử Thiện, đó là Di Thanh nói cho tôi biết.

Sáng sớm tôi đã đứng trước gương lựa chọn quần áo, lúc này tôi cũng muốn chọn ình một bộ quần áo trông cho đứng đắn, phù hợp với phụ nữ đã có chồng con.

Trước kia tôi tuyệt không có hứng thú với mấy đề tài lấy chồng, sinh con cho nên hiện phải đối mặt với bằng ấy chuyện xảy ra cùng lúc tôi không khỏi ngỡ ngàng.

Tôi đứng trước gương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt mình trong gương, hi vọng có thể nhìn ra nét biến đổi của mình nhưng tôi tuyệt nhiên không nhìn thấy vết tích gì trong đó.

Cuối cùng tôi cũng chọn được một chiếc áo sơ mi cổ Đức màu vàng kết hợp với một chiếc váy màu đen xếp li.

Ngược với ý tưởng lúc ban đầu là muốn mình trông già hơn chút, sau khi mặc bộ đồ vào tôi mới thấy cũng không đến nỗi nào.

Ra ngoài khách sạn gặp mẹ, mẹ khen: “Trông con gái mẹ xinh quá” Đến đón chúng tôi là một chiếc xe Lexus 470 rất sang trọng và sành điệu.

Cuối cùng xe cũng đến một trang viên, bên trong là một biệt thự đang bị bao bọc bởi tuyết trắng.

Mở cửa đón chúng tôi là Di Thanh, bà ôn hòa cười: “Mời hai người vào nhà, phu nhân đang đợi rất lâu rồi” Trong đại sảnh ngồi đợi chúng tôi là một phu nhân mặc bộ sườn xám màu nhung, bà đứng trên một tấm thảm nhung tuyệt đẹp, ánh đèn lung linh chiếu vào làm bà thêm phần sang trọng.

Nhìn qua thật không đoán được tuổi của bà.

“Tôi đã chờ hai người rất lâu rồi, mời hai người ngồi”.

Bà tôi mở lời với giọng nói rất ôn nhu.

“Cháu muốn gặp con trước được không ạ?” Tuy biết rằng như thế là không lễ phép nhưng tôi không thể nhịn được.

Tôi cùng mẹ bước lên lầu, ba không đi theo bởi vì mẹ vừa nói cho tôi là hàng năm ba đều đến đây thăm cháu một lần.

Bước vào phòng em bé tôi mới phát hiện ra là họ rất cưng chiều con tôi, căn phòng được trang trí rất tinh xảo và cầu kỳ.

Trần nhà hoa văn trang trí theo ngũ hành và có gắn trăng sao, làm người tôi có cảm giác rơi vào vũ trụ sâu thẳm.

Bên tường treo đầy ảnh em bé từ lúc còn bé tới khi lớn, đồ chơi chất hàng đống ở một góc phòng.

Em bé đang nằm trên giường, nhìn thấy hai mẹ con tôi, bé ngước mắt lên nói : “Xin chào” Tôi mỉm cười: “Chào bé” “Chị là ai?” Em bé hỏi tôi.

Ta là mẹ của con, suýt nữa tôi thốt ra câu đó nhưng Dì Thanh đứng cạnh vội nói: “Đây là tỷ tỷ của con, hôm nay tới thăm con đây” Nghe đến thế tôi hơi nhúm mày.

Tỷ tỷ sao? “Em tên là gì?” Dù rằng đã biết tên bé nhưng tôi vẫn muốn trực tiếp hỏi.

“Tử Thiện”.

Bé hồn nhiên đáp.

Tôi lặng lẽ quan sát bé xem có chút gì giống tôi không nhưng chỉ có lông mi hơi hơi giống còn lại gần như không có nét gì của tôi cả.

Tôi vẫn chưa cảm thấy giữa mình và bé có sự liên hệ máu mủ nào cả.

Đến khi bước ra khỏi phòng mẹ nhẹ nhàng nói: “Em bé rất giống con hồi bé” Dì Thanh giải thích với chúng tôi là em bé mới phát bệnh nên đang điều trị bằng hóa chất, sợ bé ở viện lâu ngày sẽ bị tâm lý nên mới đưa về nhà điều trị.

“Tử Thiện là đứa bé rất thông minh, lúc lên hai đã có thể đọc được mấy trăm câu thơ Đường.

Bé còn có tài năng âm nhạc thiên phú, ba tuổi đã bắt đầu học đàn dương cầm, tới giờ có thể đánh được bài số 5 rồi”.

Dì Thanh tự hào khoe khoang.

“Bé thích xem phim hoạt hình sao?” Tôi tự nhiên buột miệng hỏi.

“Tất nhiên là thế rồi”.

Phu nhân vừa cười vừa nói.

Đến chiều tôi cùng ba mẹ rời đi, phu nhân và Dì Thanh ra tận cửa để chào.

Đi được một đoạn mẹ nói: “Bà ấy là người rất dễ sống” Buổi tối tôi nằm trên giường ngẫm nghĩ về Tử Thiện, tôi thực rất muốn bé trưởng thành khỏe mạnh, hơn nữa còn muốn từ nay về sau, trong cuộc sống của bé sẽ có thêm tôi.

Tôi nói cho ba mẹ quyết định của mình.

Cả hai nghe xong đều rơi vào trầm mặc.

Cuối cùng tôi đưa ra một quyết định, đó là phải thử ADN xác định xem tôi và bé có thật là mẹ con hay không, nếu đúng thì tôi sẽ vì bé mà sinh hạ thêm một hài tử nữa.

3. Chương 3

Đêm dài rất sâu

Kết quả nhanh chóng được đưa tới đã làm cho tôi tiêu trừ hẳn được cảm giác nghi ngờ.

Tôi trả phòng khách sạn và chuyển tới Gia viên nhà họ Diệp.

Ngày hôm đó ba mẹ tôi cũng rời khỏi Bắc Kinh để trở về nhà.

Lúc này tôi không biết phải đối diện với tương lai như thế nào, nhưng con đường này chính tay tôi lựa chọn nên tôi hẳn là phải tự mình bước đi.

Tôi được an bài trong một căn phòng rộng rãi, xung quanh bài trí nhiều chậu hoa lan rất thanh nhã và tinh xảo.

Trong phòng bài trí khá đơn giản, chỉ có một chiếc giường nhỏ gọn, còn có cửa kính trang trí bằng hoa văn giản đơn nhưng tinh tế, rèm cửa màu tím làm bằng lụa mỏng càng tôn thêm vẻ tôn quý cho căn phòng.

Mở cửa sổ ra là một ban công rộng lớn, đứng trên ban công có thể nhìn thấy dãy núi phủ tuyết trắng phía xa xa.

Tôi hít sâu một hơi khí lạnh, lúc này đã vượt quá hẳn cảm giác chông chênh khi ba mẹ rời đi.

Buổi tối, tôi cùng với phu nhân ăn bữa tối.

Cả hai ngồi lọt thỏm quanh một chiếc bàn kiểu cách châu Âu kinh điển, có khắc hoa văn sang trọng, đèn tường chiếu xuống tạo vẻ lung linh sang trọng cho cả căn phòng.

Bà cũng nhân lúc này giới thiệu với tôi sơ bộ về con người ở đây.

Dì Thanh là quản gia, ngoài ra còn có Ninh thẩm là người chuyên dọn dẹp và Bác Phúc lái xe.

Bác Phúc chính là người đàn ông trung niên đi cùng với Dì Thanh đến tìm tôi hôm đó.

“Cuộc sống ở đây rất đơn giản, con cần gì cứ kể Dì Thanh chuẩn bị cho, con cứ coi đây như nhà của mình là được” “Con biết rồi”.

Tại ngôi nhà này tôi nghĩ mình chẳng thiếu bất kỳ cái gì cả.

Sau khi ăn xong, tôi đi đến phòng của Tử Thiện.

Bé vừa uống thuốc xong, nằm ở trên giường nhìn tôi hỏi: “Chị lại tới nữa à?” Tôi cười cười, cố tình dùng điệu bộ mà tôi hay dùng lúc nói chuyện với đệ đệ: “Đúng vậy, nhớ em quá nên phải tới thăm em nữa đây” Bé lộ vẻ kì quái nhìn tôi: “Vì sao chị lại nhớ em?” “Bởi vì chị nghe nói em biết đánh đàn dương cầm, cho nên muốn tới xem xem điều đó có thật hay không?” “Vậy thì được rồi, đợi em khỏe hẳn, về sau nhất định sẽ đàn cho chị nghe một bản”.

Bé chân thành nhìn tôi nói.

Tôi ngồi cạnh bé trên giường nói chuyện với bé thật lâu, tôi kể cho bé nghe những chuyện cổ tích xa xưa... cho đến tận khi bé dần đi vào giấc ngủ.

Trước lúc rời đi, tôi cúi xuống hôn lên trán bé lần cuối.

Đây là lúc tôi phải có dũng khí để đối mặt với mọi chuyện.

Căn phòng của bé mang theo phong cách điển hình của nam hài tử, màu sắc dùng trong phòng đều thuộc gam trầm hoặc xanh, cách thức trang trí cũng rất đơn giản và góc cạnh.

Mùa đông lạnh thế này, ở trong căn phòng rộng rãi, tôi có đắp bao nhiêu chăn đều cảm thấy không có đủ.

Đêm đến, tôi lặng lẽ nằm trên giường chờ đợi mọi sự sắp đến với mình.

Lúc này tôi lại nhớ tới mẹ.

Từ khi tôi bị tai nạn ngoài ý muốn, mẹ đã trăm phương nghìn kế tìm bằng được bác sỹ giỏi để giải phẫu làm lại màng trinh cho tôi.

Cuối cùng những cố gắng của mẹ lại là con số không, bởi người đàn ông thứ hai trong đời tôi cũng vẫn là người đó.

Đang mãi mê suy nghĩ thì tôi nghe thấy tiếng mở cửa rồi sau đó là tiếng khép cửa lại.

Tôi nghe thấy rõ tiếng bước chân chậm rãi tới gần, tiếng mở cửa tủ quần áo, rồi tiếng nước róc rách trong phòng tắm..

Giờ phút này tôi có cảm giác tất cả mọi thứ trên đời này đều tựa như hư ảo.

Đầu tuần trước tôi còn là một cô sinh viên tươi vui đứng trên học đường, cuối tuần này tôi đã nằm ở một nơi xa lạ, chờ đợi một người đàn ông xa lạ đến làm chuyện yêu.

Điều tôi cảm thấy bi hài nhất là đến cả tên của hắn là gì tôi cũng chưa hề hay biết.

Nghĩ đến đó tôi không tránh khỏi u buồn.

Đợi đến lúc tôi tỉnh táo lại thì xung quanh đã bị bao bọc bởi một hơi thở đầy nam tính.

Tôi có chút sợ hãi và lảng tránh hắn.

Động tác của hắn cũng vì thế mà dừng lại, xung quanh toát lên vẻ yên tĩnh đáng sợ, hơi thở ám muội tràn ngập không khí.

Một lúc sau đối phương mới tiếp tục động tác vừa rồi.

Tôi vẫn nằm im tùy hắn muốn làm gì thì làm.

Động tác của hắn rất nhẹ nhàng và chậm rãi tuy nhiên tôi vẫn cảm thấy rất đau, tự dưng tôi muốn khóc, phần vì ủy khuất, phần vì đau đớn về mặt thể xác.

Nước mắt không tự chủ được cứ thế rơi xuống, thấm đẫm chiếc gối ... Ngày hôm sau khi tôi tỉnh lại đã thấy bên cạnh trống trơn.

Cơ thể đau nhức nhưng tôi vẫn cố xoay mình bước xuống giường, mặc quần áo, rửa mặt chải đầu.

Vừa bước ra phòng tắm tôi đã nhìn thấy Di Thanh đi vào.

Bà nói: “Thiếu gia đã đi Công ty rồi, phu nhân đang ở dưới nhà chờ cô xuống ăn sáng” “Vâng ạ”.

Tôi cảm thấy hơi có điểm ngưng ngừng, vội bước nhanh xuống lầu.

Vào phòng ăn, phu nhân đang đọc báo, thấy tôi bước vào liền ngẩng đầu nhìn tôi.

Bà hơi ngạc nhiên khi thấy tôi khóc đến sưng đỏ mắt: “Thật sự là ủy khuất cho con quá”.

Nói xong bà nắm lấy tay tôi: “Yên tâm con gái ạ, chúng ta sẽ bồi hoàn lại cho con tất cả” Tôi thần nhiên trả lời: “Bác à, kỳ thật cháu cũng muốn Tử Thiện nhanh khỏi bệnh” Bà mỉm cười hiền từ “Ta hiểu rồi, về sau con cứ gọi ta là Mẹ, giống như Quân Lâm vậy” “Mẹ ạ?”.

Tôi có chút sững sờ.

“Quân Lâm là con trai của ta, cũng chính là cha đẻ của Tử Thiện” Quân Lâm - một cái tên nghe rất uy nghiêm.

“Mẹ đã hứa với ba mẹ con là sẽ chăm sóc con thật tốt”.

Bà vừa nói vừa nâng mặt tôi lên nhìn: “Từ giờ con cứ coi ta như mẹ ruột của con, được không?” Tôi nhìn thấy sự chân thành trong mắt bà, tôi gật đầu nói: “Vâng ạ”.

Trong lòng tôi thầm nghĩ, dù sau này không thể làm con dâu của bà đi chăng nữa, chỉ cần làm con gái của bà đã thực thỏa mãn lắm rồi.

Ăn cơm xong chúng tôi đi thăm Tử Thiện.

Bé ngồi trên bàn học cặm cụi học Ngữ văn với một cô gia sư trẻ.

Vừa nhìn thấy chúng tôi cô gia sư đã gật đầu chào.

Tử Thiện bị hỏi: “Bà nội, bao giờ cháu có thể trở lại trường học ạ?” Nói xong bé đứng dậy tiến về phía chúng tôi nói tiếp: “Ngày hôm qua Tỉnh Khải gọi điện cho cháu, các bạn đều nói rất nhớ cháu, mà cháu cũng nhớ các bạn lắm bà ạ” Mẹ cười cười khẽ xoa gương mặt nhỏ nhắn của bé: “Sẽ rất nhanh thôi, khi nào khỏi bệnh cháu sẽ lại được đi học” “Vậy khi nào cháu mới khỏi bệnh cơ?” “Nhanh mà, giờ thì mau vào học nốt bài đi cháu”.

Sau đó tôi cùng mẹ lại rời khỏi phòng.

Ra đến cửa mẹ nói: “Từ khi Tử Thiện bị bệnh không thể tới trường, chúng ta liền mời một vị gia sư tuần ba buổi đến dạy cho bé” “Vậy ạ”.

Tôi thầm cảm thấy may mắn vì Tử Thiện sinh ra trong một gia đình giàu có thế này.

Sau này qua Di Thanh tôi mới biết, với người ngoài bọn họ đều nói là Tử Thiện là con của một vị anh họ của Quân Lâm, vì gia cảnh khó khăn không thể nuôi nấng nên gia đình mới nhận nuôi.

Chiều đến, tôi ngồi tĩnh lặng trước bàn trang điểm, thực lòng tôi rất thích cái bàn trang điểm này bởi sự cầu kỳ của nó, khung bàn cong cong theo phương thức châu Âu, hoa văn trang trí trang nhã, tất cả đều là màu trắng thanh khiết.

Ngồi trước bàn mà lòng tôi khẽ run lên khi nhìn thấy sắc trời dần tối,nghĩa là tôi sắp phải đối diện với những chuyện hàng đêm sẽ xảy ra.

Tôi và hấn đã trải qua vài đêm với nhau, lúc đầu tôi còn có chút kháng cự nhưng đến giờ tôi dần dần có điểm chết lặng.

Tôi luôn duy trì tư thế chịu đựng cho đến khi hấn hoàn tất quy trình, chỉ một lát việc đó liền trôi qua, sáng dậy tôi chỉ cảm thấy có chút đau nhức trong thân thể mà thôi.

Bản thân tôi cũng thấy kì quái, vì tại làm sao mà tôi có thể bình thản với việc này đến thế, thậm chí còn coi việc này như việc ăn cơm uống nước hàng ngày, gần như là một thói quen.

Ban ngày tôi thường qua phòng Tử Thiện để xem bé học, dạy bé viết chữ, vẽ hình, thỉnh thoảng cùng mẹ đi tản bộ ở trang viên.

Có đôi lúc tôi cũng lên mạng chat chit với các bạn đại học.

Thỉnh thoảng tôi cũng ghé qua mấy quyển sách tôi mang theo từ nhà, nhưng không có dũng khí mở chúng ra... Buổi sáng hôm đó, tôi theo thói quen mở lung mở mắt ra, lén thân mình định dậy thì suýt phát hoảng vì hấn vẫn đang nằm cạnh.

Tôi không dám lộn xộn, trong đầu một đồng hồ hỗn độn.

Kể cũng kỳ lạ, từ khi chuyển tới đây, tôi thực sự chưa từng chạm mặt hấn lúc tỉnh táo mặc dù cả hai mỗi đêm đều làm những chuyện thân mật.

Đến thời điểm này, cả hai đều là những người xa lạ đối với đối phương.

Hấn nằm duỗi thẳng trên giường, lông mi dày, mũi cao, môi mỏng, tổng kết hợp thành một khuôn mặt rất tuấn tú.

Tôi khẽ nghiêng người nép vào góc giường, trong lòng thầm cảm thán, Tử Thiện thực giống hấn, mà không, thực anh tuấn giống hấn mới đúng.

Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, tôi vội đứng dậy mặc quần áo chạy ra mở cửa.

Đó là Di Thanh, vừa nhìn thấy tôi bà hỏi: “Vẫn còn ngủ cơ à? Lão gia và phu nhân đang chờ hai người ăn sáng ở dưới nhà đấy” “Vậy ạ, bọn cháu xuống ngay giờ đây” Tôi đóng cửa lại liền phát hiện hấn cũng vừa tỉnh giấc.

Tôi ngượng ngùng không dám nhìn vào hấn, liền bước vào nhà tắm đánh răng rửa mặt.

Xong xuôi, cả hai cùng xuống lầu.

Dáng người hấn rất cao, đại khái cao hơn tôi gần cái đầu, có lẽ khoảng gần 1m80 đi.

Vào nhà ăn đã nhìn thấy một người đàn ông trung niên dáng vẻ uy nghiêm ngồi chính giữa bàn ăn, nhìn qua đã thấy dáng vẻ của người chủ gia đình.

Mẹ ngồi bên phải ông tôi, Tử Thiện đáng yêu của tôi cũng đang ngồi cạnh bà.

Quân Lâm ngồi bên trái cha hấn, tôi cũng theo sau hấn ngồi xuống.

“Ba con đêm qua mới trở về”.

Mẹ vừa nhấp ngụm trà vừa nhìn chúng tôi nói.

“Vâng ạ” Ông cất giọng có vẻ dễ nghe quay sang Quân Lâm hỏi: “Lúc con du học ở Mỹ, cũng dậy muộn như thế này sao?” “Cũng thỉnh thoảng”.

Hắn trả lời ngắn gọn và cụt lủn.

Xem ra quan hệ giữa hai cha con không phải tốt đẹp cho lắm.

Sau đó là một trận yên lặng.

“Quân Tử đã quen với cuộc sống ở đây chưa?” Xem ra người “cha” này cũng chưa quên hẳn tôi.

“Dạ rất tốt ạ”.

Tôi có cảm giác hít thở không thông trước sự quan tâm ưu ái này.

“Ca ca, lát nữa dậy em đánh đàn dương cầm nhé”.

Tử Thiện hướng về phía Quân Lâm nói.

“Được”.

Hắn đáp lại với vẻ sùng nịch và tràn đầy yêu thương.

Dì Thanh đã từng nói với tôi rằng gia đình này có thói quen ngồi ăn sáng với nhau vào sáng chủ nhật.

Bởi vì mọi thành viên trong nhà đều rất bận rộn nên trong ngày khó gặp được nhau, chỉ có bữa sáng chủ nhật là đông đủ nên mọi người đều phải tham dự đúng giờ.

Đến trưa, tôi đang chuẩn bị đi ngủ thì đột nhiên Quân Lâm đẩy cửa bước vào.

Lúc này tôi đang thay áo ngủ, hắn hơi sững sốt một chút, ngượng ngập bước ra ngoài.

Kỳ thật thân thể của tôi mà nói, đối với hắn cực kỳ quen thuộc, vậy mà vẫn còn có vẻ ngượng ngập như thế.

“Xong rồi”.

Tôi thay xong quần áo, leo lên giường chuẩn bị ngủ.

Hắn đẩy cửa bước vào, một lát sau cũng nằm xuống bên cạnh tôi.

Tất cả đều diễn ra trong im lặng.

Những ngày nhàn rỗi đối với tôi thật thích, đang ngồi cạnh lò sưởi ấm áp đọc sách, chuông điện thoại bỗng reo vang, tôi liền đứng lên nghe điện thoại.

“Xin lỗi, cho tôi gặp Tuấn Ngạn được không?”.

Trong điện thoại vang lên một giọng con gái êm ái dịu dàng.

Tôi nghĩ một giây rồi nói: “Xin lỗi nhưng ở đây không có ai tên là Tuấn Ngạn cả”.

Một lúc sau Dì Thanh bước đến hỏi: “Vừa rồi ai gọi điện thoại tới vậy?” “Có ai đó hỏi gặp một người tên Tuấn Ngạn, nhưng mà cháu đã nói họ gọi nhầm số rồi”.

Tôi vừa nói vừa quay trở lại ghế ngồi.

Dì Thanh nghe xong liền che miệng cười, hóa ra Tuấn Ngạn là tên cúng cơm của Quân Lâm.

Trong lòng tôi không khỏi buồn bực, vì sao một người lại có đến hai cái tên, để làm gì cơ chứ? “Như vậy Tử Thiện cũng có hai tên sao?” “Đương nhiên”.

Diệp Hi Hạo là tên chính thức của Tử Thiện”.

Dì Thanh đáp.

Thật sự là phức tạp.

Về sau tôi mới phát hiện ra rằng, ở kinh thành, Diệp gia là một trong số những danh gia vọng tộc còn sót lại, hiện đang làm chủ một tập đoàn khổng lồ.

Tập đoàn này sản nghiệp trải rộng khắp nơi, đều đóng vai trò quan trọng trong mạch máu kinh tế quốc gia như: dầu mỏ, tài chính, chế tạo thép... Mà Quân Lâm hiện đang tiếp quản lại hệ thống ngân hàng thuộc Tập đoàn này.

“Thiếu gia nhà chúng tôi từ bé đã rất thông minh lanh lợi.

Đến cấp hai đã phát minh ra một loại thiết bị tiết kiệm nước bảo vệ môi trường.

Còn được vinh danh là thiếu niên tiêu biểu của cả nước cơ” Dì Thanh không che giấu nổi vẻ tự hào.

Nghe xong tôi lấy làm nực cười, nếu như gia đình tôi giàu có cỡ này, có khi tôi còn có thể sáng chế ra máy quay ngược thời gian nữa ấy chứ.

Tuy nghĩ vậy nhưng tôi cũng không thể phủ nhận sự vĩ đại của hắn.

Khi bước vào thư phòng của hắn, tôi không khỏi choáng ngợp bởi nào là cúp, nào là huy chương, giấy chứng nhận, bằng khen đủ kiểu.

Tiểu học đạt giải toán học Olympic, đại học đạt quán quân các kỳ thi, còn có bằng thạc kỹ kinh tế tại Mỹ nữa.

Tôi không khỏi bội phục những thành tích đáng nể này của hắn.

Thời gian nghỉ đông gần hết, tôi cũng phải bắt tay vào chuẩn bị đề tài tốt nghiệp.

Cùng vì thế nên ngày ngày tôi có chút bận rộn hơn trước.

Đang lúc thu dọn tài liệu, Dì Thanh vọt tiến vào kêu lên: “Tiểu thiếu gia uống xong thuốc bổ dưỡng rồi thì rửa mặt rồi ngủ đi” Tôi chạy nhanh đến phòng của Tử Thiện, phát hiện mẹ đang ôm chặt Tử Thiện hiện đang tái xanh tái xám.

Theo những gì tôi tìm hiểu được về bệnh bạch cầu mãn tính, tôi biết Tử Thiện đang ở cao trào của bệnh.

Những tưởng rằng những triệu chứng này sẽ không bao giờ xuất hiện trên người Tử Thiện, nhưng ai ngờ, trong giây phút tôi không ngờ nhất Tử Thiện lại lâm vào bệnh nặng.

Ngẩng đầu lên tôi liền nhìn thấy Quân Lâm, hắn trầm mặc không nói gì.

Thầy thuốc nhìn chúng tôi nói: “Hiện tại bệnh trạng của bé có vẻ ổn định nhưng cần lưu lại bệnh viện theo dõi vài hôm, có vẻ như đang diễn biến theo chiều hướng xấu” Qua cửa kính, tôi nhìn thấy rõ từng giọt dịch truyền được chậm rãi đưa vào người Tử Thiện, đối với tôi mà nói cũng là từng giọt máu rơi rớt ra ngoài.

Cuối cùng tôi cũng hiểu được, vì sao lúc tôi và đệ đệ bị ốm, mẹ có thể thức trắng đêm chăm sóc chúng tôi? Vì sao trong những lúc chúng tôi bị tổn thương nặng nhất, ba mẹ so với chúng tôi càng đau lòng hơn? Trước kia mẹ từng nói với tôi rằng, sau này có con rồi, con sẽ hiểu.

Hiện tại, tôi đã hiểu.

Quay mặt lại nhìn Quân Lâm, hắn cũng đang trơ mắt nhìn Tử Thiện.

Về đến nhà, tôi gọi điện ẹ, chỉ để nói: “Con xin lỗi.

Bao nhiêu năm nay con đều làm mẹ lo lắng”.

Nói xong nước mắt tôi cứ tuôn rơi lã chã.

Đêm hôm đó động tác làm tình của Quân Lâm có vẻ cấp bách hơn, thậm chí còn có vẻ thô bạo.

Tôi bám chặt lấy thắt lưng của hắn, chủ động đón hòa hắn.

Hai chúng tôi đều giống như hai con thú bị thương, thông qua da thịt cuồng dã để phát tiết sự phẫn nộ của riêng mình.

Vài ngày sau tôi đều túc trực tại bệnh viện cùng Tử Thiện.

Mẹ nhìn tôi nhẹ giọng an ủi: “Con không cần quá lo lắng, bác sỹ nói không có gì nghiêm trọng cả, ngày kia là có thể xuất viện” “Vâng” Có đôi khi tôi phát hiện ra rằng con người tôi năng lực thật hữu hạn, có một số chuyện dù rất muốn làm nhưng lực bất tòng tâm.

Sau khi xuất viện Tử Thiện vẫn rất yếu ớt.

Cho nên lúc nào tôi cũng bế bé, bất kể đi đâu làm gì đi chăng nữa.

Tôi biết làm như vậy không hẳn là tốt cho bé nhưng tôi muốn bù đắp lại những tháng ngày bé thiếu tình thương của mẹ.

Tôi lo lắng về chiếc bụng đang bằng phẳng của mình, khẽ nhìn qua cửa sổ, băn khoăn tự hỏi không biết đến bao giờ cứu tinh của hai mẹ con tôi mới đến.....

4. Chương 4

Từ tháng Tư trở đi, bệnh tình của Tử Thiện tốt lên rất nhiều, có lẽ tại thời tiết dần trở lên ấm áp, xua tống khí lạnh của mùa đông.

Dãy núi trùng trùng điệp điệp phía xa xa đã dần đổi sang màu xanh bởi cỏ cây hoa lá.

Cỏ dại quanh nhà cũng đâm chồi nảy lộc hé ra màu xanh mướt mát, tạo cho không khí nơi đây thêm phần mát mẻ dễ chịu.

Những cây cổ thụ quanh trang viên cũng nảy lộc xuân, cả cây ngọc lan trắng cũng bắt đầu nở những bông hoa đầu tiên.

Ngoài vườn đủ loại hoa hồng trắng, đỏ đua nhau nở hoa mang đến một mùi thơm mát cho toàn bộ khu nhà.

Đúng là khí hậu ấm áp làm cho Tử Thiện có thể tăng cường ra ngoài hít thở khí trời và chơi những trò chơi ngoài trời như xích đu, cầu trượt... Cứ cuối tuần Quân Lâm đều đặn dắt bé đi chạy bộ quanh trang viên.

Có đôi khi bé đi theo ông nội đến hồ nước gần đó câu cá.

Còn tôi, cứ mỗi ngày nắng ấm đều dắt tôiy bé đi leo núi dạo chơi.

Mỗi lần tôi đều cổ vũ bé cố gắng leo cao hơn chút, đi xa hơn chút, dạy bé cách tự vượt qua chính bản thân mình..

Tuy rằng tôi không thể mang lại cho bé một thân thể khỏe mạnh như những đứa trẻ khác nhưng tôi có thể rèn cho bé một ý chí kiên cường, hơn hẳn bạn đồng trang lứa.

Tôi nghĩ một người khi còn trẻ nên trải qua nhiều cay đắng và thất bại mới có thể có được phẩm cách kiên cường và ý chí vươn lên.

Ba của tôi không phải là một ví dụ điển hình hay sao? “Quân Tử, gần đây mẹ thấy con ăn uống không có vẻ ngon miệng lắm, có khó chịu ở đâu không hả con?”.

Lúc ăn cơm trưa mẹ ân cần hỏi tôi.

“Vậy hả mẹ? Con thấy con vẫn khỏe mà”.

Tôi buông đũa, cầm bát canh lên uống.

“Ngày mai Tử Thiện đi kiểm tra định kỳ, con cũng tranh thủ kiểm tra lại thân thể xem có chỗ nào không ổn không nhé”.

Mẹ vẫn lo lắng dằn dò.

Tôi đáp ứng yêu cầu của mẹ: “Vây cũng được”.

Ngày hôm sau tôi cùng Tử Thiện đến bệnh viện kiểm tra.

Hóa ra tôi đúng là một người phụ nữ dần độn, mỗi lần sắp làm mẹ tôi đều không thể tự mình phát hiện ra.

Cầm kết quả trên tay, tôi không tin nổi là mình đã mang thai tám tuần rồi.

Cả nhà mừng rỡ như điên.

Đương nhiên trừ bỏ Quân Lâm bởi tôi không biết hắn đang vui hay đang buồn bởi từ trước tới giờ hắn luôn đối với tôi lãnh đạm.

Có lẽ hắn không hề thích đứa trẻ này, trong mắt hắn, đứa trẻ này chỉ là công cụ để cứu mệnh Tử Thiện mà thôi, nói cách khác chỉ là một sinh mệnh dư thừa.

Nhưng đối với tôi mà nói, sinh mệnh này là một món quà vô giá mà ông trời ban tặng cho tôi, là niềm hạnh phúc vô bờ bến của tôi lúc này.

Vô luận bé xuất hiện trên thế gian này với mục đích gì chẳng nữa, bé thủy chung vẫn là con của tôi, vẫn là hi vọng của cả nhà.

Từ khi biết tôi mang thai, Quân Lâm không còn “yêu” tôi lần nào nữa dù hắn vẫn ngủ cùng giường với tôi như trước, điều này làm cho tôi như trút được gánh nặng vốn đang đè trĩu trên vai.

Bác sỹ nói, khi thai nhi được hơn 13 tuần là có thể xét nghiệm để chẩn đoán tử sống của em bé có hợp với tử sống của Tử Thiện hay không.

Như vậy vẫn tồn tại một khả năng là tử sống của hai anh em không ăn khớp với nhau, vì thế tôi vẫn đeo nặng nỗi sầu lo trong lòng, vạn nhất tử sống không phù hợp thì sao, liệu em bé còn có cơ hội sinh ra trên đời này hay không? Mỗi buổi tối tôi đều đứng lặng trên ban công để cầu nguyện, cầu trời đất phù hộ ẹ con tôi, cầu trời thương xót cho hài tử mới đang thành hình của tôi, cầu trời phù hộ hai anh em khỏe mạnh trưởng thành.

Có lẽ ông trời cũng cảm kích lời khẩn cầu của tôi, đến tuần thứ mười bốn tôi đến bệnh viện làm xét nghiệm, may thay chỉ số HLA ăn khớp và kì diệu hơn nữa tôi biết được đó là một bé gái.

Lúc biết được kết quả, tôi ôm chặt và hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Thiện, tôi cảm thấy mình là người hạnh phúc nhất thế gian.

“Thực tốt quá, quá tốt”.

Mẹ ôm lấy hai vai tôi, ánh mắt trở lên ướt át.

“Tử Thiện à, con sắp có em gái rồi đấy”.

Tôi thì thâm vào tai Tử Thiện.

Bé ngẩng đầu lên nghi hoặc nhìn tôi.

“Sau này em phải đối xử tốt với em, phải yêu thương em thật nhiều, biết không?” Tôi không hề để ý tới ánh mắt nghi hoặc của bé lúc này, tiếp tục nói.

“Vâng”.

Cứ việc bé không rõ ý tứ của tôi lúc vừa rồi, bé vẫn ngoan ngoãn gật đầu.

“Vây từ nay về sau chị sẽ vẫn bế em, đưa em đi leo núi tiếp chứ?”.

Bé tò mò hỏi.

“Đương nhiên chị sẽ vẫn đi cùng em rồi, chẳng qua là mình leo núi ít đi một chút thôi”.

Tới lúc này tôi mới nhớ ra là, từ khi mang thai đến giờ, tôi không còn bế Tử Thiện nữa.

Nguyên nhân thì rất nhiều, một là vì vóc dáng của tôi không cao, hơn nữa thân thể khá gầy, Tử Thiện cũng đã gần bảy tuổi nên tôi khó có thể bế Tử Thiện được nữa.

Mà lý do quan trọng nhất là tôi đang mang thai, mỗi bước đi đều phải rất cẩn thận, nếu cứ bé bé sẽ có thể phát sinh sự tình ngoài ý muốn, tôi thực lòng không muốn ném lại cảm giác mất đi em bé một lần nữa.

Tôi thực cảm thấy áy náy, chờ sinh em bé xong, tôi nhất định sẽ hết lòng bồi thường cho Tử Thiện.

Lễ tốt nghiệp của tôi sẽ diễn ra vào tháng Năm tới.

Tôi phải quay trở lại trường để bảo vệ luận văn tốt nghiệp.

Dù lúc này thai vị của tôi đã khá ổn nhưng Di Thanh vẫn đi cùng tôi trở về để đề phòng có việc gì xảy ra.

May mắn cho tôi là vóc dáng không có gì thay đổi nhiều so với trước, chỉ có phần bụng hơi nhô ra ngoài chút chứ tôi vẫn rất gây guộc.

Cho nên các bạn cùng khóa đều cho rằng tôi mập ra mà thôi.

Gặp lại bạn bè, tôi cao hứng không thể tả nổi.

“Cậu xem, người khác đi tìm việc, cậu cũng đi tìm việc vậy mà mọi người đều gây đi, riêng cậu lại mập ra?”
Bạn cùng phòng tên Đinh Kỳ chất vấn tôi.

“Thì ăn ngon, ngủ ngon, tự nhiên sẽ béo ra thôi.

Ai nói là đi tìm việc sẽ phải gây đi đâu?”.

Tôi lộ ra vẻ bướng bỉnh trả lời.

“À đúng rồi, tớ hỏi cậu, vì sao đột nhiên cậu lại quyết định không đi du học nữa vậy? Không phải là cậu đã chuẩn bị rất chu đáo để đi du học rồi hay sao?” Tôi sưng sốt không biết trả lời thế nào.

“Cậu biết không? Còn nhớ Hiểu Nghiên ở ký túc xá cạnh mình không? Cậu ấy chỉ đạt 6,5 điểm đã đủ điểm đi Thụy Sĩ du học rồi đấy.

Với thành tích của cậu thì việc đạt trên 7 điểm sẽ không là vấn đề.

Cho nên tớ mới thắc mắc vì sao tự nhiên cậu lại bỏ dở cơ hội đi du học vậy? Thật sự là không giống với tác phong của cậu chút nào cả”.

Đinh Kỳ tiếp tục nói.

“Uh”.

Tôi lâm vào trầm tư.

Thực sự là từ đó tới giờ tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc so đo thiệt hơn, tôi được gì mà mất gì khi quyết định bước vào Diệp gia và sinh thêm em bé thứ hai.

Tôi chỉ biết là tôi đã mất đi một giấc mộng của tuổi trẻ, giấc mộng được xây trong bao nhiêu năm tháng thanh xuân của cuộc đời.

Không biết những gì tôi vừa làm có đúng không, có thực sự đáng giá hay không? Tôi tin tưởng rằng tôi chỉ có thể tìm câu trả lời ở tương lai mà thôi.

Nhưng mà hiện tại, tôi biết, nếu cho tôi lựa chọn lại, tôi vẫn lựa chọn con đường này.

Ngày cử hành lễ tốt nghiệp, ba mẹ và đệ đệ cũng đến tham dự.

Khi tôi đứng trên đài tiếp nhận bằng tốt nghiệp từ thầy hiệu trưởng, tôi nhìn thấy trên mặt mẹ ứa đầy những giọt nước mắt xúc động.

Tôi thực cảm ơn ba mẹ, tôi biết tính đến thời điểm hiện tại, tôi chưa bao giờ là một đứa trẻ vĩ đại cả, vậy mà bọn họ vẫn yêu tôi đến nhường ấy.

Khi chúng tôi được khoác lên người bộ quần áo cử nhân, tôi biết rõ quãng đời sinh viên tươi đẹp của tôi đã thực sự trôi qua.

Sau lễ tốt nghiệp, ba mẹ cùng tôi đi ăn cơm trưa.

Mẹ nói: “Đã lâu ba mẹ không tới thăm con, lúc biết con mang thai mẹ đã định tới thăm nhưng mà đệ đệ của con lại sắp thi vào trường cao đẳng, mẹ lại không đi được” Tôi cúi đầu chăm chú ăn: “Không sao đâu mẹ, con khỏe lắm” Mẹ lại nói tiếp: “Hay là con về nhà mình sống một thời gian đi, sau đó về Bắc Kinh cũng được” “A?” Tôi ngẩng đầu nhìn mẹ.

“Thôi vậy để khi nào sinh xong em bé, con trở về cũng được”.

Mẹ tiếp tục.

Nhìn ánh mắt ngập tràn hi vọng của mẹ, tôi nhất thời không biết trả lời thế nào.

“Mẹ à, Tử Thiện bây giờ vẫn chưa khỏi bệnh, nếu không ở bên cạnh bé, con rất lo lắng”.

Tôi chỉ có thể đứng trên phương diện một người mẹ để từ chối mẹ, hi vọng mẹ hiểu được lòng tôi lúc này.

Dì Thanh vốn đang tức tưng bên cạnh tôi, cũng thêm vào một câu: “Đúng rồi đấy” Mẹ có chút thất vọng Tôi nói thêm: “Đợi cho Tử Thiện hết bệnh rồi con sẽ đưa Tử Thiện trở về thăm ba mẹ” Lăng Tử cũng kêu lên: “Ai nha, sao chị có thể làm như thế được chứ” Vừa nói cậu vừa gấp miếng thịt gà trong bát tôi sang bát của cậu.

Thật sự là quá đáng mà, tôi đang mang thai mà nó còn dám tranh giành đồ ăn với tôi.

“Em đúng là mãi vẫn không thấm nhuần tư tưởng đạo lý của Khổng Dung sao.

Hiện tại chị đang mang thai, không nhường chị được chút nào sao?”.

Tôi tức giận bất bình nói.

“Thế thì có gì là lạ đâu.

Trước kia chị cũng đã từng mang thai mà, đây cũng có phải là lần đầu tiên đâu?”.

Lăng Tử cũng không cam lòng yếu thế.

Hắn vừa nói xong thì cả mẹ và Dì Thanh đều buồn cười.

Tôi thật sự dở khóc dở cười, xem ra em trai tôi ngày càng nhanh nhẹn nhanh miệng.

“Em đây, cố gắng đồ đại học đi, đừng để cho ba mẹ và chị mất mặt”.

Tôi vừa động viên vừa khuyến khích Lăng Tử .

“Em biết rồi.

Thật không thể tưởng tượng được chỉ vài tháng không gặp, chị lại trở lên văn vẻ dài dòng thế này”.

Lăng Tử khẽ liếc xéo tôi một cái.

“Chị đây là quan tâm em mà thôi”.

Lăng Tử thật sự là không nhìn thấu mặt tốt của tỷ tỷ ta đây.

Những lời trêu đùa giữa hai chị em khiến cho tôi nhớ lại ngày xưa, những tháng ngày êm đềm ngọt ngào của cả nhà 4 người ngày nào.

Buổi chiều hôm đó tôi phải trở về nhà cùng Dì Thanh.

Nhân sinh là thế, gặp gỡ rồi biệt ly, và bởi vì có biệt ly nên quý trọng những lần gặp mặt.

6h tối chúng tôi đến Bắc Kinh.

Đến đón hai người là bác Phúc.

Khi xe đến trang viên tôi mới phát hiện ra biệt thự sáng choang đèn điện.

Bước vào đại sảnh tôi nghe thấy tiếng dương cầm du dương truyền đến từ nhà ăn, kèm theo đó là từng tràng cười vui vẻ.

Dì Thanh hỏi: “Lão gia và lão phu nhân đâu rồi?” Ninh thẳm tiến tới tiếp hành lý và trả lời: “Lão gia và lão phu nhân đi ăn tiệc bên ngoài rồi” Tôi hỏi: “Tử Thiện đâu?” “Tiểu thiếu gia đi cùng bọn họ rồi ạ” Tôi kỳ quái hỏi: “Vậy trong nhà ăn là những ai?” “Là thiếu gia và bạn bè cậu ấy”.

Ninh thẳm vừa nói vừa cầm hành lý của tôi lên lầu.

Tôi có chút ngoài ý muốn bởi nơi này rất ít khi có khách tới thăm.

Không biết trong đó là những ai, tôi vui vẻ bước vào nhà ăn... Hoa lệ mở màn....

Khi tôi đẩy tấm cửa theo trường phái cổ điển của Pháp ra, tiếng vỗ tay và cười nói trong phòng ăn đột nhiên dừng lại.

Dưới ánh sáng lung linh của đèn chùm, Quân Lâm ngồi ở chính giữa bàn ăn, ngồi bên trái hắn là một cô gái mặt bộ váy hiệu Dior sành điệu, đáng vẻ đoan trang thùy mị.

Ngồi bên phải hắn là một thanh niên mặt tây phục rất anh tuấn, bên cạnh anh tôi là một cô gái mặt quần âu trắng hiệu CK, đáng vẻ rất xinh đẹp.

Tuổi tác của bọn họ xấp xỉ 25 tuổi, đều ở độ tuổi giống Quân Lâm.

Điểm khác biệt là tất cả đều trở mắt nhìn tôi với ánh mắt khó hiểu, tất nhiên là trừ bỏ Quân Lâm.

Tôi mỉm cười nhìn bọn họ gật gật đầu.

Sau đó, ngồi xuống phía đối diện với Quân Lâm.

Bọn họ đều thu hồi ánh mắt nhưng vẫn giữ vẻ im lặng như trước.

Tôi thấy kỳ quái, tại sao tất cả lại im lặng như vậy khi tôi bước vào? Xem ra tôi trở thành kẻ phá rối cuộc vui của họ rồi.

Trong phòng vẫn vang lên tiếng đàn dương cầm du dương, tôi ngẩng đầu lên đúng lúc bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Quân Lâm cũng đang nhìn tôi.

Tôi thực không nên bước vào giữa cuộc vui này mới đúng, tôi lúc này thực hối hận, chỉ biết nhìn chằm chằm vào lọ hoa hồng được cắm rất tinh xảo trên bàn ăn.

Tất cả mọi người cùng im lặng ăn tối.

Một lúc sau Dì Thanh bước vào.

“Chào Dì ạ”.

Vừa nhìn thấy Dì Thanh, người thanh niên kia tươi cười chào hỏi.

Dì Thanh có chút kinh ngạc rồi lại lộ ra vẻ vui sướng: “Chào các cô cậu, lâu rồi không gặp” Sau đó bà tiến lên hàn huyên với họ vài câu.

Bởi vì tiếng nhạc khá ồn nên tôi không nghe rõ bọn họ nói gì cùng nhau, chỉ có thể quan sát biểu hiện của Dì Thanh và bọn họ, xem ra rất thân thiết và thoải mái.

Như vậy bọn họ hẳn là đã quen biết từ lâu.

Sau khi mang đồ ăn tới cho tôi, Dì Thanh lui ra ngoài.

Tôi lặng lẽ tập trung vào món bò bít tết trước mặt, cố gắng lờ đi sự tồn tại của bọn họ.

Thanh niên kia vừa cầm chén rượu nhấp nháp vừa quay sang cô gái ngồi cạnh Quân Lâm hỏi: “Tổ Hành, em đã có dự định gì chưa?” Cô gái đó trả lời: “Trước mắt em sẽ tới làm việc tại văn phòng luật sư của cậu em”.

Âm thanh rất ôn nhu uyển chuyển, thật xứng với vẻ ngoài xinh đẹp của cô tôi.

Thanh âm này tôi nghe hơi quen quen nhưng không biết đã nghe ở đâu rồi.

“Thế em thì thế nào?”.

Anh tôi quay sang cô gái ngồi cạnh hỏi.

“Em sẽ mở một lĩnh vực kinh doanh mới trong công ty của ba em”.

Cô tôi đáp.

“Có phải là xây công trình cho cán bộ hưu cao cấp không?”.

Cô gái ngồi cạnh Quân Lâm hỏi.

“Ừ, công ty ba tớ chuẩn bị hùn vốn với một công ty bên Pháp”.

Bọn họ cứ như thế trò chuyện vui vẻ, thỉnh thoảng phát ra tiếng cười khe khẽ, chẳng ai quan tâm tới sự tồn tại của tôi lúc này.

Trong khung cảnh xa loa sang trọng này, bọn họ tựa như vương tôn công chúa chốn quý tộc với cử chỉ ngôn ngữ tao nhã.

Tôi phát hiện ra rằng trong suốt buổi chuyện này Quân Lâm đều không hề mở miệng nói câu gì.

Chỉ thỉnh thoảng thoáng mở miệng cười một chút mà thôi.

Còn tôi, hầu hết thời gian đều tập trung vào bộ đồ ăn tinh xảo và xa hoa trên bàn.

Đây là bộ đồ ăn kiểu cổ, cực kỳ trân quý, chỉ khi nào có khách quý tới nhà thì chủ nhà mới dùng tới bộ đồ ăn mà thôi.

Bữa tối đó thật sự là vô vị đối với tôi.

Ăn xong, tôi vội lên lầu nghỉ ngơi.

Có điều trong đầu tôi không ngừng hiện lên hai chữ “Tổ Hành”.

Đêm đó tôi ngủ rất sâu, đến sáng sớm có tiếng đập cửa vang lên, tôi mới chạy ra mở cửa.

Đó là Di Thanh.

“Vẫn còn ngủ sao? Nhanh chuẩn bị xuống nhà ăn sáng đi” Tôi mới nghĩ ra hôm nay là chủ nhật, nhanh chóng đánh thức Quân Lâm rồi rửa mặt xuống nhà.

Không nên có lần thứ hai để cả nhà chờ bữa sáng.

Tôi ngồi trước bàn trang điểm buộc vội tóc thành hình đuôi ngựa, mở tủ quần áo tìm bộ váy đơn giản.

Từ khi mang thai, tôi rất thích mặc váy liền, vì dễ mặc, lại có thể đi lại dễ dàng trong nhà hay ra ngoài.

Quả thật tôi thấy mình ngày càng trở lên lười biếng.

Trước kia mỗi lần đi ra ngoài tôi đều phải thử đi thử lại vài bộ quần áo mới chọn được một bộ.

Khi bước theo Quân Lâm vào phòng ăn, tôi ngạc nhiên hết sức vì ngoài ba mẹ ra, còn có hai vợ chồng tuổi trung niên và cô gái xinh đẹp ngồi cạnh thanh niên kia tối hôm qua.

“Chào buổi sớm”.

Quân Lâm nhìn bọn họ gật đầu chào.

“Cũng không còn sớm nữa đâu Quân Lâm à.

Chú nhớ là ngày xưa cháu hay dậy sớm lắm cơ mà”.

Người đàn ông trung niên nói tiếp: “Người trẻ tuổi cậy mạnh cứ hăng hái quá cũng không tốt”.

Nói xong khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi hơi chột dạ, liếc tôi ngĩa là sao? Chẳng lẽ tôi là ác nhân gây ra việc dậy muộn của hắn hay sao.

Tôi không khỏi buồn bực trong lòng.

Mẹ hướng tôi giới thiệu: “Đây là Tô Lăng Quân tiểu thư” Tôi ngồi trên ghế khê nhìn họ mỉm cười gật đầu một cái.

Ba tôi đã từng nói qua, một người có tiền và một người được giáo dục lễ nghi sẽ rất khác nhau.

Cho nên từ bé tôi luôn được giáo dục là phải lễ phép trong mọi tình huống, cứ gặp người lớn tuổi dù là xa lạ đều phải lễ phép chào.

Mẹ nói tiếp: “Quân tử, đây là chú dì của Quân Lâm, còn đây là em họ Tử Đan” Sau đó mọi người bắt đầu ăn uống.

Chú Quân Lâm đột nhiên hỏi: “Tô tiểu thư là thế nào vậy?” “Đó là hôn thê của Quân Lâm ”.

Ba đột nhiên đáp lại làm cho tôi run sợ nhìn về phía ông.

Tất cả mọi người đều im lặng, xem ra không chỉ có mình tôi ngạc nhiên, đến cả Quân Lâm cũng có phần bất ngờ vì câu trả lời này của cha hắn.

Không khí im lặng tột đỉnh khi Tử Đan ngây thơ hỏi: “Bà nội, vị hôn thê là gì ạ?”.

Xem ra bé cũng thấy việc này kì quái.

“Vị hôn thê nghĩa là thê tử trong tương lai cháu yêu ạ” Bé lại hỏi: “Thế về sau tỷ tỷ sẽ thành chị dâu của cháu ạ?”.

Nói xong quay đầu nhìn tôi.

Trong lòng tôi khe khẽ thở dài, ta là mẹ của con, nhóc ạ.

Ngẩng đầu lên tôi phát hiện Tử Đan đang lạnh mắt nhìn tôi.

Tôi thầm cảm ơn ba Quân Lâm vừa rồi đã nói những lời đó để cho tôi có thể danh chính ngôn thuận ngồi ở tại nơi này.

“Tử Đan mới từ Mỹ trở về hôm qua”.

Ăn cơm xong, mẹ đưa tôi cùng Dì, Tử Đan ra hoa viên tản bộ.

Bà nói tiếp: “Tử Đan nhỏ hơn Quân Lâm 1 tuổi, hai đứa lớn lên cùng nhau.

Khi đi du học cũng học cùng nước Mỹ nhưng ở khác bang” Nắng hơi gắt khiến tôi có phần mệt mỏi, tôi nhìn mẹ nói: “Mẹ ơi con muốn vào nhà chơi với Tử Đan” “Được rồi, đi cẩn thận con nhé”.

Mẹ đáp.

Tôi nhìn dì và Tử Đan khê cười chào rồi quay lưng bước vào trong.

Vừa đi đến cửa phòng Tử Đan, tôi nghe thấy Tử Đan non nớt hỏi: “Ca ca, vì sao chúng tôi phải quý trọng thực vật?” “Bởi vì mỗi loại thực vật đều có sinh mệnh của nó, trước khi trở thành thức ăn của chúng tôi, chúng vẫn cố gắng hấp thụ chất dinh dưỡng để ngày một lớn lên.

Sau khi lớn lên, chúng dâng mình cho chúng tôi, giúp chúng tôi trưởng thành.

Như vậy có thể coi chúng tôi là sinh mệnh kéo dài của chúng.

Cho nên chúng tôi cần phải quý trọng thực vật bằng cách cố gắng sống thật tốt, không đánh mất đi sinh mệnh của chính chúng tôi”.

Quân Lâm đều đều giải thích.

Trái tim tôi không khỏi bồi hồi xúc động sau khi nghe hắn nói.

Hắn quả thật là một người cha tốt.

“Cứ đứng ngoài cửa nghe người khác nói chuyện thật hay ho phải không?”.

Xoay người tôi phát hiện Tử Đan đang đứng sau lưng, lạnh lùng nhìn tôi.

Tôi có chút ngượng ngùng, giống như đứa trẻ ăn trộm kẹo bị phát hiện, lúc này chỉ muốn lảng lạng biến đi nơi khác.

Tôi xoay lưng bước đi, đằng sau còn vang vọng âm thanh sắc lạnh của cô tôi: “Cô đừng tưởng rằng mẫu bằng tử quý, Quân Lâm sẽ không bao giờ thích cô đâu”.

Tôi biết Quân Lâm không thích tôi, tôi cũng không hi vọng xa vời là Quân Lâm sẽ thích tôi, không cần cô tôi phải cực lực nhắc nhở.

Từ khi bước chân vào nhà này, có những việc tôi tự mình ý thức được nhưng tuyệt không muốn ai đó nhắc cho tôi nhớ.

Tôi xoay người trừng mắt nhìn cô tôi một cái, không thêm nói gì mà xoay người bước đi.

Tôi nhớ tới ngày trước, lúc rảnh rỗi tôi có gửi ảnh của Quân Lâm cho Lăng Tử qua Internet, Lăng Tử chẳng phải đã từng nói: “Tỷ tỷ à, em thấy tỷ không phù hợp với anh ta đâu” Xét về mọi mặt đúng là tôi không xứng đôi với hắn, cho nên Lăng Tử mới tự tin nói tiếp: “Khi nào chị sinh em bé xong, chị sẽ trở lại nhà mình nhé, đừng mộng ảo ở bên anh ta làm gì” Điều này tôi thực rõ ràng nhưng không phải lúc nào tôi cũng có thể làm theo những gì mình muốn, tôi chỉ có thể thuận theo sự an bài của số phận mà thôi.

5. Chương 5

Vết sẹo tâm hồn Tôi phát hiện ra một điều, đó là khi mang thai con người tôi trở lên cực kỳ nhạy cảm với mọi sự xung quanh mình.

Ví dụ như việc Tổ Hành thường xuyên xuất hiện tại trang viên.

Ba người bọn họ bao gồm Phương Nguyên, Tổ Hành và Tử Đan, cứ mỗi cuối tuần đều đến đây làm khách cho nên buổi tối đương nhiên cùng ăn cơm với chúng tôi.

Những ngày này Quân Lâm cũng đều ở lại nhà ăn cơm tối.

Phương Nguyên chính là gã thanh niên đẹp trai ngồi cạnh Quân Lâm hôm trước, hắn là kẻ khuấy động phong trào nhất trong đám đó, mỗi lần bọn họ tụ tập đều nghe giọng hắn cười nói pha trò to nhất.

Hắn đối với tôi cũng rất lễ phép, thỉnh thoảng cũng cùng tôi tán chuyện một hai câu.

Tổ Hành luôn trầm lặng lắng nghe mọi người nói chuyện, họa hoằn lắm khi cả nhóm cười đùa cô nàng mới mở miệng đáp lại một hai câu cho có.

Khi cô ta nhìn về phía tôi, cô luôn duy trì vẻ cười mỉm khiến cho người tôi có cảm giác rất an tĩnh và êm ái.

Lâm Tử Đan thì khác, khi nào cô ta thấy hứng thú về một lĩnh vực nào đó cô ta không ngừng phát biểu ý kiến, tranh luận rất sôi nổi.

Thái độ của cô ta đối với tôi vẫn như trước, không có vẻ thân thiện gì cho lắm, cho nên tôi vẫn có cảm giác bất an vì sự đối địch ngầm này.

Vừa mở cửa ra tôi đã thấy Quân Lâm và Tổ Hành ở trong phòng.

Mẹ đi sau tôi giải thích: “Tổ Hành và Phương Nguyên đều là bạn nối khố từ nhỏ của Quân Lâm, tất cả gần như lớn lên cùng nhau.

Sau đó bọn nhỏ cùng nhau đi du học tại Mỹ.

Tổ Hành và Tử Đan học cùng một trường đại học nên hai đứa nó rất thân thiết với nhau”.

Ngừng một lát bà nói tiếp: “Lẽ ra tất cả bọn họ đều trở về cùng nhau nhưng Quân Lâm phấn đấu tốt hơn nên hoàn thành khóa học sớm hơn 1 năm, sau khi lấy bằng liền trở về nước” Tôi ngạc nhiên vì không hiểu

hắn học chuyên ngành gì mà lại có thể tốt nghiệp trước một năm: “Thế Quân Lâm học chuyên ngành gì vậy mẹ?” “Toán học”.

Mẹ đáp.

“Toán học ă?” Tôi có chút hoài nghi vào lỗ tai mình.

Quả nhiên hắn là một kẻ tài năng hơn người.

Ngày đó, lúc ngồi chơi với Tử Thiện tôi vô tình hỏi bé: “Em có thích Tổ Hành tỷ tỷ không?” “Thích”.

Tử Thiện không hề suy nghĩ đáp lại tôi ngay.

“Thế em thích Tổ Hành tỷ tỷ hay Quân Tử tỷ tỷ hơn?”.

Quả thực tôi không nên hỏi bé những câu hỏi bén nhọn thế này nhưng tôi kìm lòng không nổi.

“Thích cả hai bằng nhau”.

Bé thật thông minh, tôi thầm nghĩ.

“Vậy còn ca ca thì sao?”.

Tôi hỏi tiếp.

“Em thích ca ca nhất”.

Câu này xuất phát từ tâm can của bé, biết là vậy nhưng khi nghe xong trong lòng tôi có chút mất mát.

Xem ra mị lực của tôi còn kém Quân Lâm khá nhiều, điều này cũng rất là dễ hiểu thôi bởi vì Quân Lâm và bé đã luôn ở bên nhau, hắn mới là người xuất hiện trong cuộc đời của bé từ những ngày đầu tiên.

Có lẽ tôi phải cố gắng nhiều hơn một chút.

Tôi cũng phát hiện ra rằng lúc mang thai con người tôi trở lên dễ phiền lòng và tức giận bởi những chuyện không đâu.

Ví dụ như khi tôi nằm ngủ, vẫn là chiếc giường đấy, trước kia với diện tích của nó đủ cho hai người, nhưng giờ đây cả ba người cùng nằm trên đó, thật sự có chút chật chội (tính cả tôi và em bé trong bụng mới là ba người) Mang thai tháng thứ năm, bụng tôi đã to hơn rất nhiều.

Có đôi khi chỉ trở mình cho đỡ mỏi tôi liền động phải Quân Lâm cho nên ban đêm tôi rất khó để ngủ say.

Theo tôi quan sát thì trong biệt thự còn có 4 gian phòng trống khác, hơn nữa mỗi phòng đều được trang hoàng rất xa hoa đẹp đẽ.

Vậy tại sao họ lại không bố trí cho tôi một mình một gian phòng cho rộng rãi? Việc này hẳn là không có gì khó khăn mới đúng.

Xem ra tôi phải nhắc khéo bọn họ mới được.

Lúc tản bộ, mẹ hỏi tôi: “Quân tử à, mẹ thấy con gần đây tinh thần có vẻ không tốt lắm, có phải hay không?” Rốt cuộc có người phát hiện ra tâm tình của tôi, tôi vội chớp lấy cơ hội quý giá này: “Đúng vậy mẹ ă, gần đây ban đêm con ngủ không được ngon giấc lắm” “Vậy à, vì sao thế?” Mẹ tỏ vẻ lo lắng hỏi.

“Con cũng không rõ lắm nhưng hình như là từ khi mang thai con trở lên khó ngủ hơn trước, ban đêm dù nghe thấy tiếng động nhẹ cũng tỉnh giấc, chắc là xung quanh phải thật yên tĩnh may ra mới ngủ sâu được”.

Cho nên mời Ngài an bài cho con một gian phòng rộng rãi nhanh đi, tốt nhất là căn phòng phía đông trên lầu 2, có view nhìn ra ngoài rất đẹp.

Tôi thầm nghĩ.

“Mẹ hiểu rồi, dạo này Quân Lâm đang bận bịu với một dự án quan trọng, ban đêm hay về muộn.

Để mẹ dặn nó về sớm chút để không làm ảnh hưởng tới giấc ngủ của con”.

Xem ra mục đích của tôi không đạt được rồi hơn nữa tình hình có vẻ tệ hơn.

Vì thế tôi uể oải gật đầu lấy lệ.

Về phòng, tôi gọi điện ẹ tôi kể chuyện: “Mẹ ơi gần đây con ngủ không tốt chút nào” “Vì sao vậy?”

Mẹ lo lắng hỏi.

“Bởi vì giường trong phòng con quá nhỏ, chật chội lắm”.

Mẹ có thể giúp con chuyển lời tới mẹ Quân Lâm được không, trong lòng tôi thầm nói.

Mẹ có vẻ khó khăn vỗ về tôi: “Quần Tử à, con làm sao có thể như vậy được chứ.

Hiện tại con đâu phải đang ở nhà mình, không nên đưa ra nhiều yêu cầu vô lý như thế.

Chịu khó chấp nhận thực tế một chút nghe chưa?” Nghe mẹ nói xong tôi tự nhủ từ giờ sẽ không bao giờ nhắc lại chuyện này với ai nữa không thì chỉ có rước xấu hổ vào người mà thôi.

Nhưng mà có những lúc tôi thấy rất buồn bực bởi vì cứ cho là những người khác không hề quan tâm tới chuyện này nhưng chẳng lẽ Quân Lâm cũng không quan tâm hay sao? Chẳng lẽ hẳn không cảm thấy chật chội khi ngủ sao? Hay là hẳn đã quen với điều đó rồi? Tôi thực sự khó hiểu.

Sau mấy lần dự mưu không thành, tôi mất đi thói quen trông cậy vào người khác nên cố gắng tập dần cho quen, cũng may từ đó trở đi tôi không đến nỗi khó ngủ cho lắm.

Giữa tháng Tám trời nắng chói chang, tôi trốn tọt trong phòng điều hòa để tránh nắng nóng.

Đột nhiên cửa phòng bật mở, một cô gái đứng trước mặt bình tĩnh nhìn tôi.

Tôi buông sách, bước xuống giường kỳ quái nhìn cô.

Đó là một cô gái trẻ có khuôn mặt tròn trĩnh giống như trẻ con vậy.

Cô mặc một bộ đồ thể thao hiệu Adidas gọn gàng, mang theo hơi thở của ánh nắng bên ngoài.

“Tại sao cô lại ở trong phòng Biểu ca thế này?” Cô ta kỳ quái hỏi tôi, vừa hỏi vừa bình thản bước vào.

“Cô là biểu muội của Quân Lâm sao?” Tôi hỏi ngược lại.

“Tại sao cô lại gọi biểu ca của tôi một cách thân mật như thế? Rốt cuộc cô là ai vậy?” “Thực thân mật sao?”.

Cả nhà nay ai cũng gọi hẳn là Quân Lâm, chẳng lẽ tôi lại kêu hẳn là Tuấn Ngạn sao? “Đây là hôn thê của biểu ca con”.

Mẹ không biết xuất hiện từ lúc nào lên tiếng giải thích.

Cô bé quay đầu lại nhìn mẹ, sau lại quay sang nhìn tôi, vẻ mặt có vẻ khó tin.

Sau đó cô bé mới thì thầm một câu: “Tôi còn tưởng rằng hôn thê của ca ca nhất định phải là Tổ Hành tỷ”.

Tuy rằng cô bé nói rất nhanh nhưng tôi lại nghe rất rõ.

Mẹ tiến tới phía tôi giải thích: “Đây là biểu muội của Quân Lâm, là con gái của anh trai mẹ, tên là Tâm Duyệt” “Xin chào, em là Tâm Duyệt”.

Cô bé vươn tay lại phía tôi.

“Xin chào, tôi tên là Tô Lăng Quân”.

Tôi nhẹ nhàng nắm lấy tay cô bé.

Quân Lâm có vẻ rất yêu mến cô em họ này, tối hôm đó vừa nhìn thấy cô, hẳn đã nở nụ cười rất ấm áp, nụ cười này đối với tôi mà nói thì thật là xa xỉ.

Tâm Duyệt vừa nhìn thấy Quân Lâm liền túm chặt lấy cánh tay hẳn, lẻo đẻo bám theo Quân Lâm mỉm cười nhìn cô: “Có cho anh ăn cơm không?” Tâm Duyệt vừa nghe xong vội buông tya ra ngượng ngùng cười.

Hóa ra Tâm Duyệt bằng tuổi tôi, quê ở Hàng Châu, vốn học đại học tại Thượng Hải, năm nay chuyển đến Bắc Kinh học nghiên cứu sinh.

Tính cách của cô có phần tươi vui và rất hợp với mẹ.

Bà kêu Tâm Duyệt ở lại trang viên để sinh hoạt cho tiện.

Tính cách của cô có vài phần tương tự tôi nên chẳng mấy chốc tôi và cô chơi với nhau rất thân, cô có vẻ thích tôi mà tôi ngược lại cũng rất thích cô ấy.

“Chị quen biểu ca thế nào?” Hiển nhiên cô không hề biết nội tình chuyện của tôi và Quân Lâm.

“Chúng ta gặp nhau tại một buổi tiệc”.

Tôi thành thật nói.

“Thế hai người quen nhau bao lâu rồi? Tại làm sao mà em chưa bao giờ nghe biểu ca nhắc tới chị nhỉ?” Cô có vẻ rất quan tâm tới đề tài liên quan tới “chuyện tình” của tôi và Quân Lâm.

Tôi không biết phải trả lời như thế nào cho phải mà thực sự tôi cũng không muốn trả lời những câu hỏi kiểu như thế.

Thấy tôi im lặng không trả lời, cô lại tiếp tục: “Chắc là cũng lâu rồi đúng không”.

Sau đó nhìn xuống bụng tôi hỏi tiếp: “Chị có biết chuyện giữa Tổ Hành tỷ tỷ và biểu ca không?” “Chị không tường tận lắm”.

Tuy rằng tôi chưa bao giờ hỏi bất kỳ ai chuyện của hắn nhưng trực giác cho tôi biết giữa hai người bọn họ chắc chắn là có một mối quan hệ trên mức bình thường.

“Bọn họ lớn lên cùng nhau, có thể gọi là thanh mai trúc mã.

Hơn nữa Tổ Hành tỷ tỷ vẫn luôn ngưỡng mộ biểu ca, cũng giống như việc biểu ca rất yêu thích chị ấy.

Em vốn nghĩ hai người bọn họ nhất định sẽ kết hôn với nhau, thật không thể tưởng tượng được chị lại xuất hiện ở giữa bọn họ thế này”.

Cô thao thao bất tuyệt mà không hề nghĩ tới cảm giác của tôi lúc này.

“Ý em nghĩa là chị là kẻ thứ ba à?” Tính cách ngay thẳng của cô khiến tôi cảm thấy khoái trá.

“Cũng rất khó nói, vì trong tình yêu không thể nói ai đúng ai sai cả”.

Cô vội vàng giải thích.

“Thế bao giờ anh chị kết hôn?” Tim tôi như bị ai nhéo ột cái, để lại cảm giác đau nhức.

Cứ cho rằng cô ấy vô tình mà nói ra những lời này đi chẳng nữa nhưng tôi không tránh khỏi đau lòng.

“Nói chuyện cùng em mệt chết đi được”.

Tôi chuyển vội đề tài.

“Sao lại thế?” Cô kỳ quái hỏi lại tôi.

“Bởi vì em hỏi rất nhiều điều mà bản thân chị cũng chưa bao giờ nghĩ tới” Tôi nhìn nàng trả lời.

“Thực kỳ quái sao? Hai người đều sắp có con rồi, việc kết hôn chỉ là sớm hay muộn mà thôi”.

Rõ ràng cô không hiểu hết ý tứ trong câu nói của tôi.

Tôi cúi đầu vỗ về bụng, không tiếp tục quan tâm tới những lời nói của cô nữa.

Từ lúc mang thai, hầu hết thời gian tôi đều ở nhà.

Trừ bỏ Hình Tuệ tỉ vẫn thỉnh thoảng tới thăm tôi, đối với những người khác tôi rất ít tiếp xúc.

Vì thế nên sự xuất hiện của Tâm Duyệt không khỏi làm cho tôi thấy cực kỳ thích thú Hôm đó tôi đi bệnh viện kiểm tra định kỳ.

tôi mang theo cả Tử Thiện cùng đi, bé áp lỗ tai vào sát bụng tôi nghe thai nhi động đây.

“Em bé lại động, lại động kìa” Tử Thiện vui sướng kêu lên.

Tôi cúi xuống vuốt ve tóc bé.

“Thật sự là thần kì nha, tự nhiên trong bụng chị lại có một em bé nằm bên trong”.

Bé ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi với bé đều giống như nhau đang ngập tràn hi vọng chờ mong em bé này xuất thế.

Lần thứ hai mang thai tôi mới cảm giác được niềm vui làm mẹ, khác hẳn so với thái độ hăm hực lần mang thai trước.

ngẩng đầu lên tôi liền thấy một cặp vợ chồng đưa nhau đi khám thai. Tôi nghĩ một lúc rồi hỏi mẹ: “mẹ ơi em bé sinh ra sẽ gọi Quân Lâm là gì ạ?” “Tất nhiên là gọi Quân Lâm là ba rồi”.

mẹ nhìn tôi trả lời.

“Vây ạ”.

Tôi cũng nở nụ cười với bà, nút thắt trong lòng như được chậm rãi mở ra.

Đây vốn là điều tôi canh cánh trong lòng từ lúc mang thai tới giờ.

Tôi cũng không chờ mong tôi và Quân Lâm có một tương lai sáng sủa gì nhưng tôi thật mong mỗi con của tôi có cha mẹ như những đứa trẻ khác.

Con của tôi cần có cha, không thể giống như Tử Thiện sinh ra và lớn lên với một thân phận hoàn toàn khác như thế này được.

Đảo mắt một cái đã tới tháng 11.

Để phòng ngừa việc ngoài ý muốn, trước khi sinh một tuần tôi được nhập viện để theo dõi.

Để cho an toàn và cũng vì lần trước sinh mổ, lần này tôi lại tiếp tục sinh con bằng phương pháp mổ để.

Đương nhiên bác sĩ cũng phải cam đoan với tôi rằng sẽ mổ thẩm mỹ để không lưu lại vết sẹo.

Vào một buổi sáng sớm tốt lành, tôi sinh hạ một bé gái bụ bẫm, xinh xắn nặng 3,4 cân.

Ông nội đặt tên bé là Diệp Hi Thần.

Hi Thần, cái tên này không phải vì nguyên do bé sinh vào sáng sớm mà tôi nghĩ là vì sự ra đời của bé giống như ánh nắng ban mai chiếu rọi toàn bộ gia đình, là niềm vui, niềm hi vọng của tất cả chúng tôi.

Lần đầu tiên nhìn thấy bé tôi đã khóc òa lên. dì Thanh đang bế bé cũng ngỡ người ngạc nhiên vì không hiểu vì sao tôi khóc.

Trong phòng bệnh tất cả mọi người dùng ánh mắt dò hỏi nhìn tôi.

Cuối cùng mẹ tôi quan tâm hỏi: “Con làm sao vậy?” Trước khi tôi sinh 3 ngày, mẹ tôi đã tới đây sát cánh cùng tôi.

“Trông bé xấu quá, trông như con khỉ con ấy.” tôi xinh đẹp là thế, tại sao lại sinh ra một bé gái xấu xí như thế này? Tôi thực sự vẫn không chấp nhận được sự thực như thế này nên vẫn thút thít khóc.

Tôi vừa nói xòn thì trong phòng tất cả mọi người đều cười ồ lên, cười nghiêng ngả, ngặt nghẻo.

“ngốc ạ, lúc con mới sinh ra cũng y như vậy đấy.” mẹ mỉm cười nhìn tôi nói.

“Thật không mẹ?” tôi gơ tay bé bé từ dì Thanh, chăm chú nhìn ngắm bé.

Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy trẻ sơ sinh nên cảm giác cứ lạ lạ.

bé thực sự đã nằm trong bụng tôi chín tháng mười ngày, là nguyên nhân khiến cho tôi đêm đêm khó ngủ, đáng người biến đổi, còn nữa, còn cho tôi ăn bao nhiêu đau khổ.

Tôi nhớ lại có lần tôi ghen đến mức vừa ăn đã nôn ra hết, tôi đã từng nghĩ lấy giấy ghi lại tất cả “tội ác” của bé, để sau này bé lớn lên tôi mang ra làm bằng chứng hỏi tội bé, cho bé thấy bé đã gây ra bao “tội ác” với tôi.

Nhưng thời điểm này nhìn thấy bé tôi đã không còn chút hận ý nào nữa.

cũng giống như Tử Thiện, bé được gọi ở nhà với cái tên Tử Mĩ.

Đây là truyền thống của gia đình này, tên ở nhà thường được cha ruột đặt.

mới đầu khi nghe thấy tên này tôi không khỏi liên tưởng tới đại thi hào Đỗ Phủ.

Tuy tôi không biết rõ vì sao Quân Lâm lại lựa chọn tên này cho con gái nhưng cũng rất hài lòng với chữ Mĩ trong đấy.

thực không tệ lắm vì tên Tử Thiện và Tử Mĩ ghép lại thành “Thiện Mĩ”.

Nhân gian lúc nào cũng thiện mĩ chẳng phải rất tốt hay sao? Sinh con được 3 ngày, bất ngờ hôm đó Tổ Hành, Phương Nguyên cùng tới viện thăm tôi.

Khi bọn họ xuất hiện trước cửa phòng, tôi có chút ngại ý muốn nhưng cũng rất vui.

“Tử Đan cũng đến đây nhưng đang ở phòng kính nhìn Tử Mĩ” Phương Nguyên nói.

“VẬY Ạ” Tôi lên tiếng, cô ta không đến gặp tôi càng tốt bởi tôi không muốn gặp cô ta mà cô ta cũng chẳng muốn gặp tôi.

Tổ hành im lặng vuốt ve mấy bông hoa trong đĩa hoa rực rỡ mà cô ta mang đến thăm tôi, cười nói: “Đáng lẽ, tôi phải mang thêm một lọ hoa tới nữa mới đúng.” Tôi nhìn xung quanh mới phát hiện ra rằng xung quanh phòng đều cắm đầy hoa tươi, tôi ngượng ngùng cười.

“Tiểu tử kia thật tốt số, tuổi còn trẻ như thế đã làm cha của hai đứa bé rồi”.

nói xong Phương Nguyên khẽ xoay người nhìn ra phong cảnh ngoài cửa sổ.

Về mặt Tổ Hành trở nên âm trầm, tôi cũng ko lên tiếng nói câu gì.

Thực lòng tôi cũng không thể nhìn rõ mối quan hệ giữa Tổ Hành và Quân Lâm hiện tại là gì nữa.

có vẻ như sự xuất hiện của tôi đã làm cuộc đời họ xoay chuyển nhưng mà cũng chỉ đầu mình họ, cuộc đời của tôi cũng bị xoay chuyển 180 độ ấy chứ? Tổ Hành hận tôi, vậy tôi nên hận ai bây giờ? Sinh Tử Mĩ xong tôi vẫn chưa có sữa nên họ phải mời một vú em về chăm sóc bé.

Tôi thấy kì quái làm sao trong xã hội hiện này vẫn còn nghề “vú em”, hóa ra với những kẻ có tiền thì nghề gì cũng tồn tại cả.

Dì Thanh thấy tôi có vẻ áy náy vì không có sữa nên động viên: “Nuôi con bằng sữa mẹ cũng mệt chết đi, hơn nữa còn lâu mới lấy lại được dáng.” “vẬY Ạ”.

Tôi cũng không nói thêm gì nữa vì bà đã đánh trúng yếu điểm của tôi.

Kì thực sau khi mang thai dáng người của tôi biến hóa rất lớn, tuy rằng tôi đã chuẩn bị tâm lí rất kĩ nhưng khi soi gương tôi vẫn không thể nào chấp nhận nỗi sự thật này.

Cho nên tôi quyết tâm lấy lại vóc dáng.

“Chị ăn ít như thế có chết vì đói không đấy?” Tâm Duyệt hỏi tôi khi cả hai đang ngồi ăn.

“Đúng vậy, Quân Tử Ạ”.

Con phải ăn thêm nhiều vào”.

Mẹ thêm thất Đối với những người cố chấp như tôi thì những lời đó chỉ như gió thoảng bên tai tôi, tôi đã từng là cô gái mảnh mai nên khó có thể chấp nhận được việc mình béo tốt ục ịch như hiện giờ.

Cho nên tôi bắt đầu hồi tưởng lại việc ngày trước sau khi sinh Tử Thiện, tôi làm thế nào mà gầy đi nhanh như vậy, đôi khi tôi tự hỏi có phải vì lúc đó tôi cũng chưa bao giờ béo lên hay không? Từ khi có Tử Mĩ cả nhà luôn náo nhiệt ồn ào.

Ngay cả Tử Thiện cũng có lần kêu than: “Em bé thật là dữ nha, có thể khóc to và khóc lâu như thế.” Tôi cũng không thể tưởng tượng được vì sao em bé có nhiều khí lực để khóc to đến khàn cả giọng như thế.

Mẹ và dì Thanh luôn ẵm bế cưng nựng dỗ dành bé, còn tôi chỉ khi nào bé ngoan ngoãn nằm yên thì mới sẵn lại chơi đùa.

“Lúc mang thai bé con ăn bao nhiêu khổ, ai ngờ khi sinh bé ra rồi lại ăn khổ nhiều hơn”. có lần bé khóc nháo ầm ĩ, tôi nhìn mẹ thống khổ nói.

“Thế mới biết nuôi nấng một đứa trẻ đến khi trưởng thành khó đến mức nào”.

Nói xong mẹ ôm lấy Tử Mĩ nựng tiếp.

Không hiểu vì sao mỗi lần tôi bế Tử Mĩ bé càng khóc nháo ầm ĩ hơn.

Tôi cứ đón bé từ tay dì Thanh sang tay tôi là bé bắt đầu khóc.

Dì Thanh vội chạy lại vỗ vỗ bé.

“Vì sao cháu cứ bế bé, bé lại khóc vậy? Quân Lâm bế bé, bé có khóc đâu?” tôi oán giận hỏi.

“có gì là lạ đâu, cô bế bé sai tư thế nên bé mới khóc” dì Thanh vừa bế bé vừa giải thích cho tôi “thế Quân Lâm bế đúng tư thế sao?” tôi vẫn bực dọc hỏi “đương nhiên, lúc thiếu gia còn nhỏ Quân Lâm thiếu gia vẫn luôn bế ẵm mà” Tôi cũng không thể tưởng tượng được Quân Lâm đã làm được những việc như thế, chẳng trách Tử Thiện lại thân thiết và dính lấy hân như vậy, hóa ra từ trước đến giờ hân luôn kề cận bé.

Ngày phẫu thuật của Tử Thiện vẫn chưa được xác định nên tôi cũng chỉ còn cách chờ đợi mà thôi.

Nhưng ngày tháng sống trong đợi chờ là những ngày tháng dài nhất, tôi lúc này lại phát hiện ra “nhàn cư vi bất thiện”, cả ngày không làm gì tôi đâm ra nghĩ quẩn, đặc biệt hay suy nghĩ tới kết quả phẫu thuật của Tử Thiện sắp tới.

vạn nhất nếu phẫu thuật không thành công thì sao?...

càng suy nghĩ tôi càng cảm thấy khó chịu buồn bực trong người.

May mắn cho tôi là trong thời gian này Tâm Duyệt ko bận lên lớp lắm nên có thời gian ở nhà chơi cùng tôi.

Có bạn bè cùng trang lứa trò chuyện khiến tôi vui đi nỗi cô đơn buồn chán.

Mỗi lần cô về tới nhà tôi lại kéo cô lên phòng nói chuyện phiếm.

kể cho cô nghe những chuyện vui khi tôi còn là sinh viên đại học, hỏi cô những chuyện bây giờ của sinh viên, họ ăn mặc theo trào lưu gì, thích những hoạt động ngoại khóa gì...

Buổi tối hôm đó tôi đang ngồi trên giường đọc báo, Quân Lâm cũng đang ôm laptop nửa nằm nửa ngồi trên giường lướt web.

Đột nhiên Tâm Duyệt đẩy cửa bước vào.

“có việc gì thế?” Quân Lâm ngẩng đầu chậm rãi hỏi.

“không có việc gì quan trọng cả, em chỉ sang chơi thôi”.

Tâm Duyệt có chút ngượng ngùng.

“lần sau em nhớ gõ cửa trước khi vào nhé”.

Tôi không nhịn được nói.

“có gì mà bí mật đâu, anh chị cũng có đang làm chuyện kín đáo gì đâu”.

Tâm Duyệt thản nhiên nói.

Ngày hôm sau dì Thanh ý tứ nói với tôi là lần sau khi đi ngủ tôi và Quân Lâm nhớ khóa cửa phòng lại. chỉ tiếc tôi không thể nhờ kĩ lời dặn dò của bà.

6. Chương 6

Ngày giải phẫu của Tử Thiện được ấn định vào ngày Tử Mĩ tròn trăm ngày tuổi, cuối cùng thời khắc mà mọi người chờ mong cũng tới.

Khi Tử Mĩ được sinh ra, bác sỹ đã lưu lại máu của cuống rốn tại bệnh viện.

Bởi vì máu tại cuống rốn chính là dùng để tạo tế bào mới và tế bào này được dùng làm thuốc chữa bệnh bạch cầu, so với việc ghép tủy phương pháp này xác suất thành công còn cao hơn gấp nhiều lần.

Tuy rằng bác sỹ giải thích rất cặn kẽ nhưng tôi vẫn cực kỳ bất an.

Đêm trước ngày phẫu thuật tôi gần như không ngủ được.

Bước tới hành lang bên ngoài phòng bệnh của Tử Thiện, tôi phát hiện Quân Lâm cũng đang đứng ở đó, hắn dựa lưng hắn vào tường, ngửa đầu, hai mắt nhắm lại, vẻ mặt rất mệt mỏi.

Tôi tiến lại gần hơn, lẳng lặng ngắm nhìn gương mặt lạnh lùng của người đàn ông này, tôi không khỏi lâm vào trầm tư.

Bởi từ khi tới nơi này tôi gần như bỏ qua sự tồn tại của hắn.

Tuy rằng mỗi đêm tôi và hắn đều đồng sàng cộng chăn nhưng mà tâm trí của cả hai dường như đều phiêu lãng tới tận nơi nào.

Chỉ trong mấy ngày gần đây, tôi mới phát hiện ra rằng Quân Lâm thực ra không phải là một người khó ở chung, hơn nữa hắn rất biết cách giáo dục con trai, ít ra so với tôi hắn dạy dỗ Tử Thiện tốt hơn rất nhiều.

Tôi thậm chí còn vọng tưởng rằng, một ngày đẹp trời nào đó tôi và Quân Lâm thoát li hắn khỏi mối quan hệ phức tạp này, cả hai có thể trở thành những người bạn tâm giao, có thể ngồi trò chuyện, uống trà, nghe nhạc....

Trước ngày phẫu thuật của Tử Thiện, tôi có gặp Hình Tuệ tỷ tỷ nói chuyện, bày tỏ nguyện vọng muốn chấm dứt mối quan hệ như hiện nay giữa tôi và Quân Lâm.

Hình Tuệ tỷ tỷ có chút kinh ngạc nhưng sau đó lại dùng ngữ khí bình thản hỏi tôi: “Thế sau đó em định thế nào? Em sẽ đi khỏi Bắc Kinh à?” Tôi kiên quyết trả lời: “Không thể, bởi vì em không muốn rời khỏi Tử Thiện và Tử Mĩ” Chị lại hỏi tiếp: “Hiện giờ mọi việc còn chưa thực rõ ràng cho lắm, em tự tiện đưa ra quyết định một chiều như thế liệu có thực sự sáng suốt không?” Thấy tôi tiếp tục im lặng, chị nói tiếp: “Hơn nữa em cũng phải tính tới cảm xúc của ba mẹ em nữa” Tôi thở dài: “Em thật sự cũng không biết phải làm thế nào mới tốt?” “Vậy em cứ thuận theo tự nhiên đi”.

Hình Tuệ tỷ tỷ vỗ vỗ vai tôi nói.

Vừa phục hồi lại tinh thần tôi mới phát hiện Quân Lâm không biết đã mở mắt ra từ lúc nào, hiện đang chăm chú nhìn tôi.

Tôi tin tưởng rằng đêm nay cả tôi và hắn đều có một đêm không ngủ, bởi vì tấm lòng cha mẹ là giống nhau.

Ngày hôm sau, đứng ngoài phòng phẫu thuật mà tôi có cảm giác căng thẳng hơn nhiều so với ngày tôi thi vào đại học.

Lúc bác sỹ bước từ phòng phẫu thuật ra và thông báo giải phẫu thành công, tôi có cảm giác như mình vừa bước qua vài kiếp sống... Sau khi giải phẫu, Tử Thiện khôi phục rất nhanh, chỉ sau một tháng bé đã trở về như người bình thường.

Bé rất thích đến khu hồi phục sức khỏe của khoa Nhi, nơi đó bé có rất nhiều bạn nhí và nhiều trò chơi thú vị.

Đây là lần đầu tiên bé có nhiều bạn nhí để chơi đến vậy kể từ khi bé bị bệnh.

Một buổi chiều nọ, tôi đến phòng bệnh với bé thì phát hiện bé không ở đây mà đang ở khu vui chơi của khoa Nhi.

Đến nơi, tôi thấy Tử Thiện đang chơi cùng với một em bé khác, Quân Lâm thì đứng một bên nhìn.

Thấy tôi bước vào hần khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái.

Tôi đi tới bên cạnh Tử Thiện, lấy khăn lau mồ hôi cho bé, còn quay sang mấy bé khác chào hỏi: “Xin chào, Bobby” Kết quả là các bé chẳng thêm để ý gì tới tôi khiến tôi có chút bực bội, sau đó các bé kéo tay Thiện đi chỗ khác chơi.

Tôi đứng sững tại chỗ chẳng biết nói gì lúc này.

“Tên cậu bé đó là Nhạc Nhạc”.

Lúc Quân Lâm bước qua mặt tôi, hần thấp giọng nói với tôi.

Đây là lần đầu tiên sau 1 năm chung sống, hần chủ động nói chuyện với tôi.

Đến lúc tôi có phản ứng trở lại thì hần đã rời đi.

Ngày Tử Thiện xuất viện cũng là ngày mẹ Quân Lâm tổ chức tiệc sinh nhật lần thứ bốn mươi tám, ba Quân Lâm mở tiệc ở khách sạn 5 sao xa hoa nổi tiếng.

Đây là lần đầu tiên tôi được tham dự yến hội của danh gia vọng tộc lừng lẫy chốn kinh thành – Diệp gia.

Mỗi vị khách đến dự tiệc đều ăn mặc rất sang trọng và quý phái, chỉ nhìn qua cũng có thể thấy được họ đều là những kẻ thuộc tầng lớp thượng lưu quyền quý lắm tiền.

Xung quanh đại sảnh và phòng tiệc còn có rất nhiều phóng viên với máy ảnh, máy quay liên tục tác nghiệp.

Tôi mặc một bộ váy dài màu lam đứng ở cạnh mẹ để tiếp đón khách mời.

“Đây là con gái của chị à? Sao tôi chưa bao giờ gặp mặt nhỉ?” Một vị phu nhân khoảng hơn 40 tuổi thấy tôi gọi “Mẹ” liền lên tiếng thắc mắc.

Mẹ có vẻ sững sốt nên nhất thời chưa biết trả lời thế nào, chắc là vì bà không biết giới thiệu tôi là gì.

Nếu giới thiệu tôi là hôn thê của Quân Lâm, chỉ sợ toàn bộ hội trường đều kinh động.

“Chào cô, cháu là con gái mà mẹ mới nhận nuôi”.

Tôi cười cười nhìn phu nhân kia nói.

Mẹ cảm kích nhìn tôi một cái.

“Ra là thế, lệnh công tử và Đổ tiểu thư thật là một đôi trời sinh nha”.

Phu nhân kia nhìn xa xa trầm trồ nói.

Tôi nhìn theo ánh mắt của bà, thấy ở góc xa Quân Lâm và Tố Hành đang bị một nhóm quan khách vây quanh nói chuyện, trông họ giống như là trung tâm của vũ trụ vậy.

Vì lâu quá không tham gia yến hội kiểu này nên tôi có chút mệt mỏi.

Lúc yến hội tổ chức được một nửa tôi liền mang Tử Thiện về nhà.

Đêm đó tôi sớm tiến vào mộng đẹp, không biết tôi ngủ được bao lâu bỗng dưng tôi có cảm giác trên người tôi có bàn tay lạ đang rờ rẫm vuốt ve.

Tôi dần tỉnh ngủ và phản ứng đầu tiên là liên tục giãy giụa: “Buông ra, buông ra”.

Sau đó tôi quờ quạng nút bấm của đèn giường.

Đèn sáng, tôi liền nhìn thấy Quân Lâm đang nhìn chăm chăm tôi với ánh mắt có phần ngậy dại.

“Có chuyện gì sao?” Hấn vừa hỏi vừa lấy hai tay xoa xoa huyệt thái dương, ánh mắt nhìn tôi có vẻ ám muội.

Tôi và hấn lặng lẽ nhìn nhau trong giây lát.

Sau đó tôi đánh vỡ trầm mặc: “Không có gì” Trong lòng tôi dâng lên một mảnh cực kỳ khó chịu, tại sao lần nào hấn cũng mượn rượu để làm điều xằng bậy với tôi, 7 năm trước là vì tôi sức yếu nên không thể phản kháng, còn hiện tại thì sao? Có phải là vì tôi không còn lý do gì để phản kháng? Vậy thì quên đi, coi như là bị quỷ ám.

Tôi nhắm mắt lại và yên lặng chấp nhận... Vì có lần thứ nhất nên không thể không có lần thứ hai.

Tôi và Quân Lâm dần dần khôi phục loại quan hệ thế này, tuy rằng không có liên tục ân ái như trước nhưng việc đó vẫn khá thường xuyên, giống như những cặp vợ chồng trẻ vậy.

Có lúc ân ái xong rồi, tôi buồn bực vì không biết Quân Lâm nghĩ gì mà vẫn giữ quan hệ như thế này với tôi? Có phải hấn nghĩ là đã mất tiền nuôi tôi trong nhà này nên tội gì không hưởng dụng cho đỡ phí hay là hấn coi việc ân ái là đòi hỏi sinh lý cần thiết của một người đàn ông và tôi với tư cách là nữ nhân bên cạnh hấn phải có nghĩa vụ đáp ứng? Đảo mắt đã tới tháng chín, nghĩa là một năm học mới sắp bắt đầu.

Nhìn Tử Thiện hứng khởi cấp cấp tới trường tôi không tránh khỏi cảm giác rất trống trải.

Ngồi trên xe về nhà, tôi nhìn mông lung cảnh quan hai bên đường, xe đi tới đi lui, người đi đi lại lại.

Tôi phát hiện Bắc Kinh thực là một thành phố rộng lớn và đông đúc.

Về đến nhà tôi thấy mẹ và Di Thanh đang tút tít với đủ việc lật vạt liên quan tới Tử Mi, tôi đứng ở bên cạnh mà lúng túng chẳng biết làm gì để giúp đỡ họ.

Vì có nhiều thời gian rảnh rỗi, tâm tình lại nhẹ bẫng như lông hồng, tôi dần sa vào một cuộc sống xa hoa lãng phí.

Tôi bắt đầu thích việc mua sắm và làm đẹp tại các hãng thời trang danh tiếng.

Trước kia tôi vốn rất ham làm đẹp, lúc mới sinh dáng người không tốt lắm nên tôi tạm nhịn, giờ đây dáng người tôi đã khôi phục như trước nên tôi ngày càng hăm sâu vào thời trang và đồ hiệu.

“Em thấy chiếc áo khoác này thế nào?” Đứng trong một shop thời trang châu Âu, tôi cầm một chiếc áo khoác ngắn và bó sát hỏi Tâm Duyệt.

“Hình như chị có rất nhiều áo khoác kiểu như thế này rồi hay sao ấy.” Tâm Duyệt ngồi trên ghế nhìn tôi nói.

“Vậy à?” Tôi tiếp tục lục tìm các áo khoác khác.

“Em thật bội phục chị, lần nào đi shopping cũng mua bao nhiêu là quần áo.

Như thế thì chẳng mấy chốc tiền của biểu ca sẽ cạn sạch, vậy mà anh ấy vẫn không nói gì chị à?” Tâm Duyệt nói tiếp.

Hấn đâu có thèm quan tâm tôi đâu, dù rằng tôi luôn dùng thẻ tín dụng của hấn để tiêu sài, ai bảo hấn đưa cho tôi tấm thẻ không có hạn mức.

Tôi thăm nghĩ. Tôi vẫn tiếp tục lựa chọn quần áo, không để ý tới những lời của Tâm Duyệt vừa rồi.

Khi ba tôi biết được mỗi ngày tôi đều phung phí thời gian vào thời trang và làm đẹp, ông cả giận gọi điện thoại cho tôi nói: “Như thế này thì không được, nếu cứ tiếp tục sống thế này chắc con sẽ bị làm hư đi mất.

Con nên tìm một công việc phù hợp để đi ra ngoài công tác đi” Tôi không cãi lại ba bởi vì ba nói rất đúng.

Rất nhanh, Hình Tuệ tỷ tỷ tìm cho tôi một công việc phù hợp, đó là làm trợ lý cho văn phòng luật sư thuộc Sở Tư pháp nơi chị đang công tác.

Tuy rằng tôi tốt nghiệp đại học không phải chuyên ngành luật nhưng trong quá trình học tôi cũng đã học qua mấy môn luật nên việc làm trợ lý hấn không có vấn đề gì lớn.

Trong bữa sáng đại gia đình, tôi đem quyết định của tôi nói cho cả nhà.

“Cái gì? Vì sao con phải ra ngoài làm việc cơ chứ?” Mẹ có chút không tin hỏi ngược lại tôi.

“Vâng”.

Tôi gật đầu ý khẳng định quyết tâm.

Ba trầm mặc một lát rồi nói: “Vậy để ba tìm cho con vài công việc phù hợp” “Ba à, con đã nhờ người quen tìm được một công việc tại văn phòng luật sư rồi”.

Tôi nói.

“Vậy thì được rồi”.

Ba đồng ý nói.

Quân Lâm vẫn như mọi ngày, không nói lời nào mà chỉ cúi đầu ăn cho xong bữa sáng.

Thật là tốt quá, trong lòng tôi mừng thầm.

Trước khi tôi đi làm hai ngày, ở dưới nhà xuất hiện một chiếc Lexus IS300.

Mẹ nói: “Đây là món quà mà ba tặng cho con nhân ngày đầu tiên con đi làm” “Con cảm ơn ba”.

Tôi nhìn ngắm món quà xa xỉ này, trong lòng âm thầm cảm tạ ba.

Tôi phát hiện ra là mọi người trong nhà này đều thích dùng hãng xe Lexus, bất kể là xe đưa đón hay xe thể thao đi chơi đều dùng của hãng này cả.

Hiện tại trong nhà đỗ 8 chiếc xe, chỉ có ba chiếc là mang thương hiệu khác, còn lại đều là thuộc dòng Lexus cả.

Khi tôi ngồi trên xe thử lái, tôi ngẫu nhiên có lại cảm giác tự do phơi phơi như thời sinh viên ngày nào.

Mỗi con người sinh ra trên đời đều có trách nhiệm phải lao động để cống hiến cho xã hội, đây là những gì mà ba tôi luôn tâm niệm.

Từ bé tới lớn tôi luôn được giáo dục rằng luôn luôn phải có niềm tin vào cuộc sống, vào tương lai cho dù ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào đi chăng nữa.

Cho nên dù cuộc đời tôi tính đến thời điểm này đã trải qua bao nhiêu sóng gió, tôi vẫn tin tưởng rằng một ngày nào đó tôi vẫn có thể trở về cuộc sống như người bình thường, có thể cống hiến công sức cho xã hội, và cũng là cho chính bản thân tôi.

Cũng bởi vì thời gian mang thai và sinh nở Tử Mĩ khá lâu nên hơn 1 năm nay tôi không hề có sự tiếp xúc với xã hội bên ngoài nên khi chuẩn bị đi làm tôi hơi có chút căng thẳng.

Ngày đi làm đầu tiên, buổi sáng tôi dậy từ 6 rưỡi.

Tôi tinh tế lựa chọn trang phục một hồi, cuối cùng tôi cũng chọn được một bộ vest công sở màu tối, phối hợp với một đôi giày cao gót màu đen, mái tóc dài của tôi cũng được búi gọn ra sau gáy.

Dù sao sở Tư pháp cũng là một môi trường làm việc nghiêm túc, tôi cũng không muốn mình có gì đó khác biệt so với giới công chức nơi đó.

Lúc xuống lầu ăn sáng, Quân Lâm đã ngồi ở cạnh bàn và bắt đầu ăn sáng.

Mẹ chắc là chưa bao giờ nhìn thấy tôi mặc đồ công sở nên ánh mắt bà trở lên rạng rỡ: “Con mặc bộ đồ này trông vừa nữ tính lại vừa mang đậm nét nhân viên công sở” “Thật vậy ạ?” Tôi cực kỳ vui vẻ hỏi lại.

“Tỷ tỷ, chị định đi đâu vậy?” Tử Thiện mở miệng hỏi, có lẽ quá lâu rồi bé không được ăn sáng cùng tôi.

Từ khi Tử Thiện bắt đầu đến trường, chỉ trừ buổi học đầu tiên tôi dậy sớm đưa bé đi học, còn lại những buổi khác lúc bé đang ngồi đây ăn sáng tôi vẫn đang nằm ườn trên phòng ngủ.

“Chị chuẩn bị đi làm”.

Tôi lấy ngón tay khẽ véo véo vào khuôn mặt nhỏ nhắn của bé.

“Thế từ nay chị còn có thể chơi với em nữa không?” Bé nhìn tôi hỏi.

“Tất nhiên là có thể rồi”.

Tôi đáp nhẹ nhàng.

“Lát nữa để Quân Lâm đưa con đi làm nhé?” Mẹ vừa ăn sáng vừa nói.

“Dạ không cần đâu ạ, con có thể tự lái xe đi được mà”.

Làm người phải độc lập và tự bước đi trên đôi chân của mình, tôi nghĩ.

“Hôm nay là ngày đầu tiên con đi làm, mẹ sợ con chưa biết rõ đường đi lối lại thế nào.

Dù sao thì nơi con làm cũng cùng đường với Ngân hàng Quân Lâm đang làm.

Sẽ không phiền chút nào đâu”.

Mẹ kiên trì.

“Vây cũng được ạ”.

Tôi không muốn đôi co thêm về đề tài này.

Nơi tôi làm việc cũng không phải quá xa nhà, đi xe khoảng 30 phút là tới.

Lúc tôi còn chìm trong giai điệu êm ái của bài nhạc cổ điển thì Quân Lâm mở miệng nói: “Đến nơi rồi” Tôi xuống xe bước vào một tòa nhà có vẻ cũ kỹ, đây chính là sở Tư pháp nổi tiếng của kinh thành đây mà.

Hình Tuệ tỷ tỷ đưa tôi tới tầng 10, bên trong là một văn phòng với diện tích trung bình.

Trong phòng chỉ có hai chiếc bàn làm việc, ở phía trong phòng có hai cánh cửa, tôi đoán bên trong còn có hai căn phòng nữa.

Ngồi với tôi được một lát Hình Tuệ tỷ tỷ nhận được điện thoại rồi rời đi, trước khi đi không quên dặn tôi: “Có việc gì em cứ gọi cho chị nhé!” Một lát sau có một cô gái khoảng tầm tuổi của Hình Tuệ tỷ tỷ bước vào, cô ta mặc một bộ váy mùa thu của hãng Burberry, “Xin chào” Tôi đứng lên chào: “Chào chị” Chị nhìn tôi từ trên xuống dưới: “Em là Tô Lăng Quân à?” “Vâng” Tôi cũng ngằm quan sát chị, chị tôi không chỉ toát lên vẻ xinh đẹp tuyệt trần mà còn toát lên vẻ nhanh nhẹn giỏi giang.

“Chị tên là Giang Linh Linh, kia là bàn làm việc của em, từ hôm nay trở đi em sẽ là trợ lý của chị”.

Chị chỉ về phía chiếc bàn rồi nói tiếp: “Em ngồi xuống đi” Nói xong chị bước vào trong.

Tôi bước lại phía bàn làm việc rồi ngồi xuống.

Lát sau có một vị nam tử mặc bộ quần áo âu phục màu đen, không thắt cà vạt, vóc dáng không cao lắm, một tay cầm công văn, một tay còn cầm quyển tạp chí giáo dục bước vào rồi ngồi xuống chiếc bàn còn lại.

“Xin chào”.

Anh tôi có vẻ hơi ngạc nhiên.

“Em là sinh viên mới tốt nghiệp à?” “Vâng”.

Tuy rằng tôi tốt nghiệp đã nửa năm rồi nhưng cũng coi như là mới đi.

“Anh tên là Quách Tân Văn, tốt nghiệp năm trước? Tân Văn, một cái tên kỳ lạ làm sao.

Tôi trầm nghĩ.

“Em tên là Tô Lăng Quân” Lúc này Giang Linh Linh cầm một tờ văn bản bước ra nói: “Đây là hồ sơ của vụ án đang cần xử gấp.

Em xem nhanh hộ chị” “Em biết rồi, Giang tiểu thư” “Giang tiểu thư á” Chị có vẻ ngạc nhiên.

“Từ giờ cứ gọi chị là Linh Linh” “Vâng”.

Tôi nở nụ cười.

Sau đó không đợi tôi nhìn qua hồ sơ, Linh Linh vừa mặc áo khoác vừa nói với tôi: “Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài lấy thêm thông tin” Tôi cầm vội túi xách bước đi theo chị.

Tiến đến một chiếc xe màu đỏ rất sành điệu, hai chị em dừng lại.

Khoang xe có vẻ nhỏ nên tôi ngửi thấy rõ mùi nước hoa chị đang dùng, đó là mùi của Christian Dior .

“Em xinh đẹp thế này, kỳ thật không cần phải vất vả ra ngoài làm việc làm gì”.

Vừa khởi động xe chị vừa nói.

Tôi cảm thấy rất hoang mang, nghiêng nghiêng nhìn chị.

“Sắc đẹp là tài sản lớn nhất của một người phụ nữ”.

Chị nói thêm Sau đó chị vừa lái xe vừa nói sơ qua cho tôi về vụ án này.

Đây là một vụ án còn dang dở, đã xử một lần nhưng bị đình lại.

Đó là về một giáo viên tiểu học dùng hình phạt thể xác đối với học sinh.

Một hôm sau buổi học, cậu học trò kia vì có sai phạm nên bị gọi lên văn phòng nhắc nhở, sau đó bị giáo viên tát ột cái.

Nhưng cái tát đó rất nặng, đến nỗi cậu học trò kia bị chảy cả máu miệng.

Đến giờ giáo viên đó vẫn không nhận là mình đánh học trò, kêu oan.

“Nhiều giáo viên vẫn luôn dùng các xử phạt bằng tay chân với học trò mà chưa từng bị kiện.

Nhưng xem ra lần này họ động phải quý tử nhà ai đó rồi, cha mẹ cậu học trò này tuyệt sẽ không bao giờ bỏ qua”.

Linh Linh nói.

Vụ án này vốn dĩ không khó nhưng có một cô giáo cũng chứng kiến vụ việc hôm đó mới đầu nhận lời đứng ra làm chứng nhưng sau đó lại vắng mặt tại tòa.

Sau này gọi điện cho cô ấy cô cũng không nhận lời làm chứng nữa.

Lần này hai tathử đến nhà cô ấy lần nữa xem thế nào” “VẬY Ạ?” Tôi đáp lời.

Đến một ngõ nhỏ xe dừng lại, một cô gái đi ngang qua xe chúng tôi.

Linh Linh dừng lại kêu lên: “Trần tiểu thư” Cô gái kia nhìn thoáng qua Linh Linh, sau đó bước chân nhanh hơn vọt đi.

Linh Linh đuổi theo: “Trần tiểu thư, vì sao cô không trả lời điện thoại của chúng tôi?” “Các cô đừng tìm tôi nữa, tôi sẽ không ra tòa làm chứng đâu”.

Cô ta hơi cúi đầu nói, sau đó bước nhanh lên một chiếc xem taxi Linh Linh thở dài: “Xem ra chúng ta chỉ còn cách đợi cô ta trở lại” Có trời mới biết khi nào cô ta mới trở lại.

“Vụ án này thứ năm tuần tới sẽ mở lại phiên tòa, nếu không có nhân chứng chắc là chúng ta sẽ thua kiện mất”.

Chị nói tiếp: “Cũng may là chị có mang theo hồ sơ, em đọc đi, có gì không hiểu thì hỏi chị” Linh Linh rút ra hồ sơ rồi đưa cho tôi.

Xem ra chị tôi thật là chuyên nghiệp.

Và cũng vì thế nên ngày làm việc đầu tiên của tôi được bắt đầu ở trong xe ô tô.

Hai chị em đợi đến 6 giờ tối mà cô giáo kia vẫn không trở lại.

Linh Linh cuối cùng cũng từ bỏ ý định chờ đợi, và tôi rất cục cựa cũng có thể trở về nhà.

Về đến nhà đã là hơn bảy giờ, tôi chỉ thấy Tử Đan cùng mẹ đang ngồi ở phòng khách nói chuyện phiếm.

“Ngày đầu tiên đi làm bận lắm hả con? Sao giờ này mới trở về?” Mẹ vừa nhìn thấy tôi vội đứng lên hỏi.

“Đi làm, cô còn đi làm nữa cơ à? Tôi tưởng cô chỉ tham mộ hư vinh là giỏi thôi chứ?” Tử Đan châm chọc nhìn tôi nói.

Tôi thật không biết đắc tội với cô ta bao giờ và ở đâu mà mỗi lần nhìn thấy tôi cô ta nếu không hờ hững thì cũng phải phun ra vài câu châm chọc mới thỏa mãn.

Sẽ có một ngày nào đó tôi sẽ cho cô ta nếm cảm giác ân hận vì đã đối xử với tôi như vậy.

“Tử Đan, sao cháu lại nói thế với Quân Tử?” Mẹ nhìn cô ta nói.

“Cháu chỉ nói sự thật mà thôi”.

Cô ta đối mặt với người lớn cũng không có vẻ gì là tôn trọng.

Tôi quá mệt mỏi nên không muốn để ý sâu hơn những gì cô ta nói nên quay lưng bỏ đi.

Đang sau vẫn vang lên tiếng của cô ta: “Vì sao Quân Lâm đi đón Tố Hành lâu vậy mà chưa trở về? Không phải anh ấy nói là sẽ đi nhanh về nhanh sao? Thật không biết hai người còn tranh thủ đi đâu nữa?” Lời này là cô ta nói cho tôi nghe sao? Thật là quá ngậy thơ rồi.

7. Chương 7

Hôm sau, tôi gặp được người chủ của gian phòng còn lại kia, đó là một người thanh niên đáng vẻ thư sinh, tóc húi cua, làn da ngăm đen, nhìn thật không giống luật sư mà giống một vận động viên thể thao thì chính xác hơn.

Thấy anh tôi bước vào tôi vội đứng dậy chào: “Chào buổi sáng”.

Anh tôi khẽ cười: “Chào buổi sáng, tôi là Diêu Dương”.

“Còn em là Tô Lăng Quân”.

Tôi cũng nở một nụ cười xã giao thân thiện.

Anh tôi gạt đầu đáp lại rồi cầm tập giấy tờ trên tay bước vào văn phòng, sau đó không thấy anh tôi trở ra.

Đến giữa trưa Tâm Duyệt tiện có việc đi ngang qua nên tới rủ tôi ra ngoài ăn trưa.

Vì thế tôi và cô ấy cùng tới quán cơm cạnh tòa nhà ăn trưa.

Đang lúc chuẩn bị ăn thì Linh Linh, Diêu Dương và Tân Văn bước vào.

Tân Văn vừa nhìn thấy tôi đã kêu lên: “Thảo nào mà chúng tôi tìm mãi không thấy em đâu.

Hóa ra đã trốn đi ăn từ sớm rồi.

À đúng rồi, từ khi em tới đây làm còn chưa mời mấy anh em bữa nào đâu đấy, hôm nay coi như mời bù đi nhé”.

Nói xong anh kéo ghế ngồi xuống.

“Thôi được rồi, em mời là được chứ gì, các anh chị đừng khách khí với em như thế có được không”.

Tôi đáp.

Tân Văn là một thanh niên rất ngay thẳng và tốt bụng, từ khi tới đây làm, hề vướng mắc gì tôi đều hỏi anh tôi cho nên chẳng mấy chốc cả hai đều rất thân thiết.

Linh Linh và Diêu Dương cũng lần lượt ngồi xuống.

Đây là bữa cơm tôi thấy ngon miệng nhất từ khi tới Bắc Kinh tới giờ bởi rất lâu rồi tôi mới có cảm giác được ngồi ăn uống tán gẫu với đồng bạn bè đến như thế này.

Ăn cơm xong Linh Linh và tôi lại tiếp tục đi tìm cô giáo tiểu học hôm qua.

Vẫn y như hôm trước, cô ta không chịu nghe điện thoại, đến trường tìm cũng không gặp nên hai chị em đành phải đứng đợi ở trước cửa nhà cô ấy.

Thật không may cho chúng tôi là dù mất cả buổi ôm cây nhưng thử không có tới, điều này làm cho tôi rất hoang mang.

“Cho dù có gặp được vị Trần tiểu thư này đi chăng nữa thì chắc gì cô ta đã chịu ra làm chứng cho chúng ta đâu”.

Tôi không nhịn được nhìn Linh Linh nói.

Linh Linh không có trả lời, tôi đành nói tiếp: “Cô ấy cũng có nỗi khổ riêng của mình, nếu cô ta thực sự làm như thế chỉ sợ sau này cô ta sẽ khó sống nếu tiếp tục công tác tại trường học đó”.

Tôi tin tưởng rằng việc cô ta quay 180 độ như thế hẳn là có liên quan tới việc lãnh đạo trường học kia gây áp lực lên.

Bởi dù sao nếu trường bị kiện vì bạo hành học sinh thì danh tiếng của trường coi như cũng đi tong.

Linh Linh ngẩng lên nhìn tôi với ánh mắt kiên định: “Chị tin là chúng ta chỉ cần gặp cô ấy một lần nữa thôi là sẽ thuyết phục được cô ấy” Gần đến ngày mở phiên tòa, thời gian đối với chúng tôi mà nói lại càng gấp rút, công việc chuẩn bị cũng hao tổn của tôi không biết bao nhiêu thời gian.

Tôi trở về nhà ngày càng muộn hơn, từ ngày đầu đi làm tôi đã không ăn cơm tối ở nhà, những ngày sau đó khi về tới nhà tôi đều rất mệt mỏi nên thường leo lên giường nằm nghỉ luôn.

Đến đêm trước khi mở phiên tòa, hai chúng tôi vẫn ở lại chờ đợi.

“Em đi mua chút gì đó để ăn nhé”.

Đã hơn 7 giờ tối, tôi có chút đói bụng.

“Được rồi, em đi đi, chị ở đây đợi xem”.

Linh Linh cũng có vẻ mệt mỏi.

Tôi đi được mấy bước thì nghe thấy giọng Linh Linh vang lên: “Trần tiểu thư, Trần tiểu thư” Tôi quay người lại thì thấy Linh Linh đang bước về phía một cô gái, miệng hô to trong khi cô gái đó vẫn cầm túi chạy về phía trước.

“Ngày mai sẽ mở phiên tòa, nếu cô không ra làm chứng thì vụ án này nhất định sẽ không được xét xử công bằng”.

Linh Linh dừng lại không đuổi theo cô ta nữa.

Cô gái đó bỗng nhiên dừng bước nói: “Hôm đó tôi không nhìn thấy bất cứ cái gì cả” “Kỳ thực trên thế giới này không thiếu sự lừa lọc, ví dụ như để tranh thủ được phiếu bầu từ cử tri, một chính khách có thể thổi phồng việc lên đến tận trời cao nhưng cô là một giáo viên, cô không thể làm như thế được bởi nếu làm như thế về sau cô làm sao có thể đứng trên bục giảng mà dạy dỗ học trò được nữa chứ?”.

Lời nói của Linh Linh thấm đẫm vẻ xúc động và phấn khích.

Nghe xong những gì chị nói, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy cực kỳ xúc động.

Cô giáo trẻ kia quay lại trở mắt nhìn Linh Linh.

Một lúc lâu sau cô ta mới gật gật đầu nói: “thôi được rồi, ngày mai tôi sẽ ra tòa làm chứng”.

Lúc nghe được những lời này tôi không khỏi cảm thấy dạt dào trong lòng bởi sự kiên trì của hai chúng tôi quả thật không hề uống phí.

“Vì sao chị lại chắc chắn rằng cô giáo trẻ kia sẽ đồng ý ra tòa làm chứng hộ chúng ta?” Lúc ngồi trên xe về tôi thắc mắc với Linh Linh.

“Em không thấy là mỗi lần cô ấy gặp chúng ta đều luôn cúi đầu xuống sao? Điều đó chứng minh là cô ta đang rất áy náy.

Với lại chị cũng tin rằng một cô gái trẻ như vậy cũng sẽ có chứng kiến riêng của mình, không dễ gì cúi đầu trước các thế lực mạnh” “Vâng”.

Xem ra Linh Linh thật sự không đơn giản, tôi phải học hỏi cách suy nghĩ độc lập này của chị mới được.

Sáng hôm sau cô giáo trẻ đó đến tòa rất đúng giờ, và kết quả là chúng tôi thắng kiện.

Linh Linh cực kỳ cao hứng nên buổi tối hôm đó chị mời tôi đến ăn tối tại một nhà hàng Hàn Quốc nổi tiếng, tôi không biết thoái thác thế nào nên lập tức nhận lời.

Đang lúc tôi chuẩn bị rời đi thì tôi gặp Tâm Duyệt, vì thế cả ba cùng đi ăn với nhau.

Lần này cũng giống như lần trước, Tâm Duyệt là đến văn phòng tìm tôi.

Cả ba ngồi trong quán ăn bên chiếc bàn cạnh cửa sổ, vừa nhấp nhấp món thịt nướng vừa nói chuyện phiếm.

Lúc này tôi mới biết Linh Linh đã kết hôn rồi, chồng chị là một thương nhân giàu có trong giới địa ốc nơi đây.

“Thật không thể tưởng tượng được”.

Tôi có chút khó tin nhìn chị.

“Thì đúng là chị có mắt như không mà, chị dâu”.

Chỉ có khi đang nói giỡn hoặc là khi cực kỳ cao hứng Tâm Duyệt mới gọi tôi là “chị dâu”.

Linh Linh cũng ngạc nhiên nhìn tôi: “Chị dâu á? Em cũng kết hôn rồi sao?” “Chị ấy không chỉ đã kết hôn mà còn có một cô con gái rồi cơ”.

Tâm Duyệt có ý đùa cợt trong lời nói.

“Haha, xem ra em tuổi trẻ tài cao hơn người a”.

Linh Linh cười nói thêm: “À đúng rồi, thế nửa kia của em công tác ở đâu?” Tôi xấu hổ đến mức không nói được gì.

Tâm Duyệt không biết lấy đâu ra một quyển tạp chí, trên đó cư nhiên có ảnh của Quân Lâm, cô gờ lên nói: “Chính là vị này đây” “Diệp Tuấn Ngạn?” Linh Linh đón nhận tờ báo, vẻ mặt lộ ra sự kinh ngạc.

Sau đó chị lẩm bẩm nói thêm: “Khó trách hôm đó chị thấy anh ta đưa em đi làm, chị còn nghĩ là mình nhìn lầm, hóa ra đó thật sự là anh ta” Tâm Duyệt hì hì cười.

Linh Linh nói thêm: “Mà sao lại thế nhỉ, chị còn tưởng thê tử của anh ta phải là Đỗ tiểu thư cơ chứ”.

Linh Linh buông tờ báo ra.

“Chị cũng thật là..., Tổ Hành tỷ tỷ chẳng qua chỉ là vỏ bọc nguy trang thôi, đây mới là chân mệnh thiên tử của biểu ca”.

Tâm Duyệt nhìn tôi nói.

Tôi hung hăng lườm cô một cái, cô bé này đúng là không biết trời cao đất dày là gì.

Tôi khẽ cầm lấy tay Linh Linh trịnh trọng nói: “Linh Linh, chuyện này có rất ít người biết được nên chị làm ơn giữ bí mậtùm em nhé” Linh Linh cười nói: “Yên tâm đi”.

Nghe chị nói vậy tôi mới thoáng yên tâm, tiếp theo đó tôi liền chuyển đề tài tán gẫu cho vui vẻ.

Vui hơn nữa là trong cả buổi tối hôm đó Tâm Duyệt chỉ xoay quanh đề tài về Diêu Dương mà thôi.

“Xem ra có người đang bị rung động đây”.

Thừa dịp Tâm Duyệt đi toilet, Linh Linh quay sang tôi nói.

Tôi có chút ngẩn ngơ nhìn chị.

“Em không nhìn thấy sao, Tâm Duyệt đang có tình ý với Diêu Dương đấy”.

Đối với chuyện yêu đương nam nữ tôi luôn rất trì hoãn chậm hiểu, nhưng mà ngẫm lại những biểu hiện gần đây của Tâm Duyệt, tôi nghĩ việc này hẳn là có thể xảy ra mới đúng.

Trên đường lái xe về nhà, tôi hỏi: “Có phải em thích Diêu Dương không?” Tâm Duyệt nghe đến thế có vẻ hơi giật mình sau đó trả lời tôi: “Đúng vậy” Tôi cũng hơi ngạc nhiên vì cô trả lời tôi thẳng băng như vậy: “Thế em định tính thế nào tiếp?” “Rất khó để gặp được một người mình thực sự thấy thích nên em nghĩ em sẽ không bỏ qua cơ hội này”.

Tâm Duyệt trả lời mau lẹ.

Điều này hoàn toàn phù hợp với tính cách thẳng thắn của cô, nghe xong tôi cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bước vào cửa nhà, tôi thấy Ninh thắm vội vàng chạy ra nghênh đón: “Tiểu thư hôm nay phát sốt, thiếu gia đã đưa tiểu thư đi bệnh viện khám.

Vừa rồi mới đưa trở về, hiện đang ở trong phòng.” “Gì cơ? Tại sao không ai gọi điện cho cháu vậy?” Tôi vừa nói vừa chạy nhanh lên lầu.

“Tôi cũng có gọi nhưng điện thoại của cô không liên hệ được”.

Ninh thắm nói.

Tôi rút điện thoại ra nhìn, quả nhiên là hết pin thật.

“Tại sao lại là biểu ca đưa Tử Mĩ đi viện vậy? Bác đâu?”.

Tâm Duyệt cũng chạy lại hỏi.

“Lão gia và phu nhân đi Thượng Hải từ hôm qua rồi, ngày mai mới trở về”.

Tôi đẩy cửa phòng Tử Mĩ ra, Di Thanh đang ngồi trông chừng Tử Mĩ ngủ say.

“Thiếu phu nhân”.

Nhìn thấy tôi bà đứng lên chào.

“Tử Mĩ sao rồi hả dì?” Tôi bước tới giường, lấy tay sờ sờ trán bé.

“Đã tiêm rồi nên sốt cũng đã hạ.

Bác sỹ nói cứ tiếp tục uống thuốc sẽ không sao cả”.

Dì Thanh đáp.

“Chị yên tâm đi, không phải bác sỹ đã nói là không việc gì sao?” Thấy tôi có vẻ căng thẳng, Tâm Duyệt đứng cạnh mở lời an ủi.

“Ừ, mọi người đi nghỉ đi, tôi sẽ ở lại đây”.

Tôi nói.

Nghe vậy Di Thanh và Tâm Duyệt cùng bước ra khỏi phòng.

Vì sao mà các con của tôi đều khó nuôi như vậy? tôi ngồi bên giường, cúi nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn của Tử Mĩ, trong lòng dâng lên một cỗ thê lương.

“Cô xem cô có giống bộ dạng của một người mẹ không?” Một giọng nói cực nhẹ nhưng vô cùng sắc bén vang lên.

Tôi ngẩng đầu phát hiện Quân Lâm đang nhìn tôi, vẻ mặt tức giận.

“Tôi làm sao nào?” Tôi cũng nhìn hẩn.

“Từ khi sinh Tử Mĩ ra, cô bé con được mấy ngày? Chăm sóc con được bao lâu? Cô thà tiêu phí thời gian vào thời trang còn hơn là dành nó để chơi với con.

Giờ còn đi làm nữa, cả ngày cũng không ngó tới con được phút nào”.

Đây là lần đầu tiên hần nói với tôi nhiều câu đến vậy.

“Không phải đã có mẹ và Di Thanh rồi sao?” Tôi có chút chột dạ.

“Có những việc một người mẹ phải tự mình làm”.

Quân Lâm bình tĩnh nói.

Tôi phải tự mình làm? Trong đầu tôi liên tục hỏi đi hỏi lại bản thân câu hỏi này.

Đó là những việc gì? Đêm đến tôi nằm trần trọc mãi trên giường không thể đi vào giấc ngủ, tôi nhớ tới quãng thời gian vừa rồi tôi không chăm sóc tốt Tử Mĩ.

Mỗi khi phát sinh việc gì liên quan tới bé đều có mẹ và Di Thanh xử lý nhanh gọn nên tôi đâm ra ỷ lại vào họ.

những lúc Tử Mĩ khóc lóc quá nhiều tôi lại có cảm giác phiền hán và mất mát.

Tôi thà đối diện với mình trong gương còn hơn là đối diện với bé.

Cứ như thế cho đến khi bé bập bẹ biết nói, từ đầu tiên bé nói cũng không phải là từ “mẹ”.

Tương tự như vậy với Tử Thiện, mỗi ngày sau khi đi làm về tôi đều vào xem bé cho có lệ, sau đó bé lại về phòng ngủ nên tôi cũng không có nhiều cơ hội trò chuyện cùng bé.

Xem ra tôi đã không làm đúng vai trò của người mẹ, càng nghĩ càng cảm thấy áy náy.

Quân lâm nằm cạnh tôi, lạnh băng quay lưng lại.

không biết đến bao giờ tôi mới có thể xử lý tốt mọi sự như Quân Lâm đây? Ai dè, sự vĩ đại không phải ai cũng có một cách bẩm sinh... Tôi hít sâu rồi thở dài thườn thượt.

hôm sau là cuối tuần, tôi dậy rất sớm.

bước vào phòng Tử Mĩ tôi thấy Di Thanh đã ở đấy rồi.

“để đây cho cháu” vừa nói tôi vừa bế Tử Mĩ từ tay Di Thanh .

Tử Mĩ cũng không có quấy khóc như mọi lần tôi bế bé, bé chỉ mở to mắt ra nhìn tôi, tôi cũng mỉm cười lại với bé.

“Di Thanh à, những việc mà người mẹ phải làm là những việc gì thế?” tôi bỗng nghĩ ra cái gì đó nên cất giọng hỏi.

“gì cơ?” Di Thanh sững sốt nhìn tôi, sau đó dùng giọng ôn hòa nói: “kì thật đối với mỗi thời kì của bé người mẹ đều phải biết mình nên làm gì.

Ví dụ như tắm cho bé, cho ăn, dạy bé nói...tuy rằng đây đều là những việc rất vụn vặt nhưng mỗi đứa bé để phát triển toàn diện đều phải trải qua từng ấy giai đoạn.

làm một người mẹ cũng phải theo sát quá trình đó”.

Tôi cảm thấy vô cùng hổ thẹn, có vẻ như tôi chưa từng động tay vào bất cứ việc gì trong số đó.

“xem ra sau trận ốm của Tử Mĩ lần này, cả chị và biểu ca đều tỉnh ngộ ra thì phải”.

tâm Duyệt vừa nhìn ra cửa sổ vừa nói.

ở ngoài sân cỏ Quân Lâm đang dạy Tử Thiện đánh bóng chày.

“đánh bóng ột chút.” Quân Lâm hô to.

Sau đó phát bóng ra tiếp nhưng Tử Thiện vẫn ko đánh trúng.

“cần tập trung chú ý thêm chút nữa, vung vợt nhanh lên chút nữa”.

ý Quân Lâm là muốn Tử Thiện đón bóng lần nữa.

Hôm nay Quân Lâm mặc một bộ đồ thể thao màu trắng, nhìn từ xa tựa như một gốc ngọc lan đang đứng đón gió vậy.

dáng đứng đánh bóng của hắn trông rất hiên ngang vững chãi, đầu ngẩng cao.

Có thể nói hơn 20 năm qua hắn cái gì cũng có, hào môn thế gia, thông minh kiệt xuất...e rằng điều bất hạnh nhất hắn gặp trong đời chính là việc gặp gỡ tôi.

“vì sao em lại hỏi thế” phục hồi lại tinh thần tôi hỏi Tâm Duyệt.”sáng náy có mấy cuộc điện thoại gọi tới gặp biểu ca nhưng anh ấy đều từ chối.

mà chị nữa, hôm nay cũng ko ra ngoài dạo phố.

Cả hai nhất tề ở nhà làm cha mẹ tốt đây mà.

Em nói ko đúng sao?” Tâm Duyệt quay đầu nhìn tôi mỉm cười.

“ừ” tôi khẽ trả lời rồi nhìn xuống Tử Mi đang nằm lặng yên trong lòng.

Bình thường cứ cuối tuần là Quân Lâm có điện thoại rủ ra ngoài chơi, còn tôi cứ cuối tuần lại ra ngoài dạo phố mua sắm.

Đặt Tử Mi đang ngủ say xuống, tôi chợt nhớ ra cái gì liền chạy xuống phòng bếp “chị đang làm gì đấy” Tâm Duyệt thấy tôi hí hoáy trong bếp thì ngạc nhiên hỏi.

“chị đang muốn thể hiện chút tình thương của người mẹ”.

đây là món chè đậu xanh, trước kia mẹ tôi đã dạy tôi nấu một lần.

“nhưng mà Tử Mi có thể ăn món này sao?” Tâm Duyệt hồ nghi hỏi “ko, chị làm cho Tử Thiện ăn”.

Tôi vừa nói vừa múc chè ra bát.

“Tử Thiện á?” Tâm Duyệt nhắc lại lần nữa.

Tôi không tiếp tục để ý cô nữa mà tiếp tục cố nặn trong óc những gì mẹ dạy dỗ lần trước.

Cuối cùng sau món ăn chính tôi mang ra món tráng miệng là chè đậu xanh ọi người thưởng thức.

bao nhiêu tình thương của tôi dồn hết vào đấy.

tôi cẩn thận quan sát biểu hiện của từng người khi thưởng thức “tình yêu” của tôi.

Đầu tiên là Tử Thiện nhướn mày, cố gắng nuốt xuống một ngụm.

sau đó là Tâm Duyệt ngậm ngậm một ngụm rồi phun ran gay.

Chỉ có Quân Lâm sắc mặt ko đổi, chậm rãi ăn từng ngụm từng ngụm.

“thật sự là khó ăn nha, sao mà khó ăn đến thế có chứ”.

Tâm Duyệt cảm than nói.

Tôi cũng ném thử một miếng sau đó phun ra ngay.

Ngọt, ngọt quá, ngọt đến lợ miệng.

cho dù tôi rất hảo ngọt nhưng ngọt thế này chịu ko nổi.

mặt tôi lập tức đỏ lên, xem ra tám chân tình của tôi ko gặp thời rồi.

“biểu ca kén ăn là thế vậy mà chén chè này cũng cố ăn hết cả bát, đúng là chị Quân Tử có nấu độc bày ra thì biểu ca cũng ăn hết à xem.” Tâm Duyệt nhìn Quân lâm nói.

Quân Lâm ngẩng đầu nhìn tôi nói: “chỉ vì anh ko muốn lãng phí đồ ăn mà thôi” một câu nói của hắn khiến ọi cảm kích của tôi tiêu tan thành mây khói.

Vố tướng hắn là đại nhân bao dung hòa ái, không làm lãng phí tôi hi sinh bản thân thỏa mãn hắn.

ai ngờ hắn chỉ vì thói quen lãng phí đồ ăn mà thôi.

Buổi tối gia đình lựa tiếp đón đoàn khách quen gồm Phương Nguyên, Tổ hành và Tử Đan –kẻ mà ko ưa gì tôi mà tôi cũng chẳng yêu mến gì cô ta.

“thật là vinh hạnh quá, lâu lắm rồi mọi người mới tới chơi a”.

dì Thanh vừa thấy họ đã cười nói.

Đúng là từ khi Tử Mĩ được sinh ra tới giờ, bọn họ rất ít tới đây.

“hôm nay gọi điện cho Diệp công tử hai lần đều bị từ chối nên chúng cháu phải thân chinh tới đây xem chuyện gì đang xảy ra.

May mà gặp đúng bữa”.

phương nguyên cất giọng hài hước trêu chọc như mọi khi.

Phương Nguyên vẫn giống như ngày trước giọng điệu vẫn sang sảng dễ gần còn sắc mặt của Tổ Hành thì tái nhợt, có vẻ gầy đi ko ít.

Tử Đan thì ko nói làm gì chỉ nhìn cô ta tôi đã thấy cực kì chán ghét.

Tâm Duyệt thấy nhiều người tới chơi như vậy nên cực kì cao hứng, lôi kéo từng người trò chuyện luôn miệng. tất cả trò chuyện vui vẻ cho tới bữa cơm chiều.

“à phải rồi hôm qua anh gặp em ngồi ăn trưa với một anh chàng có vẻ thư sinh lắm, đó là bạn trai em à?” Phương Nguyên truy hỏi Tâm Duyệt “A? không phải đâu chỉ là bạn bè thông thường thôi”.

Mặt Tâm Duyệt đỏ lên nói “bạn á? Anh phải nghĩ bạn bè trên mức bình thường rồi chứ? Nhìn em vừa ăn vừa có vẻ ngượng ngùng, lại còn e thẹn cười nữa.

ai tin nổi?” Phương Nguyên vẫn nhìn Tâm Duyệt nói Tâm Duyệt cúi đầu ko đáp.

Tổ hành có vẻ bình thản.

Tử Đan nói xen vào: “Ai nha, xem ra bị nói trúng tim đen rồi.

rốt cuộc đó là ai vậy? bây giờ ngoài đường có nhiều kẻ xấu lắm đấy nha”.

“không phải đâu, anh ấy là người tốt, tính cách hiền hòa, chính trực lại có chí tiến thủ”.

Tâm Duyệt nói rất nhanh, tôi cũng ko hiểu vì sao cô ấy moi đâu ra nhanh thế từng ấy tính từ để miêu tả Diêu Dương.

“và cũng anh tuấn cực kì, phong lưu phóng khoáng.

Bỏ lỡ cơ hội này thì có đốt đuốc đi tìm cũng ko có nha”.

Tôi nhin ko được cười nói.

“cô nói như thật ấy nhỉ, vậy sao cô ko tranh thủ tìm một người như thế đi”.

Tử Đan cay nghiệt nhìn tôi nói.

Tôi ngẩn người, cư nhiên bị cô ta bắt phải điểm sơ hở, nhất thời ko biết nói gì.

“chị ấy còn cần tìm ai nữa, người đàn ông tuyệt vời nhất thiên hạ chẳng phải đã bị chị ấy bắt được rồi hay sao?” tâm Duyệt cười nói.

Tử Đan nghe xong biến sắc, Phương Nguyên cũng cười trộm khiến tôi cũng ngượng ngùng.

“mọi người ăn trước đi, tôi hơi mệt nên xin phép đi trước, thất bồi”.

Tổ Hành nói xong liền đứng dậy.

Quân Lâm cũng buông khăn ăn nói: “để anh đưa em về” “Tổ hành vừa mới ốm dậy nên thân thể ko tốt lắm”.

bọn họ vừa rời khỏi Phương Nguyên hướng tôi nói.

“vậy sao?” tôi thốt lên một tiếng.

Sau khi ăn cơm xong, tôi cùng Tử Thiện lên phòng, Tâm Duyệt ở lại cùng Phương Nguyên và Tử Đan nói chuyện.

Tắm rửa xong tôi liền sang xem Tử Mĩ, sau đó lại sang phòng Tử Thiện kể chuyện cổ tích cho bé nghe, ru bé ngủ.

một lúc sau bé say sưa giấc nồng, tôi cũng ngáp dài một cái rồi ghé vào bên giường bé ngủ thiếp đi.

Ko biết trôi qua bao lâu tôi có cảm giác cửa phòng bật mở, có người bước vào rồi thân thể tôi bị bế lên....

Khi tôi tỉnh lại tôi thấy mình đã nằm trong phòng, bên cạnh tôi trống ko.

Xuống lầu gặp dì Thanh: “sao dì ko gọi cháu dậy sớm chút?” Dì Thanh trả lời: “thiếu gia dặn dò là hôm nay lão gia và phu nhân ko ở nhà nên ko phải cầu lệ để cho cô ngủ muộn hơn chút.

Trên tay dì Thanh là chén trà Long Tỉnh đang chuẩn bị bưng lên cho Quân Lâm, lúc này chuông điện thoại vang lên khiến bà có vẻ lưỡng nan.

“để cháu bê lên cho dì”.

Tôi nói xong tiếp lấy chén trà rồi tiến về phía thư phòng của Quân Lâm.

Nhẹ nhàng đẩy cửa vào tôi thấy Quân Lâm đang đứng bên cửa sổ, tay đang cầm một quyển sách chăm chú đọc.

gió nhẹ thổi qua khiến cho rèm cửa hơi lay động khiến tôi lại liên tưởng tới người thanh niên đứng bên gốc lan hôm nào....

Tôi như si dại đứng tại cửa nhìn hẩn, hồi lâu Quân Lâm ngẩng đầu lên nhìn tôi nói: “Vào đi”.

Tôi có chút xấu hổ nên vội vàng đặt chén trà xuống rồi vội vàng rời đi.

Những ngày tiếp theo tôi cũng ko bị tăng ca nữa nên mỗi ngày có nhiều thời gian ở bên Tử Thiện và Tử Mĩ hơn trước.

8. Chương 8

Gió lạnh nổi lên tạo hàn khí run người, ngoài trời tuyết rơi lả tả khiến cho cả thành phố đều thoáng mang vẻ thê lương âm đạm.

tất niên vừa qua tôi liền nhận được điện thoại của mẹ.

“hôm nay mẹ đi lễ phật có rút cho con một quẻ thẻ, thầy nói rằng năm nay là năm tuổi của con,mọi sự sẽ rối ren nên tất cả con phải cẩn thận đấy”.

mẹ dặn dò.

“vâng”.

Tôi đang dạy học Tử Mĩ nên thuận miệng trả lời mẹ.

Ai ngờ chỉ sau vài ngày tôi nhận được tin tức kinh người: Diêu Dương lái xe đâm trúng người ta.

Hiện tại Tâm Duyệt và Diêu Dương đã chính thức trở thành đôi tình lữ.

vừa nghe tin đó ko chỉ có Tâm Duyệt mà cả tôi, Tân Văn và Linh Linh đều rất lo lắng.

tất cả cùng đi tìm hiểu kỹ sự tình rồi mới an tâm được.

đêm đó có một cô gái bị kẻ gian đánh cho hôn mê sau đó bỏ trốn.

đúng lúc đó Diêu Dương đi qua nên tốt bụng đưa cô gái đó đi bệnh viện, ai ngờ sau khi tỉnh dậy cô gái đó khẳng khẳng định người đánh cô ta hôn mê chính là Diêu Dương.

Cảnh sát ko biết tin ai nên đưa Diêu Dương về đồn cảnh sát.

Cũng may là Diêu Dương còn nhớ lúc anh cứu cô gái kia thì trên đường cũng có vài chiếc xe chạy qua chạy lại, thậm chí còn có một chiếc xe dừng lại, người đàn ông đó cũng giúp anh bế cô gái lên xe nhưng cuối cùng anh ta cũng ko đi cùng Diêu Dương tới bệnh viện.

Vì thế việc tìm ra người đàn ông này là ai và ở đâu là cực kì quan trọng trong việc chứng minh Diêu Dương là trong sạch.

“lúc đó đèn đường rất mờ ảo, tình thế lại cấp bách nên anh ko để ý kỹ mặt mũi của anh ta, anh chỉ nhớ anh ta có đeo một chiếc huy hiệu rất tinh xảo ở trên vest áo mà thôi”.

Nói xong Diêu Dương thở dài một hơi.

Sao đó Linh Linh nói cho tôi biết loại huy hiệu đó rất đặc biệt bởi đó là huy hiệu một hội rất kín ở kinh thành và chỉ có thành viên của hội đó mới được phát một chiếc mà thôi.

Nhưng chỉ có manh mối như thế thì việc tìm kiếm tung tích của người đàn ông thực rất khó khăn.

Thứ nhất là Hội kín này hoạt động rất bí mật, hầu hết ko để lộ ra ngoài thông tin nào cả.

Tân Văn phải vất vả lắm mới mời được một vị bạn học ăn cơm mấy lần anh ta mới đồng ý nói ra tên những hội viên có đến hội kín vào đêm hôm đó.

Cụ thể là có 5 người đàn ông và 7 người phụ nữ trong diện đáng ngờ, đương nhiên 7 người phụ nữ này ko cần phải xét đến làm gì.

“trong 5 người đàn ông thì có 2 người ở độ tuổi trung niên nên có thể bỏ qua.

Nhưng còn 3 người đàn ông khác mình nên làm thế nào để tra ra họ?” Tân Văn là trợ lý của Diêu Dương nên anh ta rất quan tâm đến việc này.

Vụ án của Diêu Dương lần này, văn phòng của Linh Linh ko tham gia bởi vì còn đang đan dở vài vụ lớn nên toàn vụ được giao ột vị bằng hữu là luật sư giỏi của anh ta.

Nhưng chúng tôi vẫn ko thể nào ko quan tâm được, tất cả đều dốc sức tìm bằng chứng có lợi cho Diêu Dương.

Hơn nữa tôi ko đành lòng nhìn Tâm Duyệt vì việc này mà bôn ba mấy ngày nay đến nỗi thần sắc có phần tiều tụy.

Trong 3 người đàn ông còn lại, có 1 người là bác sĩ tâm lý, 1 người là quan chức chính phủ, còn 1 người thường xuyên xuất hiện tại Thời báo tài chính và kinh tế-công tử hào môn Lục Thanh Vân.

“ngày nào cũng đi gặp bác sĩ tâm lý, em đúng là chịu hết nổi”.

tâm Duyệt oán hận nhìn tôi nói.

“thế tại sao em ko trực tiếp hỏi anh ta?” Tôi nói “em sợ anh bác sĩ đó ngại phiền phức, ko muốn ra tòa nên em chỉ nói dối cho có chuyện thôi, thỉnh thoảng xen bóng gió vài câu xem người ta ý tứ thế nào?” Tâm Duyệt đáp.

“nhưng mà cũng thật may mắn vì em phát hiện ra là 2 tuần trước đây xe oto của anh ta bị hỏng , đang đi sửa ở gara hiện chưa lấy về.

gần đây anh ta toàn phải đi tắc xi đi làm, cho nên người đàn ông hôm đó chắc chắn ko phải anh ta rồi” Tâm Duyệt tiếp.

“vậy là chỉ còn vị quan chức chính phủ và vị chuyên gia tài chính kia là đáng nghi thôi” Tân Văn lẩm bẩm.

Tiếp theo vị luật sư biện hộ cho Diêu Dương mang đến cho chúng tôi một cái tin chán ngắt đó là vị quan chức chính phủ kia xuất ngoại được 5 ngày rồi, dự kiến nửa tháng sau mới trở về.

anh luật sư này luôn tìm mọi cách liên hệ với người kia nhưng ko thể nào kết nối được.

mà việc liên hệ vị chuyên gia tài chính kia còn khó khăn hơn rất nhiều bởi vì mỗi lần gọi điện thoại tới hoặc xin gặp đều bị thư kí hắt hủi từ chối vì lí do sếp bận họp hoặc chưa đến văn phòng.

“chúng ta phải làm sao bây giờ?” Ngày xét xử sắp đến gần khiến Tâm Duyệt cuống quýt, cô mở miệng hỏi mà tựa hồ như sắp khóc.

Vào một buổi chiều dịu mát.

Linh Linh gọi tôi vào phòng chị.

“đêm nay có một buổi yến tiệc khai trương khách sạn sang trọng của Đông Phương Quân Duyệt, chị nghe nói Trần Ích Tây-bạn thân của Mục Thanh Vân cũng đến tham dự.

vậy nên tối nay em đi cùng chị nhé.” “A?” tôi hơi sửng sốt, vội vàng xua tay “ko được đâu, Diệp gia thường xuyên đi ra vào khách sạn đó, nếu vô tình gặp phải thì em chỉ con đường chết thôi, coi như hết đường chối cãi” Linh Linh cười nói: “đâu dễ dàng đụng phải nhau như thế? Đây là cơ hội tốt để thăm dò Mục Thanh Vân có phải là người chúng ta cần tìm hay ko nên kiểu gì cũng ko thể bỏ qua”.

Tôi thoáng nhớ lại bộ dạng của Tâm Duyệt mấy ngày hôm trước nên tâm trở nên mềm nhũn ko biết mở miệng nói gì.

Nhìn thấy vẻ mặt của tôi, Linh Linh lại nói: “phiên xét xử này chỉ có thể thắng chứ ko thể bại được vì nếu thua kiện Diêu Dương có thể bị bỏ tù.

Là đồng nghiệp với nhau em nhẫn tâm nhìn cậu ấy rơi vào tù tội hay sao? Huống chi hiện tại cậu ấy có thể coi như em rể của em còn gì nữa?” Nghe lí luận sắc bén của Linh Linh tôi ngoan ngoãn gật đầu.

vì thế lúc tan tầm về nhà, tôi thay một bộ đồ dự tiệc thật long lánh.

Tôi thấy hơi “chột dạ” vì đối diện với tôi trong gương là một gương mặt đầy phấn hồng, trang điểm rất đậm, trên người là một bộ váy đồ tươi với chân váy ngắn trên đầu gối 20 phân, so với tôi “thanh nhã” ngày thường thật đúng là một trời một vực.

thế cho nên lúc Linh Linh nhìn thấy tôi, chị ko khỏi reo hò: “trông cứ như là người khác vậy, nhìn em với bộ dáng này thật đúng là có thể làm điên đảo chúng sinh”.

“chị tỉnh táo lại một chút đi xem nào” tôi tức giận liếc chị, cúi đầu đi vào thang máy.

Bước vào yến hội, tôi mới biết buổi yến hội này ko đông khách lắm nhưng mỗi khách mời ở đây đều lộ vẻ quyền quý sang trọng.

chúng tôi rất nhanh nhìn thấy mục tiêu quan trọng –Trần Ích Tây “Trần Ích Tây là bạn học thời phổ thông của Mục Thanh Vân, quan hệ của 2 người họ rất tốt, cả 2 thường xuyên đi dự tiệc cùng nhau.

Chỉ cần tiếp cận hắn là có thể biết được tung tích và thông tin về Mục Thanh Vân”.

Linh Linh nói với tôi.

Vì thế 2 chị em cùng cầm ly sâm banh bước đến bên cạnh Trần Ích Tây để bắt chuyện.

linh Linh là một người phụ nữ giỏi khéo ăn khéo nói, chị khơi gợi đủ chuyện để tán cùng Trần Ích Tây nhưng ko đề tài nào là ko dính líu tới một ít đến Mục Thanh Vân cả.

Trần Ích Tây cũng là một người đàn ông lịch sự và dễ gần nên nói chuyện cũng khá thoải mái.

“kia ko phải là Diệp Tuấn Ngạn sao?” Linh Linh nhỏ giọng nói với tôi.

Tôi nhìn theo ánh mắt của chị, quả nhiên đó là Quân Lâm, hắn đang đứng gần cửa xoay tròn của khách sạn, mặc một bộ vét tây âu màu đen.

Hắn đứng dưới ánh đèn trông thật khí khái và anh tuấn, một nữ tử mặc bộ sườn xám trắng tiến lại gần hắn và 2 người cùng song song bước đi.

Người con gái đó còn ai khác ngoài Đỗ Tố Hành? “đã là đàn bà thì ko nên rộng rãi như thế chứ”.

Nhìn bọn họ rời đi Linh Linh quay sang tôi nói.

Tôi ko phải là rộng rãi mà là tôi bất lực.

trong lòng tuy chua xót nhưng ko nói nổi thành lời.

đối với Tố Hành và Quân Lâm, tôi thực ko biết chính xác nội tình bên trong, với lại tôi cũng ko rảnh rỗi đi quan tâm những việc như thế? Bởi vì cả 2 chị em mãi tán chuyện nên chưa kịp ăn uống gì cả, lúc này cả 2 mới tìm chỗ nào ăn qua bữa tối.

Lúc tôi về đến nhà đã là hơn 10h đêm, kì lạ là phòng khách trống rỗng.

tôi còn chưa kịp hỏi đã thấy Ninh thẩm học tốc chạy tới: “ko tốt rồi thiếu phu nhân, thiếu gia vừa về đã bị lão gia gọi vào thư phòng.

Ko biết là vì chuyện gì mà lão gia rất giận dữ, thiếu gia cũng ko chịu nhượng bộ.

tôi chỉ sợ nếu cứ tiếp tục đôi co như thế sẽ xảy ra chuyện ko hay.

Dì Thanh vừa kêu tôi chạy ra gọi điện thoại cho phu nhân.

Cô thử lên xem thế nào?” nói xong bà chạy ra phòng khách gọi điện.

Trong lòng tôi cả kinh vội chạy lên lầu.

thư phòng của ba ở phía đông lầu 2, dì Thanh đã đứng sẵn ở cửa.

tôi co chưa bước vào trong đã nghe tiếng ba gầm lên tức giận: “dù sao ông ta cũng là Chu thúc thúc của mày, chứng kiến mày sinh ra và lớn lên cũng là người đã hết lòng tận tụy với gia nghiệp nhà này.” “ba ko phải đã từng dạy con rằng là người phải tự chịu trách nhiệm với sai lầm của mình hay sao? Huống chi lần này cũng ko phải lần 1 lần 2 chú ấy phạm sai lầm”.

giọng điệu của Quân Lâm rất bình tĩnh tuy rằng có mang chút tức giận.

“ta hỏi mày lần cuối, mày chớ tha cho ông ấy lần này ko?” ba kích động nói “xin lỗi ba, con ko thể làm theo được”.

Quân Lâm nói như đinh đóng cột mà ko hề suy nghĩ nửa giây.

Tiếp theo đó tôi nghe thấy tiếng vỡ loảng xoảng của cốc chén, tôi và dì Thanh ko thể nín nhịn được nữa đành đẩy cửa bước vào.

Ba đang ngồi trên ghế thờ đóc, dưới đất là đồng vỡ nát của bộ chén ngọc.

Quân Lâm nhìn chúng ta bước vào, trên trán bị thương chảy cả máu, sắc mặt cũng tức giận tới tái nhợt.

hắn ko hề kêu rên tiếng nào mà bước qua mặt chúng ta bước ra ngoài.

“cô ở đây coi chừng lão gia,tôi đi xem thiếu gia thế nào”.

Dì Thanh xoay người đuổi theo hắn.

Tôi nhẹ nhàng đi tới sau lưng ba: “ba đừng nên tức giận quá, đừng nên tức giận...” thân thể của ba vẫn còn run rần vì tức giận, miệng còn lắp đi lắp lại : “ta ko có loại con thể này”.

Trần an ba xong, tôi trở lại phòng, lúc này mẹ đang ngồi trên ghế sofa để thoa thuốc cho Quân Lâm.

“con cũng thật là... biết là sẽ bị đau mà sao ko né đi chứ”.

Mẹ đau lòng nói “con ko sai, ko việc gì phải trốn né cả”.

Quân Lâm lãnh đạm nói, trong ánh mắt vẫn còn nhiều oán khí chưa tiêu tan.

Thấy tôi bước vào, mẹ đứng lên: “mẹ đi xem ba con thế nào, Quân Tử con trông chừng Quân Lâm hộ mẹ nhé.” Tôi nhận lấy lọ thuốc mỡ trên tay mẹ rồi cẩn thận xoa lên trán Quân Lâm, trên đó bị sưng một cục rất to, hiện đã tím đỏ lên, chắc chắn là rất đau.

Quân Lâm yên lặng ngồi yên để cho tôi thoa thuốc, ánh mắt ko hề nhìn đến tôi.

Bôi thuốc xong tôi nhẹ nhàng nhắc nhở: “lát đi tắm nhớ đừng để nước dính vào”.

Quân Lâm quay lại nhìn tôi với ánh mắt sắc bén, tựa như muốn lao vào cắn nuốt cho hả dạ.

trực giác nói cho tôi biết đây là biểu hiện của một người đang trong trạng thái cực kì bi phẫn cần tìm nơi phát tiết nên tôi vội vàng thu dọn được phẩm rồi chuồn ngay ra khỏi phòng.

Ngày hôm sau dì Thanh mới kể cho tôi nghe rằng: lão gia và thiếu gia từ xưa tới nay đều rất ương ngạnh như nhau.

Vì thế thiếu gia từ nhỏ bị giáo dục rất khắc nghiệt, thường xuyên bị trách phạt.

Năm đó thiếu gia học hết cấp 3 chuẩn bị đăng kí thi vào đại học, laoc gia vốn mong muốn thiếu gia sẽ đăng kí trường kinh tế để sau này kế nghiệp ông cha nhưng thiếu gia lại đăng kí ngành toàn học .

kết quả là lão gia nhốt thiếu gia vào phòng, ko cho đi học nữa, thiếu gia vẫn kiên quyết ko chịu nhượng bộ.đôi co suốt 2 ngày cuối cùng phu nhân phải lấy nước mắt cầu xin mãi lão gia mới đồng ý thả thiếu gia ra.

Thảo nào Quân Lâm đối với mọi người trong nhà hòa nhã dễ chịu, chỉ riêng đối với cha hấn là có vẻ lãnh đạm.

tôi thầm nghĩ ***** “căn cứ vào lời nói của trần Ích Tây thì đoạn đường xảy ra vụ việc trùng với đoạn đường từ nơi làm việc tới nơi ở của Mục Thanh Vân, cho nên khả năng hấn ta chính là người hỗ trợ cứu cô gái kia là rất cao”.

Linh Linh tổng kết lại “vâng.

Nhưng vấn đề ở đây là làm thế nào để tìm được hấn?” Tâm Duyệt lo lắng hỏi.

“đúng vậy, hấn ta thật giống với người ở côi trên vậy”.

Tân Văn thở dài.

“mọi người đừng có quên là trong số chúng ta ngồi đây, có một người rất quen thân với một người “từ côi trên khác”.

Nói xong Linh Linh đắm chiêu nhìn tôi.

“thế à?” Tâm Duyệt cũng nhìn về phía tôi.

Tiếp theo lại đến Tân Văn nhìn tôi.

Chuyện gì liên quan tới tôi vậy? tôi thực sự ngạc nhiên.

Buổi tối chủ nhật của ngày hôm sau, Tâm Duyệt lân la vào phòng tôi.

“có chuyện gì thế?” tôi nhìn Tâm Duyệt dò hỏi “em mới tra được, ngày mai có một học giả tài chính ngoại quốc tới đây, ngày mai sở tài chính sẽ tổ chức một buổi tiệc tiếp đón, chắc chắn Mục Thanh Vân sẽ tham dự và đương nhiên biểu ca sẽ ko chịu vắng mặt đâu”.

Tâm Duyệt hưng phấn nói “ừ, thế thì làm sao cơ?” tôi cũng ko lấy làm lạ vì Quân Lâm làm chủ một ngân hàng khổng lồ nên đương nhiên sẽ ko bỏ qua sự kiện này.

“em muốn chị lấy trộm giấy mời của biểu ca rồi đưa cho em, bọn em sẽ thay anh ấy đi dự tiệc”.

Tâm Duyệt cầm lấy tay tôi lắc lắc.

Lấy? nghĩa là lấy trộm sao? “ko bằng em kêu Quân Lâm trực tiếp đưa em đi dự yến hội đi.

Chỉ cần em nói rõ sự tình cho anh ấy, chị nghĩ anh ấy cũng ko đến nỗi ko biết phân biệt phải trái đâu”.

“ko được, vạn nhất anh ấy ko đồng ý thì sao? Hơn nữa việc này ko thể trong vài câu mà nói rõ ràng được”.

Tâm Duyệt nói kiên quyết Nói xong cô rút một viên thuốc màu trắng trong túi đưa cho tôi: “đây là thuốc an thần , ai uống vào sẽ rất buồn ngủ mà lại ko có hại gì cho sức khỏe.

chỉ cần ngày mai biểu ca bỏ lỡ cơ hội tham gia yến hội là được rồi”.

Tâm Duyệt đưa gói thuốc nhỏ cho tôi rồi nói tiếp: “em cầu xin chị đấy, kiểu gì ngày mai em cũng phải gặp bằng được Mục Thanh Vân.” Tôi đành phải đồng ý với cô ấy. trở về phòng lục lọi một hồi, quả nhiên tôi thấy vé mời dự tiệc trong bộ âu phục của Quân Lâm.

Sau đó tôi rút ra và mang sang cho Tâm Duyệt.

“em cảm ơn chị rất nhiều, thắng trận rồi em sẽ khao chị một bữa”.

tâm Duyệt cảm kích nhìn tôi.

“thôi được rồi mà em cũng phải cẩn thận vào đấy”.

tôi dặn dò Đi ra khỏi phòng Tâm Duyệt, tôi liền bước vào bếp nghiền viên thuốc ra thành bột rồi bỏ vào bát canh yến đang để sẵn đấy.

sau đó tôi bê bát canh ra ngoài.

“Quân Lâm đâu rồi cô?” nhìn thấy Ninh thẩm ở hành lang, tôi vội hỏi.

“thiếu gia đang ở thư phòng”.

“đây là canh yến mẹ tôi nấu cho Quân Lâm, hôm nay anh ấy ko ăn cơm tối nên cô mang bát canh này lên cho anh ấy uống đi nhé”.

Tôi bình thản nói “được rồi, thiếu phu nhân” Ninh thẩm nhận lấy bát canh rồi bước về phía thư phòng của Quân Lâm.

Nhìn theo bóng dáng của bà mà tôi cảm thấy thở phào nhẹ nhõm , thậm bội phục mình vì chuyện xấu nào cũng có thể làm.

Hắn là mọi sự sẽ như ý.

Tôi vui vẻ bước vào phòng Tử Mĩ.

Nhưng ai ngờ thế sự khó liệu.

sau khi cho Tử Mĩ ngủ xong, tôi bước trong phòng ra thì gặp ngay Ninh thẩm , trên tay bà vẫn còn bưng nguyên bát canh yến lúc này.

“Quân Lâm ko uống sao?” tôi vội vàng hỏi “thiếu gia uống có 2 ngụm rồi nói ko muốn uống nữa bảo tôi bê ra.” Cái gì, chỉ có 2 ngụm thôi sao.

Trong lòng tôi thấm cả kinh.

Tôi vừa đi vào phòng mình trong lòng vừa tự an ủi, may ra 2 ngụm này cũng đủ để cho Quân Lâm ngủ qua 9h sáng mai.

Tôi lên giường nằm đợi đến tận 12h Quân Lâm đều ko trở về phòng, cho nên tia hi vọng vuốt cùng của tôi đã bị tiêu tan.

Tôi phải làm sao bây giờ? Cả đêm cơ hồ tôi ko thể ngủ ngon, Quân Lâm trở về giường lúc nào tôi cũng ko hay biết, cuối cùng 7h sáng chuông đồng hồ kêu tôi mới giật mình bừng tỉnh, tìm tôi đập liên hồi.

Yến hội sẽ bắt đầu lúc 9h sáng, Quân Lâm giờ này tỉnh dậy tất có thể tham dự yến hội đúng giờ.

Trong đầu tôi vang lên ko biết bao câu hỏi, mấy giờ hắn mới tỉnh giấc, liệu hắn có bị tiếng chuông báo thức của tôi vừa này làm hắn tỉnh giấc ko? Tôi khẽ nhìn sang bên cạnh thấy hắn bắt đầu cựa quậy, có vẻ đã hơi tỉnh ngủ.

Đột nhiên trong đầu tôi xẹt qua một ý niệm, thôi thì đành liều, chết thì cùng chết chứ sao.

Tôi nằm xuống với tay ôm lấy thắt lưng hắn từ phía sau.

Quân Lâm hơi cứng người lại rồi chậm rãi xoay người nhìn tôi, ánh mắt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Tôi nhắm chặt mắt hướng về phía môi hắn, mới đầu môi hắn còn lạnh băng ko đáp trả nhưng chỉ một lát sau trở nên nóng bỏng và cuồng nhiệt hôn đáp trả lại tôi.

Hắn hôn rất sâu, lần đầu tiên tôi chủ động đưa đầu lưỡi cuốn vào miệng hắn, tôi bỗng dâng lên một cảm giác khó thở.

Trong ấn tượng của tôi, Quân Lâm rất ít khi hôn môi tôi.

Hắn xoa nhẹ vùng eo của tôi, ôm siết tôi vào trong lòng, hai bàn tay tham lam vuốt ve làn da trơn bóng của tôi trong làn áo ngủ mỏng manh của tôi.

Tôi chìm vào trong lòng hắn, hai tay ôm lấy hai vai hắn và nhiệt tình đáp lại từng động tác của hắn, làm cho hắn sa sâu vào từng đợt sóng xuân triền miên.

Động tác của Quân Lâm từ nhẹ nhàng chậm rãi đến chuyển sang cuồng dã dồn dập, giống như muốn chôn vùi tất cả cơ thể hắn vào trong cơ thể tôi.

Tôi có chút ko chịu nổi động tác kích tình này, chỗ kín hơi đau nhức.

“Nhẹ chút!” Tôi ko nhịn được bật ra một câu.

Nhưng hắn dường như ko nghe thấy nên vẫn cứ hăng say thâm nhập cơ thể tôi.

“Reng reng reng” ko biết qua bao lâu tiếng chuông điện thoại vang lên.

Quân Lâm buông một tay khỏi người tôi để với điện thoại: “Uy”.

Tôi nhìn thoáng qua đồng hồ trên tường, đã gần 9h rồi.

“Thôi, tôi ko đi đâu” Quân Lâm liếc nhìn tôi một cái rồi trầm giọng nói với người đầu bên kia.

Buông điện thoại ra hắn lại nhìn chăm chăm tôi rồi bất ngờ hôn xuống môi tôi, tôi cũng ko ngần ngại mà nhiệt tình đáp trả sự cuồng nhiệt của hắn, dù sao hôm nay tôi cũng đã làm vài chuyện ko giống tôi trước kia.

Ngoài cửa gió nhẹ thổi qua truyền tới tiếng là cây xao động, càng tạo cho khung cảnh trong phòng thêm vẻ xuân tình.

Lúc tôi tỉnh lại đã là gần 11h trưa.

Bước từ trên giường xuống tôi phát hiện toàn thân đau nhức, xem ra lần này tôi bị “ăn” đến thảm hại.

Quân Lâm vẫn còn đang ngủ say, tôi rón rén mặc quần áo, rửa mặt bước ra ngoài.

Vừa bước ra khỏi cửa, tôi gặp ngay mẹ: “Quân Lâm đâu rồi?” “Vẫn còn ngủ bên trong ạ”.

Tôi có chút ngượng ngùng Mẹ tế nhị nhìn tôi một cái rồi nở nụ cười.

Tôi vừa ăn sáng xong thì Tâm Duyệt hí hửng bước vào nhà, cô rất cao hứng tường thuật lại cho tôi: “Người đàn ông kia đúng là Mục Thanh Vân chị ạ, hơn nữa anh ta còn rất dễ chịu, vừa nghe xong đã đồng ý giúp cho chúng ta ngay”.

Tôi cũng rất vui sướng vì sự hi sinh của tôi ko hề uống phí chút nào.

“Biểu ca đâu rồi chị?” Tâm Duyệt hỏi “Vẫn đang còn ngủ” .

tôi hồ hững trả lời “Còn ko dậy cơ à? Xem ra thuốc đó có tác dụng thật lớn nha, hay để em gọi bác sĩ đến xem anh ấy có bị làm sao ko?”.

Nói xong Tâm Duyệt phăm phăm định đi lên phòng tôi.

“Ko cần đâu, thực ra anh ấy chưa uống thuốc đấy”.

tôi vội nói “Vậy á?” Tâm Duyệt kinh ngạc nhìn tôi Ko toát nổi trụy vấn của cô, tôi đành kể lại sự tình, mặt mũi trở nên đỏ thắm.

Cô cười xòa : “Xem ra biểu ca thực sự trầm mê vào sắc đẹp của chị rồi đây”.

Trong lòng tôi dâng lên một cổ thê lương, tục ngữ chả đã nói: “Lấy sắc dụ nhân làm sao có thể lâu dài sao?” Tôi cười trêu lại cô: “Vì em mà chị phải mang tiếng là dâm phụ đấy, tổn hại thanh danh quá đi thôi.” Tâm Duyệt cười haha, tôi cầm lấy giấy mời của cô mang lên phòng để về chỗ cũ.

Quân Lâm lúc này đã tỉnh dậy và đang vệ sinh trong phòng tắm.

xong việc,tôi thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng thì mọi việc cũng suôn sẻ như ý nguyện.

9. Chương 9

Hoa mai lay động Dương như là từ lần đó về sau, Quân Lâm ngày càng ham thích việc đánh nhiều giấc ngủ an lành buổi sớm của tôi....

Đang mơ màng nửa tỉnh nửa mơ, đến lúc cảm giác được mồ hôi trên thân thể Quân Lâm đang rùng rùng chảy xuống người mình, hơi thở gấp gấp nóng hổi phả vào mặt tôi, cả thân người hấn gần như bao phủ lên tôi, tôi mới mở to mắt ra.

Nhìn sang đồng hồ bên cạnh mới chỉ có 6 rưỡi sáng.

Thực tức chết, còn sớm như vậy anh ta đã đánh thức tôi dậy làm chuyện yêu sao, tôi hơi đẩy Quân Lâm ra, bùi môi nói: “Tôi đang mệt lắm!” “Ừ...!” Quân Lâm vẫn đang hì hục trên người tôi khê thốt lên một tiếng trầm khàn.

“Hay là anh đi tìm người khác đi”.

Tôi thực tức quá đi thôi, thân thể hấn nặng gấp rưỡi tôi mà cứ đè nghiêng thế này tôi chịu sao nổi.

Nghe tôi nói xong, hấn hơi khựng người rồi trườn khỏi người tôi, ngồi dậy nhìn tôi với vẻ mặt tức giận, khoe miệng khê nhắc lên: “Cô nghĩ tôi là loại người nào thế?” Anh là quỷ háo sắc, phản xạ đầu tiên trong đầu tôi là văng ra câu đó nhưng chưa dám bật ra khỏi miệng.

Quân Lâm nhìn lướt tôi một cái rồi khoác vội chiếc áo ngủ hướng phòng tắm bước đi.

Tôi hoan hỉ nhắm mắt lại tranh thủ ngủ thêm chút nữa, dù gì dậy lúc này cũng còn quá sớm.

Từ khi Linh Linh thăng vụ kiện trước, Sở tư pháp quyết định thưởng cho chị 5 ngày nghỉ phép, mà tôi với tư cách là trợ lý của chị đương nhiên cũng không bị bỏ rơi, được hưởng đãi ngộ y như chị.

Vì thế tôi và chị hẹn nhau cùng đi du lịch Thanh Đảo.

Đi du lịch lần này tôi mang theo Tử Mĩ.

Thanh Đảo là một thành phố nằm sát bờ biển, được mệnh danh là thành phố “Hồng ngỗng cây xanh, biển trời xanh xanh.

Thành phố được coi như một kỳ quan nhân tạo bởi tám khu biệt thự theo phong cách kiến trúc của Trung, Nga, Anh, Pháp, Đức, Mĩ, Đan Mạch, Hy Lạp, Tây Ba Nha, Thụy Sĩ, Nhật Bản và hơn 20 quốc gia khác tạo thành.

Hơn nữa khu biệt thự này còn nằm dọc bờ biển Nam Hải, được bao phủ bởi núi đá xanh biếc, từ trên cao nhìn xuống trông giống như một “Tổng đốc phủ”, ánh lên vẻ hài hòa giữa cảnh sắc hùng vĩ của thiên nhiên và sự kỳ công của kiến trúc do con người tạo ra.

Khung cảnh ở đây làm cho tôi cảm thấy thực khoan khoái, tâm hồn cũng lâng lâng cao hứng.

Trong cả chuyến đi, dường như Linh Linh chỉ hứng thú với con gái của tôi mà thôi.

Ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy Tử Mĩ, chị đã không rời mắt khỏi bé.

Bé lúc này đã được một tuổi tám tháng, bình thường bé cũng không sợ người lạ nhưng khi bị Linh Linh nhìn như vậy bé có vẻ hoảng sợ nên theo bản năng ôm chặt lấy đùi mẹ.

“Chị nhìn đủ chưa vậy? Sẽ làm em bé sợ đấy”.

Tôi cười bảo Linh Linh, một tay ôm lấy Tử Mĩ.

“Khuôn mặt và dáng người của bé thì có vẻ giống em, còn các nét trên mặt thì giống Diệp Tuấn Ngạn”.

Nói xong chị là tiếp tục ngắm soi Tử Mĩ.

Trên thực tế Tử Thiện và Tử Mĩ đều giống Quân Lâm nhiều hơn tôi, các nét trên gương mặt đều rất thanh tú.

Ngoài ra trong cả chuyến đi, Linh Linh còn thường xuyên hỏi trêu Tử Mĩ những câu hỏi rất chi là nhảm chán, tỹ như: “Ba cháu có thích cháu không nào?”; “Ba cháu đối xử với mẹ cháu có tốt không?”; “Ba cháu có hay ở nhà không?” Đợi chút, tôi bực bội, sao Linh Linh không hỏi tôi luôn cho nhanh nhĩ.

Đương nhiên khi Tử Mĩ đang vui vẻ bé cũng có đáp lại chị một vài câu.

Phản ứng non nớt của bé khiến tôi nhớ lại Linh Linh ngày thường cũng hay hỏi tôi những vấn đề nhảm chán như vậy, kiểu như: “Diệp Tuấn Ngạn ở nhà có lãnh khốc như vậy không?”; “Diệp Tuấn Ngạn thích ăn gì nhất?”; “Diệp Tuấn Ngạn lúc ngủ trông như thế nào?”.

Mà tôi từ đó tới giờ chưa bao giờ trả lời những câu hỏi kiểu như vậy cả.

Nhưng Linh Linh khó lòng buông tha tôi, chị càng hỏi càng hăng say, cứ nhiên cả việc “sinh hoạt vợ chồng, Diệp Tuấn Ngạn thích tư thế nào?” chị cũng không ngần ngại hỏi.

Có đôi khi tôi chịu không nổi: “Chị có hứng thú với anh ta đến thế chi bằng em giới thiệu anh ta cho chị nhé?” “Được, được đấy, chị muốn chụp một cái ảnh kỉ niệm chung với anh ta” .

Nhìn biểu hiện của Linh Linh, tôi không khỏi khinh thường: “Em thật không hiểu anh ta có gì hấp dẫn cơ chứ?” “Em không biết sao? Anh ta mới được bầu là người đàn ông thành đạt hấp dẫn nhất còn độc thân do tạp chí Quốc tế danh tiếng bình chọn đấy”.

Linh Linh ra về ngưỡng mộ nói.

“Anh ta thật là kiệt xuất, mới tiếp nhận Trung Tuấn Gia Hoa có hơi 2 năm mà đã biến nó trở thành ngân hàng lớn nhất nước”.

Chị nói tiếp.

Tôi không thể tưởng tượng được một phụ nữ giỏi giang ngạo mạn như chị lại có thể ngưỡng mộ một người đàn ông đến chừng đó.

Lần này tôi đưa Tử Mĩ đi du lịch, mẹ và Dì Thanh đều cực kỳ không an tâm nhưng tôi kiên quyết đòi đưa bé đi cùng.

Tôi hi vọng trong những ngày chỉ có tôi và bé tôi có cơ hội nỗ lực hoàn thành vai trò của một người mẹ một cách xuất sắc.

Quả nhiên chuyến du lịch này đã mang hai mẹ con tôi lại gần nhau.

5 ngày sau, ba chúng tôi lên máy bay trở về Bắc Kinh, về tới nơi mới chỉ có tám giờ.

Vừa bước vào nhà Dì Thanh đã đứng đợi sẵn để đón Tử Mĩ đang say sưa ngủ trên tay tôi.

Mẹ nhìn tôi cười, nắm tay tôi dắt vào phòng ăn: “Đi chơi vui không con?” “Vui ạ, nhưng hơi mệt chút thôi ạ”.

Và cũng nhờ có chuyến đi tôi mới hiểu rằng chăm sóc một đứa trẻ quả thật không phải là chuyện dễ dàng.

Trong nhà ăn, Tâm Duyệt vừa thấy tôi liền cười toe toét, sau đó hỏi: “Không phải chị nói là tối nay mới về sao?” “Thời tiết bên kia không tốt lắm nên bọn chị hủy bớt một địa điểm du lịch, cho nên về sớm được nửa ngày”.

Tôi kéo ghế ra rồi ngồi xuống.

Trên bàn ăn còn có vài vị khách quý là Tử Đan, Phương Nguyên, Tổ Hành.

Tuy rằng bọn họ cũng hay tới nhà tôi ăn tối nhưng đến đây vào buổi sáng thế này thì đây là lần đầu tiên.

Thấy vẻ mặt thắc mắc của tôi Phương Nguyên giải thích: “Sáng sớm hôm nay Quân Lâm gọi điện cho chúng tôi rủ đến đây đi leo núi”.

“Đúng vậy đấy, chị không có ở nhà biểu ca thức dậy rất sớm.

Hay là vì ngủ một mình nên buồn chán đây?” Tâm Duyệt vừa nói vừa liếc tôi một cái.

Bỗng nhiên trong không gian vang lên tiếng “choang”, chiếc thìa trong tay Tổ Hành rơi tuột xuống bàn, ánh mắt cô ta có vẻ đại diện.

Tử Đan ngồi thẳng lưng, dùng giọng điệu kích động nói: “Làm sao cô biết là hai người bọn họ vẫn ngủ chung?” Nhìn vẻ mặt then quá thành giận của hai cô gái này, tôi hiểu ra là bọn họ có chết cũng không thể tưởng tượng được là tôi và Quân Lâm vẫn luông chung giường chung gối từ trước tới nay.

Tôi trừng mắt nhìn Tâm Duyệt một cái ý bảo cô ngậm miệng lại.

Tâm Duyệt cũng biết mình lỡ lời và vì câu nói của cô có thể mang đến tai họa cho tôi.

“Em biết nha.

Có buổi sáng em đi tìm ca ca, thấy tỷ tỷ và ca ca đang nằm trên giường, mà lạ là cả hai đều có vẻ như chưa mặc quần áo vào nha”.

Tử Thiện hồn nhiên nói oang oang.

Tiếng nói vừa dứt, Phương Nguyên và Tâm Duyệt cùng cười ha ha, ngay cả Quân Lâm cũng không nhịn được khẽ mỉm cười.

Theo trí nhớ của tôi thì lúc đó trên bàn ăn chỉ có ba người có thể nở nụ cười.

“Chẳng phải dĩ dĩ dĩ là khi đi ngủ cháu phải khóa cửa phòng vào hay sao?” Di Thanh cúi người xuống cạnh tôi nói với hàm ý trách cứ.

Tôi nhanh chóng cúi đầu, hận không thể chui xuống đất cho đỡ ngượng, sau đó vội ăn qua quýt rồi nhanh nhanh rời khỏi phòng.

Quân Lâm cùng bọn họ leo núi, lúc hán trở về phòng thì tôi đã đi nằm.

Tôi nghe thấy thoang thoảng bên tai lời hán nói: “Đồng ngôn vô ký, đừng để trong lòng làm gì” Bởi vì mấy hôm đi lại vất vả nên tôi quá mệt mỏi, nằm lên giường là thiếp đi ngủ.

Bỗng nhiên nghe thấy tiếng đập cửa vang lên.

Tôi vừa trở mình đã thấy Di Thanh bước vào nói: “Thiếu phu nhân, lão gia kêu cô vào thư phòng”.

Trong lòng tôi chấn kinh bởi từ khi chuyển đến nhà này đây là lần đầu tiên ba kêu tôi đến thư phòng.

Sự việc xảy ra với Quân Lâm lần trước, tôi đã chứng kiến qua cho nên tôi hiểu không có chuyện gì hệ trọng ba sẽ không kêu tôi đến đó.

Tôi không dám chần chờ mà vội đứng dậy đánh răng rửa mặt, mặc quần áo.

Trong lòng tôi đã đoán được vài phần, buổi sáng nay tuy ba vẫn luôn trầm mặc không nói gì nhưng nhìn vẻ mặt của ba có vẻ khá giận.

Sống trong một gia đình khuôn mẫu thế này tôi biết không dễ gì tránh được việc vi phạm các điều kiêng kị.

Tôi nhẹ nhàng gõ cửa, bên trong truyền đến giọng ba: “Vào đi” Tôi đẩy cửa vào, bên trong ba đang đứng khoanh tay, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Tuy rằng ba luôn đối xử với tôi rất hòa ái nhưng tôi biết ba là người rất cẩn thận tỉ mỉ, vì thế trong thâm tâm tôi luôn duy trì một sự kính sợ đối với ông.

“Mọi việc đều phải có chừng mực, Quân Lâm còn trẻ không hiểu hết mọi sự, con đừng có việc gì cũng chiều theo ý nó”.

Ba vẫn quay lưng về phía tôi nói.

“Con biết rồi”.

Quả nhiên không nằm ngoài dự liệu của tôi, ba gọi tôi đến đây là vì chuyện sáng nay.

Ba xoay người lại nhìn tôi rồi khẽ gật đầu một cái.

Lúc này mẹ đẩy cửa bước vào cười nói: “Thế nào, nói xong chưa vậy? Cuối tuần này là đại thọ 50 tuổi của chú Quân Lâm, mẹ cho người ta làm mấy món ngon đến góp, con xuống xem đầu bếp mang đồ tới chưa đi?” Mẹ vừa nói vừa khẽ kéo lấy tay tôi: “Đi thôi nào”.

Ba hơi cúi đầu vẫy vẫy tay ý bảo tôi đi.

Ra khỏi phòng, mẹ liền xoa xoa trán tôi nói: “Con đừng để bụng, về sau chú ý một chút là được rồi” “Vâng”.

Tôi thật sự có chút ảo não, đầu sỏ gây nên chuyện đâu phải là tôi, vì sao tôi lại phải chịu giáo huấn cơ chứ? Buổi tối tiếng sấm ầm ầm, bên ngoài lóe lên nhiều tia chớp, chốc lát trời đổ mưa to, bốn phía ào ào tiếng nước.

Nằm nghĩ tới chuyện xảy ra trong ngày hôm nay tôi trần trọc không sao ngủ được, trong lòng thầm cảm thấy không thoải mái.

Đêm khuya, tiếng chuông điện thoại kêu vang, tôi cầm lấy tai nghe: “Alô” “Phiền cho gặp Quân Lâm được không?” Đó là giọng của Phương Nguyên.

Vừa nghe xong tôi đã đoán là có việc gì xảy ra nên không dám chậm trễ, vội lay Quân Lâm dậy nghe điện thoại.

Quân Lâm nghe xong liền đứng dậy mặc quần áo đi ra ngoài, bộ dạng rất vội vã, không hề lưu lại câu nào cho tôi.

10. Chương 10

Nghi ngờ Đêm hôm đó Quân Lâm không trở về.

Sáng sớm hôm sau, tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài tôi có chút lo lắng bởi trừ những hôm đi công tác, còn lại Quân Lâm gần như không bao giờ ngủ ở ngoài cả.

Xuống ăn sáng, thấy mình tôi bước vào mẹ vội hỏi: “Quân Lâm đâu con?” “Đêm qua anh ấy đi ra ngoài, tới giờ cũng chưa về ạ”.

Tôi đáp, “Gì cơ?” Mẹ tỏ vẻ lo lắng.

“Nó cũng không dặn dò gì con à?” Tôi lắc đầu: “Anh ấy không nói một câu nào cả!”.

“Thằng bé này ngày càng chẳng ra sao cả”.

Mẹ lẩm bẩm vài câu rồi quay sang Dì Thanh nói: “Dì Thanh, dì mau gọi điện thoại cho Quân Lâm xem đã xảy ra chuyện gì?” “Vâng”.

Dì Thanh bước vội ra ngoài gọi điện.

Một lát sau bà bước vào thông báo: “Điện thoại của thiếu gia không có ai nghe máy cả”.

“Gi cơ”? Mẹ đứng lên.

Di Thanh nói thêm: “Tôi cũng vừa gọi điện thoại tới công ty nhưng thư ký Từ cũng nói là sáng sớm hôm nay thiếu gia có điện thoại tới thông báo buổi chiều mới đến công ty”.

Từ Vĩnh An là thư ký riêng của Quân Lâm.

“Đêm không về nhà, điện thoại không nghe, không tới công ty, dù có chuyện gì đi nữa cũng phải nói với mọi người trong nhà một tiếng chứ, nếu ba nó mà biết được chắc sẽ mắng nhiếc chết thôi”.

Mẹ bắt đầu có chút tức giận.

Tuy rằng việc này hãn hữu mới xảy ra nhưng tôi nghĩ không đến nỗi phải quá căng thẳng vì những chuyện nhỏ thế này, Quân Lâm dù sao cũng đã là người trưởng thành nên hẳn sẽ biết nên làm gì cho phải.

Và chỉ vì Quân Lâm vô cớ vắng mặt mà bữa sáng của tôi cũng vì thế mà trở nên bớt ngon miệng.

Sau kỳ nghỉ cuối tuần, sáng thứ hai đi làm mọi người đều có vẻ uể oải.

Lúc tôi tới văn phòng đã thấy Linh Linh đang ngồi ở bàn làm việc của tôi đọc báo.

Thấy tôi chị đứng dậy nói: “Vào phòng chị một chút nhé” Tôi đặt túi xuống rồi bước theo chị vào phòng trong.

“Đây là hồ sơ của vụ án sắp tới”.

Chị đưa cho tôi một tập hồ sơ.

Sự tình là thế này: Vào một đêm nọ, có 4 sinh viên năm cuối ở chung phòng Ký túc xá, sau khi đi liên hoan về, không biết vì tranh chấp cái gì mà xông vào đánh nhau làm ột sinh viên trong số đó không may trượt chân ngã xuống cầu thang hôn mê bất tỉnh từ đó tới nay.

Hiện nay gia đình người bị hại đang làm đơn tố cáo và đòi lập phiên tòa xét xử.

“Người trẻ tuổi bây giờ thật là dễ bị kích động, hơi tí là xông vào đánh đấm”.

Đọc hồ sơ xong tôi không khỏi thốt lên.

“Người bị hại là hàng xóm của chị trước kia cho nên bọn họ cố ý đến nhờ chị giúp”.

Linh Linh bổ sung.

“Nhưng mà vụ kiện này thật không dễ gì thắng bởi vì ba người sinh viên kia đều nói nạn nhân là người ra tay trước, bọn họ chỉ là vì tự vệ mới động thủ mà thôi” “Sao ạ?” Tôi có chút kinh ngạc: “Ba người xông vào đánh một người chỉ để tự vệ thôi sao?” Chẳng lẽ nạn nhân kia chính là một siêu thủ đấu vật sao? “Không phải, kỳ thực chỉ có 2 người động thủ đánh người thôi, còn 1 người đứng ngoài khuyến can”.

Linh Linh giải thích.

“Tuy nhiên chị vẫn không tin là Dự Thông chủ động đánh người”.

Dự Thông là tên của cậu sinh viên bị nạn.

Vụ kiện này thật khó, muốn khởi kiện chắc phải do viện kiểm soát khởi tố.

Cha mẹ của hai sinh viên kia đều khẳng định là con họ chỉ vì tự vệ mà động thủ, vì chứng cứ không đủ nên nguy cơ bị thua kiện rất cao, hai tên kia chẳng những được thả ra ngoài, không phải bồi thường thiệt hại gì, ngay cả tiền án cũng không bị lưu trong hồ sơ nữa.

Hai chị em quyết định vẫn đi đến viện kiểm soát nộp hồ sơ xin khởi tố vụ án, sau đó đi bệnh viện thăm nạn nhân.

Đến phòng bệnh tôi gặp cậu sinh viên trẻ kia, cậu ta vẫn nhắm nghiền mắt nằm im trên giường, xung quanh toàn dây rợ chằng chịt.

“Bác sỹ nói em nó bị chấn động ở não nên lâm vào hôn mê sâu, không biết lúc nào mới tỉnh lại được”.

Mẹ của Dụ Thông rơm rớm nước mắt nói.

“Dì à, dù đừng quá bi lụy như thế, Dụ Thông có cát nhân thiên tướng, làm sao có thể có chuyện gì cơ chứ?”.

Linh Linh an ủi mẹ Dụ Thông, trông chị cũng có vẻ rất đau lòng.

Tôi quay đầu nhìn Dụ Thông với ánh mắt thương cảm rồi nhanh chóng quay đi vì tôi không đành lòng nhìn một thanh niên còn trẻ tuổi mà đã phải nằm vô thức nơi bệnh viện như thế này.

Đi ra khỏi bệnh viện hai chị em đi đến trường đại học của Dụ Thông để tìm các sinh viên chứng kiến vụ ẩu đả đó.

Lúc này có rất nhiều sinh viên đang tụ tập chơi đùa ở sân ký túc xá, thấy chúng tôi bước tới họ hơi ngạc nhiên.

Sau khi chúng tôi giải thích lý do tới đây, một cậu sinh viên chỉ cho chúng tôi giường ngủ của Dụ Thông.

Hóa ra tất cả bọn họ đều là sinh viên ngụ cùng một phòng trong một ký túc xá, kể cả người bị hại và người bị kiện.

Bàn học và giường ngủ của Dụ Thông đều rất sạch sẽ gọn gàng khiến cho người ta có cảm giác thoải mái.

Điều đó hoàn toàn tương phản với giường ngủ của mấy tên sinh viên còn lại, chỗ chúng nằm còn đang để vài cái Laptop IBM đời mới nhất, đồng hồ Thụy sỹ, Ipod MP3, giày Nike, nhìn qua cũng biết là con cái nhà giàu.

“Từ khi xảy ra vụ kiện, Kiệt Hoa không hề trở lại đây”.

Kiệt Hoa chính là tên sinh viên đã ra tay đánh người.

Một nam sinh nói.

“Kỳ thật cũng không thể trách Kiệt Hoa, tất cả đều là do kẻ hồng nhan họa thủy đó gây ra”.

Một cậu nam sinh khác nói.

“Nếu mà không có Tiểu Diêu thì tốt biết mấy” “Em nói gì cơ?” Linh Linh kỳ quái hỏi.

Thấy Linh Linh hỏi vậy bọn họ đều nhìn nhau rồi cùng lặng im không nói gì.

Sau đó chúng tôi gắng hỏi mãi bọn họ mới khai ra là đêm đó toàn bộ ký túc xá đi liên hoan chúc mừng Dụ Thông giành được giải thưởng lớn tại trường Mỹ thuật tạo hình.

Trên đường về vì phát sinh vài câu cãi cọ mà biến thành ẩu đả, là Dụ Thông động thủ trước.

Hai bên xông vào đánh nhau, sau đó Dụ Thông bị ngã xuống cầu thang nên mới thành bị kịch thế này.

“Em có thể nói cho chị biết vì sao hai cậu ấy lại xảy ra cãi vã không?” Linh Linh hỏi.

“Việc này...” Nam sinh vốc dáng gầy gầy cúi đầu.

“Cũng không có gì lắm, chỉ là Kiệt Hoa thích một thứ đồ của Dụ Thông, hỏi mượn Dụ Thông nhưng cậu ấy không đồng ý nên tự tiện lấy dùng.

Sau đó Dụ Thông biết được nên tức giận cãi lộn, rồi lao vào đánh nhau” Một sinh viên mập hơn nói.

“Đó là thứ gì mà quý báu vậy?” Tôi kỳ quái hỏi.

“Đó là một cái bút vẽ mà thôi”.

Cậu nam sinh đó nói.

“Một chiếc bút vẽ sao?” Linh Linh lặp lại lần nữa, giống như có điểm ngoài ý muốn.

“Chiếc bút đó Dụ Thông rất yêu quý và luôn mang theo người, cho nên cậu ấy mới căng thẳng như thế khi có người động tới nó”.

Một nam sinh gầy gò nói.

Từ lúc nói chuyện với bọn họ xong trong đầu cả hai chị em đều nghĩ tới hàng loạt nghi vấn.

“Chỉ vì một chiếc bút mà đánh nhau sao?” Tôi thì thào nói.

“Có vẻ như không ổn lắm.

Cái tên Kiệt Hoa kia nhiều tiền như vậy làm sao tự nhiên lại đi tranh cái bút vẽ với Dụ Thông làm gì?”.

Linh Linh nghi vấn.

Chị nói tiếp: “Dù sao thì chị cũng không tin là Dụ Thông tự nhiên lại xông vào đánh người đâu.

Xem ra nội tình còn nhiều phức tạp” “Vâng, em cũng nghĩ thế”.

Tôi cũng gật đầu.

Sau khi bước ra khỏi Ký túc xá, hai chị em về thẳng nhà, tôi về đến nhà liền lập tức đi vào phòng ăn vì lúc này tôi đã rất đói bụng.

“Thiếu gia đã về rồi”.

Dì Thanh nói với tôi lúc tôi đang dùng bữa.

“Thế ạ?”.

Hắn trở về là tốt rồi, như vậy mẹ sẽ không phải lo lắng gì nữa.

Hôm nay cả ngày bên ngoài nên tôi cũng không còn nhớ việc xảy ra đêm qua nữa.

“Hóa ra là tối qua Đỗ tiểu thư phải nhập viện”.

Thấy tôi không nói gì Dì Thanh nói tiếp.

“Gi cơ ạ?” Tôi đang nhai dở miếng thịt cũng phải ngừng lại tròn mắt nhìn bà.

“Chuyện là thế này, tối hôm qua cô Tổ Hành đi quán Bar uống rượu sau đó lái xe về nhà lúc đang say xỉn nên bị va chạm với một chiếc ô tô khác”.

“Cô ấy có bị làm sao không ạ?” Tôi lo lắng hỏi.

“Va chạm cũng mạnh nên cô ấy bị thương vào đầu, sau đó hôn mê.

Lúc tỉnh lại bác sỹ nói là cô ấy không bị sao cả, chỉ ở lại viện mấy hôm để theo dõi là được.

Cũng may là Phương thiếu gia vẫn lái xe đi ngay sau cô ấy nên khi gặp chuyện cậu ấy đưa cô ấy vào viện luôn, nếu không cũng khó nói lắm”.

Nói xong Dì Thanh thở dài.

Ăn cơm xong tôi trở lại phòng.

Quân Lâm vừa tắm rửa xong mặc bộ quần áo tắm bước ra ngoài.

Hắn nhìn thoáng qua tôi không nói gì rồi mang tập văn bản ra đọc.

“Nghe nói Tổ Hành bị tai nạn, tôi muốn đến viện thăm cô ấy có được không?” Nếu đã biết cô ta bị như vậy tôi hẳn là phải đi thăm rồi vì dù gì cũng là chỗ quen biết.

Quân Lâm ngẩng đầu nhìn tôi một lúc mới nói: “Không cần đi đâu, cô ấy cũng không bị nặng lắm”.

“Thế à?” Tôi đứng đưng trả lời.

Sau đó lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Khi tôi bước ra ngoài Quân Lâm đã nằm yên trên giường, trên tay vẫn cầm tập văn bản cần phê duyệt.

Xem ra hắn cũng đang rất mệt, tối hôm qua chắc là cả đêm không ngủ rồi.

Tôi nhẹ nhàng cầm tập văn bản đặt lên bàn rồi tắt đèn, sau đó đi sang phòng Tử Thiện.

Tử Thiện đang chăm chú tô tô vẽ vẽ gì đó trên bàn, không để ý tới xung quanh, tôi không khỏi tò mò xem bé đang làm gì.

Thấy tôi đứng im lặng quan sát bé mới nói: “Em nghe nói Tổ Hành tỷ tỷ bị tai nạn nên em đang vẽ bưu thiếp chúc chị ấy mau hồi phục, ngày mai em mang vào viện cho chị ấy xem” “Em thật là một em bé ngoan”.

Tôi thân thiết vuốt ve mái tóc của bé, xem ra quan hệ giữa Tử Thiện và Tổ Hành cũng thật là tốt.

Chương 10.2: Chân tướng xấu xí Ngày tiếp theo chúng tôi tiếp tục tìm thêm các bằng chứng có lợi cho Dự Thông, tuy vậy tôi vẫn không có niềm tin mãnh liệt là chúng tôi sẽ thắng kiện trong phiên xử lần này.

Đầu tiên là vì không đủ nhân chứng.

Bởi vì chỉ có bị cáo là có thể tham dự phiên tòa với tư cách nhân chứng, còn lại các nam sinh chứng kiến ngày hôm đó đều khẳng khẳng định là Dự Thông động thủ trước, vụ việc lại xảy ra lúc giữa đêm ở nơi hẻo lánh nên không thể tìm được nhân chứng nào khác.

Sau nữa là vì không đủ chứng cứ.

Trên người bị cáo đúng là có nhiều vết thương do đánh nhau mà ra và các vết thương này đều không nhẹ chút nào.

Tuy rằng Linh Linh vẫn luôn cho rằng Dự Thông sẽ không chủ động đánh trước nhưng các chứng cứ cho thấy rõ là bị cáo hành động là do tự vệ mà thôi.

“Hay là chúng ta cho hai bên tự thỏa thuận đi chị, đỡ phải ra tòa làm gì cho phiền toái”.

Tôi nói.

“Với lại khả năng Dự Thông động thủ đánh người trước cũng không phải là không có tuy rằng động cơ gây án có vẻ hơi gượng ép”.

“Dự Thông là một cậu bé ngoan nên chị nghĩ cậu ấy không đánh người đâu”.

Linh Linh nhìn tôi nói.

“Về việc hai bên tự thỏa thuận chị sẽ thử thương lượng với ba mẹ cậu ấy xem thế nào”.

Có lẽ Linh Linh cũng cảm giác được rằng tình thế của chúng tôi đang không thuận lợi.

Vì thế hai chúng tôi lại một lần nữa vào viện gặp ba mẹ cậu.

Vừa vào phòng bệnh tôi phát hiện bên trong phòng đang treo rất nhiều bức tranh phong cảnh rất đẹp.

“Đây là những bức tranh mà Dự Thông yêu thích, từ nhỏ tới lớn nó đều chăm chỉ vẽ đấy.”

Bác hi vọng nó cảm nhận được các tác phẩm yêu thích của nó đang ở bên cạnh để nhanh chóng tỉnh lại”.

Mẹ Dự Thông nói với chúng tôi.

Những bức tranh đó thực sự là rất đẹp, có bức tranh phong cảnh miêu tả tòa núi chập trùng, có sông dài, có cây cối tươi tốt, bên trên là mây bay lập lờ, ánh mặt trời chiếu sáng....

mỗi một bức đều rất sống động và tạo cảm xúc cho người xem.

“Thực ra bọn cháu rất muốn biết chân tướng sự việc bởi vì nếu theo như lời bọn họ nói thì Dự Thông thực sự chủ động đánh người.

Cháu không thể tin đây là sự thật bác ạ”.

Sau khi Linh Linh đưa ra đề nghị song phương thỏa thuận, mẹ của Dự Thông kích động nói.

“Cháu hiểu mà bác”.

Linh Linh đáp.

Bước ra khỏi phòng bệnh Linh Linh nói: “Xem ra vụ án này chúng ta bắt buộc phải đưa ra tòa rồi”.

“Em cũng tin là Dự Thông không phải là người ra tay trước”.

Tôi kiên định nói.

“Một cậu bé có thể chính tay vẽ ra những bức tranh lay động lòng người như thế chắc sẽ không thể ra tay đả thương người được đâu” Linh Linh hơi kinh ngạc nhìn tôi sau đó nở một nụ cười tươi rói.

Ở cửa bệnh viện vô tình tôi gặp Phương Nguyên, Tử Đan và một thanh niên lạ mặt.

“Sao lại trùng hợp thế này?” Tôi nhìn Phương Nguyên chào hỏi xã giao, còn Tử Đan tất nhiên vừa nhìn thấy tôi đã tỏ vẻ khó chịu.

“Thật là trùng hợp quá”.

Phương Nguyên nói tiếp: “Bọn anh tới thăm Tổ Hành” “VẬY Ạ?” Hóa ra Tổ Hành cũng nằm ở viện này.

Tôi tiện miệng tiếp: “Hay em đi cùng các anh lên thăm cô ấy nhé!” Tử Đan cười lạnh: “Cô nói thế là có ý gì nhỉ? Tổ Hành bị thành như vậy không phải là vì cô sao?” Nói xong cô ta quay sang thanh niên lạ mặt kia nói: “Kiệt Hoa, chúng ta đi trước đi”.

Nói xong cùng với hắn rời đi.

“Thật là ngại quá, thôi được rồi anh sẽ chuyển lời hỏi thăm của em tới cho Tổ Hành, giờ bọn anh đi trước nhé”.

Phương Nguyên nói với tôi rồi quay lưng bước đi cùng Tử Đan.

“Xem ra bọn họ cũng không muốn nhận tấm chân tình của em rồi”.

Linh Linh đứng bên cạnh tôi mĩa mai.

Tôi liếc nhìn chị một cái rồi sau đó như nhớ ra cái gì.

“Kiệt Hoa? Gã nam sinh vừa rồi gọi là Kiệt Hoa sao?” “Gì cơ?” Linh Linh nghi hoặc nhìn tôi.

Đến lúc chúng tôi điều tra ra mới biết được cha của bị cáo Kiệt Hoa kia tên là Trần Triết Nguyên.

Ông ta chẳng những là cổ đông lớn nhất của Hội luật sư thành phố mà còn là cậu ruột của Tổ Hành.

Mối quan hệ này xem ra cực kỳ phức tạp, chính tôi cũng không ngờ mọi sự lại đi xa đến như thế này.

“Chị thấy việc này thế nào?” Tôi hỏi Linh Linh.

“Trần Triết Nguyên là cha của Kiệt Hoa, việc này chị cũng không ngờ tới.

Buồn hơn cho chúng ta nữa là ông ta có thể coi như là ông chủ của chúng ta đây” “Ông ta là cậu của Tổ Hành đấy, chị không ngạc nhiên à?” Tôi nói.

“Hóa ra là em không biết à, chị biết lâu rồi, còn biết là Đỗ Tổ Hành vẫn đang đảm nhiệm vai trò luật sư tại Hội luật sư Thành phố mà”.

Linh Linh kì quái nhìn tôi nói tiếp: “Cũng không thể trách em được bởi vì dù sao người ta cũng là luật sư cao cấp, văn phòng ở tận tầng 17, hơn nữa mỗi lần họp hội luật sư em cũng không được chạm chân vào phòng”.

“Ai da, xem ra vụ này khó đấy, không khéo chúng ta phải tính đến phương án giảng hòa thật, chuẩn bị rút đơn lại là vừa”.

Linh Linh thở dài nói.

“Không phải thế chứ?” Tôi cau mày nhìn chị.

Linh Linh nhìn bộ dáng lo lắng của tôi bỗng phì cười: “Haha, sao lừa em dễ thế nhỉ?” Thấy biểu hiện của chị như thế tôi với vờ lè: “Chị đúng là ưa đùa dai mà”.

Nói xong tôi cũng cười theo chị.

Buổi tối hôm đó trong phòng, tôi thử một bộ váy dạ hội màu hồng phấn dài mới mua, dự định sẽ mặc trong buổi yến tiệc sinh nhật chú Quân Lâm sắp tới.

Tôi nhìn gương đánh giá bộ quần áo, đúng thật là tiền nào của nấy, bộ váy này trông thật sang trọng và kiểu cách.

“Con mặc đẹp quá, chiếc váy này đúng là chỉ hợp với dáng người của con mà thôi”.

Mẹ vừa nhìn vừa nói.

“Mà hình như đang thiếu thiếu cái gì đó”.

Một lúc sau mẹ nói.

“À mẹ nghĩ ra rồi”.

Sau đó bà sờ sờ lên chiếc cổ trống rỗng của tôi.

Lúc này vừa vặn Quân Lâm đẩy cửa bước vào, hần hơi khựng người nhìn chúng tôi một lát.

Thấy con trai bước vào, bà có ý tránh đi: “Thôi mẹ đi trước nhé, ngày mai mẹ sẽ đi lựa cho con một bộ trang sức phù hợp với chiếc váy này”.

Mẹ nói xong liền rời khỏi phòng, tôi cũng đi đổi lại bộ quần áo ở nhà sau đó ngồi trên Sopha ôm Laptop để nghiên cứu tình tiết mấy vụ án đang dang dở.

Vừa vào giường nằm một lúc, Quân Lâm đã từ thư phòng trở về....

Trong bóng đêm Quân Lâm vuốt ve vòng eo nhỏ nhắn của tôi, đương nhiên tôi biết hắn đang muốn làm gì tiếp và tôi cũng không có lý do gì cự tuyệt cả.

Kỳ thật từ bé tôi đều rất ghét bị ai đó chạm vào người, đặc biệt là người khác giới nhưng đối với Quân Lâm dường như đây là một ngoại lệ.

Tôi cũng không rõ nguyên nhân là gì nữa, có lẽ hai chúng tôi có sợi dây liên hệ thiêng liêng đó là lũ trẻ chẳng, hai đứa con của tôi, cũng chính là huyết mạch kéo dài của hắn.

Và hình như là, trong thâm tâm của mình, tôi đã ngầm thừa nhận hắn là người đàn ông sẽ đi cùng tôi trong suốt cuộc đời.

“Em có thể tập trung chút được không?” Quân Lâm thì thầm bên tai tôi.

Tôi mỉm cười: “Thế anh có thể mau mau hơn một chút được không? Tôi muốn đi ngủ”.

Trong bóng đêm, căn phòng hơi được chiếu sáng bởi ánh trăng vàng vạc bên ngoài sổ hắt vào.

Ngày hôm sau hai chị em lại tiếp tục đi đến hiện trường để xem xét.

Nhìn chung quanh bỗng nhiên phát hiện có một ông già đang đứng ở góc đường bán bánh nướng, vì thế hai chị em vội chạy lại hỏi thăm.

“Bác ơi cho cháu hỏi, từ trước tới nay bác vẫn bán bánh nướng ở đây à?”.

Linh Linh hỏi.

“Đúng thế”.

Ông già nói tiếp: “Tôi bán bánh ở đây đã được hơn hai năm rồi.

Nơi đây tuy rằng không đông người qua lại lắm nhưng mà cũng không bị công an đuổi”.

“Thế sao mấy hôm trước bọn cháu tới đây lại không gặp bác?” Tôi hỏi.

Ông già vui vẻ đáp: “Mấy hôm trước con trai út tôi lấy vợ nên tôi nghỉ mấy hôm.

Cuối cùng con trai út tôi cũng lấy vợ rồi, chẳng mấy chốc mà được bé cháu đâu”.

Tôi và Linh Linh nhìn nhau chút: “Như vậy tối chủ nhật tuần trước bác có thấy vụ đánh nhau của mấy sinh viên ở ngã tư kia không?” “Có chứ”.

Ông già không chút do dự trả lời.

“Tôi còn nhớ rõ có một cậu nam sinh bị ngã xuống dưới tầng, sau đó có vài người tới một lúc rồi mới gọi cảnh sát và cứu thương đến”.

“Như vậy có nghĩa là trước khi cảnh sát tới thì có vài người khác đã tới trước ạ?”.

Tôi kỳ quái hỏi.

“Đúng vậy, bọn họ đứng nói chuyện rất lâu sau đó cảnh sát mới tới”.

Ông vừa nói vừa chỉ tay ra xa xa.

“Thế bác còn nhớ tình huống lúc ấy không ạ? Vì sao hai bên lại xông vào đánh nhau ạ? Ví dụ như ai là người động thủ trước chẳng hạn?” Linh Linh nói một cách gấp gáp.

“Mất tôi không còn tốt lắm, đêm lại tối nữa nên tôi nhìn không có rõ”.

Ông già nói.

Nhưng may mà tai tôi vẫn còn nghe tốt, tôi nhớ lúc đó bọn họ gây ầm ĩ rất to, hình như còn có tiếng kêu của một cô gái nữa”.

Cô gái đó rốt cuộc là ai, tôi bất giác bồn thần suy nghĩ.

Hai chị em lái xe ra xa một chút rồi dừng lại.

“Xem ra bọn họ đánh nhau không phải vì tranh nhau một cái bút vẽ mà vì một cô gái” Linh Linh nói.

Sau đó chúng tôi lật lại hồ sơ mô tả hiện trường mới phát hiện ra thời gian gây án là 8 giờ nhưng thời gian báo công an lại là 8 rưỡi.

“Dùng nửa giờ để bàn bạc khẩu cung là đủ rồi”.

Linh Linh nói.

Căn cứ theo suy đoán của chúng tôi thì sau khi gây án, Kiệt Hoa đã gọi điện cho ba hấn là Trần Triết Nguyên, sau đó Trần Triết Nguyên và luật sư của ông ta đã tới nơi rồi thương lượng cách đối ứng.

Cuối cùng mới gọi xe cứu thương và cảnh sát.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của chúng tôi mà thôi, ra tòa vẫn cần chứng cứ đầy đủ.

11. Chương 11

Với tia hi vọng cuối cùng, chúng tôi lại tiếp tục đi đến ký túc xá đại học kia lần nữa.

Tìm được hai cậu nam sinh hôm nọ, Linh Linh vội hỏi: “Sau khi Dự Thông gặp chuyện không may, bọn em đã đi thăm cậu ấy chưa?” Hai cậu đều có vẻ ngượng ngùng, tuyệt không lên tiếng.

“Bọn em không phải là bạn bè sao?”.

Linh Linh chất vấn.

“Vậy tại sao bọn em lại không đi thăm bạn, hay là vì bọn em cảm giác áy náy vì đã làm chuyện gì có lỗi với bạn ấy nên không dám gặp mặt?” Cậu béo hơn nói: “Em không hiểu chị đang nói gì” “Kỳ thật đêm đó bọn họ đánh nhau không phải vì một chiếc bút vẽ mà vì một cô gái”.

Cô ấy trước kia là bạn gái của Dự Thông nhưng không biết làm thế nào mà Kiệt Hoa lại cướp tay trên của cậu ấy.

Kiệt Hoa chẳng những động thủ đánh người trước mà sau đó lại còn cố ý đẩy Dự Thông ngã xuống lầu.

À mà không phải... Kiệt Hoa chỉ là vô ý thôi, chắc cậu ấy cũng vì không cẩn thận nên mới lỡ tay như thế”.

Cậu gầy hơn đành nói thật.

Cậu ta nói thêm: “Thực ra Kiệt Hoa cũng rất áy náy”.

“Áy náy sao?” Linh Linh hỏi.

“Thế người yêu cầu bọn em cung cấp khẩu cung giả là ai?” “Đó là ba của Kiệt Hoa”.

Nam sinh gầy nói : “Ông ấy sợ việc này ảnh hưởng tới tương lai của Kiệt Hoa nên mới làm vậy”.

“Khi đó bọn em cũng rất luống cuống” “Vì một người con gái mà huynh đệ thương tàn, bọn em thực chẳng muốn nhìn mặt ai trong số hai người đó cả”.

Cậu nam sinh béo hơn tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Như thế là bọn em đã khai sai khẩu cung à?” Tôi thử hỏi.

“Giờ bọn chị hứa sẽ đảm bảo là không ai truy cứu trách nhiệm của bọn em, bọn em có thể khai lại cho đúng, được không?” Tôi hỏi tiếp.

“Không được đâu, bọn em đã hứa với Kiệt Hoa rồi.

Hơn nữa dù bọn em có khai lại thì Dự Thông cũng không thể tỉnh lại được ngay”.

Nam sinh béo nói.

“Đến giờ mà bọn em còn không biết đúng sai nữa à?” Linh Linh nói.

“Nếu lúc đó bọn em gọi xe cứu thương ngay thì có phải Dự Thông được cấp cứu đúng lúc rồi không? Có lẽ cậu ấy cũng không bị hôn mê sâu như hiện nay”.

Đột nhiên từ xa bước tới hai người đàn ông trung niên mặc đồ âu phục màu đen, một người đeo cặp kính gọng vàng, trên tay cầm 1 tập hồ sơ, người còn lại trông cao lớn hùng hổ nhìn có vẻ như dân xã hội đen.

“Chào cô Linh Linh, sao lại trùng hợp thế nhỉ! ”.

Người đàn ông đeo kính vàng nói.

“Chào ngài, Quản lý Trần, thật là trùng hợp ”.

Linh Linh quay đầu lại nói.

Người đàn ông đó nghe xong khẽ gật gù đầu một cái, hiển nhiên đó là Trần Triết Nguyên.

“Nghe nói bọn cô đã cố gắng hết sức, nhưng hãy nhớ lấy, làm gì cũng phải tỉnh táo một chút”.

Người đàn ông bậm trợn đứng bên nói.

“Nói như vậy thì các ngài cũng phải cẩn thận một chút”.

Linh Linh nói xong kéo tay tôi rời đi.

“Dù có gì xảy ra đi chăng nữa thì cuối tuần này phiên tòa vẫn được mở”.

Linh Linh vừa lái xe vừa nói.

“Mọi người phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt phòng tình huống xấu nhất xảy ra. Thực ra vụ kiện này rất khó với chúng ta, cho dù chúng ta thắng hay thua trong phiên tòa thì sau này chúng ta cũng rất khó sống ở Sở Luật đó”.

Linh Linh nói tiếp.

Buổi đại tiệc mừng sinh nhật lần thứ 50 của chú rể Quân Lâm, cũng chính là cha đẻ của Tử Đan cuối cùng cũng đã tới.

Theo lịch thì tám giờ yến hội bắt đầu, đến tận sáu rưỡi tối tôi mới về đến nhà.

Khi tôi đang thay quần áo trong phòng thì Tâm Duyệt gõ cửa bước vào, thấy cô tôi vội nói: “Em vào đây nhanh đi, giúp chị kéo cái khóa lên nào” Tâm Duyệt cười cười ra vẻ bí hiểm: “Em có thứ này cho chị đây”.

Nói xong cô mang ra một hộp nhung đỏ thẫm.

Tôi nhận lấy và mở ra, bên trong là chiếc vòng ngọc bích hiệu Cartier với bảy hạt ngọc lục bảo tựa như giọt nước được khéo léo đặt vòng quanh.

“Vòng này là mẹ gửi em đưa cho chị sao?” Mắt tôi như sáng ngời lên, xong tôi chợt nghĩ lại: “Cơ mà tối qua mẹ đã đưa cho chị một bộ trang sức bạch kim rồi mà” “Không phải bác đưa đâu, lúc ở Côngty biểu ca bảo em cầm về đưa cho chị”.

Cô nở nụ cười tươi rói.

Tâm Duyệt đã kết thúc khóa nghiên cứu sinh và mới xin vào công tác tại ngân hàng của Quân Lâm.

“Thật à?” Tôi hơi mỉm cười.

“Em đeo giúp chị đi”.

“Quả nhiên chiếc vòng này rất hợp với bộ váy của chị”.

Tâm Duyệt trầm trồ khen ngợi.

Tôi mỉm cười soi gương không nói gì.

Yến hội được tổ chức tại một khách sạn 5 sao, xa hoa còn hơn bữa tiệc sinh nhật lần trước của mẹ Quân Lâm.

Nói đến chú Quân Lâm tôi mới nhớ ra ông là cha của Tử Đan, bình thường tôi rất hiếm khi gặp mặt ông, cùng lắm một năm chỉ gặp một lần tại tiệc đón năm mới mà thôi.

Ngược lại vợ ông rất thường xuyên tới làm khách tại trang viên.

Ở trong ấn tượng của tôi, chú và cô của Quân Lâm không thực xứng đôi, ông có hình thức bề ngoài rất bình thường, dáng người thấp bé, ngược lại vợ của ông lại rất thanh nhã, dáng người cao gầy thanh thoát.

Thế mới biết trong tình yêu hình thức chẳng có ý nghĩa gì cả.

Bước vào trong sảnh, tôi đảo mắt nhìn xung quanh, từng đám từng đám người xúng xính trong các bộ trang phục sang trọng lịch lãm đang tụ tập trò chuyện, thỉnh thoảng cười phá lên.

“Chị đang tìm biểu ca phải không?” Tâm Duyệt hỏi tôi.

“Anh ấy ở đằng kia kìa”.

Quân Lâm đang đứng bên cạnh ba, hai cha con đang cùng nói chuyện với hai chính khách nổi tiếng vẫn thường xuất hiện trên vô tuyến.

Hôm nay anh ta mặc một bộ lễ phục màu bạc có sọc kẻ nhỏ, khắp người toát lên vẻ anh tuấn hơn người.

Khi tôi nhìn về phía anh ta, anh ta cũng quay sang nhìn tôi, sau đó hơi nâng chén rượu lên ý bảo tôi đi về phía anh.

“Đây không phải là con gái nuôi của Uyển Như hay sao?” Một giọng nữ quen thuộc vang lên bên tai tôi.

Tôi quay người lại lập tức nhận ra đó là người phụ nữ lần trước tôi đã gặp tại tiệc sinh nhật của mẹ.

“Chào cháu”.

Bà ta nhìn tôi nở nụ cười.

“Cháu thật là xinh đẹp”.

“Cháu chào cô”.

Tôi lịch sự trả lời.

“Chị khi nào thì trở thành con gái nuôi của bác em vậy?” Tâm Duyệt thắc mắc hỏi tôi.

Đúng lúc này chú Quân Lâm lên đài đọc diễn văn cảm ơn: “Cảm ơn các vị thân bằng cố hữu.....” Khoảng hơn mười lăm phút sau âm nhạc trong hội trường lại vang lên, khách khứa đều nâng ly chúc mừng ông.

Lúc này Quân Lâm đang đứng cạnh Tử Thiện, tôi liền đi tới bên hai cha con.

“U, đây không phải là cô gái hôm trước sao?” Đó chính là To, người đàn ông đi cùng Trần Triết Nguyên hôm nọ, hai người họ hiện cũng đứng cạnh nhau.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp, tôi dừng chân xoay người cười cười chào hỏi: “Chào các ông” “Cô chính là trợ lý của Linh Linh sao?” Ông ta hỏi tôi.

“Tôi đã nói rồi mà, các cô nên thức thời hơn nữa mới đúng”.

Tôi nhìn ông ta: “Ông nói vậy là ý gì?” “Vậy tôi nói trắng ra cho cô rõ, nghĩa là các cô đừng tiếp tục điều tra vụ án của Kiệt Hoa làm gì nữa, vô ích thôi”, nói xong ông ta hơi nhếch mép cười.

Nhìn dáng vẻ của ông ta tôi không khỏi chán ghét: “Chúng tôi chỉ làm đúng bổn phận của công việc mà thôi.

Với lại nếu các ông không làm gì sai thì lo gì bị chúng tôi tra ra cái gì?”.

“Chẳng lẽ các cô muốn hủy diệt tiền đồ của một thanh niên đầy triển vọng sao?” Trần Triết Nguyên vốn im lặng này giờ mới lên tiếng, ngữ khí có vẻ kích động.

“Một người đã làm sai rồi mà không dám đứng ra nhận trách nhiệm thì tôi không nghĩ người đó còn có cái gọi là triển vọng ột tương lai rực rỡ nữa”.

Tôi nói xong mới phát hiện lúc này Tử Đan và Kiệt Hoa cũng đang đứng cạnh.

Tôi quay sang nhìn xoáy vào hắn nói: “Không phải các cậu đều là bạn bè sao? Vì sao bạn cậu gặp chuyện không may như thế mà không thấy cậu tới thăm?”.

Kiệt Hoa không dám nhìn tôi mà chỉ cúi đầu im lặng, tôi nghĩ hắn cũng có chút áy náy.

“Cô đừng có mà quá đáng như thế”.

Tử Đan hầm hầm tức giận nhìn tôi.

Tôi nhìn xung quanh thì thấy chú và cô Quân Lâm đang bước tới, tôi thở than khổ vì bằng năng lực của mình có lẽ tôi không đủ sức ứng phó bằng này người, đột nhiên tôi nghe thấy giọng cứu tinh: “Quân tử, mẹ đang tìm em đây” Đó là giọng nói của Quân Lâm.

Tôi có cảm giác như vừa được giải vây, vội quay sang bọn họ nói: “Xin lỗi tôi đi trước”.

Xoay người đi tôi không khỏi cảm kích liếc nhìn Quân Lâm một cái, vẻ mặt của anh ta trông vẻ rất thần nhiên.

Thời gian còn lại của buổi tiệc tôi đều đứng cạnh mẹ và Tâm Duyệt nên không gặp bất kỳ sự phiền toái nào.

Bình tĩnh suy nghĩ lại tôi cũng không hiểu vì sao lúc đó mình có đủ dũng cảm để nói lên những câu như thế, có lẽ đó là do tính cách đây chí khí được hun đúc từ nhỏ chăng? Trên đường về tôi và Quân Lâm ngồi cạnh nhau, tôi hơi liếc mắt nhìn anh ta vài lần nhưng tuyệt không nhìn ra vẻ tức giận gì ở anh.

Tôi cũng từng nghĩ tới những việc tôi làm gần đây rất có thể ảnh hưởng tới Quân Lâm, dù sao Kiệt Hoa cũng là biểu đệ của Tổ Hành, nhưng mà tôi tuyệt không nghĩ tới việc rút lui bởi tôi cũng có những nguyên tắc riêng của chính mình.

Cuối cùng thì vụ án này cũng kết thúc bằng việc đôi bên hòa giải trong tự nguyện.

Nguyên nhân là bởi vì Dự Thông tỉnh dậy trước ngày mở phiên tòa một hôm.

Sau đó Kiệt Hoa và các nam sinh khác cũng tới thăm hỏi cậu ấy, Dụ Thông cũng đồng ý rút lại đơn kiện, còn Kiệt Hoa phải bồi thường một trăm vạn tiền viện phí và những tổn thất tinh thần cho Dụ Thông.

Sau khi vụ án khép lại, vị trí công tác của Linh Linh lập tức bị lung lay bởi sức ép của cấp trên, cả hai chúng tôi đều biết nguyên do là vì đâu, vì thế tôi tự động viết đơn xin nghỉ việc.

Hôm tôi nghỉ việc, Diêu Dương và Tân Văn cùng đưa tôi ra cửa: “Bọn anh rất tiếc khi phải chia tay với em”.

Tân Văn nắm tay tôi như muốn khóc.

“Anh đừng có trẻ con như thế, sau này anh em mình vẫn có thể gặp nhau mà”.

Tôi vỗ vai an ủi anh.

Linh Linh cười nhìn tôi nói: “Như thế cũng tốt cho em, từ giờ có thể an tâm ở nhà làm Diệp thiếu phu nhân rồi nhé” “Chị thật là...”.

Tôi cúi đầu cười.

“À phải rồi, lần trước Diệp Tuấn Ngạn có nói gì em không?” chị hỏi tiếp.

“Không, anh ấy chẳng nói gì cả”.

Hóa ra Linh Linh sợ Quân Lâm gây khó dễ cho tôi vì chuyện đó.

Kỳ thật Quân Lâm cũng không phải là người không biết phân biệt phải trái, vụ việc lần này anh ta cũng biết được nội tình nhưng vẫn giữ thái độ trung lập.

“Sau vụ việc lần này, xem ra hai chị em mình đặc tội không ít người nên từ giờ em phải cẩn thận một chút nhé!”.

Linh Linh dặn dò.

“Cẩn thận gì cơ?” Tôi ngơ ngác hỏi và cũng hơi ngần người ra một lát.

Cứ như vậy, lần công tác đầu tiên của tôi kết thúc sau chín tháng đi làm... Sau khi nghỉ việc tôi lại quanh quẩn ở nhà hưởng thụ cuộc sống nhàn nhã phú quý.

Cuối tuần không có việc gì làm tôi ngồi giết thời gian ở khuôn viên lát xem mấy quyển tạp chí một cách uể oải.

Lúc còn đi làm hầu hết các loại sách tôi đọc đều liên quan tới luật pháp, các vụ án thế kỷ... giờ đây tất cả được thay thế bằng các tạp chí thời trang và đồ hiệu.

Cùng lúc này, Quân Lâm cầm quyển sách từ trong phòng bước ra rồi ngồi cạnh tôi.

Lát sau Ninh thẩm bê trà ra cho cả hai.

Tôi khẽ mỉm cười xoay xoay mình ra chiều thích thú với một mẫu túi mới ra của Chanel, Quân Lâm khẽ liếc mắt nhìn tôi: “Xem ra em có vẻ rất thoải mái nhỉ!” “Thực lòng thì em vẫn muốn tìm việc gì đó để làm”.

Cuộc sống an nhàn quả thực sẽ bào mòn ý chí của con người ta.

“Ở nhà chăm con không phải tốt hơn sao?” Quân Lâm nhìn tôi rồi chậm rãi nhấp một ngụm trà.

“Tốt hơn làm sao được, nhàm chán lắm”.

Cả ngày quanh quẩn với hai nhóc con tôi thấy thật bó buộc.

“Thế em thử tìm cái gì đó để học thêm xem”.

Quân Lâm vẫn cúi đầu đọc sách.

Vì thế tôi nghe theo gợi ý của Quân Lâm, từ hôm đó tôi bắt đầu học mẹ nữ công gia chánh, pha trà, cắm hoa.

Việc học hành đúng là không dễ dàng gì nếu không có năng khiếu bẩm sinh đặc biệt là những lĩnh vực liên quan tới nghệ thuật.

Dù mẹ hết sức kiên nhẫn tỉ mỉ dạy dỗ tôi nhưng tôi lực bất tòng tâm, cầm kéo trên tay mà tôi không thể xuống tay cắt tỉa nổi một bông hoa cho ra hồn.

Một buổi sáng lúc tôi vừa hái hoa ở vườn về thì Di Thanh bước tới bên mẹ thông báo: “Phu nhân, Lâm thái thái và biểu tiểu thư vừa tới đây chơi”.

Lâm thái thái không phải là cô của Quân Lâm sao? “Thế à, vậy để tôi ra đón bọn họ”.

Mẹ đưa bó hoa vào tay tôi rồi nói: “Quân tử, con cầm mấy bó hoa này xong rồi vào với mẹ nhé”.

Mẹ đi rồi tôi ngồi lại chỗ cũ cắm hoa, quả thực trình độ cắm hoa của tôi và mẹ là một trời một vực, dù cố lắm nhưng cuối cùng tôi cũng làm hỏng hết đám hoa đó bằng một sản phẩm kệch cỡm.

“Tôi thấy cô nên đổi vị trí của hai bông hoa này, lẵng hoa trông sẽ đẹp hơn”.

Không biết Tổ Hành đến từ lúc nào và đứng sau lưng tôi vừa nói vừa đưa tay chỉ vào hai bông hoa trên lẵng hoa trên bàn.

Tôi xoay người nhìn cô, có vẻ tinh thần cô ấy đã khá hơn nhiều.

“Cô mới đến à, à đúng rồi, cô đã khỏe hơn chưa?”.

Tôi hỏi thăm một cách xã giao.

“Ừ, tôi khỏe hơn nhiều rồi”.

Cô ta khẽ nở nụ cười.

Lúc này Tử Đan cũng đang đứng cạnh Tổ Hành nhưng không mở miệng nói câu gì.

“Thiếu phu nhân, phu nhân gọi cô qua chỗ bà một lát”.

Ninh thẩm bước tới nói.

“Tôi biết rồi”.

Tôi lên tiếng.

“Có người không biết xấu hổ là gì nhỉ?” Tử Đan cười lạnh.

“Để cho người ta gọi mình là thiếu phu nhân cơ đấy”.

Tôi đứng dậy khẽ nhún mào, nhất thời không biết trả lễ cô ta thế nào thì Ninh thẩm lên tiếng: “Không phải đâu, đó là do thiếu gia yêu cầu chúng tôi gọi cô ấy như vậy” Tôi hơi sững sốt, là Quân Lâm sao? Kỳ thật tôi chưa bao giờ quan tâm lắm tới mấy việc xưng hô này nọ, gọi là gì chẳng được miễn là mình biết họ đang gọi mình là được.

“Làm gì có chuyện đó?”.

Tử Đan khinh thường nói.

“Đó là sự thật, từ khi thiếu phu nhân sinh hạ Tử Mĩ tiểu thư xong, thiếu gia liền bảo chúng tôi sửa cách xưng hô với cô ấy”.

Ninh thẩm thật thà trần thuật lại.

“Thế à, thôi cô nhanh qua chỗ bác gái đi”.

Tổ Hành thản nhiên nói với tôi.

Tôi gật đầu một cái rồi bước đi ra ngoài.

*** Hôm sau tôi đi uống trà với Linh Linh, không quên mang theo Tử Mĩ.

Linh Linh hỏi: “Dạo này em không bận gì à?” “Bận lắm, bận trông con, pha trà, cắm hoa, tập thể dục nha”.

Bởi vì Tâm Duyệt đã đi làm nên không có ai đi shopping cùng tôi cả nên tôi chỉ có thể đốt thời gian bằng những việc như thế.

“Em sắp trở thành một vị hiền thê lương mẫu đích thực rồi đấy”.

Vừa nói chị vừa nhéo nhéo vòng eo của tôi.

“Xem này, eo của em giờ nhỏ xíu, xem ra Diệp Tuấn Ngạn thật là có số hưởng thụ nha”.

“Liên quan gì tới anh ta đâu”.

Linh Linh thật đúng là.....

việc gì cũng phải lôi Quân Lâm vào.

“Em chỉ muốn giữ dáng người cho thon gọn thôi” “À phải rồi, gần đây anh ta đang phụ trách một hạng mục dự án rất lớn, em có biết không?” Linh Linh hỏi.

“Em không biết”.

Nhưng quả thật gần đây Quân Lâm rất bận, ngày nào cũng về rất muộn.

“Chị thì sao rồi, gần đây bận bịu việc gì vậy?”.

Tôi hỏi.

“Bận nghĩ cách mang thai, chị bị ảnh hưởng của em nên cũng muốn có em bé đây này”.

Chị vừa nói vừa nhìn Tử Mĩ.

“Gì cơ?” Tôi hơi kinh ngạc.

“Vậy chị phải cố lên nha!” “Đúng vậy, chị đang cố học hỏi bí kíp của em đây?” Về mặt chị tràn đầy ái muội.

Tôi liếc chị một cái rồi lấy thìa bón bánh ngọt cho Tử Mĩ, không thèm trả lời câu hỏi của chị.

Uống trà xong hai chị em còn đi dạo phố một lúc.

“Mẹ ơi chiếc gương này đẹp quá”.

Tử Mĩ chỉ vào chiếc gương trong một shop thời trang, đó là chiếc gương kiểu cổ với viền quanh là đồng vàng.

“Đúng đấy, con gái của em thật là tinh mắt nha”.

Linh Linh phụ họa.

“Hay là mua về nhà đi” “Đúng vậy, mua về nhà thôi mẹ ơi, mua về để trong phòng của mẹ ấy”.

Tử Mĩ kéo tay tôi nói nũng nịu nói.

Tôi cúi xuống giải thích với bé: “Không được, ở cửa hàng này chúng ta chỉ có thể mua quần áo chứ không được mua gương con ạ”.

“Có thể đấy ạ, chiếc gương này là hãng chúng tôi đặt tại Italia, nếu chị muốn chúng tôi có thể đặt giúp chị một cái”.

Người bán hàng nhiệt tình nói.

Tôi có chút ngượng ngùng, Tử Mĩ thì ra sức kéo tay tôi: “Mua đi mẹ, con đã bảo mẹ mua cơ mà...”.

Xem ra Tử Mĩ đã bị mẹ và Di Thanh chiều quá hóa hư rồi.

Thật sự là trừ Quân Lâm và ông nội ra, bé dường như không còn biết sợ ai nữa.

Tôi bất đắc dĩ gật đầu: “Vậy cũng được” Buổi tối ba và Quân Lâm trở về nhà ăn tối, thật hiếm mới có một ngày cả hai đều về sớm như vậy.

Trong phòng ăn to như vậy mà không ai lên tiếng, chỉ vang lên tiếng chén đĩa chạm nhau mà thôi, không khí rất trầm tĩnh.

Ba phá vỡ im lặng: “Chuyện liên quan tới dự án hợp tác kia đến đâu rồi?” “Rất thuận lợi, hiện đang bước vào giai đoạn cuối rồi ba ạ”.

Quân Lâm đáp.

Ba nhìn Quân Lâm nói tiếp: “Đây là giai đoạn quan trọng, có liên quan tới sự phát triển của tập đoàn tài chính nhà ta nên trăm ngàn lần không thể thất bại được” Quân Lâm ngẩng đầu nhìn cha, ánh mắt tràn đầy kiên định: “Ba cứ an tâm”.

“Cuối tuần này con sẽ đi Thượng Hải”.

Anh ta nói tiếp: “Đi đàm phán lần cuối cùng cho thỏa thuận hợp tác” “VẬY Ờ?” Mẹ buông dao đĩa xuống: “Con định đi bao lâu?” “Chắc khoảng hai mươi ngày”.

Quân Lâm đáp “Lâu như vậy sao?” Mẹ nói.

Tôi cúi đầu cắt một miếng thịt bỏ cho vào trong miệng.

Lần này Quân Lâm có vẻ đi lâu vì bình thường nếu có việc đi công tác anh ta chưa bao giờ đi quá một tuần cả.

Ngẩng đầu lên tôi thấy mẹ đang nhìn tôi: “Quân tử à, hay con đi theo Quân Lâm đi, dù gì cũng có người chăm sóc cho Quân Lâm” Tôi hơi sững sờ: “Con á?” “Không được sao?” Quân Lâm lạnh lùng liếc nhìn tôi một cái, ngữ khí có vẻ không chấp nhận bất kỳ sự cự tuyệt nào.

“À, được, được chứ”.

Tôi nhỏ giọng đáp.

Thế mới biết nếu không phải chuyện gì liên quan trực tiếp tới lợi ích của tôi tôi tuyệt không quan tâm.

Vì lần này phải đi cùng Quân Lâm nên tôi dò hỏi Tâm Duyệt mới biết được Quân Lâm đang chuẩn bị một kế hoạch rất quan trọng, đó là hợp nhất Ngân hàng Trung tuần Gia Hoa với Magic Stanley (ngân hàng lớn thứ 5 của Mỹ).

Kết hợp xong, Trung Tuần Gia Hoa sẽ đổi tên thành Trung tuần Quốc tế, tổng tài sản sẽ vượt hơn 4 vạn triệu, trở thành ngân hàng lớn nhất trong nước và lớn thứ 8 trên thế giới.

Trung Tuần Gia Hoa chính là hậu phương vững chắc của tập đoàn Diệp thị, việc kết hợp với Magic lần này cũng chính là để khuếch trương sức mạnh của Diệp thị mà thôi.

Mặt khác, Diệp gia cũng là cổ đông lớn nhất của ngân hàng này nên hiển nhiên sẽ trở thành gia tộc giàu có nhất trong Top 10 gia tộc giàu có nhất nước.

“Biểu ca dường như sinh ra để làm đại sự”.

Tâm Duyệt tự hào nói: “Anh ấy còn luôn tỏa sức hút đối với người xung quanh nữa chứ”.

“Ừ”.

tôi hững hờ phụ họa, trong lòng đang tính toán xem cuối tuần này nên đưa Tử Thiện và Tử Mĩ đi chơi ở đâu.

“À đúng rồi”.

Tâm Duyệt dường như nhớ ra cái gì.

“Em vừa mới đi qua phòng của hai bác, nghe lỏm được hai người đang tính toán hôn sự của chị và biểu ca đấy” Tôi lặng đi một lúc, có chút khó tin nhìn cô.

“Như thế là tốt rồi, từ nay về sau chị có thể yên tâm tận hưởng cuộc sống mà cô gái nào cũng mơ ước nhé”.

Cô vừa cười vừa nhéo tôi một cái.

Kết hôn ư? Một lúc sau tôi cũng chưa phục hồi tinh thần lại.

Từ khi tiến vào Diệp gia, tôi chưa bao giờ nghĩ tới vấn đề này mà đúng hơn là tôi chưa bao giờ hi vọng xa vời rằng sẽ có một ngày nào đó Quân Lâm sẽ cưới tôi.

Bởi hai chúng tôi không cùng một tầng lớp, bởi sự gắn kết của hai chúng tôi không vì tình yêu, không vì lợi ích chính trị.....

Nơi hào môn thế gia đâu có chỗ ột người sinh thuê để mượn như tôi, cho dù là vì lý do nào đi chăng nữa.

Cho nên lâu nay tôi vẫn nghĩ việc này sẽ không bao giờ xảy ra cả tuy rằng mẹ đẻ của tôi vẫn luôn hi vọng tôi có nơi quy túc tốt nhất.

Giờ đối mặt với giấc mơ đang dần thành hiện thực, tôi lại có cảm giác chênh vênh.

12. Chương 12

Tới sân bay, lần đầu tiên tôi được diện kiến những người phụ tá thân tín của Quân Lâm.

Tôi thầm nghĩ, Quân Lâm là một cực phẩm nam nhân thì chắc chắn những người phò tá cho anh cũng phải cực kỳ tinh tú.

Trong số đó tôi ấn tượng nhất với một người đàn ông ước chừng sáu mươi tuổi, dáng vẻ rất uyên bác nho nhã có tên là Lưu Thiên Cử.

Tôi thầm phục Quân Lâm vì một người đàn ông trẻ tuổi như anh nếu không có bản lĩnh vững vàng và trí tuệ hơn người thì khó có thể có được sự phò tá tận tụy của một người lớn tuổi dày dặn kinh nghiệm và uyên bác như thế.

Theo quan sát của tôi thì anh ta đối với Lưu Thiên Cử cũng rất tôn kính.

Tất cả chúng tôi lên máy bay đi Thượng Hải, sau khi xuống máy bay cả đoàn thì đi thẳng tới khách sạn Bốn mùa ăn trưa.

Trong suốt chuyến đi tôi gần như không nói gì, chỉ lẳng lặng sát cánh bên cạnh Quân Lâm.

Lúc bọn họ nhìn thấy tôi họ cũng không hỏi chuyện nhiều, thay vì đó là những ánh mắt dò xét bắn liên tục về phía tôi.

Câu chuyện của bọn họ đều xoay quanh đề tài là việc đàm phán lần này nên làm thế nào mới tốt, các chiến lược gài đối phương... thỉnh thoảng cũng có người cất giọng trêu đùa để thay đổi không khí nhưng cũng không quá suồng sã.

Quân Lâm không tỏ thái độ vui hay buồn, trên mặt luôn giữ vẻ ung dung điềm đạm.

Ăn cơm xong, hai chúng tôi không ngủ lại khách sạn như bọn họ mà đi đến một ngôi nhà yên tĩnh tại ngoại ô để nghỉ ngơi.

Bước xuống xe, Quân Lâm xoay người chìa tay trước mặt tôi, tôi hơi do dự một lát xong cũng đưa tay để anh ta cầm lấy để dắt tôi bước xuống xe.

Tôi quan sát xung quanh thì thấy bốn bề đều bao bọc bởi cây cối, ở giữa lọt thỏm là một căn biệt thự được xây dựng theo kiến trúc cổ.

Quân Lâm nhìn thẳng phía trước rồi nói nhỏ: “Đây là Diệp trang”.

Nói xong anh dắt tay tôi đi theo con đường nhỏ lát đá xanh vào trong sân.

“Vì sao nơi đây gọi là Diệp trang? Là vì nơi đây rất nhiều bướm sao?” Tôi vẫn giữ thói quen hỏi những câu hỏi kiểu kiểu như thế.

Quân Lâm chậm rãi nói: “Đây là tên mà ông nội anh đặt cho trang viên, cũng là theo tên của bà nội anh”.
Dừng một lát anh nói tiếp: “Đây cũng là nơi ông trải qua những giây phút cuối cùng của cuộc đời” “Thế à”.
Đây là lần đầu tiên tôi nghe thấy Quân Lâm nhắc tới ông nội của anh.

Đến trước cửa nhà, tôi thấy một cặp vợ chồng đứng đợi sẵn, vừa nhìn thấy hai chúng họ tươi cười cúi người nghênh đón: “Chào tiểu thiếu gia” “Đây là Anh thúc và Anh thẩm”.

Quân Lâm quay sang tôi giới thiệu.

“Chào cô chú ạ”.

Tôi nhìn bọn họ mỉm cười gật đầu chào hỏi.

Sau đó Quân Lâm nhìn bọn họ giới thiệu tôi: “Còn đây là vợ sắp cưới của tôi”.

Tôi hơi sững sốt bởi không ngờ anh ta lại giới thiệu tôi như vậy, hình như đây là lần đầu tiên sau bao nhiêu năm bên nhau Quân Lâm mở miệng giới thiệu tôi với một người khác.

“A, hóa ra là thiếu phu nhân”.

Anh thẩm mỉm cười vừa cầm lấy tay tôi vừa tinh tế quan sát.

Tôi hơi ngượng ngùng khẽ cúi đầu.

Căn nhà tuy rằng cũ kỹ mọi thiết kế tinh xảo chứng tỏ chủ nhân của căn nhà rất có gu thẩm mỹ, các song sắt cửa sổ đều còn mới và chế tác theo kiểu hoa văn tinh tế.

Quân Lâm đưa tôi đi tham quan một vòng quanh nhà rồi cuối cùng dừng lại ở một ban công trên tầng cao nhất rồi nghiêng nghiêng người nhìn tôi hỏi: “Em thấy nơi này thế nào?”.

“Rất tuyệt, có điều hơn đơn sơ một chút”.

Tôi trả lời thế bởi vì đúng là so sánh với tòa biệt thự ở chốn kinh thành kia thì nơi đây quả thật kém hơn rất nhiều về độ hoa lệ.

Quân Lâm không nói gì nữa mà im lặng đứng nhìn bình nguyên trải rộng trước mắt.

Hai chúng tôi ngủ ở căn phòng phía đông trên tầng 3.

Trong căn phòng tất cả đều được trang trí bằng màu trắng, đồ đạc bên trong rất đơn sơ, chỉ có một chiếc giường, một tủ quần áo và một chiếc bàn mà thôi.

Có điều phong cảnh ở nơi đây thực rất đẹp, đẹp đến mê lòng người, từ phòng ngủ tôi có thể nhìn ra một không gian rộng lớn bên ngoài với cây cối hoa lá và thảo nguyên ngút ngàn.

Bữa tối được bày ra trong một căn phòng giản dị, dưới ngọn đèn mờ ảo, chỉ có tôi và Quân Lâm ngồi dùng bữa.

“Mấy hôm tới anh sẽ rất bận, em cứ ở nhà nghỉ ngơi nhé”.

Quân Lâm nói.

“Vâng”.

Tôi vừa nuốt một ngụm canh vừa khẽ trả lời.

“Em ăn thử món này đi, ngon lắm, đây là món sở trường của Anh thẩm đấy”.

Nói xong Quân Lâm gấp một miếng măng mùa xuân bỏ vào bát tôi.

“Trước đây anh rất thích ăn món này”.

Anh ta nói tiếp.

Tôi ngẩng đầu nhìn Quân Lâm, hôm nay xem ra anh ta rất khác ngày thường, đối xử với tôi rất ôn nhu dịu dàng.

Bình thường ngồi ăn tối với cả nhà, hai chúng tôi rất ít khi mở miệng nói chuyện riêng với nhau chứ đừng nói đến việc gấp đồ ăn cho nhau như thế này.

Buổi tối Quân Lâm dành toàn bộ thời gian ở trong thư phòng để chuẩn bị nội dung cho buổi họp ngày mai, còn tôi nằm trong phòng gọi điện thoại ẹ Quân Lâm, Tử Mĩ, Tử Thiện và cả mẹ đẻ tôi.

Cuối cùng tôi chẳng biết làm gì nữa ngoài việc dỗ giấc ngủ vì nơi đây không có phương tiện giải trí nào khác cả.

Sáng sớm tỉnh dậy tôi đã không thấy Quân Lâm đâu, có lẽ anh ta đã rời đi từ sớm.

Ăn điểm tâm xong, tôi rời khỏi phòng để đi dạo quanh nhà.

Biệt thự tổng cộng có ba tầng, tuy ít tầng nhưng diện tích một mặt bằng lại rất lớn, ước chừng phải đến vài trăm mét vuông.

Một tầng chỉ có vài phòng, trong phòng bài trí khá đơn giản.

Bước vào thư phòng tôi bị ấn tượng bởi căn phòng treo kín các loại ảnh chụp, tò mò tôi lại gần sẫm soi từng chiếc.

Hầu hết đều là ảnh đen trắng, trong ảnh là những người trong gia tộc của Quân Lâm, gồm ông nội, bà nội, ba và cô Quân Lâm lúc còn trẻ.

Trong một chiếc ảnh to hơn, đứng ở giữa là gương mặt tươi cười của Quân Lâm, đó là nụ cười rất rục rờ và ngây thơ của một đứa trẻ.

Kỳ thật nếu nhìn kỹ thì Quân Lâm không giống cha mà giống mẹ nhiều hơn, ngũ quan rất thanh tú.

“Lúc lão gia còn sống, cứ hè đến là tiểu thiếu gia lại đến đây nghỉ”.

Anh thăm bước vào nói.

Bà cẩn thận cầm một tấm ảnh lên lau chùi: “Hai ông cháu rất gần bó, từ khi lão phu nhân qua đời, lão gia rất ít khi cười, may chăng khi gặp được tiểu thiếu gia ngài ấy mới cười lên một chút”.

Tôi nhìn bà, tuổi bà đã ngoài năm mươi nên chắc quá nửa cuộc đời của bà diễn ra ở nơi đây nên mọi việc xảy ra trong nhà này bà sẽ rõ ràng hơn ai hết.

Đặc biệt là một người trung thành tận tụy như bà thì những kỷ niệm với người chủ cũ sẽ không bao giờ phai nhạt trong tâm trí.

“Nhưng mà từ khi lão gia qua đời, tiểu thiếu gia rất ít khi trở về”.

Ánh mắt của bà thoáng lộ vẻ cô đơn.

Tôi không lên tiếng, khẽ cầm lên một bức ảnh Quân Lâm đang đội mũ rơm, lưng đeo ba lô, mặt cười rạng rỡ với bộ dáng rất trẻ con, nếu so với vẻ trầm tĩnh của anh ta bây giờ thì đúng là một trời một vực.

Cũng khó trách được Quân Lâm bởi anh ta còn trẻ tuổi như vậy mà đã phải tiếp quản gia nghiệp khổng lồ của ông cha, nếu không ra vẻ trầm ổn, từng trải thì khó có thể tạo được sự tôn kính của cấp dưới.

Những ngày tiếp theo Quân Lâm đều rất bận bịu, thường thì sau khi tôi đã ngủ anh mới trở về, sáng ra khi tôi thức giấc anh đã rời đi từ sớm.

Vì thế hầu hết thời giờ tôi đều ở nhà cùng Anh thăm và nghe bà kể chuyện trước kia của Quân Lâm.

“Trước kia tiểu thiếu gia rất hay tò mò với tất cả các thứ trên đời, cứ gặp cái gì mới là y như rằng phải nghiên cứu tìm hiểu cho rõ.

Có một lần cậu ấy thấy chồng tôi đổi bóng đèn, cậu ấy cũng vụng trộm học, kết quả là bị ngã từ trên ghế xuống đất, sau đó còn khóc lóc âm ỉ nữa”.

Anh thăm cười nói.

“Haha, hóa ra là anh ấy cũng từng làm những chuyện buồn cười như thế”.

Tôi cũng cười theo.

“Nhưng mà lão gia rất không thích nghe tiểu thiếu gia khóc, ngài ấy thường nói “Nam tử hán đại trượng phu, vì một chuyện nhỏ nhỏ mà rơi lệ thì còn ra thể thống gì”, cho nên từ đó tiểu thiếu gia trở lên rất kiên cường, cho dù gặp khó khăn lớn thế nào cũng không kêu than nửa tiếng.

Theo tôi nhớ thì lần cuối cùng tiểu thiếu gia khóc đó chính là lúc lão gia qua đời.

Khi đó tiểu thiếu gia mới có mười bốn tuổi, cậu ấy đã nhắm nhin rất lâu, cuối cùng nước mắt không nhịn được cứ thế trào ra.

Bởi vì cậu ấy biết ông cậu ấy không muốn nhìn thấy cậu ấy khóc nên mới cố nuốt nước mắt vào trong”.

Bà có chút xúc động.

Tôi không lên tiếng hỏi thêm, những gì bà vừa nói đều là những thứ mà tôi chưa từng nghĩ nó đã từng xảy ra với Quân Lâm.

Buổi tối hôm đó, lúc tôi vừa tắm xong điện thoại vang lên.

Đó là điện thoại của Từ Vinh An: “Phu nhân, công tử uống rượu quá chén nên hiện đang nằm ở khách sạn.

Phiền phu nhân mang vài bộ quần áo của ngài ấy đến đây, lát tôi sẽ cho xe đến đón ngài”.

Say sao? Tửu lượng của Quân Lâm không tầm thường chút nào, sao hôm nay lại uống say đến vậy? Tôi nhanh chóng chuẩn bị một số quần áo của anh rồi lên xe đi.

Tôi đến khách sạn đã là hơn 10 giờ đêm, Từ Vinh An đứng sẵn ngoài cửa đợi.

Vào trong phòng tôi thấy Quân Lâm đang nằm trên giường, một tay vắt lên trán, hơi thở tràn ngập mùi rượu.

Xem ra hôm nay anh ta thật sự say rồi, tôi vào phòng tắm mở nước ngập bồn để lát anh ta có thể tắm rửa.

Sau đó, tôi giúp anh cởi bỏ cà vạt.

Quân Lâm dần dần mở to mắt nhìn tôi: “Là em sao? Sao em lại tới đây?” “Ừ...”.

Tôi khẽ đáp lời, hai tay vẫn tiếp tục tháo từng khuy cúc áo.

Anh ta lại nhắm mắt lại, miệng còn lẩm nhẩm vài câu vô nghĩa.

Bỗng nhiên anh cầm chặt lấy tay tôi: “Thực ra, thực ra....

năm đó anh không... không cố ý làm như vậy” Đột nhiên tiếng đập cửa vang lên, tôi vội rút tay về chạy ra mở cửa.

“Ngày mai chín giờ chúng tôi có một buổi họp quan trọng, sáng mai phiền phu nhân gọi công tử dậy đúng giờ”.

Từ Vinh An nhìn tôi nói.

“Được rồi”.

Tôi lại trở về ngồi cạnh Quân Lâm, anh lại nhắm mắt, miệng tiếp tục nói: “Đời này....

anh ghét nhất là bị người ta tính kế...” “Được rồi, được rồi”.

Tôi dìu anh dậy.

“Mau đi tắm đi”.

Quân Lâm tắm xong liền quay vào giường nằm ngủ luôn, tôi đặt chuông báo thức cho ngày mai rồi cũng nằm xuống cạnh anh.

Sáng sớm chuông báo thức reo vang, tôi giật mình tỉnh giấc đã phát hiện Quân Lâm đang vùi đầu vào cổ tôi cắn mút, tôi buồn quá nên đẩy ra: “Anh đừng náo loạn nữa được không, còn phải đi họp bây giờ đây”.

Nhưng Quân Lâm dường như không nghe thấy nên vẫn ra sức hôn tôi, hai tay cũng bắt đầu rờ rẫm lung tung.

Từ lúc bị ba nhắc nhở Quân Lâm cũng ít thân mật với tôi hơn, mà tôi cũng nhớ tới lời của ba, không nên chiều theo ham muốn vô độ của anh vì lo sợ một ngày mình thực sự trở thành “hồng nhan họa thủy” trong truyền thuyết.

Vì thế tôi cố giãy giụa thoát khỏi vòng tay ôm ấp của anh, một lúc sau Quân Lâm mới ngồi xuống, mặt mũi tức giận nhìn tôi.

Tôi ngồi hẳn dậy sửa sang lại quần áo, khẽ liếc anh một cái: “Anh còn không đi rửa mặt đi!” Quân Lâm nghe xong bất đắc dĩ tiến vào phòng tắm, nhìn theo bóng dáng dần dỗi của anh, tôi bất giác nở nụ cười.

Tôi theo Quân Lâm vào phòng ăn sáng của khách sạn rồi ngồi xuống một chiếc bàn có vị trí cạnh cửa sổ, từ đây có thể chiêm ngưỡng không gian rộng lớn bên ngoài.

Quân Lâm nói: “Lát nữa anh phải đi họp.

Em mất công đến đây rồi thì cứ đi mua sắm, tiện chờ anh luôn.

Lát họp xong anh sẽ đưa em đi dạo phố và ăn tối.

Sau đó chúng ta cùng trở về Đẹp trang”.

“Không cần phức tạp thế đâu, em có thể tự đi mua sắm loanh quanh đây cũng được”.

Tôi thực tâm trả lời vì tôi để ý thấy trong khách sạn có rất nhiều quầy hàng, không nhất thiết phải đi mua sắm ở chỗ xa xôi.

“Thế thì em phải cẩn thận một chút”.

Quân Lâm dặn dò.

Lúc này Từ Vĩnh An đi tới, cúi xuống nói nhỏ bên tai Quân Lâm gì đó.

Quân Lâm nhìn về phía xa rồi khẽ nhủ mày.

Tôi cũng theo hướng nhìn của anh, thấy một người đàn ông mặc tây phục, tướng mạo anh tú và khá già dặn tiến lại gần chúng tôi.

Người này trông rất quen mặt mà tôi không thể nhớ ra là đã gặp ở đâu, hình như tôi đã xem qua ảnh chụp anh ta thì phải.

“Quân Lâm, Lâu rồi không gặp”.

Anh ta vỗ vai Quân Lâm rất thân thiết.

Quân Lâm cũng đứng lên hơi gượng gạo cười: “Đúng vậy, Hạo Hành”.

Tôi chợt nhớ ra người đàn ông này là ai.

Đó chính là anh trai của Tổ Hành, lần trước điều tra vụ án của Trần Kiệt Hoa tình cờ tôi phát hiện ra Tổ Hành có một người anh trai, hiện đang là chủ một ngân hàng có tiếng ở Mỹ, vợ của anh ta cũng là con gái của một Tổng giám đốc ngân hàng lớn bên đó, cô ta cũng là người Trung Quốc.

Anh ta nhìn tôi nói: “Đây chắc là Tô tiểu thư, tôi đã nghe Tổ Hành nhắc tới cô nhiều lần”.

“Vâng, chào anh”.

Tôi cũng đứng lên nở nụ cười tiếp đón.

Anh ta tự giới thiệu: “Tôi là Đỗ Hạo Hành, anh trai của Tổ Hành”.

“Hai người không ngại khi tôi ngồi chung đây chứ?” “Mời ngồi”.

Quân Lâm cũng ngồi xuống, Từ Vĩnh An lúc này mới rời đi.

“Anh về khi nào thế?” Quân Lâm hỏi.

“Tôi về hai hôm trước, tối hôm qua mới đến Thượng Hải.

Vừa rồi Tổ Hành bị tai nạn, ba mẹ tôi lo lắng quá nên bảo tôi trở về xem con bé thế nào”.

Hạo Hành nói.

Cha mẹ của Tổ Hành đều đã định cư ở Mỹ, hiện nay chỉ có mình cô ở lại Bắc Kinh.

Anh ta tiếp tục nói: “Cậu cũng thật là, tôi cứ nghĩ cậu sẽ chăm sóc tốt cho con bé, ai ngờ lại thành như thế này.

Tôi thật chẳng biết nói sao với cậu nữa”.

Quân Lâm khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái, cười cười chứ không lên tiếng.

Sau đó Hạo Hành lại đổi chủ đề sang việc làm ăn lần này của Quân Lâm, tôi nghe chẳng hiểu gì nên chỉ lặng lặng ngồi bên cạnh, thái độ hờ hững của tôi cũng giống như Quân Lâm hờ hững với cuộc hội ngộ bất ngờ với Hạo Hành vậy.

Ăn cơm xong, Quân Lâm và Hạo Hành cùng rời đi có việc, tôi rảnh rỗi nên lang thang ra ngoài dạo phố.

Đi loang quanh một mình thật là buồn chán, bất giác tôi thấy trước mắt hiện ra một cửa hàng làm tóc, tôi mới chợt nhớ ra là mình để kiểu tóc uốn xoắn này quá lâu rồi, giờ cũng là lúc nên duỗi thẳng ra, coi như tự làm mới mình vậy.

Vì thế tôi ung dung đi vào cửa hàng và yêu cầu nhân viên duỗi tóc.

Đang lúc làm thì Quân Lâm gọi điện thoại tới.

“Em đang làm gì?” Quân Lâm hỏi “Đang làm tóc”.

Tôi đáp.

Qua điện thoại tôi nghe thấy tiếng bước chân dồn dập và tiếng tranh luận không ngớt.

“Em đợi anh chút”.

Quân Lâm nói.

Sau đó tôi nghe thấy anh nói với người bên cạnh là chỗ này nên sửa lại, không nên viết ý này....

Một lát sau anh ta mới tiếp tục cuộc điện thoại với tôi: “Em đã ăn cơm trưa chưa?” “Em ăn rồi”.

Anh ta bận như vậy nên tôi cũng không muốn làm anh ta phân tâm.

“Tối nay anh có thể về sớm một chút, em chờ anh về ăn tối nhé, cứ đợi ở đây anh sẽ qua đón em”.

Quân Lâm nói.

“Vâng”.

Sau đó tôi cúp máy.

Làm tóc xong, tôi đứng trước gương lẳng lặng nhìn mình, thật là khó tin, cô gái trong gương trông trẻ hơn tôi đến 10 tuổi.

Sau đó tôi đi uống trà chiều.

Vì vẫn còn sớm nên tôi vòng sang khu mua sắm bên cạnh để mua quà ẹ, Tử Thiện, Tử Mĩ, Tâm Duyệt, tiện thể mua ình vài bộ váy áo.

Đến khoảng hơn 6 giờ tôi nhận được điện thoại của Quân Lâm.

“Em đang ở đâu? Anh qua đón bây giờ”.

Tôi nói cho anh địa chỉ rồi tiếp tục lựa chọn quần áo tiếp vì không nghĩ rằng anh có thể đến nhanh như thế.

Chỉ độ vài phút sau, khi tôi còn đang mãi thử một chiếc váy màu lam có hoa li ti làm nền thì Quân Lâm đẩy cửa bước vào.

Vừa nhìn thấy bộ dạng của tôi Quân Lâm có vẻ sững sốt nhưng vẫn không hề nói gì.

“Anh đợi em một lát, em đi thay bộ đồ này ra đã”.

Tôi nhìn anh nói.

“Không cần đổi đâu, bộ này cũng đẹp lắm”.

Quân Lâm nhìn tôi nói, trong mắt anh dường như ẩn chứa tia hân hoan.

Tôi cũng không tranh cãi gì nữa mà cùng anh bước ra ngoài.

Hai chúng tôi đi vào một nhà hàng Thượng Hải nằm cạnh sông Đông Giang, Quân Lâm đã đặt trước một phòng riêng tại đó.

Ở trong một căn phòng rộng lớn như vậy mà chỉ có hai chúng tôi dùng bữa cho nên không gian có vẻ im ắng khác thường.

“Hôm nay em mua được những gì?” Thấy tôi im lặng ăn cơm, Quân Lâm hỏi.

“Mua ẹ một chiếc khăn lụa, cho Tâm Duyệt một cái hoa cài áo, quần áo cho Tử Thiện...” Tôi thao thao bất tuyệt giống như cả ngày chưa được nói vậy.

“Được rồi, được rồi, anh cũng chỉ hỏi thế thôi”.

Sau đó anh nghĩ nghĩ một lát rồi hỏi tiếp: “Thế của anh đâu?” “Của anh á?” Tôi hơi khựng người bởi vì hình như là tôi chưa từng mua cho anh bất kỳ thứ gì thì phải, không phải là quên mà là không có khái niệm đó trong đầu.

Nhìn vẻ ngỡ ngàng của tôi, anh cười cười: “Anh đùa thôi”.

Buổi tối hôm nay Quân Lâm tựa hồ rất vui vẻ, tôi đoán là do công cuộc đàm phán của anh rất thuận lợi.

“Em rất thích màu lam sao?” Quân Lâm đột nhiên hỏi.

Tôi hơi kỳ quái: “Làm sao anh biết được?” “Em có rất nhiều quần áo màu lam”.

Anh ta đáp.

Tôi không ngờ Quân Lâm còn để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như thế, chẳng lẽ lần trước anh ta tặng tôi chiếc vòng ngọc cũng là có chủ ý hay sao? Một lúc sau Quân Lâm lại có điện thoại, anh bước ra ngoài nghe, còn mình tôi ở lại, tôi liền đứng dậy bước ra ngoài thưởng thức cảnh đẹp của sông Đông Giang về đêm.

Tôi nhớ tới 10 năm trước, cũng ở nơi này tôi đã bị cảnh đẹp nơi này làm cho lóa mắt.

Đáng tiếc trong trí nhớ của tôi, những gì xảy ra ở Thượng Hải đã trở lên mơ hồ, chỉ thỉnh thoảng ở bên Tử Thiện tôi mới nhớ ra là mình đã từng đến Thượng Hải mà thôi.

Buổi tối hôm đó Quân Lâm yêu tôi rất cuồng nhiệt, mà tôi cũng cháy hết mình để đáp lại anh, ngầm nói cho anh biết là tôi sẽ luôn đón chờ anh nếu như anh không đòi hỏi một cách tham lam vô lối.

Thực ra tôi đã sớm quen thuộc với sự thân mật về xác thịt với Quân Lâm, những ngày đầu tiên tôi còn có chút chột lạng và kháng cự nhưng giờ đây đã thay thế bởi sự chờ mong và hưng phấn.

Tôi biết Quân Lâm cũng cảm nhận được sự khao khát của tôi.

Trong trí nhớ của mình, tôi nghĩ đây là lần chúng tôi yêu nhau lâu nhất và cũng là lần đầu tiên tôi có cảm giác là mình đã cháy hết mình đến độ kiệt sức....

Sau đó Quân Lâm cũng không ôm tôi ngủ ngay như mọi lần mà ôm tôi thủ thủ chuyện trò.

“Trung Tuấn Gia Hoa được thành lập vào đúng năm mà anh sinh ra, do ông nội anh sáng lập.

Ông nói nó là tượng trưng cho sự có mặt của anh trên đời.

Theo ông thì tài chính mới là gốc của mọi hoạt động kinh tế trong bất kỳ tập đoàn lớn nào, là gốc của sự phát triển tiếp theo các ngành nghề hạng mục khác.

Cho nên ông đã luôn đặt việc phát triển tài chính của Tập đoàn lên hàng đầu, có như vậy ngày hôm nay Tập đoàn Diệp gia mới phát triển như ngày hôm nay, mà Trung Tuấn Gia Hoa cũng là đơn vị mang lại doanh thu lớn nhất cho Tập đoàn.

Ông cũng luôn tin tưởng rằng Trung Tuấn Gia Hoa sẽ phát triển rực rỡ hơn nữa dưới sự dẫn dắt của anh. Vì thế nên trước khi nhắm mắt ông đã nắm chặt tay anh và nói rằng “Cháu đừng cô phụ kỳ vọng của ông”.

Trong bóng đêm tôi lại đang nằm gọn trong lòng anh nên không thể nhìn thấy rõ biểu hiện trên mặt anh: “Thế ba thì sao?”.

Bởi vì nghe anh nói rất nhiều việc về ông nội nhưng tuyệt không đề cập tới cha, điều này không khỏi làm cho tôi liên tưởng tới việc hai cha con luôn không hợp nhau, quan hệ cũng có phần xa cách.

“Ba anh à? Lúc anh còn nhỏ ba đã luôn nghiêm khắc với anh, hay đánh anh cho nên anh luôn nghĩ rằng sau này anh có con anh cũng sẽ dạy dỗ con bằng tình yêu thương, giống như ông nội vậy.

Anh cũng không tưởng tượng được là giờ đây anh đối với Tử Thiện nhiều khi cũng thật nghiêm khắc, còn dùng cả gia pháp...” Tôi cũng đã từng thấy Quân Lâm đánh Tử Thiện tuy nhiên anh cũng chưa có xuống tay, chỉ dọa dẫm bé mà thôi.

Tôi còn mãi suy nghĩ thì Quân Lâm đã nói tiếp: “Em cũng đừng trách anh nhẫn tâm bởi vì sau này Tử Thiện sẽ phải kế thừa sự nghiệp của gia tộc, nếu không dạy dỗ con nghiêm khắc thì sau này con sẽ không thể trụ vững” Quân Lâm là một người cha tốt và tôi chưa bao giờ nghi ngờ về điều này.

Tôi dần chìm vào mộng đẹp, mang theo câu chuyện về tuổi thơ của Quân Lâm....

Sáng sớm hôm sau tôi mơ màng nghe thấy ai đó đang gọi mình, mở mắt ra liền thấy Quân Lâm.

“Em nhanh dậy đi, anh sẽ đưa em ra ngoài kia ngắm mặt trời mọc”.

Quân Lâm nhìn tôi nói.

“Anh không đi làm sao?” Tôi có chút bất ngờ.

“Hôm nay anh nghỉ”.

Nói xong anh kéo tôi xuống giường.

Thay quần áo xong Quân Lâm dắt tôi đi qua một con đường nhỏ, hai bên cỏ dại mọc tràn ra đường, trên đầu bao phủ bởi tán cây tùng bách xanh ngắt ướt át, bốn phía đều ngát hương hoa tự nhiên.

Lúc này mặt trời vừa lên, ánh nắng buổi sớm rực rỡ chiếu lên vạn vật tạo ra một cảnh tượng rất diễm lệ... “Nơi đây đẹp quá”.

Không gian mê mông với thiên nhiên giao hòa làm cho khung cảnh nơi đây có phần hùng vĩ hơn trang viên rất nhiều.

“Ông nội để lại cho anh toàn bộ chốn này”.

Ánh mặt trời chiếu lên mặt Quân Lâm.

Tôi nhìn xung quanh hỏi: “Tất cả chỗ này đều là của nhà anh sao? Rộng bao nhiêu vậy?” “Rộng bằng tầm nhìn của em”.

Quân Lâm quay đầu nhìn tôi, sau lại nhìn ra phía xa.

“Thế á?” Tôi nhìn anh, có chút bất ngờ trước câu trả lời đó.

“Đây là một mảnh thiên hạ, ông đã nói với anh như vậy....

Và em sẽ cùng anh..... trị vì thiên hạ” Ánh mắt Quân Lâm ánh lên vẻ sáng rực, dường như xung quanh chỗ anh đứng đều tỏa ra hào quang rực rỡ...

13. Chương 13

Dựa người vào cửa sổ ngênh đón gió thu đầu mùa.

Tôi trầm ngâm suy nghĩ về mối quan hệ giữa tôi với Quân Lâm.

Hai chúng tôi ở bên nhau đã được 3 năm, tình cảm cũng theo năm tháng ngày càng trở nên sâu đậm từ hai kẻ xa cách với nhau từ thể xác tới tâm hồn “gần nhau trong gang tấc mà biển trời cách mặt” rồi trở thành hai khối thân thể và tâm hồn hòa tan vào nhau....

Quân Lâm đối với tôi rất tốt, điều đó tôi rất rõ ràng, duy chỉ có điều tôi ko nắm chắc đó là tại nơi sâu thẳm nhất trong trái tim Quân Lâm, tôi đứng ở vị trí nào, là yêu thương thật lòng hay là chơi đùa qua đường.

hoặc là cũng có thể giống như tâm duyệt nói: Quân Lâm thực có yêu tôi nhưng anh ko biết biểu đạt tình yêu bằng cách nào mà thôi.

Chỉ nghĩ đến đó trong lòng tôi tràn ngập cảm giác sung sướng mênh mang.

Điện thoại reo vang, đó là đệ đệ.

“Sao chưa sáng đã gọi điện cho chị thế này? Có việc gì quan trọng à cậu nhóc?” “em gọi để báo cho chị em thi Toefle được 7 điểm thế nên chỉ cần học xong đại cương năm thứ nhất, năm sau em có thể đi du học rồi”.

đệ đệ đắc ý nói “thật ko? Thế thì tốt quá.

Chị thật là hâm mộ em đó nha”.

Đệ đệ quả nhiên ko cô phụ lòng kì vọng của cha mẹ, coi như cậu thay tôi hoàn thành tâm nguyện năm đó của cha mẹ.

“hâm mộ gì em có chứ.

Năm đó chị cũng được điểm cao có kém gì em đâu” “làm gì có đâu, chị tình cờ biết được Quân Lâm thi cũng chỉ được có 7 điểm thôi, chị có thi đi thi lại cũng ko được điểm cao như thế”.

Trước mặt đệ đệ tôi chưa bao giờ che dấu bản thân.

“oa, anh ta cho chị ăn nhầm cái gì mà chị biến thành kẻ háo sắc thế này, mở miệng ra là Quân Lâm, Quân Lâm” đệ đệ cười nói “thôi bỏ đi, chị có nói em cũng ko hiểu đâu mà” tôi cũng cười “À đúng rồi mẹ bảo em nhắn chị là tháng sau đại thọ bà ngoại 70 tuổi, bà rất nhớ chị nên bảo chị về nhà một chuyến đấy” đệ đệ nói “thế à?” tôi mới nhớ ra là rất lâu rồi tôi chưa về nhà, cũng vì thế nên rất lâu chưa gặp bà ngoại.

thực ra hằng năm ba mẹ tôi đều ra Bắc Kinh thăm mấy mẹ con tôi vài lần, đệ đệ cũng thường xuyên đi cùng 2 người nên tôi cũng ko đến nỗi nhớ mong người thân lắm và dần dần ko có ý niệm trở về thăm nhà.

***** Tuy hôm nay là ngày nghỉ nhưng Quân Lâm vẫn đóng đô trong thư phòng xem xét công văn giấy tờ, tôi cũng biết ý ko làm phiền mà tìm Anh thăm giúp bà mấy việc lặt vặt.

“Anh thăm ơi, hay là cô dạy cháu cách làm món măng mùa xuân xào với tôm bóc nõn đi”.

Tôi đột nhiên nghĩ ra là Quân Lâm rất thích ăn món này.

“được thôi”.

Bà nhìn tôi cười cười Cuối cùng trải qua 3 lần thất bại thê thảm tôi mới nấu được một đĩa măng hoàn chỉnh.

Vào bữa trưa, tôi tự tay bê đồ ăn này lên bàn.

Khuôn mặt giãn nở vì sung sướng.

“cái gì màu đen đen thế này?” Quân Lâm vừa nhìn thấy đĩa măng đặt lên bàn anh đã lên tiếng hỏi.

“đó chính là món măng mùa xuân mà anh thích ăn nhất đấy.

Anh thăm dạy em nấu đấy” tôi hồ hởi nói “món này ăn được ko vậy?” Quân Lâm hồ nghi nhìn tôi hỏi “tuy rằng nhìn qua ko giống thường ngày nhưng hương vị vẫn rất ngon.

Anh ăn thử một miếng đi”.

Tôi nói, nhìn chằm chằm vào miệng Quân Lâm đang nhắm nháp thử một miếng.

“thế nào, ăn được ko?” “ngon lắm, so với bát nước đường hôm trước thì hôm nay em nấu ăn ngon hơn nhiều” Quân Lâm cười cười.

Tôi hơi ngượng khi Quân Lâm nhắc tới bát chè đường tôi nấu để thể hiện tình thương của mẹ với Tử Thiên hôm nào nhưng hôm nay thì khác, sự cố gắng của tôi đã ko hề lãng phí chút nào.

“à đúng rồi tháng sau là đại thọ bà ngoại em 70 tuổi, em muốn đưa Tử Mĩ về mừng lễ thượng thọ của bà” .

tôi nói tiếp : “cũng lâu rồi em chưa về nhà” “thế à? Em định đi bao lâu?” Quân Lâm hỏi “đại khái khoảng 1, 2 tháng” tôi đáp Quân Lâm ngẩng đầu nhìn tôi trân trối: “ko phải thế chứ?” Nhìn vẻ mặt của anh tôi ko khỏi bật cười, hóa ra anh cũng dễ bị lừa.

Buổi chiều tôi hơi bất ngờ khi thấy Tử Vĩnh An và Lưu Thiên Cứ đến Diệp trang.

Vừa nhìn thấy bọn họ tôi có chút ngạc nhiên nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của 2 người, tôi biết họ có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với Quân Lâm.

“anh ấy vẫn đang ngủ trưa, để tôi đi gọi anh ấy”.

tôi ko dám chần chừ mà vội bước lên lầu Sau khi đánh thức Quân Lâm tôi dẫn bọn họ tới thư phòng đợi.

“đây là lần đầu tiên Quân Lâm đưa một cô gái tới Diệp trang” Lưu Thiên Cứ có chút dăm chiêu nói.

Tiến vào thư phòng đã thấy Quân Lâm ngồi đợi sẵn bên trong, bộ dáng còn có vẻ chưa tỉnh hẳn.

sau đó tôi rời phòng đi pha trà.

Bê trà tới gần cửa tôi nghe thấy tiếng Quân Lâm quát to: “....

Các anh làm ăn kiểu gì vậy, sao giờ mới phát hiện ra?” Đến lúc đẩy cửa bước vào tôi thấy bên trong là một đám hỗn độn giấy tờ văng tung tóe khắp nơi.

Quân Lâm mặt mũi tức giận phừng phừng tựa người vào ghế, Lưu Thiên Cứ và Tử Vĩnh An im lặng đứng 2 bên.

Quan sát kĩ tôi thấy thần sắc của Lưu thiên Cứ còn có vẻ trấn tĩnh một chút chứ Tử Vĩnh An có vẻ rất lo âu, ko khí trong phòng cực kì căng thẳng.

trong lòng tôi ko khỏi cả kinh, tính tình của Quân Lâm khá trầm ổn lạnh lùng, hiếm khi nổi trận lôi đình.

Tự nhiên hôm nay anh ta lại tức giận đến nhường này chắc là phải xảy ra việc đại sự nghiêm trọng lắm.

“có việc gì vậy anh?” tôi đặt trà xuống bàn rồi bước tới bên cạnh Quân Lâm.

Quân Lâm ko hề lên tiếng, cũng ko nhìn tôi cái nào, vẻ mặt vẫn hằm hằm tức giận “có phải vì trưa nay em làm món măng mùa xuân ko đúng ý nên giờ mới giận đối em phải ko?” tôi vừa lay lay anh vừa nói.

Lúc này vẻ mặt của Quân Lâm mới hơi có ý cười, khẽ liếc tôi một cái: “tức đâu mà tức, nếu tức thật thì đã nói từ lúc đấy rồi” Tôi nhìn anh cười :“em biết rồi, vậy em đi trước nhé” Những lời Quân Lâm nói với tôi cũng như nói với chính anh vậy.

lúc tôi rời khỏi phòng Tử Vĩnh An khẽ hướng về phía tôi bày tỏ sự cảm kích bằng ánh mắt.

Sau đó 3 người họ đều nhót mình trong thư phòng, đến cả bữa tối tôi và Anh thẩm phải mang vào cho họ.

buổi sáng hôm sau chúng tôi lên máy bay trở về Bắc Kinh Vài ngày tiếp theo Quân Lâm bận đến tối mày tối mặt, đêm nào cũng trở về rất muộn.

sau đó tôi hỏi Tam Duyệt mới biết là cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa bị một ngân hàng rất lớn ở Mĩ ngầm thu mua, theo thống kê hiện tại thì Trung Tuấn Gia Hoa đã bỏ họ mua tới 40% cổ phần.

hiện tập đoàn Diệp thị vẫn giữ 35% cổ phần, số cổ phần còn lại hiện đang được lưu hành trên thị trường chứng khoán.

Hiện tại Quân Lâm đang tích cực thu gom vốn để thu mua lại số cổ phiếu còn lại đang lưu hành tự do trên thị trường nhằm đảm bảo rằng ngân hàng Mỹ quốc kia không thể mua đủ cổ phần đủ để khống chế Trung Tuấn Gia Hoa.

Ngân hàng Mỹ quốc đó chính là Bank of Amer, họ âm thầm thu mua cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa với ý đồ rất rõ ràng, đó là muốn lợi dụng thế lực và hệ thống chân rết của Trung Tuấn Gia Hoa để có thể đặt chân vào thị trường Trung Quốc.

Chỉ cần Bank of Amer trở thành cổ đông lớn nhất của Trung Tuấn Gia Hoa thì tương lai sau này của Trung Tuấn ko ai sau này có thể dự đoán nó đi về đâu bởi quyền hoạch định chiến lược phát triển của nó ko nằm trong tay Diệp thị nữa mà nằm trong tay ngân hàng có cổ đông lớn nhất-Bank of Amer.

Thảo nào Quân Lâm tỏ ra căng thẳng đến như vậy, giữa chừng bỏ dở việc liên kết với Magic để chạy về Bắc Kinh.

Trung Tuấn Gia Hoa là tâm huyết của ông nội anh, hơn nữa cũng chính là nơi cung cấp nguồn vốn chính để quay vòng các hoạt động kinh doanh khác của Diệp thị nên nếu bị người ngoài khống chế thì hậu quả sẽ thực sự thảm khốc.

Nhìn vẻ lo lắng của tôi, mẹ cũng nói: “con cứ an tâm Quân Lâm nhất định sẽ bảo trụ được Trung Tuấn Gia Hoa, từ nhỏ tới giờ Quân Lâm chưa bao giờ làm ông thất vọng cả.

giờ 2 mẹ con mình ra ngoài mua ít đồ đi, mùa đông sắp tới rồi, mẹ muốn mua cho Quân Lâm mấy bộ quần áo”.

Buổi sáng cuối tuần Quân Lâm ko đi ra ngoài, tôi gọi anh dậy để xuống nhà ăn sáng với ba mẹ.

trên bàn cơm ba hỏi: “Việc thu mua cổ phiếu thế nào rồi?” “hiện tại chúng ta đang nắm được 43% cổ phần, bên kia đang nắm 44%” Quân Lâm đáp “tại sao lại làm chậm như vậy?” ba hỏi tiếp “bởi vì trước đó đã dậy lên tin đồn Trung Tuấn Gia Hoa liên kết với Magic Bank nên cổ phiếu của Trung Tuấn tăng giá lên gần 50%.

Trong thời gian ngắn con chưa thể gom được nhiều tiền như thế cho nên phải tiến hành từ từ.” “sắp tới mấy công ty đối tác của Diệp thị sẽ thanh toán hết mấy hợp đồng lớn lúc đó Diệp thị có thể giúp con thu mua đủ 53% cổ phần”.

ba nói Quân Lâm nhìn cha: “cảm ơn cha” Vốn tưởng rằng ba sẽ trách Quân Lâm tính toán ko kĩ, sơ sẩy gây ra tình huống xấu nhưng xem ra ông cũng hiểu được đây là tình huống ngoài ý muốn.

Ăn cơm xong Quân Lâm và ba lại vào thư phòng bàn chuyện, mẹ và tôi ngồi ở hoa viên chơi với Tử Thiện và Tử Mi.

“thực ra tình cảm của 2 cha con cũng ko đến nỗi nào, chỉ hay tỏ ra xa cách lạnh lùng là thôi” mẹ nhìn tôi nói “đúng ă, cổ ngữ đã nói hai cha con ko thể mang thù quá 1 đêm” tôi đồng tình với mẹ.

Lúc này chú của Quân Lâm và Lưu Thiên Cứ cũng tới đây.

Chú Quân Lâm phụ trách xí nghiệp thép của Diệp thị, chắc đến đây để bàn về việc phân bổ tài chính.

Mẹ nhìn thấy họ liền nở nụ cười chào hỏi rồi nói: “Di Phong và Quân Lâm đang ở trong thư phòng” sau đó bọn họ lên lầu bàn chuyện cho tới tận giờ cơm trưa.

Ăn cơm xong Quân Lâm chuẩn bị ra ngoài cùng Lưu Thiên Cứ và chú.

Lúc vào phòng thay quần áo Quân Lâm dặn tôi: “em nhớ nhắc Tử Thiện tập đàn dương cầm nhé” “em biết rồi, anh đừng lo lắng những việc ở nhà” Đột nhiên Quân Lâm nắm lấy tay tôi: “sao tay em lại bị thế này?” Tôi nhìn xuống miếng dán cầm máu ở đầu ngón trỏ nói: “hôm nay em gọt táo, ko cẩn thận nên bị xước tay một chút, mà ko sao đâu” “đó ko phải là việc của em” Quân Lâm nói với giọng hàm chứa ý tứ trách cứ.

tôi ko nói gì, chỉ mỉm cười đưa anh ra cửa.

nhìn bóng dáng anh rời xa, tôi chợt nhận ra là phụ nữ thật nhàn nhã, đàn ông đeo trên vai bao áp lực và trách nhiệm, nào là gây dựng sự nghiệp, kiếm nhiều tiền tài để mang đến cho vợ con cuộc sống no đủ quý phái nhất.

Thảo nào Tử Thiện đã từng nói với tôi: “về sau lớn lên em cũng muốn được giống như caca” “vì sao lại thế?” tôi hỏi bé “bởi vì Tổ Hành tí tí đã từng nói với em rằng phải làm được như caca mới thực sự là một người đàn ông” **** Bởi vì tiền được rót về kịp thời nên việc thu mua cổ phiếu tiến hành thuận lợi.

từ lúc từ Thượng Hải trở về, đây là bữa cơm đầu tiên Quân Lâm ăn cơm ở nhà.

Trong bữa ăn Quân Lâm nói với ba: “với tốc độ thu mua như hiện nay chỉ trong hai tuần chúng ta có thể nắm giữ 51% cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa” “thế thì tốt rồi”.

ba nói tiếp “vậy sau đó con cũng phải chuẩn bị việc đàm phán với ngân hàng Magic đi” “vâng, con biết rồi” Quân Lâm đáp Tâm Duyệt cười nói xen vào: “từ trước tới nay biểu ca chưa bao giờ làm người khác thất vọng qua”.

Ăn cơm xong Quân Lâm vào phòng Tử Thiện, ko lâu bên trong vang lên tiếng khóc của bé.

Lúc đó tôi đang ngồi buồn chuyện với Tâm Duyệt, nghe thấy tiếng khóc của bé tôi tức tốc chạy sang phòng bên.

“bài này anh đã dạy em đánh mấy lần rồi? tại sao khi đi thi vẫn đánh sai hả?” Quân Lâm vừa nói vừa vung bài thi dương cầm của Tử Thiện.

“tự nhiên em quên mất” Tử Thiện khóc nói “quên à? Hay là em ko luyện tập thường xuyên? gần đây em làm những gì hả?” Quân Lâm nhìn thoáng qua chiếc xe điện tử nằm trên mặt bàn “có phải dạo này em toàn chơi mấy thứ này phải ko?” vừa nói vừa chỉ vào mấy món đồ chơi.

Lúc này Tử Thiện chỉ dám khóc thút thít chứ ko dám lên tiếng.

“giỏi lắm,lâu lâu anh ko sờ tới là em cũng quên luôn học hành hả?” đều quên rồi chứ gì?” Quân Lâm xoay người lấy chiếc roi treo sẵn trên tường để thực thi gia pháp, anh cứ nhắm chân Tử Thiện vụt lia lịa, vừa đánh vừa luôn miệng nói: “hôm nay phải dạy cho em thế nào là ham chơi, thế nào là ko chịu học...” Xem ra lần này Quân Lâm bị chọc tức giận quá mức, Tử Thiện ko dám trốn tránh, cứ đứng yên chịu đòn, đến mở miệng van xin còn ko dám.

Nhìn tình thế căng thẳng vậy, mẹ và dì Thanh đều ko dám bước vào can ngăn.

Tôi cũng nghĩ dùng đòn roi sẽ làm bé sợ và ko dám tái phạm nữa nhưng nếu quá tay chút sẽ làm cho bé có tâm lí lì đòn và đẩy bé vào lối suy nghĩ và hành động chống đối.

huồng hồ đánh con trẻ cũng ngang với đánh vào trái tim của người mẹ nên lúc Quân Lâm đánh bé được 10 roi thì trái tim tôi cũng như bị ai quất 10 roi vào chính giữa vậy.

vì thế tôi lao vào cầm lấy tay Quân Lâm: “thôi đủ rồi, Tử Thiện còn bé, mình từ từ dạy bảo nó được ko?” “em tránh ra, hôm nay anh ko thể ko dạy cho nó một bài học” Quân Lâm có ý đẩy tay tôi ra.

“thôi được, đồ chơi kia là em mua, chi bằng anh đánh bé thì đánh em trước đi”.

Tôi có chết cũng ko buông tay Quân Lâm để anh tiếp tục đánh bé.

Quân Lâm nhìn tôi vài giây rồi thở dài một tiếng, ném roi xuống đất rồi đi ra khỏi phòng.

Lúc này mẹ và dì Thanh mới chạy vào đỡ dành Tử Thiện, tôi vội vàng bước theo Quân Lâm trở lại phòng.

Trở về phòng Quân Lâm ngồi phịch xuống ghế sofa, tôi đi tới ngồi cạnh anh nhưng Quân Lâm quay mặt đi ko thèm nhìn tôi lấy một cái.

Tôi cầm lấy tay Quân Lâm: “được rồi, đừng giận nữa mà” Quân Lâm buông tay tôi ra, xoay người lại nhìn chăm chăm vào mặt tôi: “con hư tại mẹ, xem ra em chiều con tới mức làm hỏng con rồi” Nghe anh nói thế, trong tôi bỗng trào dâng cơn giận: “được, vậy em hỏi anh, vì sao em ko được phép chiều con? Bao nhiêu năm qua em rất có lỗi vì ko biết đến sự tồn tại của con, giờ được ở gần con em ko được yêu chiều con sao?” tôi xúc động tới nghẹn giọng.

Thấy tôi phản ứng như vậy Quân Lâm sợ hãi dỗ dành: “được rồi, được rồi, đều là do anh ko tốt. em đừng giận nữa” Tôi là tuýp người rất ít khi phát giận nhưng khi đã phát giận thì rất khó làm lành. Tôi chợt nhớ tới lúc tôi mang thai Tử Mĩ, giai đoạn ốm nghén thật mệt.

một hôm tôi vừa nôn mửa trong toilet bước ra, tâm trạng đang bức bối, lại nghe được tiếng Quân Lâm và Tử Thiện đang đánh đàn một cách vui vẻ, tôi đã rất tức giận đến nỗi hất tung mọi thứ trên mặt bàn xuống đất đến nỗi tất cả mọi thứ đều vỡ loảng xoảng khiến cho 2 cha con trợn mắt há hốc mồm nhìn tôi.

Từ đó về sau Tử Thiện rất nghe lời tôi, có lẽ vì bé chứng kiến màn “oanh liệt” của tôi chăng? Buổi sáng hôm sau tôi dậy sớm tiễn Quân Lâm đi làm.

Tâm Duyệt cũng ra tiễn anh rồi nhìn tôi trêu ghẹo: “chị nhìn lại chị đi kìa?” “chị thì làm sao?” tôi ngạc nhiên hỏi “chị nhìn lại bộ dạng của chị đi, suốt ngày tự xưng là “con người của thời trang” mà lại ăn mặc thế này, đúng là chỉ có biểu ca mới chịu nổi chị thôi.” Trước kí sáng nào tôi cũng ngủ gật giấc mới dậy, gần đây bởi vì muốn tiễn Quân Lâm đi làm nên tôi cố gắng dậy sớm “muốn làm đẹp cũng cần có thời gian và động lực chứ.

Sáng sớm mở mắt ra đã làm đẹp cho ai ngắm cơ chứ” Lát sau tôi nghĩ ra cái gì đó nên nhìn Tâm Duyệt hỏi: “sao hôm nay em ko theo Quân Lâm đi làm?” “em xin nghỉ mấy hôm, em định về Hàng Châu thăm bố mẹ” “A có phải em đi cũng Diêu Dương ko? Đi gặp bố mẹ nói chuyện trăm năm chứ gì?” tôi trêu chọc cô, dù sao Tâm Duyệt và Diêu Dương qua lại với nhau cũng hơn năm rồi, tình cảm cũng khá sâu đậm.

“chị còn cười em nữa à, chị còn nhanh hơn em gấp mấy lần đấy chứ?” Tâm Duyệt ngược ngược nói Buổi chiều hôm đó, tôi phải tháp tùng mẹ đi xem kinh kịch, nghe đâu đó là đoàn biểu diễn kinh kịch hàng đầu Bắc Kinh, mua được vé xem cũng rất khó khăn.

Thật lòng mà nói tôi ko chút ham thích hay am hiểu gì về bộ môn nghệ thuật cổ truyền khó mà thưởng thức này, nhưng mẹ đề nghị tôi đi cùng chẳng mẹ lại từ chối.

xem ra mẹ thực muốn đào tạo tôi trở thành hình mẫu phụ nữ truyền thống kiểu như bà.

Cho nên vừa xem tôi vừa ngủ gà ngủ gật, sau 3 giờ tra tấn buổi kịch cũng kết thúc bằng một tràng vỗ tay vang dội khiến tôi đành nói lời chia tay với chu công để trở về với hiện tại .

Lúc hai mẹ con ra ngoài rạp hát bỗng dừng nghe thấy sau lưng giọng phụ nữ vang lên: “có phải chị Uyển Như đây ko?” Tôi và mẹ cùng quay lại, lập tức tôi nhìn thấy người mà tôi ko mong muốn chạm mặt đó là Tử Đan, đi cùng cô ta là một phụ nữ trung tuổi trông khác quen mặt.

Tử Đan nhìn thấy mẹ tôi thì lên tiếng gọi: “cháu chào bác ạ” Mẹ cất lời: “2 bác cháu cùng đi xem kịch à?” Người phụ nữ kia trả lời: “vâng, em rủ Tử Đan đi xem cùng cho vui.” Vài giây sau như nhớ ra điều gì bà nhìn tôi nói: “đây ko phải con gái nuôi của chị sao?” Mẹ hơi luống cuống và có phần sững sốt vì ko biết trả lời thế nào, trong khi Tử Đan nhanh mồm thốt lên: “con gái nuôi à?” Lúc này tôi mới nhớ ra người phụ nữ này chính là người tôi đã gặp trong sinh nhật của mẹ, lúc đó tôi lạnh chanh giới thiệu mình là con gái nuôi của mẹ, chả trách hôm nay bà ta lại hỏi câu này.

Mẹ hơi xấu hổ trả lời: “đúng rồi” Người phụ nữ kia nói tiếp: “À, em còn chưa biết tên cháu nữa đấy” “cháu nó tên là Tô Lăng Quân” mẹ nói tiếp “còn đây là Mục phu nhân” “cháu chào cô” tôi lễ phép gật đầu chào bà Đang lúc chào hỏi thì có 2 thanh niên đi tới chỗ chúng tôi, một trong hai người kêu to: “Mẹ ơi!” Mục phu nhân cùng Tử Đan quay lại, bà lên tiếng hỏi: “bọn con đến nhanh vậy à?” “vâng ạ.

Bọn con xong việc sớm nên Trần Ích Tây có lời mời chúng ta ăn tối” người thanh niên vừa gọi “mẹ” đáp Tôi nhìn qua người thanh niên này, anh ta khá là điển trai, mặt cũng rất quen có lẽ tôi đã nhìn thấy đâu đó trên tạp chí.

Anh ta nhìn Tử Đan nói” cảm ơn em, Tử Đan.

May mà có em tháp tùng mẹ anh đi xem kịch” Tử Đan mỉm cười nhìn anh ta: “có gì đâu ạ.

Có mà bác gái tháp tùng em ấy chứ” Kì thực Tử Đan là một cô gái rất xinh đẹp, đương nhiên chỉ lúc cô ta ko mạo phạm tới ta, ta mới có nhận định như vậy.

“A, đây ko phải là Tô tiểu thư sao?” người thanh niên còn lại đột nhiên kêu kên kên Tôi cũng hơi bất ngờ nên quay sang nhìn kĩ anh ta, hóa ra anh ta chính là Trần Ích Tây.

“Thanh Vân à, có nhớ lần trước tôi kể cho cậu nghe là trong một buổi yến hội, tôi có gặp hai cô gái rất xinh đẹp và cả buổi họ chỉ hỏi thăm các thông tin về anh ko? Trong đó có một cô gái xinh đẹp hơn hẳn và trùng hợp thay đó chính là vị tiểu thư này đây” Trần Ích Tây nói Trời ạ? Đây ko phải là chính người đàn ông trong truyền thuyết Mục Thanh Vân đây chứ? Đúng là hôm nay ko phai là một ngày may mắn của tôi mà Mục Thanh Vân có vẻ nghi ngờ khế liếc về phía tôi: “thật vậy sao?” Ko chỉ có anh ta mà ngay cả Tử Đan và Mục phu nhân cùng nhìn về phía tôi: “thật thế sao?” Đối diện với tình huống này, tôi chỉ có đường giả ngu mà thôi nên tôi một mực tỏ ra ngơ ngác.

“đúng mà, cô ko nhớ sao Tô tiểu thư? Cô còn hỏi Thanh Vân mang mệnh gì nữa cơ mà.” Trần Ích tây thốt lên Trời ạ, câu này là Linh Linh hỏi chưa đâu phải tôi.

Mục Thanh Vân hơi cười cười nhìn tôi: “hân hạnh được làm quen với cô” Tôi nhìn anh ta rồi cũng mỉm cười đáp trả , trong lòng ko khỏi dâng lên một trận xấu hổ.

Tử Đan từ đầu chí cuối đều quan sát tỉ mỉ từng lời thoại rồi nhìn tôi chăm chăm hỏi: việc này là thế nào?” Tôi ko đáp lời mà đi về cùng mẹ, trên đường về mẹ cũng hỏi tôi lại chuyện đó.

Tôi liền mang chuyện vụ án của Diêu Dương ra nói ngắn gọn.

may mắn cho tôi là mẹ cũng nghe qua rồi nên ko hỏi gì thêm.

Lúc đi lên lầu ngang qua phòng Tử Thiện và Tử Mĩ , tôi nghe thấy tiếng tranh cãi ầm ĩ của hai an hem, dì Thanh đang đứng ở giữa can ngăn.

“mau tránh ra, đừng động tới đồ của anh”.

Tử Thiện vừa nói vừa đẩy Tử Mĩ lúc này đang quẩn lấy anh trai.

Tử Mĩ bị đẩy ngã xuống đất khóc ầm lên.

Dì Thanh vội bế bé lên dỗ dành: “nín nào, nín nào...” Đúng là gần đây Tử Thiện và Tử Mĩ thường hay tranh giành đồ chơi rồi khóc nháo ầm ĩ, hầu hết đều là bắt nguồn từ những đòi hỏi vô lí của Tử Mĩ.

Vì bé còn nhỏ nên mẹ và dì Thanh luôn bênh vực nên bé ngày càng được đà.

Xem ra con hư tại mẹ thật, Quân Lâm nói cũng ko có sai, Tử Mĩ có lẽ được chiều quá đâm hư mất rồi.

Tôi bước vào phòng rồi phát vào mông Tử Mĩ mấy cái và mắng: “đã sai rồi còn ăn vạ là sao hả?” Tử Mĩ nhìn bộ dáng tức giận của tôi lập tức ngừng khóc xoay người ôm lấy dì Thanh.

Bà vừa vỗ vỗ vai Tử Mĩ vừa nhìn tôi nói: “cô càng ngày càng giống một người mẹ hơn đấy” “dì nói sai rồi nhé.

Cháu chính là một người mẹ mẫu mực nhé”.

Tôi nhìn bà cười cười nói.

14. Chương 14

Lại một ngày mới bắt đầu, dạo này tôi thường dậy sớm tiễn Quân Lâm đi làm, vì không có thói quen dậy sớm từ đầu nên tôi khá mệt mỏi, Quân Lâm vừa đi khỏi tôi lại trở về phòng ngủ tiếp.

Nằm được một lát tôi nhận được điện thoại của Linh Linh.

Chị sắp theo chồng đến Thượng Hải sinh sống bởi yêu cầu của công việc nên trước khi đi chị muốn hẹn tôi ăn cơm chuyện trò.

Ngồi yên vị trong một nhà hàng cơm Tây, tôi hỏi: “Thế chị tính đi bao lâu?” “Chị cũng không rõ lắm, có thể là một đến hai năm”.

Linh Linh đáp.

Tôi không đáp lời mà chỉ quấy quấy chén cà phê.

Tôi và Linh Linh đã công tác cùng nhau chín tháng trời nên tình cảm hai chị em cũng khá thân thiết, tôi học được ở chị rất nhiều thứ, ví như sự kiên cường, khát vọng theo đuổi đam mê, nhiệt tình trong công việc... Thực lòng tôi rất hâm mộ tụi phụ nữ như chị.

Nhìn vẻ mặt buồn thiu của tôi chị nói tiếp: “Yên tâm, thỉnh thoảng chị sẽ trở về Bắc Kinh thăm em” “Tô tiểu thư!” Đột nhiên xen vào không gian yên lặng của hai chị em là một giọng đàn ông.

Tôi xoay người lại thì thấy người đàn ông vừa lên tiếng chính là Mục Thanh Vân.

Anh ta cười cười: “Thật là trùng hợp quá, hôm qua vừa mới gặp hôm nay đã gặp lại rồi”.

“Thật là trùng hợp quá, Mục tiên sinh”.

Tôi cũng đứng dậy chào nhưng trong lòng thầm than khổ, tôi nào có mong muốn gặp lại anh ta.

Mục Thanh Vân lại nói tiếp: “Trên tầng hai có buổi triển lãm tranh của tôi, nếu có thời gian Tô tiểu thư và cô đây có thể lên ủng hộ tôi một chút được không?” Nói xong anh ta liền đưa cho tôi hai tấm vé vào cửa.

Thực lòng tôi cũng không muốn có gì liên quan với anh ta sau chuyện hiểu lầm ngày hôm qua nên trả lời cho xong: “Được rồi, hai chị em tôi nhất định sẽ đến”.

Linh Linh cầm lấy tấm vé xong tỏ ra rất thích thú.

Mục Thanh Vân hướng về phía chúng tôi khoát tay chào: “Vậy tôi đi trước nhé”.

Nói xong liền rời đi.

Tôi ngồi xuống chỗ cũ không mở miệng nói gì, chỉ nhìn chăm chăm Linh Linh.

“Không thể tưởng tượng được là em có thể quen biết một người nổi tiếng như thế này!” Linh Linh vừa sẫm soi tấm vé vừa tấm tắc nói.

“Không phải là nhờ phúc của chị hay sao?” Tôi tỏ vẻ bất đắc dĩ.

“Sao lại nhờ chị?” Linh Linh ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn tôi.

Tôi chậm rãi kể cho chị nghe chuyện tình cờ ngày hôm qua.

Nghe xong chị cười ha hả: “Thật sự là có chuyện may mắn vậy sao? Biết đâu anh ta lại có tình ý gì với em thì sao?” “Chị còn cười, còn cười được nữa à?” Tôi tức giận hét lên.

“Nếu anh ta mà để ý tới em thì em chết liền”.

“Thôi được rồi, được rồi”.

Chị nói tiếp: “Nhưng lát nữa em phải theo chị lên xem triển lãm tranh đấy nhé, chị rất muốn biết một chuyên gia về tài chính như anh ta có tài năng vẽ ra được những thứ gì”.

Tôi lắc đầu: “Em xin chị, lát em còn phải về nhà nha”.

Linh Linh quyết không bỏ qua nên ra sức năn nỉ, cuối cùng tôi cũng bất đắc dĩ đi theo chị lên khu triển lãm.

Vào trong tôi mới biết đó toàn là tranh theo trường phái trừu tượng nên dù có cố lắm tôi cũng không hiểu được ý nghĩa của một bức nào cả, quanh đi quay lại đã không thấy Linh Linh đâu.

Đột nhiên Mục Thanh Vân đi đến bên cạnh tôi: “Tô tiểu thư, cô thấy trong số tranh ở đây bức nào là đẹp nhất?” Tôi hơi bị bất ngờ nên nhất thời ngây ngốc một lát sau đó chỉ bừa một bức gần nhất, bức tranh vẽ mấy bông hoa đang rơi xuống đất.

“Vì sao cô lại chọn bức này?” Anh ta vẫn không bỏ qua chủ đề này.

“Không có lý do gì đặc biệt, chỉ là trong số các bức tranh ở đây chỉ có bức này tôi đoán được họa sỹ vẽ cái gì”.

Có đôi lúc tôi rất thật thà.

Anh ta hơi ngạc nhiên một chút nhưng ngay sau đó mỉm cười tỏ vẻ thú vị trước câu trả lời của tôi.

Buổi chiều hôm sau, tôi vừa đi tập thể dục thăm mĩ về thì Dì Thanh chạy ào ra chỗ tôi hốt hải nói: “Không xong rồi thiếu phu nhân”.

“Có chuyện gì vậy?” Nhìn vẻ lo lắng của Dì Thanh tôi cũng không khỏi sốt ruột.

Hóa ra là trong lúc tôi vắng nhà Mụ phu nhân đến chơi, nói chuyện một hồi bà thổ lộ mục đích đến đây là để mời mẹ và tôi đến dự tiệc trà tại nhà bà vào ngày mai.

Bà ấy còn nói thêm là Mụ Thanh Vân tuổi đã lớn, cũng đến lúc thành gia lập thất, mà xem ra Mụ Thanh Vân đối với tôi cũng có chút tình ý, cha của anh ta cũng đã nhìn thấy tôi vài lần và hiển nhiên là khá ưng mắt.

Nên lần này bà muốn dạm ý mẹ để ghép đôi cho anh ta và tôi.

Mà điều tồi tệ nhất đó là lúc hai người nói chuyện Tử Đan cũng có mặt ở đấy.

“Thế mẹ nói sao hả dì?” Tôi sốt sắng hỏi.

“Phu nhân chưa có nói gì, chỉ nói ngày mai bà có việc bận nên lần khác sẽ tới thăm Mụ phu nhân sau”.

Dì Thanh nói.

“Nhưng mà lúc Mụ phu nhân rời đi rồi, biểu tiểu thư nói với phu nhân nhiều điều không tốt về cô.

Mà mấy lần trước tôi có nghe biểu tiểu thư nhắc tới Mụ công tử vài lần, có vẻ cô ấy cũng có tình ý gì với công tử”.

Bà vừa nói vừa cầm lấy tay tôi: “Lần này cô cũng nên cẩn thận một chút”.

Từ trước tới nay Dì Thanh vẫn luôn đối xử với tôi rất tốt, nghe bà nói xong tôi rất cảm kích.

“Cháu biết rồi”.

Sau đó tôi đi tìm mẹ, đúng lúc mẹ đang chơi với Tử Mĩ.

Nhìn thấy tôi bà ân cần dặn dò: “Từ nay về sau con phải chú ý hơn một chút, riêng với Mụ Thanh Vân nên hạn chế tiếp xúc hơn nhé!” “Vâng con biết rồi”.

Tôi gật đầu giống như một đứa trẻ bị trách lỗi.

Tôi đang định giải thích thêm với mẹ thì Tử Đan bước vào, vừa nhìn thấy tôi cô ta hung hăng lườm một cái.

Tôi cũng không muốn làm mẹ khó xử nên tự giác rời đi.

Buổi tối hôm đó Tử Đan ở lại rất muộn, chờ bằng được Quân Lâm trở về.

Lúc tôi bê trà tới cửa thư phòng của Quân Lâm, tôi nghe thấy tiếng nói cực kỳ phẫn giận của Tử Đan: “...Em đã nói với anh bao nhiêu lần rồi, chỉ có Tố Hành là yêu thương anh thật lòng mà thôi, người đàn bà kia bám lấy anh chỉ vì tiền mà anh không tin.

Hiện tại anh thấy chưa, cô ta không những ham tiền tài địa vị của anh mà còn đi quyến rũ đàn ông khắp nơi, anh xem, bao nhiêu thằng đàn ông đang đòi quỳ gối dưới chân cô ta kia kia...” Tôi không thể chịu đựng được nữa nên đẩy cửa bước vào: “Lâm Tử Đan, cô có biết cô đang nói gì không?” “Đương nhiên là tôi biết rồi, những lời tôi vừa nói có sai nữa câu nào không hả?” Tử Đan nhìn tôi bằng ánh mắt sắc lạnh tựa như kẻ thù không đội trời chung.

“Sự tình... không phải như cô nói.

Tôi...” Tôi bỗng dưng nghẹn lời, nhìn thoáng qua Quân Lâm tôi thấy anh cũng đang nhìn tôi chăm chú.

Nếu tôi nói rõ chân tướng ngày hôm đó thì Quân Lâm sẽ biết ngay là tôi đã không trung thực với anh.

“Tôi cái gì mà tôi? Cô nói đi, vì sao không dám nói tiếp?” Tử Đan ép hỏi.

Ánh mắt Quân Lâm lúc này cũng ngập tràn chờ mong.

Biết nói sao bây giờ, tôi nhắm mắt lại: “Dù sao mọi chuyện cũng không giống như những gì cô nghĩ” “Ái chà, xem ra cô không còn gì để nói nữa rồi bởi vì mọi lời tôi nói đều là sự thật”.

Tử Đan quay sang Quân Lâm: “Quân Lâm, anh thấy chưa...” Quân Lâm rời ánh mắt khỏi tôi, trong đó hiện rõ sự mất mát.

Anh cả giận quát lên: “Đủ rồi, đi ra ngoài cho tôi”.

Thấy Quân Lâm tức giận Tử Đan cũng không dám nói gì nữa mà xoa người đi ra.

Tôi đặt trà xuống bàn đang định giải thích với Quân Lâm thì anh đã nói: “Em cũng ra ngoài đi”.

Quân Lâm nói xong ngẩng mặt lên nhìn tôi, chưa bao giờ tôi thấy ánh mắt anh lại sắc lạnh và như muốn nghiền nát tôi ra vậy.

Tôi xoa người bước ra hành lang, nước mắt không kìm được cứ tuôn rơi lã chã.

Lần này đúng là tôi bị tai bay vạ gió, oan ức thật mà.

Đêm hôm đó lúc tôi đã nằm ngủ Quân Lâm mới trở về phòng.

“Quân Lâm...” Tôi xoa người nhìn anh.

Anh vẫn không thèm để ý và xoa lưng lại phía tôi.

“Anh vẫn còn giận em à?” Tôi cười cầu hòa khẽ đẩy đẩy lưng anh.

“Các con đều lớn bằng này rồi mà anh còn không tin em sao?” Đột nhiên Quân Lâm xoa người, hai mắt nhìn xoáy vào tôi: “Em bảo anh phải tin tưởng em như thế nào đây?” Tôi nghĩ nghĩ một lát rồi nói: “Em xin thề với trời đất là em luôn toàn tâm toàn ý với anh, vô luận sau này anh giàu sang thành đạt hay khốn cùng thất bại em cũng không rời khỏi anh.”

Nếu vi phạm lời thề sẽ bị...” Âm thanh cuối cùng tôi còn chưa kịp nói ra đã bị chôn vùi trong chiếc hôn nóng rực cuồng nhiệt của anh, anh ôm siết lấy tôi giống như chỉ cần buông tay ra là tôi sẽ biến mất khỏi thế giới này vậy.

Anh chuyển nụ hôn sang bên má tôi, hai tay luồn vào mái tóc tôi vuốt ve, cả người tôi nóng rực lên và chìm trong hơi thở nam tính của anh.

“Còn anh thì sao?” Tôi ghé vào tai anh thì thào.

Câu trả lời của anh rất êm ái nhẹ nhàng nhưng tôi như bị mê vờng trong đó: “Hai ta...vĩnh viễn cùng nhau”.

Lúc này đây tôi chỉ còn ham muốn duy nhất đó là được cháy hết mình cùng anh.

Một cơn gió lạnh thổi tới mà cả hai không còn kịp đóng cửa sổ mà quần lấy nhau một cách si mê cuồng nhiệt.

Quân Lâm yêu tôi rất nhiều lần, đến nỗi sáng hôm sau cả hai đều bị cảm lạnh, tệ hơn là cảm rất nặng.

Vì cảm nặng nên hôm nay Quân Lâm nghỉ ở nhà không đến công ty.

Quen biết nhau lâu đến vậy nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy Quân Lâm ốm.

Mấy ngày bị bệnh anh cũng rất mệt mỏi, chỉ uống thuốc xong liền lăn ra ngủ.

Càng nhìn càng giống một con heo con, tôi vừa nhìn anh ngủ vừa mỉm cười.

“Em nhìn anh đủ chưa hả? Anh ngủ không nổi nữa”.

Quân Lâm bỗng nhiên mở to mắt trêu tôi.

Tôi hơi ngượng ngùng nên vội lấy tờ khăn giấy lên giả vờ lau nước mũi.

“Em mà còn xát nữa thì mũi sẽ đỏ lên đấy”.

Anh vừa cười vừa nói.

“Thôi được rồi, mà đều tại anh cả.

Nếu tôi qua anh để em ra đóng cửa sổ thì có phải không ai bị làm sao không”.

Tôi cất giọng nũng nịu.

“Anh không phải là đang đồng cam cộng khổ với em sao?” Quân Lâm cười cợt với vẻ ám muội.

“Anh thì xứng đáng bị bệnh, còn em là vô tội”.

Tôi liền thoáng.

Đột nhiên điện thoại reo vang, Quân Lâm vừa nghe điện xong liền đổi ngay sắc mặt, buông điện thoại xuống anh đứng dậy thay quần áo.

“Có chuyện gì vậy anh?” Tôi lo lắng.

“Khoản tiền dùng để mua cổ phiếu chưa đến kịp nên anh phải đến công ty một chuyến xem sao” “Ba không phải đã nói là chỉ trong tuần này có thể mua được 51% cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa hay sao?” Tôi tỏ ra lo lắng.

“Ừ, em ở nhà nghỉ ngơi cho khỏe nhé”.

Quân Lâm âu yếm nhìn tôi Sau khi Quân Lâm rời đi, tôi vẫn cảm thấy cực kỳ bất an.

Giữa trưa tôi gọi điện cho Tâm Duyệt : “Nói cho chị biết ở công ty đã xảy ra chuyện gì rồi?” Tâm Duyệt thành thật kể lại cho tôi.

Vì khoản tiền mấu chốt để mua cổ phần bị chuyển tới chậm nên Diệp thị không thể mua đủ số cổ phần cần thiết.

Tuy rằng lúc này tiền đã về tới tài khoản rồi nhưng việc thu mua số cổ phần còn lại vẫn rất khó khăn bởi cả hai bên đều ở thế giằng co tranh chấp quyền mua, tình thế có vẻ không được lạc quan cho lắm.

Đến chiều tôi xem ti vi mới nghe được tin là ngân hàng Bank of Aimer đã mua được 50% cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa, cuộc chiến về cổ phần coi như chấm dứt.

Khoảng bảy giờ tối ba, chú, Quân Lâm lần lượt trở về.

Ngồi ở đại sảnh chờ đợi, lần đầu tiên tôi thấy Quân Lâm tỏ vẻ phiền não như vậy, anh khẽ tựa lưng vào sofa, sắc mặt tái nhợt vì bệnh chưa khỏi, thỉnh thoảng phát lên tiếng ho khan, ánh mắt cũng không sáng rực và sắc sảo như mọi ngày.

Tôi cứ nghĩ Quân Lâm là một người thần thông quảng đại nhưng hóa ra cũng có những lúc anh giống như những người bình thường, cũng sẽ bị rơi vào trạng thái ảo não trong thất vọng.

Ba ngồi vắt chân chữ ngũ trên ghế, trầm mặc không nói gì, bàn tay liên tục lắc lư rượu tây.

Chú Quân Lâm bước đi bước lại liên tục trong phòng, một lúc sau ông không nhịn được mới phá tan im lặng: “Ai da, Quân Lâm à, cháu cũng đừng trách chú, chú cũng không lường trước được tình hình lại diễn biến như thế, rõ ràng lúc đầu tuần Du Tổng đã cam đoan như đinh đóng cột với chú là sẽ chuyển tiền ngay cho chúng ta, ai ngờ đến lúc cần thì ông ta lại bảo phải chậm lại nửa ngày.

Nếu biết trước là ông ta sẽ trì hoãn thì chú đã giục ông ta sớm hơn rồi...” “Thôi được rồi, được rồi, Nghĩa Thân à.

Bây giờ không phải là lúc để truy cứu trách nhiệm, giờ là lúc phải nghĩ biện pháp giải quyết”.

Ba lên tiếng.

“Trung Tuấn Gia Hoa là tâm huyết bao năm của ba, hiện tại một nửa lại nằm trong tay của người ngoài, em thật sự thấy hổ thẹn với ba”.

Chú tỏ vẻ khổ sở giãi bày.

Nghe những lời đó của ông, sắc mặt của ba và Quân Lâm bỗng nhiên trầm xuống.

Đột nhiên ông nhìn liếc sang Quân Lâm nói tiếp: “Biện pháp thì không phải là không có, chỉ cần....: “Chỉ cần gì cơ?” Ba hỏi.

Lúc này ánh mắt của Quân Lâm cũng chuyển hướng sang chú.

Chú liếc xuyên thấu qua lọ hoa tươi trên bàn chiếu thẳng vào mặt tôi, tôi hơi sượng người chuyển hướng nhìn sang phía khác rồi bê bó hoa chưa kịp cắm đi ra ngoài.

Tôi vừa bước ra ngoài liền nghe thấy tiếng đóng cửa sau lưng.

Đêm rất muộn Quân Lâm mới trở về phòng.

Tôi vẫn để đèn chờ anh, qua ánh đèn mờ mờ tôi thấy sắc mặt anh rất kém, vừa đi vừa tháo cà vạt và áo khoác ném lung tung lên sofa.

Tôi vội đứng lên nhặt từng thứ lên rồi treo gọn vào tủ.

“Chú vừa nói gì thế anh?” Tôi không nhận được vội hỏi.

Quân Lâm đắm chiêu nhìn tôi một cái rồi nói: “Chẳng nói gì cả”.

Sau đó mở tủ lấy ra quần áo ngủ định đi tắm, anh xoay người nhìn tôi vừa ngáp vừa nói: “Em đi ngủ đi, không phải chờ anh đâu”.

Đang bị bệnh lại vừa uống thuốc mà anh vẫn trụ được đến giờ quả thật là giỏi.

Bình thường việc làm ăn của Quân Lâm tôi chưa bao giờ hỏi đến, chuyện xảy ra lần này tôi vô tình biết tường tận chi tiết nên mới quan tâm một chút.

Hơn nữa mọi việc có vẻ đã được định đoạt rồi, nếu có biện pháp khắc phục thì sau này Quân Lâm thế nào cũng sẽ giải thích lại cho tôi nên tôi yên tâm trở lại giường ngủ.

Tuy rằng cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa một nửa nằm trong tay ngoại nhân nhưng cuộc sống của tôi cũng không vì thế mà bị ảnh hưởng ngoại trừ việc Quân Lâm bận rộn hơn trước kia rất nhiều.

Hầu hết thời gian anh đều túc trực tại công ty để xử lý công việc.

Còn riêng đối với tôi, nếu không phải rơi vào tính huống cực kỳ gay cấn ác liệt và ảnh hưởng trực tiếp tới lợi ích của mình, tôi luôn không hề có dự cảm bất hảo nào cả nên hoàn toàn không cảnh giác với mọi sự xung quanh.

Mấy ngày tiếp theo Quân Lâm về nhà sớm hơn bởi bệnh tình chưa khỏi hẳn, sức khỏe không đảm bảo để tối ngày trực tại công ty.

Nhưng anh vẫn duy trì họp với Từ Vĩnh An và Lưu Thiên Cử tại chính thư phòng.

Hóa ra anh cũng không vì sinh bệnh mà làm việc ít đi, chỉ là mang việc về nhà làm thay vì đến công ty mà thôi.

Cũng nhờ thế nên mỗi lần bưng trà hay mang đồ ăn lên thư phòng tôi nghe lỏm được tiến triển của sự việc vừa rồi.

Tôi mơ hồ hiểu được là việc liên kết với ngân hàng Magic đang gặp vướng mắc bởi vì một số nguyên nhân nào đó mà tôi có nghe cũng không thể hiểu nổi đó là gì.

Sau vài ngày Quân Lâm khỏi bệnh hoàn toàn, anh lại lao đầu vào công việc như thiêu thân, ngày nào cũng rời nhà từ sớm và trở về rất muộn.

Thân thể tôi thì ngược lại, bệnh tình ngày càng nặng khiến sức khỏe yếu hơn trước rất nhiều, mùa đông đến tôi không thể chịu được gió lạnh nên cũng ít đi ra ngoài hơn trước.

Cho đến bây giờ tôi vẫn rất không thích mùa đông phương Bắc, thứ nhất là vì rất lạnh, thứ hai là vì không khí rất khô.

Vào mùa này cứ hễ không cẩn thận là sẽ dễ bị sinh bệnh.

Tôi gọi điện về tâm sự với mẹ, mẹ khuyên nhủ: “Con không thể cứ nằm mãi trong nhà như thế, phải đi ra ngoài vận động một chút mới tăng cường sức khỏe được, mà cũng sẽ mau hết bệnh”.

Có lẽ là do tôi ít vận động, tôi nhớ tầm này năm ngoái tôi còn đang làm việc tại Sở luật, công việc bận rộn đầu tắt mặt tối mà tôi không hề bị ốm.

Bác sỹ của gia đình đến khám cho tôi đều khuyên tôi nên đi ra ngoài nhiều hơn một chút nhưng cứ nghĩ cảnh đang ngồi trong phòng với lò sưởi ấm áp mà phải bước ra ngoài trời rét lạnh tôi đã ngại thối xương.

“Con không đi đâu”.

Tôi nói với mẹ.

“Con mắc bệnh lười nặng quá rồi”.

Mẹ bắt đầu ca thán.

Nghe mẹ nói thế tôi mới thấy mừng vì ở ngôi nhà này ai cũng có thói quen tự lập, ít xen vào chuyện của người khác nên không ai dỗi hơi mà khuyên tôi nên phải thế này thế nọ.

“Cuối tuần này là đại thọ của bà ngoại, con có về được không?” Mẹ tôi hỏi.

Tôi nghĩ một lát, nếu sức khỏe cho phép có lẽ tôi nên trở về thăm bà ngoại và gia đình mới đúng: “Vâng, con sẽ về” Mấy ngày sau khi hậu ấm áp lên đôi chút tôi bắt đầu ra ngoài hít thở không khí trong lành.

Sức khỏe đã khá hơn nên tôi quyết định chuẩn bị mọi thứ cho chuyến hồi hương sắp tới cho thật chu đáo.

Trước khi rời đi mẹ Quân Lâm đưa tôi ra ngoài mua quà về ọi người trong nhà.

Thực ra mấy hôm trước mẹ đã đặt rất nhiều cá muối nhân sâm và những đồ bổ dưỡng hảo hạng rồi, tôi còn nghĩ rằng đồng quà biếu mà mẹ chuẩn bị còn nặng hơn hành lý của tôi vài lần.

“Không phải mua thêm gì nữa đâu mẹ ạ, chỉ mang hết đám đồ này đi đã nặng lắm rồi ạ”.

Tôi nói với mẹ.

“Con đừng lo, tất cả quà tặng này mẹ sẽ chuyển phát nhanh sang, con không phải mang theo người đâu”.

Mẹ nói xong liền kéo tôi vào một cửa hàng thời trang.

“Con thấy chiếc khăn quàng cổ này thế nào? Có hợp với mẹ con không? Làn da của mẹ con và con trắng nõn giống nhau nên rất hợp với những màu tối như thế này”.

Mẹ vừa nói vừa cầm lên một chiếc khăn lông màu tối.

Sau đó bà lại dắt tôi sang cửa hàng bán đồ trang sức: “Con thấy chuỗi vòng cổ này thế nào? Mẹ nhớ là mấy lần gặp mẹ con bà đều đeo vòng ngọc cả, chắc là bà cũng có sở thích dùng vòng ngọc đấy”.

Tôi chỉ biết cười trừ.

May mà bác Phúc đi cùng với hai mẹ con nếu không tôi không biết xoay sở sao với đồng đồ này.

Quả thật mẹ mua cho tôi rất nhiều quần áo và đồ đạc, hôm đó hai mẹ con đi vào một cửa hàng thời trang của Pháp mà mẹ vợ mấy bộ liền rồi bảo người bán hàng tính tiền.

Tôi thực sự hoảng sợ bởi vì lần đầu tiên tôi gặp một người mua sắm điên cuồng đến chừng ấy.

Trong đầu tôi không ngừng cảm thán, một người phụ nữ có chồng giàu có thật sung sướng biết bao! Đến buổi chiều hai mẹ con đi uống trà, sau đó bà lại dắt tôi đi mua sắm tiếp, xem ra hôm nay bà rất hưng trí.

Đến khoảng 5 giờ chiều bà gợi ý: “Hay là hôm nay hai mẹ con mình ăn tối ở bên ngoài đi.

Mẹ nghe Di Nhã nói gần đây có một nhà hàng Pháp mới khai trương, đồ ăn rất ngon.

Đằng nào thì ba con và Quân Lâm cũng không về nhà ăn tối”.

“Vâng”.

Tôi gật đầu, Quân Lâm và ba quả thật rất bận rộn.

“Thế để mẹ bảo bác Phúc đi đón Tử Mĩ, mẹ bắt xe đi đón Tử Thiện, con cứ vào trong đó ngồi chờ mẹ và các cháu đi”.

Mẹ nói.

“Hay mẹ để con đi đón Tử Thiện đi ạ”.

Tôi nói.

“Con xem con kìa, mệt như thế này rồi mà vẫn còn đòi đi.

Thôi con cứ ở đây mẹ đi một lát rồi về”.

Bà vừa nói vừa khẽ vuốt mặt tôi.

“vâng”.

Bệnh của tôi quả thực chưa khỏi hẳn, hôm nay lại lặn lội cả buổi tôi thực có chút mệt.

Tôi nhanh chóng tìm được nhà hàng kiểu Pháp mà mẹ nói, bên trong nhà hàng trang hoàng rất sang trọng và lãng mạn, thái độ phục vụ của nhân viên cũng rất tốt.

Tôi nhanh chóng lựa chọn một vị trí ngồi để quan sát bên ngoài nhất để có thể nhìn thấy mẹ khi bà tới.

Vừa an tọa một lát thì xa xa xuất hiện một thân ảnh quen thuộc chậm rãi hướng phía tôi đi tới, tới gần chút tôi mới nhìn rõ mặt người đó, quả thực không xa lạ gì bởi đó chính là Mục Thanh Vân.

15. Chương 15

Mục Thanh Vân cười cười tự động ngồi xuống: “Cô ngồi đây một mình sao?” “Không đâu”.

Tôi cũng cười cười lấy tay chống cằm “Hôm nay trông cô có vẻ mệt mỏi?” Thấy tôi có vẻ uể oải nên anh ta tỏ vẻ quan tâm.

Quả thực là tôi rất mệt bởi bệnh chưa khỏi hẳn, đến cả việc mở miệng ra nói tôi cũng còn không muốn.

Thấy tôi không nói gì, Mục Thanh Vân nghĩ nghĩ một lát rồi nhìn tôi dò xét: “Có phải vì chuyện của Diệp Tuấn Ngạn hay không?” Tôi ngẩng đầu nghi hoặc nhìn anh ta: “Anh biết quan hệ giữa tôi và anh ta sao?” “Ừ, Tử Đan mới nói cho tôi biết”.

anh ta khẽ gật đầu.

“Ra là thế”.

Tôi hơi cụp mi mắt xuống.

“Nhưng tôi vẫn muốn nói cho cô biết một số chuyện liên quan tới Diệp Tuấn Ngạn và Tổ Hành” Anh ta nhìn tôi.

Tôi cảm thấy hơi khó hiểu nên nhìn anh ta: “Có chuyện gì sao?” Anh ta cũng nhìn tôi vẻ nghi ngờ: “Cô không biết chuyện gì thật à?”.

Sau đó chậm rãi nói tiếp: “Việc liên kết giữa ngân hàng Back Of Amer và Trung Tuấn Gia Hoa là điềm báo trước cho việc kết thông gia giữa Diệp gia và Đỗ gia.

Lần này Back Of Amer là muốn lợi dụng Trung Tuấn Gia Hoa để bước chân vào thị trường tài chính Trung Quốc nên không muốn Trung Tuấn Gia Hoa liên kết với ngân hàng Magic bởi nếu Trung Tuấn Gia Hoa và Magic kết hợp với nhau Back Of Amer sẽ bất lợi cả ở thị trường Mỹ và Trung.

Cho nên Back Of Amer dùng mọi cách để cản trở việc liên kết giữa Trung Tuấn Gia Hoa và Magic. Hơn nữa Đỗ Hạo Hành lại là con rể của Tổng giám đốc Back Of Amer Sachs, anh ta vẫn luôn được cha vợ yêu quý và muốn anh ta trở thành người nối nghiệp.

Vì thế việc kết hợp giữa Back Of Amer chỉ còn là việc sớm hay muộn mà thôi.

Nếu như việc cưới xin của Diệp Tuấn Ngạn và Tổ Hành diễn ra sớm thì việc liên kết giữa hai ngân hàng lớn này coi như thành công mỹ mãn, anh ta lại như hổ thêm cánh.” Tôi tuy không hiểu sâu lắm những gì anh ta nói nhưng cũng hiểu được gần hết ý tứ.

Vì thế tôi cười cười: “Quân Lâm nếu muốn tranh thủ sự ủng hộ của Back Of Amer cũng không nhất thiết phải nhờ tới Đỗ Hạo Hành, mà cho dù cần nhờ tới Đỗ Hạo Hành cũng không nhất định phải cưới Tổ Hành”.

“Cô vẫn chưa rõ sao”.

Mục Thanh Vân khẽ lắc đầu: “Tại thương trường không có gì là chắc chắn cả trừ khi có ràng buộc về mặt huyết thống hoặc hôn nhân” Nhìn về mặt nghi hoặc của tôi anh ta nói thêm: “Hiện tại cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa đã nằm trong tay của Back Of Amer phân nửa, nếu không liên kết với Back Of Amer thì sau này Diệp Tuấn Ngạn cũng rất khó điều hành Trung Tuấn Gia Hoa bởi anh ra ra quyết sách gì cũng phải thông qua sự đồng ý của Back Of Amer.

Cô cũng biết Diệp Tuấn Ngạn là một người cường ngạnh, sẽ không dễ gì chịu sự thao túng của người khác nên nếu Back Of Amer có thể liên kết cùng anh ta thì coi như anh ta vẫn toàn quyền điều hành Trung Tuấn Gia Hoa, huống hồ...” “Sao nữa?” Nhìn về ngập ngừng của Mục Thanh Vân tôi nuốt ruột hỏi.

Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi nói: “Diệp Tuấn Ngạn và Tổ Hành không phải yêu nhau đã lâu rồi sao?” “Việc này tôi cũng không thể khẳng định được nhưng tôi tin tưởng là Quân Lâm sẽ không làm những chuyện cạm bẫy ráo rắm với tôi”.

Tôi thản nhiên nói.

Anh ta bất đắc dĩ cười cười.

“Nhưng tôi vẫn rất cảm ơn anh vì đã nói cho tôi ngọn nguồn sự việc như vậy”.

Tôi tin rằng anh ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho tôi, chỉ là anh ta không biết tình cảm giữa tôi và Quân Lâm đã cực kỳ sâu sắc.

Có lẽ tôi nếu tôi và anh ta không gặp nhau trong hoàn cảnh trở trêu thế này thì đã có thể trở thành bạn tốt của nhau cũng nên.

“Thôi tôi cũng có hẹn với bạn rồi, xin phép đi trước”.

Anh ta đứng lên nhìn tôi chào từ biệt.

Theo phép lịch sự tôi cũng đứng lên chào lại nhưng vừa đứng dậy hai chân đã nhũn ra không thể đứng vững, thiếu chút nữa ngã lặn ra đất.

“Cẩn thận một chút”.

Anh vươn tay ra đỡ lấy tôi.

“Tôi không sao, cảm ơn anh”.

Tôi hơi xấu hổ nở nụ cười.

Đột nhiên tôi thấy vẻ mặt của anh ta trầm xuống khi ánh mắt hướng ra phía xa, sau đó anh ta vội buông lỏng tay ra.

“Diệp công tử” Tôi xoay người lại thì phát hiện Tổ Hành, Phương Nguyên, Đỗ Hạo Hành, Lưu Thiên Cử, Từ Vĩnh An và một vài người nữa đang đi tới gần, Quân Lâm đứng ở chính giữa đám người đó, ánh mắt anh nhìn tôi rất bình tĩnh.

Mục Thanh Vân tiến lên chào hỏi bọn họ rồi kéo lấy Phương Nguyên nói chuyện phiếm, hóa ra bọn họ đều quen biết nhau cả.

Lúc này tôi cũng tiến về phía Quân Lâm.

Anh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh không biểu hiện trạng thái vui buồn nói: “Em đi một mình sao?” “Không, em đi cùng mẹ nữa”.

Tôi chậm rãi nói.

“Quân tử,”.

Tổ Hành đến gần phía tôi: “Sao tôi thấy sắc mặt cô hôm nay không được tốt cho lắm”.

Tôi nhìn cô ta cười cười: “Đúng vậy, tôi vẫn chưa khỏi bệnh hẳn” “Thế phải chú ý sức khỏe vào nhé”.

Cô ta khẽ nở nụ cười rồi nắm tay tôi thân thiết.

“Nhìn cô này, gầy lộ cả xương ra rồi đấy”.

Tôi cười khổ không đáp, đúng là gần đây vì ốm liên miên mà tôi không ăn uống được gì mấy.

Ngược lại với tôi sắc mặt Tổ Hành rất khá, mặt mũi hồng hào, tinh thần vui vẻ.

Đỗ Hạo Hành mở miệng: “Được rồi, chúng ta vào trước đi”.

“Vâng”.

Tổ Hành đáp lời rồi nhìn Quân Lâm.

Quân Lâm đang định nói gì thì tôi đã nhìn anh cười nói: “Anh vào với mọi người đi”.

Anh khẽ liếc tôi một cái rồi đi theo bọn họ vào bàn bên trong, Mục Thanh Vân cũng bước theo sau nhưng đi đến một chiếc bàn khác.

Đồ ăn tại nhà hàng này rất ngon nhưng vì chưa khỏi ốm hẳn nên tôi không ăn được gì nhiều.

Hai anh em Tử Thiện và Tử Mĩ thì ngược lại, hăm hở ăn hết món này đến món khác, Tử Thiện ăn một phần tôm hùm phi lê, một ít thịt nguội với phô mai, một ly sinh tố xoài.

Tử Mĩ ăn một bát súp cà, một miếng cá cuốn....

Ăn xong bằng đầy cả hai lại đòi gọi thêm nữa.

Tôi khẽ mắng yêu hai nhóc vì ăn nhiều quá không tốt cho dạ dày chút nào.

Mẹ cười cười nói: “Bọn nhóc muốn ăn thì cứ để cho chúng ăn thoải mái” Về đề nhà tôi sang phòng Tử Mĩ để xem Di Thanh thu thập hành lý của bé đến đâu rồi.

“Đây là cái gì hả con?” Tôi cầm lấy một con búp bê vải hỏi bé.

“Đây là bảo bối của con nha”.

Tử Mĩ chạy lại cầm chặt lấy búp bê.

Lúc này tôi mới để ý là trong vali hành lý của bé quá nửa là đồ chơi, tôi sắp xếp cho gọn gẽ lại.

Quân Lâm đẩy cửa bước vào, Tử Mĩ ngẩng đầu nhìn thấy ba liền vui sướng kêu lên: “Ba”.

Sau đó bé lại xoay người chỗ khác chơi với bóng cao su.

Tôi vẫn cúi người sắp xếp mấy món đồ chơi cho Tử Mĩ, không xoay lưng lại hỏi: “Anh về sớm vậy à?” Quân Lâm đột nhiên ôm lấy tôi từ đằng sau, tôi chậm rãi xoay người lại ngẩn ngơ nhìn vào mặt anh.

Anh cúi xuống hôn lên môi tôi, vắn nắn hôn cuồng nhiệt ướm át như muốn chiếm giữ, tôi hơi bất ngờ nên khẽ đẩy anh ra nhưng khí lực của tôi đâu có đủ để thoát khỏi vòng tay anh nên dần dần tôi cũng trầm mê trong nụ hôn nóng bỏng ngạt thở của anh.

Chợt nhớ Tử Mĩ còn trong phòng nên tôi cố hết sức đẩy mạnh Quân Lâm ra, chặt vật lăm tôi mới ngẩng đầu lên nhìn anh, thấy trong mắt anh lúc này đã ngập tràn ý loạn tình mê.

Anh khẽ lui về phía sau, hơi thở trở lên cực kỳ gấp gáp.

Anh cầm lấy tay tôi lên vuốt ve rồi đưa lên miệng hôn nhẹ, sau đó khẽ kéo khiến tôi ngã nhào vào vòng ngực rắn chắc của anh.

Anh vùi mặt xuống cổ tôi mê mẩn cắn mút phần da thịt nõn nà, hơi thở nóng rực phả lên mặt tôi.

“Anh đừng làm vậy.....

Con vẫn còn ở đây”.

Tôi lại phải dùng sức đẩy anh ra làn nữa.

Lúc này Quân Lâm mới chậm rãi buông tôi ra rồi thoảng nhìn con gái đang mải mê chơi đùa bên dưới, cũng may bé vẫn quay lưng về phía chúng tôi nên không biết ba mẹ vừa làm gì.

Khôi phục hô hấp xong Quân Lâm nhìn tôi: “À đúng rồi, nhờ em chuyển lời cho ba em là khoản tiền vay kia đến giờ vẫn đang chờ phê duyệt, khoảng 2 tuần nữa mới biết được kết quả” “Thế à”.

Tôi có chút buồn buồn vì việc của gia đình mình lại phiền tới Quân Lâm.

Hôm nay Quân Lâm có gì đó hơi khác thường so với mọi ngày, có vẻ như cảm xúc của anh đang bị ảnh hưởng bởi một cái gì đấy.

Uống thuốc xong tôi lên giường đi ngủ mặc dù còn chưa tới mười giờ.

Đang mơ màng ngủ tôi cảm giác được Quân Lâm đang ôm lấy tôi, đôi môi nóng rực lướt trên hai má tôi.

Lúc này tôi quả thật khốc không ra nước mắt bởi thực sự tôi không có khí lực để yêu anh bây giờ.

Tôi xoay mặt về phía anh, khẽ cầm hay tay anh ra khỏi ngực tôi: “Hôm nay em mệt lắm”.

Cả ngày đi dạo, lại còn uống thuốc nữa, sáng mai còn phải đi sớm.

Anh vẫn không buông tha, hai tay lại luồn vào váy ngủ tôi vuốt ve: “Em cứ ngủ đi, anh làm việc của anh...” Tôi đành im lặng thử nằm yên xem sao nhưng Quân Lâm cứ vuốt ve mơn trớn như vậy làm sao tôi có thể ngủ được? Tôi ngồi hẳn dậy ôm lấy anh, hay tay vuốt ve lưng anh, môi hôn nhẹ lên mặt anh thì thào nói: “Em còn chưa khỏi hẳn bệnh, thông cảm đi nha” Quả nhiên Quân Lâm không đòi hỏi nữa mà ngoan ngoãn nằm xuống ôm lấy tôi.

Trong bóng đêm tôi không thể nhìn thấy rõ mặt anh nhưng tôi có cảm giác là anh đang giận dữ, giống như một đứa trẻ bị quỵt quà vậy.

Dần dần tôi trôi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau tôi và dậy cùng lúc.

Sau một giấc ngủ dài và sâu tinh thần tôi trở lên cực kỳ thoải mái.

Quân Lâm bước từ phòng tắm ra ngoài khi tôi đang thay quần áo, lúc này đây tôi và anh đều đã quá quen thuộc với nhau nên không hề còn sự ngượng ngùng nào giữa hai người nữa.

Thỉnh thoảng anh cũng ngồi ngắm tôi thay đồ một cách si mê, tựa như hôm nay vậy.

“Anh nhìn đủ chưa hả?” Tôi quay đầu hỏi anh, thú thực sống với nhau lâu như vậy nhưng tôi vẫn không thể quen với việc anh nhìn chăm chăm vào cơ thể không mặc quần áo của tôi.

Anh khẽ ngoảnh mặt sang hướng khác hỏi: “Khi nào em trở lại?” “Khoảng một tuần thôi, lần này về nhà em phải đi thăm họ hàng cô bác một lượt”.

Tôi vui vẻ trả lời.

Dường như cảm thấy chưa đủ tôi thao thao bất tuyệt: “Cảm giác bây giờ giống y như hồi sinh viên ấy, cứ mỗi lúc chuẩn bị nghỉ hè về nhà, cực kỳ hưng phấn” “Em đừng quên gọi điện cho anh, nhớ chưa?” Anh thân nhiên cười.

“Anh lại muốn em gọi điện tán chuyện với thư ký Từ à?” Điện thoại di động của Quân Lâm hầu như Từ Vĩnh An nghe, sau đó mới chuyển tới cho anh.

“Được rồi, anh sẽ chủ động gọi cho em”.

Nói xong cúi xuống hôn lên trán tôi một cái.

“Àn”.

Tôi hạnh phúc gật đầu.

Xa cách 3 năm cuối cùng tôi cũng có thể trở về nhà.

Ngồi trên máy bay nhìn ra không gian trắng xóa bên ngoài trong lòng tôi nổi lên bão cảm xúc.

Tôi lại nhớ tới những ngày thơ ấu, tôi ghé vào lòng mẹ ngủ ngoan như mèo nhỏ, còn giờ đây con gái của tôi lại đang ghé vào lòng tôi ngủ yên..... Chương 15.2 Về nhà Xuống sân bay tôi nhìn thấy ngay ba, mẹ và đệ đệ đã đứng đợi sẵn, từ xa tôi đã tươi cười vẫy vẫy tay với cả nhà, mọi người cũng nhìn tôi cười xúc động.

Ba tiếp nhận hành lý rồi đẩy xe ra ngoài, mẹ vừa thấy Tử Mĩ liền sà vào bé bé, vừa cưng nựng vừa thơm liên tiếp vào hai má bé: “Tiểu bảo bối của bà, có mệt không hả?” Đệ đệ cũng dang tay bế bổng tôi lên rồi đặt xuống, ha hả cười: “Chị đúng thật là gầy đi nhiều, là vì nhớ em quá phải không?” Lần này bà ngoại đại thọ 70 tuổi nên đệ đệ cũng xin không về trường học mà ở lại chúc thọ bà.

“Đúng là thế, chị nhớ em chết đi được”.

Tôi cười cười cố tình dùng ngữ điệu truyền thống của hai chị em ngày nào.

Tôi cùng cả nhà bước ra ngoài sân bay, đi đến gần một chiếc xe hạng sang.

“Ba đổi sang xe S600L từ bao giờ vậy?” Tôi ngạc nhiên hỏi.

“Mới đổi thôi”.

Đệ đệ cất hành lý vào cốp xe rồi nói tiếp: “Mẹ cũng đổi sang BMW 740 rồi đấy”.

“Ba mẹ nhiều tiền thật đấy”.

Tuy rằng ba mẹ tôi xưa nay cũng là người có tiền nhưng không đến mức dư thừa đến độ thay xe sang như thay áo thể này.

Xa cách ba năm giờ đây trở lại nơi sinh ra và lớn lên, tôi thấy thành phố thay đổi khá nhiều, hai bên đường người đi lại đông hơn, nhiều tòa nhà cao ốc mọc lên san sát.

Tôi vừa đi vừa trầm trồ và hỏi đệ đệ xem mấy tòa nhà này xây theo kiến trúc nào.

Khoảng 30 phút sau xe đi vào vùng dân cư ở ngoại ô và dừng lại.

Đứng trước một căn biệt thự màu trắng kiểu dáng Tây Âu trang nhã và sang trọng, tôi không khỏi cảm thán trong lòng: “Giàu thật đấy” Đệ đệ liếc mắt nhìn tôi một cái nói: “Đều không phải là nhờ hồng phúc của chị sao?” Tôi khẽ nhún mày, ngôi biệt thự này thì có liên quan gì tới tôi cơ chứ? Phòng của tôi ở phía đông trên lầu 2, đó là một căn phòng cực kỳ hoa lệ, được trang trí bằng rất nhiều vật phẩm đáng yêu và đắt tiền.

Tôi cầm lấy một con chó mặc bộ áo chên Snoopy ngắm nghía rồi ôm lấy cổ mẹ: “Con rất thích phòng này” “Mẹ biết là con vẫn còn tính trẻ con mà”.

Mẹ vuốt ve tóc tôi.

Trong nhà không có người giúp việc bởi ba luôn cho rằng mọi thành viên trong gia đình đều phải có trách nhiệm chăm sóc bản thân và bỏ công sức ra để làm những việc chung trong nhà.

Đàn ông có trách nhiệm kiếm tiền, phụ nữ quán xuyến việc nhà, ai đều có việc của người nấy nên không thể thuê người khác về làm việc nhà.

Buổi tối cả nhà tới một nhà hàng nổi tiếng ăn cơm, ba mẹ tôi vẫn bám riết lấy Tử Mĩ, hết trêu đùa đến dỗ dành bé ăn.

Tôi và đệ đệ bị bỏ rơi một bên nên không chỉ có thể tự an ủi nhau: “Xem ra người già đều thích trẻ con hơn”.

đệ đệ thở dài nói.

Tôi gật đầu: “Ừ, mà bao giờ em đi du học?” “Chắc khoảng tháng 7 sang năm, hiện tại em đã bắt đầu làm thủ tục rồi”.

Tôi lấy tay xoa xoa đầu cậu: “Chị thật hâm mộ em đấy” “Làm sao mà hâm mộ, em còn phải học hết kỳ học ở đây để còn lấy bằng tốt nghiệp đã”.

đệ đệ lắc lắc đầu.

Mẹ lại chuyển hướng sang tôi: “À đúng rồi mẹ quên chưa nói cho con là ba mẹ cũng đã làm xong thủ tục nhập cư bên Úc”.

“Gì cơ ạ?” Tôi mở to mắt nhìn mẹ.

“Thế nghĩa là chỉ còn mình con ở lại đây sao?” “Tại sao lại một mình?” Ba có chút tức giận nhìn tôi nói.

“Con đã là một người mẹ rồi mà còn không biết phát ngôn cho đúng mực hay sao?”.

Tôi xoay người lại không nói gì nữa.

Mẹ đành phải hòa giải: “Được rồi, được rồi, cả nhà mau ăn đi, đồ ăn nguội hết rồi đây này”.

Mẹ vừa nói vừa gấp một miếng thịt bỏ vào bát tôi.

Trong suốt thời gian còn lại bữa ăn, tôi đều giữ vẻ yên lặng vì trong lòng vẫn còn đang rất bức bối.

Chưa bao giờ tôi có cảm giác cô đơn như hiện nay, đó là cảm giác bị những người thân yêu ruồng rẫy.

Về đến nhà tôi vào thẳng phòng đóng cửa lại.

Một lát sau tiếng gõ vừa vang lên, vừa quay đầu lại tôi đã thấy ba đẩy cửa bước vào.

“Vẫn đang giận ba đấy à?” Ba vừa nhìn ra cửa sổ vừa cất giọng buồn buồn.

Tôi cũng nhìn ra cửa sổ lơ đãng trả lời: “Không đâu ạ”.

“Đầu năm nay Diệp phu nhân đã nói với ba là cuối năm nay sẽ lo hôn sự cho con và Quân Lâm”.

Ba nói.

Tôi khẽ nhích người quay lại nhìn thẳng vào ba, trong lòng rợn rợn.

“Ba không hề gạt con chút nào đâu, mấy năm gần đây Diệp gia luôn chu đáo với gia đình ta, dù là vì lý do nào đi chăng nữa thì cũng không thể phủ nhận lòng tốt của họ được” Thì ra là thế, thảo nào chính bản thân tôi cũng thấy ngạc nhiên vì nếu chỉ dựa vào năng lực của ba thì khó có thể thuận buồm xuôi gió kinh doanh phát đạt như hiện nay, lại còn được nhiều người tôn kính hơn trước.

Hóa ra là có hậu thuẫn đằng sau.

“Hơn nữa ba thấy Quân Lâm là một người đàn ông rất đáng mặt nam nhi, đời này con có thể gặp được một người như thế là con rất có phúc rồi đấy, không còn gì hơn được nữa đâu”.

Ba vừa nói vừa nhìn tôi cười hiền từ.

Nhắc tới Quân Lâm tôi nhớ ra điều gì đó: “À đúng rồi ba, Quân Lâm nhờ con chuyển lời cho ba là khoản tiền vay kia khoảng chừng hai tuần nữa mới có kết quả phê duyệt”.

Nghe xong ba thở dài nói: “Công trình của Tân Vực ba đang làm dở đang đến giai đoạn hậu kỳ, rất cần vốn.

Trước đó ngân hàng A đã hứa cho vay nhưng giữa chừng lại đình lại mà ba không thể tìm được ngân hàng nào đồng ý cho vay cả.

May mà gặp được Quân Lâm, cậu ấy hứa là sẽ cố hết sức hỗ trợ để không làm mất bao nhiêu năm tâm huyết của ba”.

Tân Vực là công ty địa ốc mà ba một tay thành lập và chèo lái bao nhiêu năm nay, mỗi năm cũng có vài công trình lớn.

“Đến mức thế cơ à?” Tôi lo lắng nhìn ba.

“Công trình Du Hương lần này là công trình lớn mà Tân Vực mất hai năm xây dựng, mọi tiền của đều đổ hết vào đấy, đến cả quảng cáo truyền thông cũng đã làm hết rồi, tốn kém lắm.

Nếu không giao công trình đúng hạn như cam kết thì công ty không thể trụ được, có thể coi như là đi vào con đường phá sản”.

Khó trách lần này tôi trở về thấy ba luôn có vẻ nhiều tâm sự, hóa ra trong công tác ba luôn chịu rất nhiều áp lực, xem ra việc kiếm tiền nuôi vợ con của một người đàn ông thực không hề dễ dàng chút nào.

“Thôi được rồi, dù sao những việc này cũng đều là việc của đàn ông, ba không nên nói với con làm gì”.

Ba vỗ vỗ vai tôi.

“Việc này con cũng đừng nói với mẹ con làm gì, bà ấy lại lo lắng mất ăn mất ngủ thì khổ ra”.

Ba dặn dò thêm.

Tôi chưa kịp nói gì thì đệ đệ mở cửa bước vào: “Người đẹp, có người muốn gặp chị này”.

Tôi hơi ngạc nhiên chưa kịp hỏi gì thì cậu đã đưa chiếc điện thoại bàn ra trước mặt tôi rồi cùng ba rời khỏi phòng.

“Alô”.

Tôi lên tiếng.

“Điện thoại của em làm sao không liên lạc được vậy?” Hóa ra là điện thoại của Quân Lâm, sao tự nhiên anh lại gọi điện thoại tới số cố định của nhà tôi vậy.

“Em quên mất chưa bật lên, lúc trên máy bay vẫn tắt máy suốt”.

Tôi cười cười đáp.

“Em đang làm gì vậy?” Tôi nghe thấy tiếng lật giấy tờ, chắc Quân Lâm giờ này vẫn đang làm việc.

“Em vừa nói chuyện phiếm với ba, anh thì sao?” Kỳ thật tôi rất rõ là Quân Lâm đang làm việc bởi gần đây anh rất nhiều việc.

“Còn phải hỏi nữa sao?” Quân Lâm đáp.

Tôi cười nói: “Vì muốn nghe anh nói nên mới hỏi, không được sao?” Quân Lâm cũng cười: “Anh còn nghĩ em sẽ thực tế hơn cơ, nếu không có việc gì quan trọng thì em thu xếp về sớm chút nhé”.

Tôi sớm nhận ra là Quân Lâm không muốn tôi đi chuyến này chút nào.

“À mà việc cho Tân Vực vay tiền anh cố giúp ba nhé, việc này đối với ba rất quan trọng”.

Tôi nói.

“Anh biết rồi”.

Giọng Quân Lâm trở lên có vẻ trầm tĩnh hơn: “Khoản vay 4 triệu tương đối khó xin phê duyệt nên anh sẽ đốc thúc bọn họ nhanh chóng hơn trong các khâu”.

“Bốn triệu á?” Tôi không biết nói gì hơn nữa đành phải đổi chủ đề: “Anh có muốn nói chuyện với Tử Mĩ một lát không?” “Không cần đâu, anh còn phải làm nốt mấy việc nữa, hai mẹ con đi ngủ sớm đi nhé”.

Nói xong Quân Lâm treo điện thoại.

Buổi tối ba mẹ bế Tử Mĩ sang phòng ông bà ngủ, mình tôi nằm trên chiếc giường rộng rãi không khỏi cảm thấy trống trải, ba năm nay tôi rất ít khi ngủ một mình.

Thói quen thật là một cái gì đó đáng sợ.

Hôm sau là đại thọ bà ngoại, sáng sớm cả nhà đã lên xe về nhà bà.

Bà nhìn tôi rất lâu rồi mới nói: “Từ lúc mẹ cháu nói với bà là cháu sẽ đi Bắc Kinh, ngày nào bà cũng lo lắng cho cháu nhưng giờ đây nhìn thấy cháu vẫn khỏe mạnh xinh đẹp thế này, lại còn mang thêm chất về cho bà nữa, bà mừng lắm”.

Bà ôm lấy Tử Mĩ thơm vào má bé: “Ba của con bé đối xử với cháu tốt không?” “Bà cứ an tâm, anh ấy đối xử với cháu tốt lắm”.

Lúc đầu không tốt lắm nhưng bây giờ thì rất rất tốt, tôi thầm nghĩ trong lòng.

Nghe vậy bà cười nói: “Con có thể giả ột người đàn ông như thế thì bà cũng cảm thấy mãn nhãn rồi” ‘Vâng’.

Nhìn những vết nhăn ngày càng hằn sâu theo năm tháng trên mặt bà, tôi không muốn bà phải lo lắng gì cho tôi cả.

Lúc rời khỏi nhà bà, đệ đệ nghi hoặc nhìn tôi hỏi: “Có thật là anh ta đối với chị tốt không?” Về đến nhà đệ đệ kéo tôi vào phòng cậu rồi chìa ra trước mặt tôi một quyển tạp chí mới, trên bìa hé ra ảnh chụp của Quân Lâm và Tố Hành đang dắt tay nhau đi ăn tiệc tối, bên dưới còn ghi rõ phụ đề: ‘Đôi kim đồng ngọc nữ sát cánh cùng nhau đi dự tiệc’.

“Em khi nào thì trở nên thích thú với mấy trò này hả?” Tôi cầm lấy tờ tạp chí rồi ngắm nghía, trong tâm ảnh này Quân Lâm trông rất đẹp trai.

“Không phải là em tò mò mà là vì chị luôn chẳng biết gì cả”.

đệ đệ nói tiếp: “Cả thế giới này đều biết hai người họ là một đôi”.

“Đó là vì người ta không biết nội tình nên mới nghĩ thế”.

Tôi cười cười nhìn đệ đệ.

“Quân Lâm và Tố Hành luôn duy trì mối quan hệ thân thiết như thế này bởi vì hai người họ là thanh mai trúc mã, lớn lên cùng nhau.

Chỉ có người ngoài mới nghĩ bọn họ yêu nhau thôi, chị thì không bao giờ nghĩ điều đó là sự thật cả”.

Đệ đệ thở dài một hơi: “Em cũng hi vọng thế”.

“Mà chị là đầu heo mới vì anh ta sinh ra hai con heo con, nếu anh ta vứt bỏ chị thì anh ta đúng không còn nhân tính nữa” “Ai nói chị là heo hả?” Tôi tức giận vung tay đánh tới tấp vào người đệ đệ.

Cậu cười ha hả chạy trốn.

16. Chương 16

Dự tính ở chơi 5 ngày tôi sẽ trở về Bắc Kinh, trước hôm đi một ngày tôi và Lăng Tử rủ nhau đi bơi vào giữa đông.

Từ nhỏ ba vẫn thường xuyên cho hai chị em đi bơi lội để rèn luyện thân thể ngay cả mùa đông cũng ko ngoại lệ.

cho nên vẫn luôn giữ thói quen này từ đó tới nay, sức khỏe của tôi đã khôi phục gần như cũ nên tôi ko ngần ngại vùng vẫy bơi lội cùng Lăng Tử.

ai ngờ đi bơi về, tôi lại trở bệnh nặng, nước mũi chảy ròng ròng.

Nhìn tôi nằm trên giường Lăng Tử thở dài: “chị càng già càng yếu đi thì phải.

biết thế em ko rủ chị đi bơi nữa” Mẹ cũng trách cứ: “mẹ đã nói là con đừng kêu chị đi, con xem đi, chị con sốt 39 độ rồi đây này”.

Mẹ vừa nói vừa lo âu nhìn tôi “mẹ, mẹ có khỏe ko?” Tử Mĩ cũng vươn bàn tay nhỏ xíu ra sờ sờ trán tôi.

Mẹ vội kéo tay Tử Mĩ ra : “Tử Mĩ à, tránh xa mẹ cháu ra một chút nếu ko sẽ bị gây bệnh đấy”.

Bị ốm sốt nên tôi buộc phải cách li với bé, điều này làm tôi hối hận vì đã quá ham chơi.

“ko phải em nói hôm nay sẽ trở về sao?” Quân Lâm kêu lên trong điện thoại “em lại vừa bị ốm” tôi thì thào nói “để anh bảo dì Thanh đến đón em về” Quân Lâm có chút gượng ép “sao anh lại gấp gáp vậy?” tôi ốm thế này mà anh ko quan tâm mà bắt tôi về ngay là sao, tôi có chút giận dữ “em về đi, anh sẽ tìm bác sĩ tốt nhất đến trị liệu cho em” ngữ khí của Quân Lâm ôn hòa hơn chút.

Không chịu nổi sức ép của Quân Lâm, 3 ngày sau khi sức khỏe vừa hơi hồi phục, tôi liền bay về Bắc Kinh.

Về tới nhà tôi mới biết Quân Lâm đang ở Thượng Hải tiến hành bước đàm phán cuối cùng với ngan hàng Magic.

Trong lòng tôi ko khỏi giận dữ, đã biết là ko ở nhà còn ngày gọi cho tôi 3,4 lần giục tôi nhanh trở về.

Tuy rằng sau khi về Bắc Kinh, mẹ mời bác sĩ giỏi nhất tới khám cho tôi và bác sĩ cũng kê cho tôi những loại thuốc tốt nhất nhưng sức khỏe của tôi vẫn ko tốt lên nhiều, có lẽ do thời tiết ở Bắc Kinh quá lạnh.

Tôi rất ít khi rời khỏi phòng, trừ lúc ăn cơm ra còn lại toàn bộ thời gian tôi đều nằm trên giường.

mẹ thỉnh thoảng cũng đi mua một vài thứ cần thiết cho tôi sau đó lại lên phòng nói chuyện với tôi cho đỡ buồn.

cuối tuần Tử Đan về nhà cũng xà vào phòng tôi nói chuyện phiếm, chỉ lúc đó tôi mới nói nói cười cười vui vẻ.

Tôi lấy làm lạ là từ khi tôi chuyển về đây Quân Lâm rất ít khi gọi điện thoại cho tôi, ko hiểu anh gặt hái được thành công cỡ nào mà quên mất cả tôi.

“con thấy mình giống y như một oán phụ vậy mẹ ạ”.

Tôi trêu ghẹo khi đang trò chuyện với mẹ “con cũng đừng như thế, Quân Lâm còn rất nhiều chuyện bên ngoài cần giải quyết, con nên thông cảm cho nó nhiều nhiều vào”.

Ngày một lát bà nói thêm: “hai ngày nữa Quân Lâm sẽ về...” Có lẽ cả đời tôi cũng ko bao giờ có thể quên được những chuyện xảy ra vào ngày hôm ấy bởi ngày nối ngày sau đó, tôi luôn bị ám ảnh vì những gì xảy ra....

Sáng sớm ngày mà Quân Lâm dự kiến về nhà tôi được ba gọi lên thư phòng.

Tôi run rẩy ngồi trước gương trang điểm, lấy tay véo véo hai má để trông cho hồng hào hơn chút bởi sắc mặt của tôi lúc này nhợt nhạt như người chết, tôi ko muốn làm ba sợ khi trông thấy bộ dạng tôi thế này.

Đây là lần đầu tiên sau khi thăm nhà trở về tôi mới gặp ba bởi ba cũng vừa bay từ Mỹ về hôm qua “vào đi” ba lên tiếng Tôi đẩy cửa bước vào phòng thấy ba đã đứng đưa lưng về phía tôi, mắt nhìn xa xăm ngoài cửa sổ, ánh mặt trời chiếu lên người ông trông rất chói mắt.

Tôi hơi ngạc nhiên khi nhìn thấy mẹ đang ngồi trên sofa, vẻ mặt rất trầm tĩnh, lúc tôi bước vào phòng bà ko hề đưa mắt nhìn tôi.

Sự yên tĩnh trong căn phòng khiến tôi thấy lo sợ, có lẽ chỉ một cây tram rơi xuống cũng nghe rõ ràng.

Tôi ko nhin được nữa: “ba tìm con có việc gì?” Một lúc sau ba mới nói: “Quân Tử à, ba sợ lần này con sẽ phải chịu thiệt thòi rồi” “sao cơ ạ?” tôi ko hiểu gì cả cứ đứng ngây ngốc tại chỗ.

“Quân Lâm và Tổ Hành sắp kết hôn” ba chần chừ nói Trong đầu tôi lúc này là một mảnh trống rỗng, từng lời nói của ba như đánh mạnh vào lỗ tai tôi.

Tôi ko thể tn được đây là sự thật nên phải một lúc lâu sau tôi mới phát ra một tiếng “A” “Diệp gia thực có lỗi với con”.

Ba xoay người lại nhìn thẳng vào mắt tôi.

“nhưng con yên tâm ta sẽ ko bạc đãi mấy mẹ con con” Tôi theo bản năng nhìn về phía mẹ để chứng thực độ chân thật của lời nói nhưng nhìn ánh mắt mẹ ánh lên vẻ đau lòng, tôi bắt đầu khóc nức nở.

ban đầu tôi chỉ thấy hơi choáng váng nhưng lúc sau tôi hoảng loạn tới môi run run ko nói lên lời.

trái tim tôi như bị bóp nghẹn lại, hô hấp trở nên dồn dập, đột nhiên tất cả xung quanh tôi tối đen lại và tôi ko còn biết gì nữa.

Lúc tôi tỉnh lại trong phòng đã ko còn ai, sự im lặng khiến cho tôi có cảm giác sợ hãi.

Tôi cố nhom dậy bật tivi lên để cho căn phòng bớt im ắng.

đột nhiên màn hình hiện lên hình ảnh của Quân Lâm trong mục tin tức, tôi lao ra trước tivi căng mắt nhìn.

“hôm nay Trung Tuấn Gia Hoa chính thức tuyên bố liên kết với ngân hàng Magic đổi tên thành ngân hàng Trung Tuấn Quốc tế và sẽ đặt tổng hành dinh tại Thượng Hải”.

Quân Lâm đứng trên khán đài mỉm cười tuyên bố, sau đó là đám phóng viên, thợ quay bao kín lấy anh.

Đỗ Đạo Hành đứng một bên tuyên bố: “Chúng tôi còn có một tin tức khác cần tuyên bố, đó là Diệp Tuấn Ngạn và em gái của tôi sẽ chính thức kết hôn vào ngày 18 tháng này”.

Nói xong anh ta vỗ vỗ sau lưng Quân Lâm tỏ vẻ thân thiết.

khóe miệng Quân Lâm khẽ cười, vẻ mặt rất tự nhiên, hiển nhiên là vì anh quá quen thuộc ánh đèn báo chí.

Toàn bộ hội trường ồ lên cảm thán.

Tiếp đó phóng viên ko ngừng vây lấy anh đặt câu hỏi: “đầu tiên xin chúc mừng ngài.

Kỳ thực giới báo chí chúng tôi sớm đoán trước việc chọn Bank of Amer mua một nửa cổ phiếu của Trung Tuấn Gia Hoa là để dọn đường cho cuộc hôn nhân này, xin hỏi ngài việc đó được an bài từ trước hay chỉ là sự ngẫu nhiên trùng hợp?” “Bụp” tôi chìa điều khiển từ xa về phía màn hình tắt đi hình ảnh đó.

Tất nhiên là bọn họ có dự mưu từ trước rồi, chỉ có tôi là con ngốc nhất thế gian.

Tôi ngồi trước gương, hai tay ôm chặt lấy ngực thở phì phò từng cái một, trong đầu tôi chợt hiện lên những lời cảnh báo của Mục Thanh Vân hôm nào.

Đột nhiên điện thoại reo vang: “Alo” “tôi là Tổ Hành, tối nay tôi muốn hẹn cô ra ngoài nói chuyện một lát”.

Tổ Hành nói với âm điệu uyển chuyển.

“được” tôi lập tức đồng ý bởi vì tôi muốn nghe xem cô ta định nói gì với mình.

Nói xong tôi cúp điện thoại và gọi điện ngay cho ba mẹ và Lăng Tử thông báo tin này.

Còn chưa kịp nghe bọn họ ca thán tôi đã cúp máy bởi nếu nghe thêm nữa chắc tôi phát điên mất.

Sau đó tôi lên giường nằm cố ép mình ngủ nhưng đầu óc tôi lúc này trở lên cực kì thanh tĩnh.

Có nhưng chuyện cả thế giới này đều biết chỉ mình tôi ko có chút cảnh giác nào về nó.

Xem ra từ khi tôi về lại Bắc Kinh mọi người cố tình che dấu hai mắt của tôi nên đến ngày hôm nay tôi mới là người cuối cùng biết sự thực.

Tôi vẫn luôn tự nhủ với bản thân mình rằng quan hệ giữa Quân Lâm và Tổ Hành chẳng qua chỉ là bạn bè, kết quả tôi bị chơi một vở đầu đốn bởi chính nhận định sai lầm của mình.

Ko rõ vì sao Tổ Hành lại làm như vậy? cô ta biết rõ Quân Lâm và tôi có hai đứa con chung tại sao lại vẫn bức tôi rời đi Quân Lâm, bao lâu nay cô ta vẫn luôn đeo bám dáo diết như vậy? Cũng ko hiểu vì sao Quân Lâm lại làm như vậy? là vì Trung Tuấn Gia Hoa? Hay là vì ba ra sức ép uống hay là vì anh ta vẫn luôn thương yêu Tổ Hành....

Trong đầu tôi lúc này nổi lên hàng nghìn câu hỏi ko có lời đáp.

Nhưng tôi sớm có câu trả lời cho chính mình bởi tính tình Quân Lâm quật cường là thế, nếu anh ta ko muốn làm gì thì làm gì có ai có đủ sức ép buộc anh ta? Nghĩ đến đó lòng tôi lạnh buốt.

Sau đó tôi mơ hồ được mẹ và dì Thanh bước vào phòng xem xét tình trạng của tôi nhưng tôi vẫn giữ nguyên trạng thái chống mắt lên trần nhà như vậy cho đến tận chiều.

6h chiều tôi bật dậy thay quần áo để đi đến nơi hẹn với Tổ hành.

Dù chuyện gì xảy ra đi chăng nữa tôi cũng ko thể để Tổ hành nhìn thấy tôi trong bộ dạng sa sút chật vật nên tôi bỏ khá nhiều thời gian ngồi trang điểm trước gương.

Xong xuôi tôi thầm thỏa mãn vì nhìn mình trong gương cũng ko đến nỗi nào.

Xuống tới tầng đang chuẩn bị bước ra ngoài Ninh thắm chạy tới ngăn tôi lại: “thiếu phu nhân, cô muốn ra ngoài có việc gì sao?” “đừng gọi tôi là thiếu phu nhân nữa” tôi lạnh mắt nhìn bà.

“thiếu gia nhà bà đã tuyên bố đính hôn với Tổ hành, chẳng lẽ bà chưa biết tin này sao?” Ninh thắm nhất thời nghẹn lời: “thiếu gia có dặn dò là mấy ngày nay ko được cho thiếu phu nhân ra ngoài.” “tránh ra” tôi tiến lên phía trước vì ko muốn đôi co với bà “Quân Tử, đêm nay Quân Lâm sẽ trở lại con chờ nó về rồi có gì nói sau được ko?” mẹ và dì Thanh chạy tới khuyên giải.

Tôi xoay người nhìn mẹ một cái rồi lạnh giọng nói: “hôm nay dù thế nào con cũng phải ra ngoài một chuyến”.

Thấy tôi kiên quyết quá mẹ cũng lùi bước: “thế cũng được, để mẹ bảo Thúc bá đưa con đi.

Hứa với mẹ là đi sớm về sớm con nhé.” Tôi ko lên tiếng mà quay lưng rời đi.

Ngồi trên xe tôi lơ đãng nhìn tuyết trắng bao phủ bên ngoài, hơi lạnh làm tôi khẽ ho khan một tiếng, hai tay theo quán tính khép chặt lấy vật áo.

“đến nơi rồi” Phúc bá nhìn tôi qua kính chiếu hậu.

“tôi ở đây đợi cô” Tôi ngẩng đầu lên nhìn ông, thấy trong mắt ông toát lên vẻ thương xót, tôi chưa sót nói: “ko cần đâu bác ạ” Nói xong tôi bước xuống xe Vào đến quán cafe đã là bảy giờ bốn mươi phút, tôi cởi khăng quàng cổ ra rồi nửa ngồi nửa tựa vào ghế nhắm mắt lại.

Ngày hôm nay tôi thật sự rất mệt, trải qua bao nhiêu trạng thái cảm xúc dồn dập khiến thần kinh tôi trở nên căng thẳng.

Không biết bao lâu sau tôi mông lung mở mắt ra và đập vào mắt là gương mặt quen thuộc của Tổ Hành.

“Cô tỉnh rồi à?” Cô ta tao nhã uống một ngụm trà nhìn tôi cười nói.

Quả là tư thế của người chiến thắng, tôi thầm nghĩ.

“Tôi gọi cho cô một tách trà sữa, hi vọng cô không chê tôi tự ý”.

Cô ta buông chén trà xuống nhìn tôi nói tiếp.

Tôi khẽ liếc nhìn xuống tách trà sữa trên bàn lạnh lùng nói: “Chúng ta có chuyện gì để nói sao?” “Tôi yêu Quân Lâm”.

Sau một hồi trầm mặc cô ta lên tiếng.

Tôi hơi sửng sốt trước câu trả lời của cô ta, điều này không nói tôi cũng rõ ràng hơn ai hết.

“Thế thì sao nào?” Tôi không chịu thua kém.

“Tôi muốn cô rời khỏi Quân Lâm”.

Quả nhiên cô ta là một người thẳng thắn, không chút quanh co dấu giếm.

“Cho nên tôi hi vọng cô im lặng rời khỏi anh ấy”.

Ánh mắt của cô ta nhìn sang nơi khác.

“Đừng làm phức tạp hóa vấn đề”.

“Im lặng rời đi sao?” Tôi cười lạnh lặp lại câu nói vừa rồi.

“Các người không nghĩ tới cảm giác của tôi hay sao? Ở trong mắt các người tôi là gì hả? Các con của tôi thì sao?” “Vậy cô đã bao giờ nghĩ tới cảm giác của tôi chưa?” Cô ta hỏi ngược lại tôi.

“Tôi không biết cô là ai, tự nhiên cô xuất hiện ngang chừng cuộc đời tôi và phá hoại tất cả.

Tôi và Quân Lâm đã ở bên nhau hơn 10 năm, quãng thời gian tươi đẹp nhất đời người con gái tôi đã dành trọn cho anh ấy.

Vậy mà sự xuất hiện của cô đã làm chúng tôi trở nên xa lạ, tất cả chỉ vì cô là mẹ đẻ của Tử Thiện.

Cô có biết là lúc tôi về nước, nghe nói cô về ở với Quân Lâm cảm giác của tôi lúc đó thế nào không? Nó giống như ngàn vạn lưỡi dao đâm vào tim...” Một giọt lệ trong suốt rơi xuống má cô ta, xem ra cô ta cũng đang rất xúc động, so với dáng vẻ thanh nhã hằng ngày thì khác xa một trời một vực.

Cùng là phụ nữ nên lúc này đây tôi cũng hiểu được cảm giác của cô ta, người đàn ông cô ta yêu thương bao năm nay bị người phụ nữ khác đoạt mất thứ hỏi làm sao cô ta không đau lòng? Tôi và Quân Lâm ở bên nhau đã 3 năm vậy mà cô ta ngày ngày chứng kiến cảnh đó, đối lại là tôi liệu tôi có chịu nổi hay không? Nhìn vẻ đau thương của cô ta tôi cũng im lặng không nói gì.

Việc đến nước này rồi thì tôi cũng không muốn giằng co thêm nữa, tôi cắn môi nói: “Coi như tôi thành toàn cho ước nguyện của cô, chúc cô và Quân Lâm bạch đầu giai lão!” Nói xong tôi đứng dậy chực ra về nhưng đầu óc bỗng nhiên choáng váng và trước mắt tôi hiện lên một mảnh hắc ám.

Lúc tỉnh lại tôi thấy mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, bên cạnh tôi còn có một người đàn ông.

Tôi tưởng đó là Quân Lâm nên khẽ đẩy đẩy anh ta, mũi ngửi thấy nồng nặc mùi rượu, đợi đến lúc anh ta quay lại tôi mới tá hỏa khi phát hiện đó là Mục Thanh Vân.

Tôi lập tức bật dậy: “Sao lại là anh?” Lúc này Mục Thanh Vân cũng trợn mắt nhìn tôi đầy vẻ kinh ngạc: “Sao lại thế này? Chuyện gì đã xảy ra vậy?”.

Nói xong anh ta cũng ngồi dậy lấy tay xoa xoa đầu.

“Tôi vừa rồi còn ngồi uống rượu với Phương Nguyên mà”.

Phương Nguyên? Tôi nhìn bốn phía xung quanh thì thấy đây là phòng của một khách sạn, vì sao mình lại ở nơi này? Tôi tự hỏi.

Quay sang nhìn đồng hồ đã thấy lúc này là 3 giờ sáng, tôi liền xoay người chuẩn bị xuống giường rời đi, Mục Thanh Vân vẫn ngồi nhắm mắt tựa lưng vào thành giường.

Lúc tôi chuẩn bị bước đi Mục Thanh Vân bỗng nhiên nói: “Cô....có khỏe không?” Tôi chậm rãi quay đầu phát hiện anh ta đang lẳng lặng nhìn tôi, tôi khẽ cúi đầu không lên tiếng.

“Tôi đã sớm cảnh báo cho cô...” Anh ta chậm rãi xuống giường bước về phía tôi.

“Để làm gì cơ chứ? Cho dù tôi biết trước sự tình sẽ là như vậy liệu tôi có tránh được kết cục như ngày hôm nay không?”

Tôi vừa nói nước mắt vừa tràn ra, bao uất nghẹn lúc này mới thực sự tuôn trào.

Mục Thanh Vân đỡ lấy vai tôi như muốn ôm tôi vào lòng, anh ta khẽ nói: “Anh gặp gỡ em có phải là đã....quá muộn rồi không?”

Tôi đẩy anh ta ra rồi lùi về phía sau hai bước: “Anh đừng như vậy”.

Hiện giờ tôi đang rất rối trí nên không muốn phát sinh thêm chuyện gì ngoài ý muốn nữa.

Tôi lấy tay quệt nước mắt rồi mang theo túi bước ra khỏi cửa.

Mục Thanh Vân thấy tôi bước ra ngoài cũng chạy theo ra hành lang, tóm được tay tôi anh ta bất ngờ ôm chặt tôi vào lòng rồi cất giọng khàn khàn: “Em đừng khóc, hắn không đáng cho em phải rơi lệ”.

Tôi yếu đuối dựa vào anh ta trong trạng thái trống rỗng.

Trong cuộc sống con người ta đôi khi rơi vào cảm giác bị vứt bỏ, cảm giác đó khiến người ta trở tay không kịp, nó giống như bị vứt vào giữa vũ trụ bao la, không trọng lượng, không phương hướng.

“Các người đang làm gì?” Bỗng nhiên bên tai tôi vang lên tiếng quát.

Ngẩng đầu lên tôi thấy Quân Lâm đang hầm hầm tức giận, vẻ mặt hiện rõ sự mệt mỏi, ánh mắt phần nộ nhìn xoáy lấy tôi lúc này đang mềm nhũn trong lòng Mục Thanh Vân.

Sau lưng anh ta còn có Phương Nguyên, Tử Đan và Phúc bá.

“Quân Lâm đi tìm cô cả đêm mà cô lại ung dung tư tình với một người đàn ông khác”.

Tử Đan lạnh lùng nói, trong mắt ánh lên tia hả hê.

Nghe xong lời của Tử Đan tôi mới thực sự thanh tỉnh.

Nhìn đám người đang vây quanh mình tôi chợt hiểu mình đã rơi vào cạm bẫy của bọn họ, hóa ra bọn họ cất công thiết kế tất cả chỉ để cho Quân Lâm chứng kiến.

Hiện tại dù tôi có trăm cái miệng cũng không thể giải thích được nên tôi chỉ có thể nhìn Quân Lâm qua làn nước mắt mờ mịt.

Quân Lâm ở ngay cạnh tôi mà dường như cách xa thiên sơn vạn thủy.

Đột nhiên anh túm lấy tay tôi dùng sức kéo mạnh lôi ra ngoài.

Mọi người ở đây không ai dám ngăn cản anh nên tôi chỉ có thể tùy ý anh lôi kéo.

Qua cách Quân Lâm hung hãn kéo tay tôi tôi biết anh đang cực kỳ phẫn nộ.

Ra tới cửa khách sạn Quân Lâm đẩy mạnh tôi vào ghế sau xe rồi lên ngồi ghế lái đạp ga cực nhanh, xe lao vun vút, ngay cả đèn đỏ ngã tư đường anh cũng không dừng lại, suýt nữa va chạm vào xe chạy ngang chiều, người lái xe còn hạ cửa kính xuống mắng mỗ.

Quân Lâm không thèm để ý tới bất cứ cái gì, cứ điên cuồng lái xe về thẳng nhà.

Khoảng chừng ba mươi phút xe dừng trước cửa trang viên, Quân Lâm mở cửa sau rồi hung hăng lôi tôi xuống xe, mỗi động tác cực kỳ hung hãn.

“Buông em ra, anh làm em đau”, tôi không thể tiếp tục để anh thích làm gì thì làm.

“Em có thể tự đi được”.

Đáng tiếc là sức lực của phụ nữ chưa bao giờ thắng được đàn ông huống chi tôi lại vừa ốm dậy nên tôi càng phản kháng Quân Lâm kéo tôi càng mạnh hơn.

Cho đến khi lôi tôi vào đến thư phòng anh mới buông tay tôi ra.

Anh bước tới bàn làm việc, mở ngăn kéo ra tìm một phong bì, bên trong là một tờ văn bản rồi quăng lên người tôi, không quên gần giọng: “Cô ở bên cạnh tôi chỉ vì cái này sao?” Tôi có chút bất ngờ nên cúi mình nhặt tờ văn bản lên, bên trong chính là bản phê duyệt cho Tân Vực vay 4 triệu, chữ ký bên trên hiển nhiên là của Quân Lâm, còn dấu là của Trung Tuấn Gia Hoa.

Nhìn thấy tờ giấy đó xong thân mình tôi khẽ run run, hóa ra trong mắt anh ta tôi chỉ đáng giá có chừng đấy.

Tôi uất hận nhìn thẳng vào mặt anh ta, nở nụ cười đau đớn: “Đúng vậy, tôi ở bên cạnh anh chỉ vì cái này mà thôi”.

Nước mắt tôi không kiềm chế được cứ thế tuôn rơi ướt đầm hai má, tôi cố lấy tay lau liên tục vì không muốn cho Quân Lâm biết anh ta đã thương tổn tôi nhường nào.

Nhưng không hiểu vì sao càng lau đi nước mắt tuôn rơi càng nhiều, giống như mạch nước ngầm mới nứt ra vậy.

Quân Lâm bước gần lại phía tôi, trong bóng đêm tôi không thể nhìn rõ biểu hiện trên mặt anh, chỉ thấy đôi mắt anh cũng ánh lên sự đau đớn, anh đứng trước mặt tôi rồi đưa tay lên lau nước mắt cho tôi.

Trong óc tôi lóe lên một tia độc ác, tôi đột ngột cầm lấy tay anh ta đặt lên ngực tôi thì thào: “Anh ở bên tôi cũng chỉ vì cái này thôi sao?” Quân Lâm giống như bị điện giật vội rút tay về sau đó đẩy tôi ra khiến tôi lao đảo té ngã xuống mặt đất.

“Mau cút khỏi đây”.

Âm thanh lạnh lùng vang vọng trong căn phòng yên tĩnh.

Trong tim tôi bỗng dưng dâng lên một tia khoái trá vì đã trả đũa được anh ta, tôi đứng lên xoay người bước ra ngoài đã thấy mẹ và Di Thanh đang đứng ở cửa, Di Thanh định chạy đến đỡ tôi nhưng tôi đẩy bà ra và tự mình trở về phòng.

Đằng sau lưng tôi còn vang lên tiếng mẹ trách mắng Quân Lâm.

Đêm hôm đó Quân Lâm không trở về phòng và tôi cũng có một đêm thức trắng.

Nằm trên sofa, trong đầu tôi không ngừng hiện lên những chuyện đã xảy ra trong ba năm qua..

Về mặt ai oán của ba mẹ tôi, sắc mặt Tổ Hành, lời nói của Mục Thanh Vân, sự khiêu khích của Tử Đan và cuối cùng là sự tuyệt tình của Quân Lâm và sự ngây thơ của tôi.

Anh ta đã từng nói với tôi rằng: “Hai ta sẽ vĩnh viễn cùng nhau”, hóa ra cái sự “vĩnh viễn” đó thật quá xa vời? Vì sao lại ra thành như vậy? Rồi óc tôi xẹt qua hình ảnh tươi cười rạng rỡ của Tử Thiện và Tử Mĩ, sau này các con của tôi phải làm sao bây giờ? Tử Mĩ có thể đi cùng tôi nhưng Tử Thiện thì thế nào? Tôi vẫn ảo tưởng là có một ngày bé sẽ gọi tôi là Mẹ nhưng xem ra ngày đó sẽ không bao giờ đến nữa rồi. Hơn nữa sau này bé sẽ ra sao vì Quân Lâm và Tổ Hành sẽ nhanh chóng kết hôn, sau đó bọn họ sẽ có những đứa con khác? Liệu Tử Thiện có bị phân biệt hay không? Bé có trở thành kẻ trắng tay như tôi hay không? Nghĩ tới những điều đó mà lòng tôi đau như cắt.

Sáng hôm sau Quân Lâm trở về phòng thay quần áo, tôi tựa vào thành giường liếc nhìn anh ta một cái, anh ta cũng nhìn về phía tôi, hai mắt đỏ au hằn lên tia máu.

Cả hai đều nhìn chòng chọc nhau trong im lặng, chỉ hơn mười ngày không gặp mà lúc gặp lại tựa như đã xa cách nghìn năm.

17. Chương 17

Cho đến tận trưa tôi vẫn nằm ỳ trên giường, một giọt nước cũng không uống, Di Thanh mang đồ ăn thơm phức đến tận nơi tôi cũng coi như không thấy.

Lần thứ 3 mẹ bước vào tôi mới bắt đầu ngồi dậy tựa lưng vào thành giường, mặt mũi thất thần đờ đẫn về một mối.

Bà liếc nhìn đống đồ ăn chưa được động đũa chút nào khẽ thở dài rồi đi tới cạnh giường nắm lấy tay tôi: “Quân tử à, con đừng tự hủy hoại bản thân như thế!” Tôi ngoảnh mặt lảng tránh ánh mắt thương hại của bà.

Thấy tôi trầm mặc bà vỗ về vai tôi: “Mẹ biết lần này con rất thiệt thòi nhưng Quân Lâm cũng có cái khó của nó”.

Đã mất cả đêm suy nghĩ nên dù kết quả có thế nào tôi cũng phải can đảm thử một lần, tôi quay đầu nhìn thẳng vào bà: “Di à, hiện tại con không dám cầu xin gì nữa, chỉ xin người cho con mang Tử Thiện đi”.

Mẹ ngẩn người ra, vẻ mặt lộ vẻ khó xử, bà cụp mi mắt rồi im lặng rất lâu.

Tôi nắm chặt lấy tay bà kêu to: “Mẹ...” “Quân tử, nghe mẹ nói, Tử Mĩ rời khỏi đây mẹ đã cực kỳ đau lòng, con cũng không nỡ nhìn mẹ hai bàn trắng tay chứ?”.

Mẹ đau thương ngẩng đầu nhìn tôi sau đó chậm rãi nói thêm: “Hơn nữa việc này mẹ cũng không thể tự mình làm chủ được”.

Không thể qua cửa của mẹ thì càng không thể qua cửa Quân Lâm, tôi đau lòng nghĩ.

Chút hi vọng cuối cùng của tôi coi như đã tiêu tan, trái tim tôi tan nát vì cảm giác bất lực.

Tôi vốn định rời đi ngay ngày hôm đó nhưng cứ nghĩ sắp phải rời xa Tử Thiện vĩnh viễn tôi lại không đành lòng nên quyết định nán lại với bé thêm vài ngày.

Mấy ngày tiếp theo, tôi và Quân Lâm duy trì chiến tranh lạnh.

Dù vẫn ở cùng phòng, ngủ cùng giường nhưng cả ngày không mở miệng nói với nhau câu nào.

Tôi có cảm giác tình cảnh của hai chúng tôi hiện nay rất giống với những ngày đầu tiên tôi bước chân vào nhà này, duy chỉ có sự khác biệt là giờ đây giữa chúng tôi không hề có quan hệ xác thịt.

Đạo này Tâm Duyệt rất hay về sớm để tâm sự cùng tôi, có hôm còn ở nhà cả ngày.

Tuy rằng cô chưa bao giờ mở miệng hỏi nhưng nhìn ánh mắt ngờ vực của cô tôi cũng hiểu cô không rõ giữa tôi và Quân Lâm thực sự đã xảy ra chuyện gì và hiện tại quan hệ của chúng tôi là dạng gì.

Không cãi cọ ầm ĩ, không ly thân, không trách móc....

Lý giải quan hệ của tôi và anh ta hiện nay theo tôi có vài nguyên do.

Với Quân Lâm mà nói, dù sao anh ta cũng là cha của hai bé, trong mắt Tử Mĩ anh ta vẫn luôn là một người cha nghiêm nghị nhưng yêu thương bé hết mực, có lẽ anh ta không muốn trước khi rời xa bé bé có ấn tượng không tốt về anh.

Còn tôi, ở trong mắt Tử Thiện tôi vẫn là một người chị đáng kính và là người duy nhất trong nhà có thể đứng ra bênh vực bé lúc Quân Lâm nổi giận.

Bé luôn nghĩ hai chúng tôi là một đôi vợ chồng luôn “tương kính như tân”, cực kỳ yêu thương và tôn trọng nhau nên tôi cũng không muốn trước lúc biệt ly Tử Thiện có ấn tượng không tốt về tôi.

Vì hai con, tôi phải nhẫn nhịn để duy trì cục diện như hiện nay, cố nhắm mắt làm ngơ như không có chuyện gì xảy ra trong vài ngày.

Lý do thứ hai là 3 năm sống trong nhà này ba, mẹ và mọi người đều đối xử với tôi rất tốt.

Tôi cũng không muốn vào giờ phút chia tay tôi làm loạn lên để rồi lưu lại cho họ sự xấu hổ mà khinh thường tôi, làm như thể coi như mọi ấn tượng đẹp đẽ của cả hai bên đều bị hủy hoại.

Đến khi nghĩ lại tôi thấy bội phục mình vì sự nhẫn nại đó bởi một người phụ nữ mà phải trải qua bằng đầy sóng gió mà vẫn có thể bình tĩnh sống qua ngày ngày tại chiến trường đau thương.

Duy chỉ lúc ở bên cạnh Quân Lâm tôi mới có cảm giác đau đớn khôn tả.

Bởi lúc trước tôi đã nghĩ rằng Quân Lâm thực lòng yêu tôi, hiện tại nghĩ lại tôi thấy mình quá ngây thơ mới có thể tin tưởng vào tình yêu nơi hào môn thế gia này? Anh ta và Tố Hành là một đôi thanh mai trúc mã, tình cảm sâu đậm bao nhiêu năm, có lẽ chỉ nhất thời ham mê sắc đẹp của tôi nên mới thề non hẹn biển, đến khi động đến quyền lợi bản thân anh ta liền vứt bỏ tôi như một món đồ chơi, thậm chí ngay cả con đẻ của anh ta cũng không thèm để ý! “Không biết kiếp trước tôi gây ra tội gì mà kiếp này tôi gặp phải loại người này cơ chứ!” Trong điện thoại là tiếng than khóc của mẹ tôi.

“Mà không phải một người, một đám người mới đúng”.

“Thôi được rồi, đừng khóc nữa”.

Tôi nghe thấy tiếng ba trách cứ mẹ.

“Bà làm như thế càng làm con nó khó vượt qua” Sau đó ba cầm máy: “Con gái, đừng lo lắng gì cả, có ba mẹ ở đây rồi”.

“Con về đây đi rồi cùng ba mẹ sang Úc bắt đầu một cuộc sống mới” “Vâng”.

Lời nói của ba mang tới cho tôi sự an ủi lớn, coi như cuộc sống sau này của tôi đã có chỗ gửi gắm.

Sang đến bên Úc có lẽ tôi lại bắt đầu học tiếp để hoàn thành giấc mộng năm nào của mình.

Đệ đệ cũng ngày ngày gọi điện cho tôi: “Như thế là chị cũng được đi du học giống em rồi nhé, không cần ngưỡng mộ em làm gì nữa”.

Cậu còn nói tiếp: “Chị còn không phải cố gắng gì đương nhiên được đi du học, em thật ghen tị với chị đấy nha”.

Nghe cậu nói xong tôi không khỏi bật cười, tôi thích nhất đức tính này của cậu, dù có biến cố to lớn xảy ra đi chăng nữa cậu cũng coi nhẹ như lông hồng, lúc nào cũng trên đùa được.

Thật may mắn cho tôi lúc này có đệ đệ làm chỗ dựa tinh thần.

Con người ta trong những thời khắc khó khăn nhất của cuộc đời nơi luôn mở rộng cánh tay và đón chờ người đó trở về đó chính là gia đình, nơi đó luôn có hơi ấm của tình yêu và là nguồn động lực để người ta vượt qua tất cả.

Mấy ngày nay hễ Tử Thiện ở nhà tôi đều ở bên cạnh bé, dạy bé học, nghe bé đánh đàn dương cầm, rồi lấy máy ảnh ra hết chụp ảnh đến quay phim từng thời khắc của bé, Tử Mi và tôi.

Chỉ tiếc là tôi chỉ có thể lưu giữ những hình ảnh của bé đến năm bé 10 tuổi, sau này tôi chỉ có thể nhìn ảnh chụp của bé để tưởng tượng xem bé lớn lên trông thế nào....

Cũng vào lúc này tôi mới phát hiện ra sức khỏe của tôi ngày một yếu đi, chỉ cần đi vài bước tôi phải dừng lại để thở, đứng lâu một chút là hoa mắt chóng mặt, nghĩ lại mới thấy tiếc vì trước kia không chịu giữ gìn sức khỏe.

Có sức khỏe sẽ có tất cả.

Đạo lý đó đến giờ tôi mới ngấm nên từ hôm đó tôi rất chăm chỉ ăn uống và uống thuốc đúng giờ.

Hôm đó Tâm Duyệt đi dạo cùng tôi, cô nhìn tôi thốt lên: “Chị thật là một người phụ nữ kiên cường”.

“Con người ta luôn ham sống, không phải sao?” Tôi nhìn cô.

“Em....” Ánh mắt của Tâm Duyệt trở nên thương xót: “Rất xin lỗi chị....” Tôi lảng tránh ánh mắt thương hại của cô, từ khi Quân Lâm tuyên bố đính hôn cùng Tố Hành tới nay, đi đến đâu tôi cũng nhận được ánh

mất kiểunhư thế này dành ình, nó nhắc nhở tôi rằng tôi là một oán phụ đáng thương bị chồng ruồng bỏ, là một người phụ nữ rất đáng cho người ta thương hại.

“Chị không trách ai cả, là chị gieo gió gặt bão mà thôi”.

Có ngày hôm nay tôi cũng phải chịu một phần trách nhiệm bởi vì mình quá ngây thơ, luôn nghĩ trên thế giới này ai ai cũng là người tốt.

Theo lịch thì ngày 18 tháng này Quân Lâm đính hôn, cũng chính là trong tuần này nên tôi bắt đầu thu thập hành lý chuẩn bị rời đi trước hôm đó 3 ngày.

Một ngày trước khi rời đi, tôi chuẩn bị lên xe Phúc bá đi đón Tử Thiện từ trường học về.

Không ngờ vừa ra khỏi cửa đã thấy Tổ Hành ngồi cạnh lò sưởi bình thần bình uống trà.

“Sao nào?” .

Thấy tôi đứng im không nói gì cô ta buông chén trà xuống rồi thần nhiên hỏi.

Thực lòng tôi không muốn nói chuyện với cô ta nhưng có những chuyện tôi vẫn luôn băn khoăn trong lòng: “Vì sao cô lại làm như vậy?” Cô ta ngẩng đầu sững sờ nhìn tôi với ánh mắt nghi hoặc.

“Tôi đã thành toàn cho cô và Quân Lâm như cô mong muốn, vì sao còn làm như vậy?” Lúc này cô ta mới thốt tha đứng dậy: “Bởi vì tôi lo sợ, cô hiểu không, nếu cô và Quân Lâm không nhanh chóng đi đến ngày hôm nay thì tôi vẫn còn đeo nặng sự lo lắng đó trong lòng” “Tổ Hành, bác đang gọi cậu”.

Tử Đan bỗng dưng xuất hiện.

Lúc Tổ Hành bước qua tôi cố thả lại một câu: “Cho dù mọi người đều nói những việc tôi làm đều là dư thừa”.

“Nhanh lên đi.

Còn mất thời gian cho dạng người này làm gì nữa chứ?” Tử Đan thúc giục.

Tôi xoay người: “Lâm Tử Đan”.

Cô ta cũng nhìn tôi: “Cô có chuyện gì muốn nói với tôi sao? Đúng lúc tôi cũng có chuyện muốn nói với cô đây”.

“Cậu đi trước đi”.

Cô ta nhìn Tổ Hành.

Tổ Hành khẽ liếc mắt nhìn tôi một cái rồi rời đi.

“Vì sao lâu nay cô vẫn luôn nhắm vào tôi?”.

Vấn đề này tôi nghĩ suốt hai năm nay mà vẫn không hiểu được.

“Bởi vì cô luôn chiếm hữu những thứ không thuộc về cô, vô luận là Quân Lâm hay là.....”.

Cô ta bỏ lửng câu nói.

“Nếu cô muốn nói đến Mục Thanh Vân thì cô đã nhầm to rồi”.

Tôi nói tiếp: “Tôi và anh ta thực sự không có gì”.

Chắc là bị tôi nói trúng tim đen nên cô ta im lặng một lúc sau mới cười lạnh nói: “Thật chứ?” “Vô luận thế nào tôi cũng sẽ nhanh chóng rời khỏi nơi đây, tôi hi vọng hiểu lầm giữa cô và tôi cũng theo đó mà đi, từ nay về sau hai bên không oán không thù gì với nhau nữa”.

Tuy rằng sau này cô ta không còn có thể làm gì tôi được nữa nhưng con trai tôi vẫn ở lại ngôi nhà này, vạn nhất cô ta giở thủ đoạn với bé thì sao.

Cho nên vì tương lai của Tử Thiện, ngày hôm nay tôi hi vọng sự xuống nước của mình có thể làm phai nhạt hận ý của cô ta với tôi.

“Vậy sao?” Cô ta nhìn chăm chăm vào mặt tôi.

“Cô đang giảng hòa với tôi sao? Tôi gây ra bao nhiêu đau khổ cho cô mà cô không hề ghi hận tôi sao?” Tôi lắc đầu, không muốn nghĩ tới chuyện đã qua, coi đó như là một cơn ác mộng vậy đi.

“Nhưng nếu tôi nói cho cô biết, chính tôi đã hiến kế để ba tôi cản trở việc Quân Lâm gom góp tài chính để mua đủ cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa, chính tôi lập mưu để Quân Lâm phải cưới Tổ Hành, cô còn có thể không ghi hận tôi sao?” Tôi run rẩy ngơ ngàng nhìn cô ta: “Cái gì? Hóa ra mọi chuyện bắt đầu từ lúc đấy”.

Tôi không hiểu mình có tài cán gì mà khiến cho bọn họ nhọc lòng thiết kế những âm mưu phức tạp như vậy.

“Không phải từ lúc đấy, mà là từ lúc anh Hạo Hành đề nghị mua lại Trung Tuấn Gia Hoa, à mà không đúng, chính là từ lúc vì cô mà Tổ Hành bị tai nạn ô tô mới đúng”.

Cô ta lạnh mặt nhìn tôi.

“Cô đừng có quá đáng như vậy, tôi gây tai nạn ô tô cho Tổ Hành ư?” Bọn họ thật đáng ghê tởm, lúc muốn đổ tội cho tôi thì không gì mà không dám nói nữa.

“Quá đáng ư?” Nhìn vẻ mặt tức giận của tôi cô ta như nhớ ra cái gì: “À đúng rồi, việc ba cô nhờ Quân Lâm cho vay 4 triệu cũng là do anh Hạo Hành tạo áp lực, không ấy ngân hàng kia cho ông ta vay đấy” ‘Các người...’.

Tôi phẫn nộ tới cực điểm, ngực phần phồng vì khó thở, tôi gần như khụy xuống phải bám chặt vào bàn, hay tay ôm chặt ngực.

“Mục đích của chúng ta là để cho người ném trái một chút cảm giác người thân yêu của mình bị ai đó bức bách đến đường cùng”.

Cô ta cúi đầu xuống tai tôi nói: “Cô đã bao giờ hối hận khi đã từng làm như vậy với Kiệt Hoa không?” Nói xong cô ta cười ha hả rồi rời đi.

Tôi quờ tay hất tất cả mọi thứ trên bàn xuống đất tạo thành tiếng loảng xoảng chất chúa.

Bọn người này, thật sự là quá đáng..... “Thật quá đáng, bọn họ thật quá đáng mà”.

đệ đệ thét lên trong điện thoại.

“Nhất là cái mục Tử Đan kia, chị đã nói là sẽ rời đi rồi vậy mà cô ta còn không buông tha cho chị.

Cô ta thật ác độc khi mang toàn bộ chân tướng nói cho chị biết ngay trước ngày chị rời đi, xem ra cô ta mong muốn từ nay về sau chị không có ngày nào được thanh thản, cuộc sống tràn ngập oán giận đây mà”.

Tôi nói.

Đệ đệ không nhận được cũng công kích cùng tôi: “Cái mục Tử Đan đó là kẻ đáng hận nhất bởi vì mọi chuyện từ đầu tới cuối đều do mục ta đứng đằng sau thao túng.

Kẻ đáng ghê tởm nhất là kẻ giết người không ra mặt, hai tay không hề vấy máu”.

“Sau này đừng bao giờ để em nhìn thấy mặt bọn chúng nếu không bọn chúng sẽ không có kết cục tốt đâu”.

“Làm nhiều việc xấu như thế cũng không sợ bị báo ứng sao?”.

Tôi hỏi đệ đệ mà cũng gần như tự hỏi bản thân.

“Thôi được rồi chị ạ, chị cũng đừng tức giận làm gì ệt.

Vì những kẻ này đúng là không đáng chút nào....” “Ừ”.

Nhìn vào gương tôi thấy khuôn mặt mình vì tức giận quá mà trở lên tái nhợt.

“à đúng rồi, em đừng kể chuyện này cho ba mẹ nhé, chị sợ ba mẹ lại giận quá đâm ra sinh bệnh”.

Vì chuyện Quân Lâm cưới người khác ba mẹ đã cực kỳ phẫn nộ rồi nếu còn biết thêm mấy chuyện này nữa chắc không chịu nổi, chưa kể có thể có những phản ứng tiêu cực.

“Em biết rồi, ba mẹ sẽ tới đón chị.

Ngày mai chị cứ ngẩng cao đầu mà rời đi, nhắm mắt làm ngơ với tất cả bọn họ, nhớ chưa?” Đệ đệ an ủi tôi.

Trong lòng tôi cũng đã từng nghĩ vậy nhưng tôi có thể nhắm mắt làm ngơ với mọi người nhưng với Tử Thiện thì sao? Hôm qua tôi còn đang hi vọng là Tổ Hành sẽ đối xử với Tử Thiện tốt bởi quan hệ giữa cô ta và bé cũng khá là thân thiết nhưng hôm nay biết được chân tướng tôi không khỏi lo lắng khi bỏ lại con trai ở bên một người đàn bà ác độc nhiều mưu kế như thế.

Thời gian vừa qua cô ta đối xử với Tử Thiện tốt chắc chắn không xuất phát từ tình cảm chân thật mà chỉ đóng kịch cho Quân Lâm và ba mẹ xem mà thôi.

Đợi khi cô ta và Quân Lâm có những đứa con khác thì chuyện gì sẽ xảy ra đây? Điều đó làm cho tôi đau đớn nhứt nhối, bởi tôi đã mang đến cho Tử Thiện sinh mệnh nhưng không thể đảm bảo rằng bé sẽ trưởng thành một cách khỏe mạnh.

Tôi ra đi có thể gọi là thanh thản nhưng Tử Thiện thì sao? Bé vẫn phải ở lại nơi nước sôi lửa bỏng này.

Buổi tối hôm đó Tâm Duyệt vào phòng tôi chơi, cô nhìn tôi rất lâu rồi mới nói: “Xin lỗi chị....

vì em....

không thể giúp gì cho chị cả”.

Trong nhà này thực sự có rất nhiều người làm điều có lỗi với tôi nhưng trong số đó không có Tâm Duyệt, vốn định kể cho cô nghe những chuyện tôi đã gặp phải nhưng nghĩ lại tôi lựa chọn im lặng bởi dù sao Quân Lâm cũng là người anh họ mà cô luôn kính ngưỡng, Tổ Hành cũng sẽ trở thành chị dâu của cô nên tôi không muốn vì tôi mà quan hệ giữa cô và hai người họ không được tốt.

Tôi nắm chặt lấy tay cô, hai mắt đầm lệ: “Giúp chị chăm sóc Tử Thiện cho tốt, được không?” Cô có chút kinh ngạc nhìn tôi, giống như cực kỳ bất ngờ khi tôi đưa ra đề nghị đó.

“Chị cầu xin em, dù thế nào đi chăng nữa cũng phải chăm sóc Tử Thiện thật tốt, đừng để cho bé phải chịu thiệt thòi”.

Thật sự tôi không còn cách nào khác, trong nhà này tôi cũng chỉ còn có thể cầu cứu Tâm Duyệt.

“Chị sẽ rất biết ơn em vì điều đó”.

Nhìn vẻ kinh ngạc của Tâm Duyệt, tôi có cảm giác như mình hơi lỗ lòi.

“Chị đừng nói thế, cả nhà ai cũng yêu thương bé mà, đặc biệt là biểu ca”.

Tâm Duyệt nghi hoặc nói.

Cho dù là như thế nhưng trong đó chỉ cần có một người bày trò hãm hại thì dù Quân Lâm có yêu thương Tử Thiện đến đâu cũng khó lòng phòng bị, việc xảy ra với tôi lần này không phải là một ví dụ sao.

Tôi tỏ vẻ trắc ẩn: “Dù thế nào đi chăng nữa, xin em hãy nhận lời với chị”.

Tâm Duyệt nhìn tôi nghi hoặc rồi gật đầu đáp ứng.

Sau đó hai chúng tôi đi sang phòng Tử Thiện, lúc này hai anh em đang chơi đùa với nhau.

Tử Thiện và Tử Mi rất quấn quýt nhau, chỉ trừ lúc tranh giành đồ chơi ra còn hầu hết thời gian còn lại hai anh em lủi lủi chuyện trò.

Khi hai bé phát sinh xung đột Tử Mi vẫn thường xuyên là người thắng cuộc, Tử Thiện thường rơi vào tình thế bị động.

Tử Thiện, người cũng như tên, rất thiện lương chân thật, điểm này hơi giống với tôi và đó cũng là điều tôi lo lắng nhất.

Sau này bé lớn lên trong một môi trường khắc nghiệt thế này, hoặc là bé sẽ bị bọn họ bắt nạt, hoặc là sẽ bị bọn họ đồng hóa – trở nên ác độc như họ....Nghĩ đến đó trái tim tôi như bị bóp nghẹn.

Đêm hôm đó tôi trần trọc không ngủ được, nhìn ra ngoài cửa sổ thỉnh thoảng lóe lên tia chớp, lát sau tiếng sấm vang đùng đoàng, trời đổ mưa rất to.

Tôi giật mình bật dậy, sờ sờ trán mới thấy trán mình sưng nước trong khi ngoài trời đang giữa mùa đông rét lạnh.

Tôi bước xuống giường đi sang phòng Tử Thiện.

Vào phòng tôi không bật đèn mà lò dò tới cạnh giường bé, nhờ ánh chớp bên ngoài tôi nhìn thấy rõ khuôn mặt đang say sưa ngủ của bé.

Tôi thở phào nhẹ nhõm, xem ra tôi quá lo lắng rồi, Tử Thiện sẽ không thể có chuyện gì không hay.

“Yên tâm, anh sẽ chăm sóc con cẩn thận”.

Không biết Quân Lâm đứng từ sau lưng tôi từ bao giờ.

Tôi không quay đầu lại mà luồn tay vào chăn kiểm tìm bàn tay nhỏ bé của bé.

Thấy tôi không lên tiếng Quân Lâm tiến tới kéo tay tôi ra khỏi tay bé: “Trở về ngủ đi”.

Tôi hất tay anh ta ra, coi như anh ta không tồn tại rồi tiếp tục ngẩn nhìn khuôn mặt say sưa của Tử Thiện.

Tôi cũng không nhớ rõ là anh ta đứng sau lưng tôi bao lâu và tôi ngồi bên Tử Thiện bao lâu, chỉ biết khi tỉnh dậy tôi đã thấy mình nằm trên giường, bên cạnh cũng đã trống rỗng.

Hóa ra đã hơn chín giờ sáng, Quân Lâm chắc đã đi làm rồi, Tử Thiện có lẽ cũng đã đi học.

Tôi bình thản như chưa từng có chuyện gì xảy ra, cả nhà ba người tôi cứ như vậy mà biệt ly, không biết sau này có cơ hội gặp lại không, tôi tin rằng nếu có ngày đó thì cũng chỉ “cảnh còn người mất”.

Tôi nhẹ nhàng đi tới bàn trang điểm để làm mình đẹp lên, kể cả là ra đi trong thất bại tôi cũng phải cao ngạo mà rời đi, không thể để mọi người nhìn thấy tôi trong bộ dáng chật vật tả tơi được.

Ăn mặc chỉnh tề sau, tôi xuống dưới lầu, không ngờ rằng ba mẹ và mọi người đều đã ngồi ở phòng khách chờ tôi từ sáng sớm, vẻ mặt mỗi người đều đượm vẻ đau thương.

Mẹ lưu luyến trao Tử Mi cho tôi rồi thủ thỉ: “Bảo trọng con nhé” “Vâng, mẹ cũng vậy”.

Tôi nhìn mẹ gật gật đầu để cảm tạ bao nhiêu năm qua đã chăm sóc hai mẹ con tôi thật tốt.

Sau đó tôi quay sang từng người, Tâm Duyệt, Di Thanh, Ninh thẩm để chào từ biệt.

Trong mắt mỗi người đều ầng ậc nước mắt, tôi nhắm mắt lại quay lưng vì không muốn nhìn cảnh tượng này nữa.

Ngoài trời vẫn mưa tí tách, suốt từ đêm qua tới giờ mà không có ý định tạnh.

Tôi nhớ lại lần đầu tiên tôi tới đây, đó cũng là một ngày tuyết rơi trắng xóa, đồi núi quanh đây đều phủ kín tuyết trắng, gió lạnh thổi khiến tôi run mình và khấp chặt áo khoác.

Lúc đó động lực lớn lao nhất của tôi chính là cứu vớt sinh mệnh của Tử Thiện nên tôi mới can đảm chịu đựng sự giá lạnh của phương Bắc, sự cô đơn trống trải ở một nơi xa lạ.

Nếu cho tôi chọn lại lần nữa, dù biết rằng sẽ có ngày hôm nay tôi cũng nguyện ý lựa chọn đến nơi này, bởi vì tôi là một người mẹ, không thể bỏ rơi chính con đẻ của mình được.

Bước chân khỏi cửa tôi không hề quay đầu lại, mẹ tôi đi cạnh che ô cho tôi ra đến xe, ba tôi cũng đi bên phải khẽ nâng tay tôi.

Tôi bế Tử Mi một mạch hướng phía trước đi tới.

Bác Phúc thấy mọi người đi tới vội mở sẵn cửa xe, tôi bế Tử Mi bước vào khoang xe, đột nhiên điện thoại vang lên.

Mẹ tôi nghe điện thoại rồi đưa cho tôi: “Là Hình Tuệ tỷ tỷ” “A lô”.

Tôi nhận điện thoại.

“Sao chị gọi cho em điện thoại toàn tút tút hả” Hình Tuệ tỷ tỷ hỏi.

Từ khi Quân Lâm tuyên bố đính hôn với Tổ Hành, tôi chỉ nghe điện thoại của ba mẹ và đệ đệ, còn lại hầu như tôi không bắt máy.

Tôi giải thích qua với chị sau đó nói vài câu khách sáo.

“Em bảo trọng nhé, về sau có cơ hội chị sẽ tới thăm em” “Chị cũng vậy nhé”.

Tôi cúp điện thoại, trong người cảm thấy nhẹ nhõm bởi gần đây tôi sợ nhất cảm giác bị người khác thương hại.

Đến cửa sân bay bác Phúc giúp tôi khuôn hành lý vào trong, mấy vali khác đã được chuyển đi từ sáng: “Được rồi bác ạ”.

“Thiếu phu nhân”.

Ông nhìn tôi xúc động nói.

Tôi không đành lòng bắt ông phải sửa cách xưng hô nên chỉ mỉm cười với ông: “Cháu đi đây, bác cũng bảo trọng nhé”.

Sau đó ba tôi tiếp nhận hành lý trên tay tôi, bác Phúc khom người chào tôi rồi đứng lặng nhìn chúng tôi bước vào bên trong.

Vừa vào tới đại sảnh, tôi ngoài ý muốn chạm mặt một người mà tôi không hề muốn gặp chút nào, đó chính là Từ Vĩnh An, trợ lý của Quân Lâm.

Anh ta mỉm cười tiến lại phía tôi: “Phu nhân, tôi ở đây đợi ngài đã lâu”.

Anh ta là người của Quân Lâm, chỉ nhìn thấy anh ta tôi đã đủ tức giận rồi: “Đừng gọi tôi là phu nhân phu nhân nữa, ba mẹ tôi nghe được sẽ lại đau lòng”.

Chỉ thấy anh ta cười nhợt nhạt: “Mời đi theo tôi”.

Tôi và ba mẹ đi theo anh ta vào một cửa riêng rồi lên phi cơ tư nhân của Diệp gia rời đi.

Lúc máy bay cất cánh trong lòng tôi dâng lên một cảm giác ưu thương vô bờ, nhìn qua cửa sổ tôi như thấy cảnh sắc nơi mà tôi gắn bó ba năm nay xa dần xa dần.

Không thể tưởng tượng được tôi có ngày phải rời đi trong trạng thái ai oán thế này, đối với tôi mà nói đó là một sự sỉ nhục... Không biết nơi tôi sắp đến sẽ thế nào, có lẽ vĩnh viễn ở nơi đó tôi không bao giờ phải chịu đau đớn thêm lần nữa....

18. Chương 18

Máy bay nhanh chóng hạ cánh, cả nhà tôi bước xuống máy bay rồi đi theo Từ Vĩnh An vào một lối đi riêng để ra bên ngoài.

Ra ngoài sân bay ba có vẻ ngạc nhiên hỏi: “Lạ thật, sao cảnh vật ở đây lại khác với sân bay nhà mình thế nhỉ?” Tôi nhìn xung quanh một vòng cũng thấy lời ba nói là đúng, quay lưng lại thì thấy tấm biển đề rõ ràng: “Sân bay quốc tế Phổ Đông”.

“Mời mọi người lên xe”.

Từ Vĩnh An đứng cạnh một chiếc xe sang trọng mở sẵn cửa.

Rốt cuộc chuyện gì xảy ra vậy? Nếu cứ đứng ở đây chắc cả nhà tôi sẽ mỏi gầy chân mắt.

Mẹ khẳng khái: “Chúng tôi không đi đâu cả, anh hãy mau đưa chúng tôi về nhà”.

“Phu nhân, xin bà đừng làm khó tôi, tôi cũng chỉ theo lệnh công tử mà làm thôi”.

Từ Vĩnh An vừa nói vừa liếc nhìn ba mẹ tôi rồi lại nhìn tới Tử Mĩ đang ngủ say trong lòng tôi.

Ngừng một lát anh ta xoay sang hướng ba tôi nói: “Công trình Du Hương hiện đang bị người ta đến đòi phá dỡ, chúng tôi đang giúp xử lý, mong tiên sinh đây cân nhắc”.

Tôi trừng mắt nguýt anh ta một cái sau đó nhìn về phía ba mẹ, chỉ thấy ba khẽ nhìn tôi gật đầu tỏ vẻ thuận theo.

Bất đắc dĩ tôi phải lên xe của anh ta, trong lòng cực kỳ buồn bực, không biết lần này Quân Lâm định diễn kịch gì cho chúng tôi xem nữa đây? May mà có ba mẹ ở bên cạnh tôi nên chắc anh ta cũng không dám làm gì quá đáng với tôi.

Xe đi thẳng đến một ngôi nhà ở ngoại ô, không khí xung quanh rất yên tĩnh, tôi hơi ngỡ ngàng vì cảnh tượng nơi đây có chút quen thuộc.

Xuống xe tôi nhìn bốn xung quanh và lập tức nhận ra đây chính là Diệp trang mà vài tháng trước tôi mới đặt chân tới.

Anh Thẩm và Anh thúc đã đứng chờ sẵn ở cửa, vừa nhìn thấy tôi liền cười tươi: “Phu nhân”.

Bà tiến lại phía tôi cầm lấy tay tôi rồi nhìn sang ba mẹ và Tử Mĩ: “Xin chào các ngài, Lão tiên sinh, lão phu nhân”.

Vừa nói bà vừa nhìn họ cúi người chào, mắt vẫn không rời Tử Mĩ: “Tiểu thư nhìn rất giống thiếu gia hồi nhỏ”.

Sau đó bà dẫn chúng tôi vào trong nhà.

Vừa bước vào nhà tôi cực kỳ kinh ngạc bởi tuy ngôi nhà nhìn bên ngoài không khác trước là mấy nhưng bên trong tất cả đều được thay thế bằng nội thất sang trọng theo kiểu phương Tây.

Toàn bộ phòng khách được đổi từ cửa gỗ sang cửa kính trong suốt, trang trí thêm bằng những tấm rèm gấm màu vàng nhiều lớp; bộ bàn ghế cũ đổi thành bộ salon trắng sang trọng; sàn nhà trải thảm ba tư, lò sưởi mới xây lại; tường cũng được thay thế bằng lớp trang trí hoa văn tinh xảo phức tạp mà nhìn qua cũng biết đó là theo phong cách Pháp.

Tất cả như tái hiện lại một căn phòng xa hoa thuộc giới quý tộc Pháp thời xưa tạo cho người ta cảm giác như lạc vào thế giới cổ tích.

Từ Vĩnh An làm một động tác mời đối với tôi ý bảo tôi lên lầu: “Công tử đã tới đây ngay sau khi kết thúc lễ ký hiệp định hợp tác, mời phu nhân lên trên gặp ngài ấy”.

Tôi quay sang mẹ dặn dò bọn họ chờ tôi dưới lầu rồi theo Từ Vĩnh An bước lên tầng 2.

Lên đến nơi tôi phát hiện ra nơi đây cũng được sửa chữa và thay thế lại hoàn toàn, tay vịn cầu thang được thiết kết tinh xảo bởi hoa văn kiểu cách, tất cả đều được tráng một lớp hợp kim vàng, trông xa hoa có phần hơn cả trang viên.

Ngay cả trần nhà cũng được sửa thành kiểu mái vòm với những họa tiết điêu khắc rất phức tạp và tinh xảo.

“Biết phu nhân luôn thích những nơi xa hoa lộng lẫy và cũng là người rất biết thưởng thức cái đẹp nên công tử đã tốn rất nhiều thời gian để thiết kế lại toàn bộ ngôi nhà, mong rằng mọi thứ đều làm phu nhân hài lòng”.

Từ Vĩnh An vừa đi vừa giải thích với tôi.

Chuyện này thì có liên quan gì tới tôi? Vì vừa đi lại mệt nhọc, thân thể chưa khôi phục hoàn toàn nên tôi chẳng muốn nghĩ đến những gì anh ta vừa nói, chỉ mong nhanh chóng gặp Quân Lâm nói chuyện cho rõ ràng rồi cùng ba mẹ rời đi ngay lập tức.

Đến trước phòng ngủ, Từ Vĩnh An mở cửa cho tôi rồi nhẹ giọng nói: “Mấy ngày gần đây tâm tình của công tử không được tốt lắm, lát nữa phu nhân chậm rãi nói chuyện, mong ngài đừng tái chọc giận công tử”.

Tâm tình của anh ta không vui chẳng lẽ tôi vui sao? Tôi nhìn lướt qua Từ Vĩnh An một cái rồi lập tức đi vào, nhìn thấy cảnh tượng bên trong tôi không khỏi hoa mắt.

Đó là một căn phòng giống như cung điện vậy, ánh đèn sáng lung linh bốn phía khiến cho căn phòng trở lên rực rỡ lấp lánh, bên trong có một chiếc giường lớn, một khu trang điểm với tấm gương rất to, kệ thấp để mỹ phẩm...Tất cả đều được làm bằng thủy tinh trong suốt khiến cho ánh mặt trời chiếu vào tạo ra hiệu ứng cộng hưởng làm người ta hoa mắt.

Mọi đồ vật trong phòng đều cực kỳ trân quý và tinh tế, từ thảm lông dày mượt tới rèm cửa nhung ba lớp, tới bộ chăn ga gối mượt mà như lụa.

Thứ nổi bật nhất trong phòng chính là bộ đèn tròn lộng lẫy gần như chiếm cứ một nửa trần nhà với vô số hạt thủy tinh long lanh như muốn thay mặt trời tỏa sáng cho căn phòng.

Xem ra tất cả đều thay đổi so với mấy tháng trước....

từ con người tới cảnh vật.

Tôi chậm rãi đi tới bên cửa sổ và phóng mắt ra tầm xa, nơi kia là bình nguyên bao la, nơi tôi và Quân Lâm đã từng cùng nhìn về một hướng và thề thốt cùng nhau.

Lời nói ngày nào của anh ta như vang vọng bên tai tôi... Không biết Quân Lâm đứng cạnh tôi từ lúc nào, anh ta mặc một bộ âu phục màu đen, trước ngực còn đeo huy hiệu từ buổi họp báo sáng nay của Trung Tuấn Gia Hoa, chắc hẳn anh ta vừa trở về từ buổi họp báo đó.

Cảm giác được sự xuất hiện của anh ta tôi chậm rãi xoay người lại, cất giọng rin rít: “Diệp Tuấn Ngạn”.

Anh ta ngẩng ngốc nhìn tôi rất lâu rồi mới phục hồi tinh thần lại mỉm cười nói: “Em thích nơi này chứ?” “Rất cuộc anh muốn thế nào?” Tôi không muốn lãng phí thời gian nói chuyện phiếm với anh ta nên đi thẳng vào vấn đề.

Anh ta nhìn thẳng vào mắt tôi cất giọng ôn hòa: “Anh muốn em ở lại nơi đây”.

Tôi quả thật tưởng mình nghe lầm, tôi lập tức trừng mắt nhả ra từng chữ: “Anh đừng có nằm mơ”.

“Anh biết anh nợ em rất nhiều, từ khi ở bên anh em đã phải chịu rất nhiều thiệt thòi nhưng sau này anh hứa anh sẽ bồi hoàn lại cho em tất cả”.

Anh ta trầm giọng nói.

Tôi thấy thật nực cười cho những gì anh ta vừa nói: “Tôi không cần, đừng có nói với tôi những điều vô nghĩa như thế nữa, tôi muốn rời khỏi đây, ngay lập tức!”.

Chỉ thấy giọng điệu của anh ta trở nên ôn nhu hơn: “Không phải em đã từng nói “Mãi mãi không rời xa anh sao?”” Hóa ra anh ta vẫn còn nhớ rõ những gì tôi đã từng nói nhưng vì sao anh ta lại quên những gì anh ta đã nói? Những lời đó của anh ta làm tôi bực tỉnh, tôi tuyệt tình nói: “Đến giờ anh vẫn còn không hiểu được sao, vậy để tôi nói rõ cho anh hiểu, anh đừng bao giờ vọng tưởng là tôi sẽ cam chịu làm thiếp thất của anh một lần nữa?” “Được, vậy anh hỏi em, em có muốn anh ngừng cho vay khoản tiền bốn triệu kia không?” Anh ta cứng rắn hỏi ngược lại tôi.

Tôi không thể tin là anh ta lại có thể làm những chuyện vô liêm sỉ như thế nên không ngần ngại dương tay tát cho anh ta một cái.

Chỉ thấy “bốp” một cái, năm ngón tay tôi hẳn rõ vết trên mặt anh ta, tôi cũng không ngờ là anh ta không né tránh để mặc tôi phát tiết.

Tôi hận nhất là bị người ta gây sức ép: “Anh đừng ép người quá đáng, cùng lắm là ba tôi không cần tiền của anh là được chứ gì?” Tôi tin tưởng là ba sẽ tình nguyện buông Tân Vực chứ không chịu nhìn tôi chịu nhục.

“Đúng vậy, ba của em có thể vì em mà buông tay tất cả nhưng liệu em có thể nhìn ông ấy vì em mà buông tay tất cả không?” Quân Lâm bước từng bước về phía tôi.

“Em nhẫn tâm làm cho ông ấy táng gia bại sản, rơi vào cảnh nợ nần chồng chất sao?” Đúng, anh ta nói rất đúng.

Tôi không thể để ba vì mình mà buông xuôi bao nhiêu năm tâm huyết, không thể để ẹ phải từ bỏ cuộc sống an nhàn sung sướng, không thể để cho Lăng Tử bỏ lỡ cơ hội đi du học.

Nước mắt tôi cứ lăn chã tuôn rơi, chỉ một lát sau tôi nghe thấy tiếng khóc của chính mình...

Anh ta nắm lấy cổ tay của tôi cố kéo tôi vào lòng anh ta, miệng lắp bắp: “Quân tử, thực ra anh...” “Buông, buông ra...”.

Tôi theo bản năng kháng cự sự đụng chạm của anh ta, do dùng sức quá mạnh nên tôi bắt đầu thở gấp kèm theo đó là tiếng ho khù khụ.

Đột nhiên tiếng gõ cửa dồn dập vang lên, Quân Lâm vẫn không chịu buông tôi ra mà lớn tiếng hỏi: “Có chuyện gì?” Đó là Từ Vinh An: “John Sachs đã xuống máy bay Bắc kinh, mời công tử nhanh chóng trở về để kịp giờ tham gia tiệc tiếp đón”.

Lực đạo cái xiết tay của Quân Lâm có vẻ giảm đi, tôi thấy thế nên tranh thủ rút tay về rồi trừng mắt nhìn anh ta.

Anh ta vẫn không để ý tới phản ứng của tôi mà khẽ giơ tay lên định vuốt lại mấy sợi tóc rối bên má tôi nhưng tôi quấy ngoắt mặt đi khiến cho bàn tay của anh ta khựng lại giữa không trung.

Có lẽ sợ tôi phản ứng tiêu cực nên anh ta cũng không dám cưỡng ép gì tôi nữa mà thở dài quay người đi, trước khi ra khỏi phòng còn quay đầu liếc tôi một cái: “Em ở lại đây dưỡng bệnh cho tốt, vài ngày nữa xong việc anh sẽ về với em”.

Sau đó tôi ngồi lặng thinh trong phòng một mình cho đến khi ba bước vào.

“Ba.....”.

Tôi lúc này mới có phản ứng trở lại, nhào vào lòng ba, cảm giác lúc này giống y như ngày xưa, cứ mỗi lần bị tổn thương tôi đều nhào vào lòng ba mẹ òa khóc.

“Con gái”.

Ba nhìn tôi với vẻ mặt bất đắc dĩ: “Vì ba mà con phải chịu thiệt thòi, hay là ba...” Vẫn nằm trong lòng ba tôi lắc đầu quầy quậy, tôi không thể để cho cả nhà phải chịu khổ chỉ vì tôi được: “Không được đâu ba, ba nếu không nghĩ ẹ cũng phải nghĩ cho Lăng Tử”.

Tương lai Lăng Tử còn dài, cậu còn phải thay tôi hoàn thành ước nguyện bao năm của ba mẹ – đó là học hành giỏi giang để mai này công thành danh toại.

Tôi càng cảm thấy Quân Lâm là một người đàn ông sâu lường khó đoán định.

Anh ta sớm biết là nếu dùng người nhà để bức ép tôi thì hiển nhiên tôi sẽ không phản kháng, ba mẹ tôi cũng không thể can thiệp vào quyết định của tôi nên chẳng mấy chốc tôi sẽ đi vào khuôn khổ.

Chắc hẳn anh ta đã có dự mưu từ trước, từ khi anh ta bắt đầu giục già tôi trở về Bắc Kinh và cũng là từ lúc anh ta quyết định số phận khoản tiền cho Tân Vực vay.

Tôi và anh ta đều bị người ta tính kế cho sập bẫy, tôi thâm hơn là ngay sau đó đã bị anh ta tính kế ngay lập tức.

Tôi nghĩ rằng Đỗ Hạo Hành, Đỗ Tổ Hành có chết cũng không thể ngờ rằng âm mưu gây khó dễ việc vay tiền của Tân Vực của họ lại trở thành cái cớ để tôi không thể rời xa Quân Lâm.

Thật nực cười khi những kẻ mong muốn tôi và Quân Lâm rời xa nhau nhất lại chính tay buộc chặt tôi và Quân Lâm lại cùng một chỗ.

Vận mệnh đúng là luôn trêu chọc con người... Vì nguyên nhân đó, tôi lựa chọn ở lại Điệp trang.....

Bệnh tình của tôi ngày một nặng thêm, chừng nào mùa đông chưa qua tôi chưa thể mơ tưởng tới một thân thể khỏe mạnh.

Hôm đó tôi đang mơ màng ngủ thì nghe thấy giọng Anh Thắm: “...Ngài đừng bực tức, không phải là bác sỹ không muốn mà là vì tinh thần của phu nhân không được tốt nên có uống thuốc vào cũng không hấp thụ được, kỳ thực đây là một loại tâm bệnh...” Mở mắt ra tôi thấy Quân Lâm đang ngồi cạnh giường, anh ta đang nhìn tôi đau đáu, vừa thấy mặt anh ta tôi lập tức nhăn nhó mặt mũi quay đi nơi khác.

“Anh biết em rất chán ghét anh nhưng em cũng không thể trút giận nên thân thể em như thế này được”.

Quân Lâm định đưa tay sờ trán tôi, đoán biết ý định của anh ta nên tôi sớm có phòng bị.

Tôi quay người nhìn thẳng vào mắt anh ta rồi hét lên: “Anh tránh ra”.

Quân Lâm xấu hổ nhìn tôi một lát rồi buồn bã nói: “Em đúng là không biết phân biệt phải trái tí nào”.

Đúng lúc này mẹ tôi bê một bát thuốc bước vào, bà cũng không thèm nhìn Quân Lâm lấy một cái: “Quân tử còn phải nghỉ ngơi, anh không cần ở lại đây làm gì”.

Trong lòng tôi thầm biết ơn mẹ vì dù sao Quân Lâm cũng rất nể mặt mẹ nên không dám bắt nạt tôi nữa mà khôi phục về mặt bình tĩnh rời khỏi phòng.

“Con gái à, con cũng đừng so đo với loại người này làm gì”.

Mẹ đỡ tôi ngồi dậy nói: “Nào, chúng ta uống thuốc nào”.

Kỳ thực mẹ còn so đo hơn cả tôi, vừa nhìn thấy Quân Lâm sắc mặt của mẹ còn khó coi hơn tôi rất nhiều.

Tôi thấy mình đã lớn bằng này mà còn để mẹ lo lắng cho từng tí một, quả thật nghĩ lại cũng thấy rất áy náy.

Anh Thắm nói rất đúng, tôi là bị tâm bệnh chứ không phải thân bệnh, tôi mượn bệnh tật để trốn tránh với hiện thực trần trụi.

Nghĩ thế tôi tự nói với bản thân mình là từ hôm nay phải cố uống thuốc để mau khỏi bệnh để có thể đứng đối diện với mọi sự, trong đó bao gồm cả Quân Lâm.

Mấy ngày hôm nay Quân Lâm rất ít khi ghé lại Điệp trang, có lẽ là anh ta đang bận rộn với lễ cưới với Tố Hành, cần ở nhà đóng vai hiền phu hoặc tất bật tham gia các yến hội của giới quý tộc để khoe khoang đôi tân hôn trai tài gái sắc.

Ba cũng phải sớm trở về nhà lo việc chèo chống công ty vì thế ở lại Điệp trang chỉ còn có mẹ, Tử Mĩ, tôi và vợ chồng Anh Thắm.

Ngôi nhà rộng lớn như vậy mà chỉ có từng ấy người nên rất im ắng tĩnh mịch.

Trạng thái này kéo dài cho đến khi Lăng Tử xuất hiện.

Vào tết âm lịch, Ba và Lăng Tử bay tới đây đoàn tụ cùng mấy mẹ con tôi.

Đêm 30 Lăng Tử bế Tử Mĩ ra ngoài sân bắn pháo hoa.

Ba mẹ đứng cạnh nhìn, tôi lại nhớ tới mỗi năm tết ở phương Nam, ba mẹ đều đưa tôi và Lăng Tử tới ngoại ô bắn pháo hoa, cuối cùng cả nhà đốt một băng pháo nổ.

Đang chìm trong suy nghĩ thì một tiếng nổ đing đang vang lên bên tai tôi, hóa ra đó là tiếng pháo đón mừng năm mới.

“Chị còn đứng đó làm gì, mau lại đây giúp em đi”.

Lăng Tử la lớn rồi kết tôi ra ngoài.

Tính trẻ con trong tôi vẫn còn chưa hết nên chỉ nghe thấy thế tôi cũng ào chạy ra với cậu, mẹ muốn ngăn tôi cũng không được nên dặn dò: “Con cẩn thận chút”.

Tôi cầm lấy một que pháo bông rồi châm lửa, pháo lóe lên từng tia sáng lấp lánh, tôi vui vẻ hò hét: “Tử Mĩ, con nhìn mẹ biểu diễn này”.

Tôi vừa nói vừa cầm pháo bông chuyển từ tay này sang tay khác rồi xoay đi xoay lại mấy vòng, trông như người đang biểu diễn xiếc vậy.

Tử Mĩ cũng bắt chước tôi chạy vòng vòng, khuôn mặt bụi bặm của bé lộ ra nụ cười giòn tan đáng yêu.

Quả thực lâu nay tôi đã quên mất rằng trong cuộc sống vẫn còn rất nhiều niềm vui nên lúc trước tôi thực phí phạm thời gian nằm trên giường.

Cuối cùng ba mẹ châm bánh pháo đón mừng năm mới, tôi bịt chặt lỗ tai cười toe toét.

“Lâu lắm rồi mới có lễ mừng năm mới đông vui náo nhiệt thế này”.

Lăng Tử nhìn tôi nói.

Tôi ngẩng đầu lên nhìn cậu rồi ồ lên một tiếng.

“Lúc chị không có nhà, năm mới tới mọi người đều không đốt pháo, không khí cũng trầm tĩnh lắm”.

Trong mắt cậu không giấu được vẻ mắt mát.

Kỳ thật 3 năm qua ở Diệp gia tôi cũng trải qua lễ mừng năm mới rất đậm đặc.

Bởi cứ đêm 30 ba phải đi dự yến tiệc tại khách sạn, tuy rằng người tham dự yến hội không nhiều lắm nhưng kiểu gì cũng phải có Quân Lâm và chú hầu rượu cùng ba cho đến khi say xỉn mới trở về nhà.

Vì thế giao thừa năm nào tôi cũng phải tất bật chăm sóc một người say rượu.

Khi đó tôi dốc lòng chăm sóc cho Quân Lâm mà không hề cảm thấy cô đơn hay thiệt thòi, không cần tiếng vỗ tay, tiếng pháo rang bởi lúc đó trong lòng tôi đã ngầm định cả đời này Quân Lâm là người đàn ông duy nhất của mình và tôi hạnh phúc vì được chăm sóc cho anh.

Một giọt nước mắt tuôn trào xuống má, tôi kín đáo lau đi vì sợ ai đó nhìn thấy sẽ cảm thấy mất vui.

Lăng Tử lên tiếng gọi tôi: “Tỷ tỷ, lại đây với em chút”.

Tôi đi theo Lăng Tử lên tầng và bước vào thư phòng, nơi đây trước kia là thư phòng của ông nội Quân Lâm nên dù toàn bộ căn nhà này được sửa lại riêng căn phòng này vẫn giữ nguyên như cũ.

Trên tường vẫn treo nhiều ảnh như trước.

Lúc hai chị em bước vào phòng ba đang sắm soi từng bức ảnh chụp.

“Ba”.

Lăng Tử gọi to.

Ba phát hiện ra chúng tôi nên quay đầu lại gật gật đầu.

Sau đó ba chậm rãi nói: “Ba chưa nghĩ ra được là sau này mọi chuyện sẽ đi về đâu.

Ba định sẽ bán dần cổ phần của Tân Vực ra ngoài, như vậy không cần đợi đến khi công trình Du Hương hoàn thành, chúng ta vẫn có thể thoát khỏi sự khống chế của Trung Tuấn Gia Hoa”.

Tôi khẽ nhún mày: “Nhưng Tân Vực là tâm huyết bao năm của ba”.

Tôi thực không đành lòng nhìn ba vì tôi mà buông xuôi Tân Vực.

“Đối với ba thì không gì có thể quan trọng hơn con, chỉ cần sau này con hạnh phúc là được”.

Ba kiên định nói “Đến con kiến còn phải sống tạm bợ nên thời gian tới chị nhẫn nại một chút để tiếp tục sống ở nơi đây”.

Lăng Tử nói tiếp.

Nhìn hai người họ tôi không biết nên nói gì lúc này, chỉ có thể đứng yên rơi lệ, dùng hết sức gật đầu lia lịa.

“Còn có điều này nữa, con gái”.

Ba nhìn vào mắt tôi nữa muốn nói nữa không.

“Gi cơ ạ?” Tôi có chút mê mang nhìn ông.

Ông nhìn về phía ảnh chụp gần đây, đó là tấm ảnh Quân Lâm chụp chung cùng gia đình anh ta rồi chậm rãi nói: “Con cũng đừng nên quá oán hận Quân Lâm bởi vì một người đàn ông phải gánh rất nhiều trách nhiệm hơn một người phụ nữ, là đàn ông phải có đại nghiệp của riêng mình...” “Vì đại nghiệp của anh ta mà anh ta có thể hi sinh con sao?” Tôi không rõ vì sao ba phải nói tốt cho Quân Lâm nên có chút giận dỗi.

“Ba chỉ không muốn con cứ phải sống mãi trong oán giận”.

Ba tiến tới gần tôi khẽ vuốt vuốt tóc tôi.

“Nếu cứ thù hận một người thì bản thân mình cũng không thể có một ngày được thanh thản đâu con ạ”.

Tôi làm sao mà không biết, đương nhiên tôi biết chứ, nhưng tôi vô pháp tha thứ cho anh ta bởi yêu càng sâu thì hận càng thâm, đạo lý đó ai ai cũng hiểu.

Mùng 8 tết ba mẹ và Lăng Tử lên máy bay về quê thăm họ hàng thân thích, tôi mang theo Tử Mĩ ra tận sân bay tiễn đưa.

“Con cẩn thận một chút, mẹ về nhà có chút việc rồi sẽ nhanh chóng quay lại đây với con”.

Mẹ luôn coi tôi như là trẻ con vậy, chỉ sợ khi bà rời xa tôi cuộc sống của tôi lại tiếp tục phát sinh biến cố.

Tôi cười cười: “Mẹ an tâm, con biết rồi”.

Những ngày tết âm lịch, Diệp gia liên tục thiết yến nên chắc Quân Lâm cũng bận tui bụi tham gia các bữa tiệc xã giao nên chắc không có thời gian tới đây làm phiền tôi, nghĩ thế tôi an tâm trở về nhà.

Ai ngờ vừa về tới sân đã thấy chiếc ô tô đen của anh ta đỗ sẵn ở đó, nhìn qua tôi đã đoán ra đó là Quân Lâm vừa đến nên vội vàng giao Tử Mĩ cho Anh Thẩm bế rồi trở về phòng mình.

Tôi không muốn nhìn thấy anh ta chút nào.

Không nghĩ rằng vừa bước vào phòng ngủ đã thấy Quân Lâm ngồi sẵn trên giường, áo khoác cởi vứt lung tung trên ghế, cà vạt cũng bị tháo tung ra vứt trên bàn, cúc áo cũng cởi gần hết, bộ dáng trông rất tiêu điều mệt mỏi.

Chán ghét tôi định quay lưng rời đi thì nghe thấy anh ta cất giọng: “Em về rồi à?” Tôi tiếp tục không để ý tới anh ta và bước chân ra ngoài thì Quân Lâm đột nhiên bật dậy chạy nhanh tới bên tôi kéo chặt lấy cổ tay tôi, bức tôi phải quay mặt về phía anh ta.

Tôi nhìn vào mắt anh ta lúc này đang đỏ sọng hằn lên cả tia máu, gằn giọng: “Buông ra”.

Vừa nói tôi vừa cố hết sức vùng vẫy.

“Anh ngồi hơn mười tiếng trên máy bay để trở về đây với em mà em nỡ đối xử với anh như thế này sao?” Quân Lâm dùng sức kéo tôi vào lòng trong khi tôi vẫn cương quyết giãy giụa đấm đá.

Nghe thấy anh ta nói ra những lời đó, tim tôi thật có chút xao động, tôi ngừng giãy giụa mà để mặc anh ta ôm tôi vào lòng, tôi dán má vào ngực anh nghe tim anh đập, “thình thịch” từng tiếng vang lên dồn dập.

Tôi cân nhắc một lúc rất lâu rồi mới lên tiếng: “Quân Lâm...” Quân Lâm hơi bất ngờ khẽ gỡ tôi ra khỏi ngực rồi ép mặt tôi nhìn thẳng vào mặt anh ta, ánh mắt lưu luyến nhìn tôi đượm vẻ chờ mong.

“Việc đến nước này rồi nếu cứ căng thẳng mãi sẽ mệt mỏi cho cả hai...”.

Tôi nhìn anh ta dò xét rồi nói tiếp: “Anh có thể niệm tình tôi tận tâm hầu hạ anh bao nhiêu năm, cũng không cần đến danh phận mà vẫn sinh cho anh hai đứa con mà thả tôi đi có được không?” “Thả em đi ư?”.

Anh ta thì thảo hồi ngược lại tôi sau đó cười khổ một cái: “Anh thả em rồi thì ai có thể thả anh đây?” Vốn đã quen với một hình ảnh Quân Lâm cao ngạo bề ngoài luôn được vạn chúng kính ngưỡng nên giờ đây nhìn

vẻ mặt ảo não bất lực của anh ta tôi mới biết hóa ra con người ta cũng có những giây phút không thể tự mình làm chủ.

Tim tôi lại như bị ai bóp nát.

Nhưng cũng không thể trách tôi được bởi tất cả là do anh ta gieo gió gặt bão....

Một lúc sau tôi nghe thấy tiếng gõ cửa dồn dập, mở cửa ra vẫn là Từ Vĩnh An, vừa nhìn thấy tôi anh ta vội nói vọng vào bên trong: “Công tử, kinh thành gọi điện thoại tới”.

Quân Lâm buông tay tôi ra rồi bước ra ngoài nghe điện thoại.

Từ Vĩnh An vốn định rời đi ngay nhưng nhìn thấy bộ dạng của tôi anh ta ngập ngừng một lát rồi quay đầu lại nhìn tôi nói: “Từ trước Tết tới giờ công tử vẫn họp ở bên Mỹ, sáng nay mới trở lại Bắc Kinh, vì quá thương nhớ phu nhân nên chưa kịp về nhà đã lên máy bay đến thẳng đây thăm ngài”.

“Thế thì làm sao?” Tôi liếc mắt nhìn anh ta một cái rồi đi tới bên giường ngồi xuống.

Tôi thầm nghĩ nếu vừa này Quân Lâm đồng ý với yêu cầu của tôi có phải tốt biết mấy không, đỡ cho cả nhà tôi phải tính toán đi đường vòng...

19. Chương 19

Khi gió xuân bắt đầu nổi lên thì thân thể của tôi gần như khôi phục hoàn toàn, tôi bắt đầu cho kế hoạch sắp tới của mình.

Theo lời khuyên của Lăng Tử, tôi bắt đầu lục lại sách vở trước kia và cũng tìm hiểu về cách thức ứng thi nghiên cứu sinh tại Úc.

Từ khi Trung Tuấn Gia Hoa liên kết với ngân hàng Magic đổi tên thành Trung Tuấn Quốc Tế với tổng hành dinh đặt tại Thượng Hải, Quân Lâm gần như ở lại Điện trang, rất ít khi thấy anh ta vắng mặt.

Tuy nhiên quan hệ giữa tôi và anh ta vẫn lạnh băng như trước, cả hai chỉ gặp mặt nhau một chút vào buổi sáng sớm và buổi tối muộn mà thôi, cả ngày chẳng nói với nhau câu nào mà nếu có nói cũng chỉ xoay quanh đề tài là Tử Mĩ.

Hôm đó vào bữa tối Tử Mĩ chỉ ăn có một bát cơm rồi bé quay ra làm nũng không chịu ăn nữa, tôi và mẹ đều ra sức ép bé ăn nhưng bé kiên quyết từ chối, thậm chí còn khóc ré lên.

Thấy bé khóc tôi buồn lòng dỗ dành: “Thôi nào, bé ngoan, không ăn nữa thì thôi vậy”.

Đúng lúc này Quân Lâm về tới nhà, anh ta bỏ cặp xuống, cởi áo khoác rồi tiến vào trong phòng ăn nói rất to: “Tử Mĩ, mau ăn hết cơm cho ba”.

Anh ta vừa nói vừa nghiêm khắc nhìn Tử Mĩ.

Tử Mĩ xưa nay vẫn rất sợ ba nên vừa nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Quân Lâm bé hoảng sợ khóc ré lên rồi theo bản năng túm chặt lấy đùi bà ngoại, miệng mếu máo: “Bà ơi...” Tôi quay đầu lại trừng mắt lườm Quân Lâm một cái rồi nói với mẹ: “Mẹ bế Tử Mĩ lên phòng trước đi”.

Tôi vừa nói dứt lời mẹ liền đứng dậy bế Tử Mĩ rời đi.

“Em cứ làm thế rồi con sẽ hư đi mất.

Đến giờ này rồi mà ngay cả cơm còn không tự ăn được thử hỏi sau này làm sao mà học cách sinh tồn được, còn hi vọng gì vào tương lai sáng sủa nữa”.

Quân Lâm trút giận lên người tôi.

Tôi thừa nhận Tử Mĩ luôn được chiều quá hóa hư nhưng tuyệt đối không phải chỉ vì mình tôi chiều chuộng bé quá.

Tôi liếc anh ta một cái rồi nói: “Anh có giỏi thì tự đi mà dạy con bé”.

Sau đó tôi không quay đầu lại mà phăm phăm rời khỏi phòng ăn, bỏ Quân Lâm ở lại với vẻ mặt tức giận.

Chúng tôi cứ như thế sống qua ngày, tôi đặt mọi niềm tin vào kế hoạch sắp tới để tạo động lực sống cho riêng mình nhưng riêng Quân Lâm, tôi biết anh ta không hề vui vẻ chút nào bởi vì trong nhà này anh gần như bị mọi người xa lánh, bao gồm tôi, mẹ tôi và cả con gái anh.

Đảo mắt đã tới tháng bảy, Lăng Tử đã lấy được giấy mời nhập học bên Úc nên lần này ba mẹ sẽ cùng cậu sang Úc trước để sắp xếp cuộc sống trước, sau đó mới trở về làm các thủ tục di dân.

Trước khi đi mẹ lo lắng dặn dò tôi: “Con phải rất cẩn thận nghe không?”.

“Mẹ an tâm, con sẽ chăm sóc cho bản thân và Tử Mĩ tốt mà”.

Tôi nhìn mẹ mỉm cười bởi tôi biết Quân Lâm cũng sẽ không làm gì quá đáng với tôi, hơn nữa cuộc sống ở đây cũng không khác gì lắm so với cuộc sống ở Bắc Kinh ngày trước, tôi có thể tự lo cho bản thân mình được.

Không ngờ ngay sau khi mẹ tôi rời đi, tôi và Quân Lâm có một trận khẩu chiến ác liệt và đó cũng là lần chiến tranh to nhất giữa tôi và anh ta từ trước tới nay.

Hôm đó tôi vô tình nhận được giấy báo nhập học của Tử Mĩ vào một ngôi trường quốc tế nổi tiếng gần đó, tôi gần như phát điên chạy ào vào thư phòng Quân Lâm, đem giấy nhập học ném trước mặt anh ta truy vấn: “Thế này là thế nào, anh muốn gì hả?” Ánh mắt anh ta rời từ màn hình máy tính tới tờ giấy trên bàn, nét mặt không hề thay đổi: “Tử Mĩ cũng đã gần 3 tuổi, cũng nên đi nhà trẻ”.

“Bé ở bên tôi không tốt sao? Tôi cũng có thể dạy bé đọc sách, viết chữ, vẽ hoa”.

Tôi cố gắng ép cảm xúc xuống dưới để bình tĩnh nói chuyện.

Từ khi rời khỏi trang viên cuộc sống của tôi chỉ còn có Tử Mĩ mà thôi, ngày ngày tôi chăm sóc bé, dạy bé học....bé gần như trở thành trung tâm của cuộc sống của tôi, thật không thể tưởng tượng không có bé tôi sẽ sống như thế nào.

“Nhưng em không thể nào dạy bé cách giao tiếp với xã hội, con cần môi trường có nhiều bạn nhỏ, như thế mới nhanh chóng hòa nhập với xã hội và cũng sẽ không mắc bệnh tự coi mình là trung tâm của vũ trụ”.

Quân Lâm bình tĩnh nhìn tôi chậm rãi nói từng chữ.

Anh ta nói cũng rất có lý, Tử Mĩ từ bé tới lớn đều sống trong sự bao bọc của người lớn nên rất ít khi tiếp xúc với các bạn cùng tuổi, nhất là từ khi tới nơi này bé gần như chỉ biết mình tôi mà thôi, đối với xã hội bên ngoài rất xa lạ.

Ngừng lại một chút Quân Lâm nói tiếp: “Nhưng cũng không có nghĩa là bé phải đi học suốt ngày.

Những gì anh làm đều là vì tốt cho bé, nếu con cứ ở nhà với em mãi sẽ không học được những gì một đứa bé 3 tuổi cần học, chẳng mấy chốc trở nên kiêu ngạo khó bảo.

Nếu cứ như thế thật không tốt chút nào, em cũng biết là thế mà”.

Vừa nói anh ta vừa chậm rãi đi về phía tôi.

“Không được”.

Tuy tôi biết những lời anh ta nói rất có lý nhưng tôi không thể chịu đựng được việc một tuần chỉ gặp Tử Mĩ có một lần vào cuối tuần: “Bé còn nhỏ như thế không thể không có mẹ ở bên cạnh được”.

“Nhưng khi nào con lớn lên con cũng sẽ phải rời khỏi em, lúc đó em cũng vẫn phải học cách thích ứng với cuộc sống không có con mà”.

Anh ta thân thiết ôm lấy vai tôi rồi khẽ cúi đầu nhìn xuống mặt tôi.

“Thật vậy sao?” Tôi đẩy tay anh ta ra rồi nhìn thẳng vào ánh mắt quyến luyến của anh ta, đột nhiên tôi hiểu được ý đồ khác của anh ta trong đó.

Từ khi tới Diệp trang tôi vẫn cùng mẹ ngủ, sau khi mẹ rời đi tôi lại bế Tử Mĩ sang phòng ngủ cùng, Quân Lâm chưa bao giờ có cơ hội tiếp cận tôi.

Hiện tại anh ta vẽ ra lý do đường hoàng thế này chắc chỉ để đạt được mục đích kia mà thôi, tôi sẽ không ngu ngốc đến nỗi bị mắc mưu cho nên tôi cao giọng nói: “Không được, dù với lý do gì đi chăng nữa thì lúc này cũng không phù hợp”.

Tôi tỏ ra rất kiên quyết, vô luận thế nào hôm nay tôi cũng không nhượng bộ.

Cuối cùng chúng tôi câu qua câu lại, tiếng cãi cọ mỗi lúc một to hơn.

Tôi nhịn không được phần nộ gào lên: “Nếu anh vẫn cứ cố chấp như thế tôi sẽ mang con rời khỏi đây...” “Cố lắm”.

Anh ta cũng nổi điên lên.

Ngay cả Tử Mĩ cũng không lưu lại cho tôi như vậy tôi còn sống làm gì cơ chứ? Chẳng lẽ anh ta muốn nhốt tôi trong nhà giam bằng vàng này, ngày ngày chờ đợi một người không hề yêu thương mình trở vềvà cứ thế già đi? Tôi nhìn anh ta cười lạnh rồi quay lưng rời đi.

Sau hôm đó Quân Lâm cũng không khăng khăng bắt Tử Mĩ đi học nữa mà mang đến bên cạnh tôi một cô giáo trẻ có tên là Ngọc Nhiễm.

Ngọc Nhiễm là một cô gái trẻ vừa tốt nghiệp Học viện Âm nhạc, cô ta trẻ hơn tôi vài tuổi, bộ dạng cũng rất xinh đẹp, hơn nữa cô ta còn được trời phú cho tài năng âm nhạc hơn người, đàn hay hát giỏi.

Tôi cũng không rõ vì sao một cô gái trẻ đa tài như thế mà lại tình nguyện đến đây làm người dạy trẻ, chắc hẳn Quân Lâm đã chi trả một khoản tiền không nhỏ.

Mon men hỏi mãi cuối cùng tôi cũng có được đáp án đó là lương tháng của cô cao hơn gấp 3 lần lương giáo viên bình thường.

Ngọc Nhiễm rất thông minh hoạt bát và chịu khó học hỏi, xét cho cùng tôi cảm thấy tính cách và con người cô ta cũng có vài phần giống tôi nhưng tôi không muốn có sự quan hệ nào thân thiết với cô bởi vì tôi biết cô ta được Quân Lâm thuê tới đây là để ngầm giám sát tôi.

Có một hôm cô im lặng nhìn tôi một lúc rồi nói: “Phu nhân, kỳ thật em càng nhìn càng thấy chị đẹp”.

Tôi nhìn vào mặt mình trong gương, chỉ thấy trong đó là một gương mặt nhợt nhạt, tóc tai lộn xộn, quần áo giản đơn, tổng hòa thành một cô gái rất bình thường, so với tôi “thời thượng” ngày trước thật khác xa một trời một vực.

Từ khi bị giam lỏng ở đây tôi gần như không có ham muốn làm đẹp bởi vì không biết làm đẹp cho ai ngắm.

Tuy rằng Quân Lâm vẫn đều đặn cho người mang tới đây quần áo mới nhất và trang sức quý giá nhưng tôi luôn tỏ ra thờ ơ, có lẽ giờ đây tôi không còn bị cuốn hút bởi những thứ phù phiếm như thế nữa.

Tôi lắc lắc đầu: “Xinh đẹp làm gì cơ chứ, có ai ngắm đâu”.

Tôi còn muốn mình trông xấu xí hơn để Quân Lâm mau chán ghét tôi và thả tôi tự do.

“Đẻ thiếu gia ngắm chứ sao nữa!” Cô ta cười nói.

Sắc mặt tôi bỗng dưng trầm xuống, coi như không nghe thấy lời nói vừa xong.

Tôi không rõ cô nghĩ gì về tôi, là một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng vàng; là một người đàn bà bị chồng phẩy vào lãnh cung; một cô gái đang tuổi thanh xuân nhưng không được tỏa sáng....Trên thế giới này ai mà không biết thế tử của Quân Lâm chính là Tố Hành, mà tôi chẳng qua chỉ là một món đồ chơi của anh ta.

Đại khái Ngọc Nhiễm cũng không rõ ràng lắm mối quan hệ của hai chúng tôi nhưng cũng biết rằng chúng tôi đang bất hòa với nhau nên cô cũng thấy mình hơi lờ lờ nên một lúc sau mới nói tiếp: “Để người ngoài ngấm cũng được chứ chị, chị có thể ra ngoài đi dạo chơi mua sắm mà”.

Nghe cô ta nói tôi mới nhớ ra là đã rất lâu rồi tôi không có ra ngoài, lần gần đây nhất ra ngoài cũng chính là lần ra tiễn ba mẹ ở sân bay.

Vì thế, vào một ngày nắng ấm áp tôi đưa Tử Mĩ đến Cẩm Giang viên chơi, đương nhiên cũng rủ Ngọc Nhiễm đi cùng.

Hôm đó Tử Mĩ cực kỳ vui sướng, bé không ngừng lôi kéo tay tôi hết chạy đến trò chơi này đến trò chơi khác, cả buổi chạy nhảy mà bé không hề tỏ ra mệt mỏi.

Nhìn Tử Mĩ hưng phấn như vậy tôi thầm tự trách bản thân vì đã không phải với bé, nữ bắt bé phải sống trong sự ai oán như tôi.

Từ nay về sau tôi sẽ nhớ đưa bé ra ngoài chơi nhiều hơn, để bé có cơ hội tiếp xúc với các bạn nhỏ cùng tuổi.

Đang ngồi nghỉ ngơi uống nước, đột nhiên tôi nghe thấy một tiếng gọi chính tên mình: “Quân tử...” Tôi quay đầu nhìn lại thì thấy một phụ nữ đang mang thai, chị mặc một chiếc váy màu hồng, vừa đi vừa nhìn tôi cười.

Tôi ngỡ ngàng khi phát hiện ra người đó chính là Linh Linh.

“Thật là em sao?” Linh Linh kinh ngạc nhìn tôi, còn giơ tay nhéo nhéo má tôi.

Tôi nhìn chị gật gật đầu, nước mắt bất giác tuôn trào: “Chị Linh Linh, là em... Quân tử đây”.

Tôi không biết vì sao mình lại kích động đến vậy, tôi bắt đầu nhào vào lòng chị khóc nức nở.

Chị để nguyên cho tôi khóc rồi nhẹ nhàng ôm sát lấy tôi, vỗ vỗ sau lưng nói: “Đừng khóc, đừng khóc nữa em...” “Từ khi đọc báo và biết được tin Diệp Tuấn Ngạn và Đỗ Tố Hành kết hôn, chị vẫn cố liên hệ với em nhưng không được, sau đó chị đi tìm Tâm Duyệt hỏi thăm mới biết được là em đã về nhà cùng ba mẹ.

Cô ấy còn nói rằng từ khi em rời đi mọi người không thể liên lạc được với em, bọn họ cũng đang rất lo lắng cho em”.

Chị kéo tay tôi ngồi xuống rồi nói một hơi “Em có biết chị tìm em bao lâu rồi không?” Tôi nước mắt lưng tròng nhìn chị không thốt lên lời.

“Em dạo này sao rồi?” Linh Linh vén mấy sợi tóc lòa xòa của tôi sang một bên.

Tôi cầm lấy tay chị tựa như túm được một chỗ dựa vững chắc, tôi bắt đầu đem chuyện Đỗ Hạo Hành, Đỗ Tố Hành và đám người đó tính kể với tôi và Quân Lâm thế nào, rồi sau đó kể chuyện tôi bị Quân Lâm tính kể.

Sau đó kết luận một câu: “Bọn họ là một đám người đê tiện, sau này chắc sẽ có báo ứng”.

Chị nghe xong cũng nghiêng răng nghiêng lợi, nắm chặt hai nắm đấm nói to: “Em khóc gì mà khóc, em mà lại để bọn họ bắt nạt dễ dàng thế này à? Trước kia chị đã dặn dò em là phải cẩn thận đề phòng rồi, vậy mà vẫn để những chuyện như thế này xảy ra, đúng thật là...” Tôi lúc này mới nhớ lại lời dặn dò của Linh Linh ngày trước, lúc đó tôi thật vô tâm vô tư nên mới không để ý tới lời chị, giờ ân hận cũng quá muộn.

“Thôi được rồi, được rồi”.

Chị đưa cho tôi chiếc khăn tay để lau nước mắt.

“Thế giờ em tính thế nào?” “Em định chờ ba bán hết cổ phần của Tân Vực đi, gia đình em thoát khỏi sự khống chế của Diệp Tuấn Ngạn, sau đó tất cả sẽ sang Úc bắt đầu cuộc sống mới”.

Tôi vừa lấy khăn lau nước mắt vừa nói.

“Thực ra việc này em cũng không nên trách Diệp Tuấn Ngạn, anh ta cũng bị người ta tính kế nên mới bắt đắc dĩ dùng biện pháp này với em”.

Tôi thật không ngờ Linh Linh còn nói tốt cho anh ta, sao chị lại giống ba tôi đến thế? Tôi không nói gì, chỉ bĩu môi nhớ tới việc trước kia Linh Linh luôn ngưỡng mộ tài năng của Quân Lâm, bao nhiêu lâu nay dường như sự hâm mộ đó không hề phai nhạt.

“Em cũng không nên đối với anh ta quá cứng nhắc, như vậy em sẽ chẳng được lợi lộc gì, hơn nữa đối với sự phát triển tâm lý của con gái em cũng không tốt đâu.

Đúng không nào?”.

Nghe Linh Linh nói tôi cũng bắt đầu suy tư.

Kỳ thật lời nói của chị cũng không phải là sai, cách sống của ba mẹ ảnh hưởng rất lớn tới sự phát triển tâm lý của con trẻ.

Bình thường tôi không coi Quân Lâm ra gì trong nhà, Quân Lâm cũng không dám làm gì tôi cả.

Tử Mĩ cũng được đà, luôn được tôi và mẹ che chở nên Quân Lâm cũng không thể tỏ ra uy nghiêm với bé, dần dần bé cũng coi như Quân Lâm không tồn tại.

Điều này đã làm cho Quân Lâm cực kỳ giận dữ, tôi rất rõ ràng điều đó.

Quan hệ của tôi và Quân Lâm không tốt và điều đó gián tiếp làm cho tình cha con của anh ta và Tử Mĩ trở nên xa cách.

“Còn nữa, em định cứ như thế buông tha cho đám người kia sao?” Xem ra Linh Linh chưa bình tĩnh lại sau cơn phẫn nộ vừa rồi.

“Không bỏ qua thì em còn làm được gì đây?” Tôi bất đắc dĩ nói, thân tôi tôi còn khó chu toàn nữa là trả thù bọn họ.

“Em thật là kẻ không có tiền đồ gì cả”.

Linh Linh trừng mắt nhìn tôi sau đó thở dài nói.

Hai chị em hàn huyên cả buổi chiều sau đó lại cùng nhau ăn cơm tối.

Nhưng vì Ngọc Nhiễm vẫn đang ngồi cùng nên tôi không muốn nhắc đến những chuyện liên quan tới Quân Lâm, chủ đề của câu chuyện chủ yếu xoay quanh đề tài là em bé sắp ra đời của chị.

Lúc này Linh Linh đã mang thai 5 tháng, bụng đã to trông thấy, Tử Mĩ ngạc nhiên nhìn chằm chằm vào bụng Linh Linh, còn khẽ kéo kéo tay tôi chỉ chỗ khiến hai chị em không khỏi bật cười, rất lâu rồi tôi mới được cười thoải mái như vậy.

Buổi tối đến 9 giờ chúng tôi mới trở về tới nhà, lúc này Quân Lâm đã ở nhà.

Vừa nào tới cửa tôi đã thấy anh ta đang ngồi trong phòng khách lật lật báo, cười cười hỏi Tử Mĩ: “Hôm nay con đi chơi ở đâu?” Nhưng Tử Mĩ không để ý tới anh ta mà kỳ cạch mở ra túi quà Linh Linh tặng bé chiều nay, đó là một chú mèo Hello Kitty đáng yêu.

Nhìn qua tôi thấy sắc mặt Quân Lâm không được tốt cho lắm, chợt nghĩ tới những lời khuyên của Linh Linh chiều nay, dù sao bé cũng là con gái của Quân Lâm.

Tôi đành lên tiếng: “Bảo bối của mẹ, ba đang hỏi con cơ mà?” Quân Lâm nghe xong khẽ nhăn mày lại sau đó lại giãn ra, miệng lộ vẻ tươi cười: “Không sao, cứ để con chơi đi”.

Sau đó đứng lên bước đi, khẽ nói vọng lại với tôi: “Em cũng mệt rồi, nên đi nghỉ sớm đi”.

Thấy vẻ mặt vui sướng của anh ta tôi không khỏi cảm thấy buồn cười.

Tôi chỉ mới nói giúp anh ta có một câu mà anh ta đã trở nên cao hứng như vậy sao? Tôi trầm nghĩ thời gian vừa rồi Quân Lâm sống cũng chẳng vui vẻ gì, từ nhỏ tới lớn anh ta có bao giờ phải lựa ý người khác mà sống như thời gian qua đâu.

Tắm rửa xong tôi thấy Tử Mĩ đã ngủ ngoan trên giường, lướt qua bé xong tôi đi đến trước bàn trang điểm, lâu lắm rồi tôi mới mở lại hộp kem dưỡng da thoa lên mặt một lớp.

Hôm nay Linh Linh nói sắc mặt tôi tiêu tụy hơn trước, có lẽ trước kia tôi hay trang điểm nên giờ đây để mặt mộc mọi người nhìn không quen mắt chẳng? Kỳ thật tôi vẫn tin rằng nếu tôi chịu khó làm đẹp và ăn mặc như xưa thì tôi cũng vẫn xinh đẹp chẳng kém gì Ngọc Nhiễm.

Hình như gần đây tôi có thói quen so đo sắc đẹp cùng Ngọc Nhiễm thì phải, chẳng lẽ vì cô ấy trẻ hơn tôi, xinh hơn tôi nên tôi ghen tị với cô sao? Nghĩ đến thế tôi nhìn mình trong gương khẽ cười nhạt.

“Cười gì vậy?” Quân Lâm ôm lấy eo tôi nhìn tôi trong gương hỏi.

Trong lòng tôi cả kinh, anh ta vào đây từ khi nào vậy? Phản ứng đầu tiên của tôi là đẩy anh ta ra: “Anh...tránh ra...” Từ khi tới đây đã hơn nửa năm, vì tôi vẫn luôn oán hận anh ta nên anh ta cũng không dám chạm vào tôi, tự nhiên hôm nay lại xảy ra chuyện đụng chạm thế này khiến tôi không thích ứng nổi.

Đang lúc tôi còn cự nự thì Ngọc Nhiễm đột nhiên xuất hiện rồi bế Tử Mĩ đi.

“Cô làm gì thế?” Tôi tránh khỏi vòng tay Quân Lâm rồi chạy theo Ngọc Nhiễm.

Nhưng chỉ đi được hai bước tôi đã bị Quân Lâm ôm trở lại rồi bế bổng tôi tới trên giường.

Sau đó đè ép cả người lên tôi.

Nụ hôn của anh ta còn đang dừng trên má tôi tôi ngậm chặt miệng để anh ta không thể hôn môi tôi, hai tay liên tục đâm dáo: “Tránh ra, tránh ra...” Vì mở miệng la hét mà đôi môi tôi bị Quân Lâm chiếm giữ, anh không ngừng xâm nhập vào bên trong khám phá vị ngọt ngào.

Tôi vẫn vận vẹo không ngừng nhưng không thể kêu lên được vì đã bị khóa chặt bởi môi anh ta.

Chỉ một lát sau tôi đã gần như không thể thở được vì nụ hôn quá lâu của anh, anh ta bắt đầu chuyển sang chỗ khác, nụ hôn nóng bỏng trượt từ môi xuống xương cổ rồi tới chỗ mẫn cảm của tôi phía trước.

Cả người tôi nóng ran lên vì sự tiếp xúc da thịt với Quân Lâm, hai bàn tay của anh luồn vào trong váy ngủ vuốt ve xoa nắn khiến cho tôi như bị điện giật, theo phản xạ khép chặt lấy hai chân.

Tinh thần tôi chợt trở nên cực kỳ thanh tỉnh, bàn tay này đã vuốt ve thân thể của người phụ nữ khác, đôi môi này đã chạm qua môi nữ nhân khác, hiện tại lại muốn làm tình với tôi, vậy anh ta coi tôi là loại người gì đây? Nhưng vì sao tôi không thể phản kháng mà vẫn thuận theo ham muốn của anh ta? Trong đầu tôi xẹt lên một ý nghĩ ác độc, tôi ngừng giãy giụa mà hòa theo động tác của Quân Lâm sau đó thì thào: “...Thanh Vân...” Âm thanh không lớn nhưng cũng đủ làm cho thân mình Quân Lâm chấn động.

Vốn đang tấn công tôi mãnh liệt, Quân Lâm đột nhiên dừng lại động tác, chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào mắt tôi với con mắt xám xịt đầy nghi vấn, giống như một tòa băng cứng đờ bất động.

Tôi theo bản năng nhắm chặt mắt lại hưởng thụ cảm giác thỏa mãn về thể xác và tinh thần khi trả thù được anh ta nhưng không biết vì sao trong lúc đó nước mắt của tôi lại tuôn rơi ướt đầm gối.

..

Quân Lâm buông tôi ra nghiêng nghiêng người nằm xuống, anh ta lẳng lặng nhìn tôi không nói gì.

Vì sao tôi và anh ta lại có ngày hôm nay? Đây chắc chắn không phải là những gì tôi muốn và có lẽ cũng không phải là những gì anh ta muốn.

Vì sao tôi phải phản bội lại ý nguyện của mình mà chấp nhận nhân nhượng? Vì sao anh ta còn cố chấp giữ tôi lại bên mình? Vì sao còn thêm muốn thân thể tôi? Quân Lâm đột nhiên nghiêng người ôm chặt lấy vai tôi, mặt vùi vào cổ tôi thì thào: “Không sao, không sao cả.”

Cho dù người em yêu có là ai đi chăng nữa, cho dù em ở bên anh là vì lý do gì đi chăng nữa....

đều...không sao cả”.

Quân Lâm một lần nữa cắn mút da thịt tôi, giọng lạc đi vì ham muốn: “Bởi vì anh sẽ không bao giờ rời khỏi em”.

Anh trần trọc hôn lên môi tôi, mắt tôi...và chỉ một lát sau tôi có cảm giác một giọt chất lỏng mát lạnh rơi xuống mặt tôi, đó chính là nước mắt....

Tại thời khắc này tôi cảm giác được Quân Lâm có yêu tôi nhưng vì sao chúng tôi yêu nhau nhiều như thế mà lại luôn thương tổn lẫn nhau? Tôi mở mắt nhìn mông lung, qua ánh sáng của đèn thủy tinh tôi thấy rõ Quân Lâm đang triền miên trên cơ thể tôi, tôi cũng không kìm nén nổi khoái cảm của mình, có lẽ đây là hậu quả của sự mong nhớ, là kết tinh của một thứ tình yêu luôn bị kìm hãm.

Buổi sáng tỉnh dậy tôi với áo ngủ định mặc vào để đi rửa mặt, còn chưa ngồi thẳng dậy đã bị Quân Lâm áp chế xuống.

Anh ta ôm chặt lấy tôi thì thầm: “Em nằm với anh một lát, hơn nửa năm nay anh chưa được ngủ ngon như hôm qua rồi”.

Tôi cười lạnh một chút: “Anh không phải luôn có mỹ nhân bên cạnh sao?” Anh ta lại nhìn tôi cười: “Em không tin à? Từ khi gặp em, anh không có hứng thú với người phụ nữ nào khác.

Nó giống như một dạng miễn dịch vậy”.

Vừa nói anh ta vừa ghé môi vào mặt tôi hít hà rồi nói thêm: “Và cũng giống như bị hạ bùa chú vậy”.

Câu nói của anh làm tôi cảm giác như tâm hồn mình tan chảy thành từng giọt, giống như cảnh trong mơ đang tái hiện lại lần nữa... Từ đêm hôm đó Quân Lâm lại một lần nữa trở lại phòng ngủ của tôi và bắt đầu danh chính ngôn thuận nằm cạnh tôi giống như ngày xưa.

Đối mặt với tất cả những chuyện vừa xảy ra, tâm tình của tôi rất phức tạp, tựa như đứa trẻ bị lạc lối giữa đồng hoang.

Thái độ của tôi với Quân Lâm cũng thường xuyên thay đổi, có lúc thì đậm mặc lạnh lùng, có lúc thì ham muốn cuồng si.

Mà tâm tình của Quân Lâm cũng cực kỳ khác trước, cho dù tôi có câu giận vô lý hay là vui vẻ đùa cợt anh ta cũng vẫn tỏ ra rất ôn hòa chiều chuộng.

20. Chương 20

Không hiểu vì sao từ thời điểm đó trở đi, tính tình Quân Lâm đột nhiên thay đổi, anh ta trở nên cáu kỉnh hơn với mọi người xung quanh, chỉ khi ở bên tôi anh ta mới có vẻ ôn hòa một chút.

Hôm đó tôi đang lật mấy trang báo thời trang xem mấy mẫu quần áo mới, Quân Lâm ngồi bên cạnh lướt web, ngoài cửa gió thu hiu hiu mát lạnh, lá cây bắt đầu ngả vàng và lác đác rụng xuống sân.

Từ Vĩnh An gõ cửa rồi nhanh chóng bước vào phòng, sau khi bước đến bên cạnh Quân Lâm anh ta cúi người xuống thì thầm mấy câu.

Nghe xong, vẻ mặt Quân Lâm tựa hồ rất kinh ngạc, vài giây sau anh ta thốt lên: “Thật không?” Tôi cảm nhận có gì đó hơi khác lạ nên ngừng đọc báo mà chăm chú quan sát bọn họ, vẻ mặt Quân Lâm dần trở nên giận dữ, Từ Vĩnh An lúc này trông giống như con chim sợ cành cong đứng nép sang một bên, ánh mắt hoảng loạn nhìn tôi cầu cứu.

“Có chuyện gì thế?” .

Tôi tỏ vẻ quan tâm bởi rất hiếm khi Quân Lâm tỏ ra giận dữ như vậy trước mặt tôi như vậy.

Như chợt nhớ tới sự có mặt của tôi, Quân Lâm khôi phục thần sắc: “Không có gì”.

Sau đó quay đầu nói với Từ Vĩnh An: “Anh về trước đi”.

Cứ mỗi khi cần thông báo một tin tức nào đó không tốt, Từ Vĩnh An luôn lựa chọn lúc tôi đang ở cạnh Quân Lâm để báo cáo bởi anh ta biết trước mặt tôi Quân Lâm sẽ không bao giờ gây khó dễ gì cho anh ta hay bất kỳ ai.

Ăn cơm trưa xong Quân Lâm tức tốc chuẩn bị hành lý về Bắc Kinh.

“Quân tử, lấy giúp anh cái cà vạt màu lam có sọc nghiêng ở góc bên phải trong tủ với”.

Vừa vào phòng Quân Lâm lôi vali ra chuẩn bị soạn đồ.

Tôi bước tới tủ quần áo lấy cà vạt ra rồi thất hộ anh ta, Quân Lâm vẫn đứng im không nhúc nhích, để trán gần sát với mặt tôi.

Lúc tôi sắp thất xong Quân Lâm đột nhiên lấy tay nâng mặt tôi lên rồi nhắm mắt lại đặt môi anh lên môi tôi.

Tôi tròn mắt ngạc nhiên rồi theo phản xạ đẩy anh ta ra: “Anh làm gì thế?”.

“Em...” Quân Lâm hơi dăm chiêu nhìn tôi rồi nở nụ cười: “Xem ra chỉ có anh đối với em là thật lòng mà thôi”.

Sau đó quay về gương tự sửa sang lại cà vạt.

Nhìn biểu hiện khác thường của anh tôi có cảm giác hơi kỳ quặc.

Trước khi rời đi Quân Lâm nói với tôi: “Anh đi vài ngày mới trở lại” Từ khi Trung Tuấn Quốc tế thành lập tới nay, hầu hết thời gian Quân Lâm đều ở Thượng Hải, nói đúng hơn là ở Diệp trang.

Tất nhiên còn có thêm nguyên nhân nữa là thái độ của tôi đối với anh đã mềm mại hơn trước rất nhiều.

Hôm sau đọc báo tôi mới biết nguyên nhân của sự khác thường của Quân Lâm, đó là một tin tức cực kỳ sốt dẻo: Mục Thanh Vân và Lâm Tử Đan tuyên bố cuối tuần này sẽ đính hôn.

Trong cả năm vừa rồi, Trung Tuấn Quốc Tế và ngân hàng An Ngân của Mục Thanh Vân luôn cạnh tranh rất ác liệt, nghe nói Quân Lâm và Mục Thanh Vân đều công khai tuyên chiến với nhau trên báo chí và các phương tiện thông tin đại chúng.

Ngay cả Linh Linh cũng hỏi tôi rằng đâu là sự thật đâu là tin đồn nhưng tôi nào dám mở miệng hỏi Quân Lâm bởi cái tên Mục Thanh Vân đối với Quân Lâm mà nói vẫn giống như tâm bệnh vậy.

Mục Thanh Vân và Tử Đan kết hôn với nhau, người ngoài nhìn vào thì thấy đây là một sự kết hợp rất truyền thống nơi hào môn thế gia – vương tử và công chúa sánh vai cùng nhau.

Sự kết hợp giữa Diệp gia và Mục gia sẽ mang tới lợi ích lớn cho cả hai bên bởi sự tương trợ chặt chẽ với nhau trên chốn thương trường.

Nhưng ai ai cũng đều biết quan hệ giữa Quân Lâm và Mục Thanh Vân trên thương trường rất căng thẳng, có thể gọi là địch nhân số một vậy mà đột nhiên hai người trở thành bà con thân thích cho nên sẽ họ sẽ đưa nhau đoán già đoán non nội tình ẩn giấu bên trong? Có lẽ chính Quân Lâm cũng không rõ ràng cho lắm.

Nhìn vẻ kinh ngạc ngày hôm qua của Quân Lâm cũng đủ thấy anh ta không hề cảm kích trước sự hi sinh của cô em họ này mà có phần tức giận.

Anh ta tức giận, vì sao vậy? Vì mình là người cuối cùng được biết hay là vì việc kết hợp này sẽ làm ảnh hưởng tới cuộc chiến của anh ta? Tôi âm thầm tự đặt câu hỏi cho chính mình.

Thực tế thì đối với bản thân tôi, tin tức này cũng rất bất ngờ và đáng kinh ngạc, thực lòng tôi không hiểu tại sao đột nhiên Mục Thanh Vân lại quyết định như vậy? Chẳng lẽ theo đúng như lời anh ta đã từng nói với tôi, thương trường là chiến trường, nếu không có quan hệ hôn nhân thì mọi hứa hẹn trên thương trường đều là bọt biển, cho nên anh ta đã lựa chọn cưới Tử Đan để có thêm hậu thuẫn vững chắc? Hay là tình yêu mà anh ta dành cho cô ta mới trỗi dậy và trở nên mãnh liệt, điều mà trước kia anh đã mù mắt không nhận ra? Hay là vì nguyên nhân khác? Kể từ sau khi bị người ta liên tục tính kế và cho sập bẫy, tôi trở nên cực kỳ nhạy cảm với những tin tức kiểu này, suy nghĩ cũng phức tạp hơn rất nhiều, tôi học được một điều là có nhiều chuyện không đơn giản như vẻ bề ngoài Liên tục đặt ra hàng loạt câu hỏi mà không tìm được câu trả lời, tôi càng cảm thấy hoang mang.

Tôi thật sự là một kẻ ngu ngốc, có rất nhiều chuyện tôi có tự hỏi trăm nghìn lần cũng không thể tự mình tìm ra đám án.

Sau nửa tiếng suy nghĩ, tôi hài lòng với đáp án là mọi sự đều do “Sự đời khó liệu, thể nhân khó lường”, nếu không làm sao tôi có thể từ chính thể của Quân Lâm trở thành tình nhân trong bóng đêm thể này? Trên đời này liệu còn có chuyện gì không thể xảy ra được nữa không? Hay là từ khi tôi rời đi, Mục Thanh Vân và Tử Đan phát sinh tình cảm... Đang ăn bữa sáng để chuẩn bị rời nhà thì tôi nhận được điện thoại của ba.

Lúc này Tử Mĩ đã đi nhà trẻ, mỗi ngày Ngọc Nhiễm đều đưa bé đi học, tôi cũng nghe theo lời Linh Linh cho bé học ở một trường mẫu giáo cao cấp có dạy cả tiếng Anh.

Một tuần bốn buổi sáng bé đều phải đi học, tôi tự hào khoe với mọi người là bé đi học để lĩnh hội những kiến thức cao cấp nhất nhưng trong thâm tâm tôi biết bé chỉ học nói cho vui mà thôi.

“Có chuyện gì vậy ba?” Tôi hỏi.

“Là như thế này, ba và mẹ con, em con đã được duyệt thị thực.

Bởi vì trường hợp của con trình đơn muộn hơn nên chắc phải đợi một thời gian nữa mới được duyệt”.

Ba nói.

“Vậy ạ? Thế ba và mẹ bao giờ đi ạ?” Tôi hỏi tiếp.

“Đây cũng là điều ba mẹ đang băn khoăn, liệu con có thể ở đây một mình không?” “Không sao đâu ạ.

Ba mẹ cứ qua bên đó trước, sau đó giúp con hoàn thiện thủ tục ở bên đó, có khi lại nhanh hơn bên này”.

Lần trước ba mẹ đi Úc về, ba bị ốm khá nặng nên mẹ phải ở nhà chăm sóc ba, không thể đến đây ở cùng tôi.

Cho nên mấy tháng nay chỉ có tôi và Tử Mĩ quây quần cùng nhau nên dần dần tôi cũng quen dần với cuộc sống kiểu như thế này.

“Hiện tại số cổ phần của ba ở Tân Vực đã sắp bán được quá nửa nên ba sẽ nhanh chóng không còn là cổ đông lớn nhất nữa, người có cổ phần lớn thứ hai sẽ trở thành quản lý tài chính của công ty, như vậy đến lúc đó ba không còn phải chịu trách nhiệm với những khoản vay của Tân Vực nữa”.

Ba đồng ý nói tiếp: “Cho nên rất nhanh thôi chúng ta sẽ không bị người khác uy hiếp, con cũng có thể có được tự do.

Khi đó cho dù con có được duyệt nhập cư hay không ba cũng sẽ đón con và Tử Mĩ sang đó”.

“Con biết rồi ba.

Con sẽ chăm sóc bản thân và Tử Mĩ tốt cho tới khi ba đón bọn con đi”.

Tôi hiểu được rằng có những việc không thể gấp gáp được.

Buổi tối chủ nhật hôm đó Linh Linh hẹn tôi ra ngoài ăn tối.

“Sao chị ăn ít vậy?” Nhìn chị ăn có vài miếng thịt viên tôi kinh ngạc hỏi.

“Chị muốn giảm béo nha”.

Lúc này Linh Linh vừa mới sinh ra một bé trai nặng 3,5kg nên chị tích cực giảm cân để về dáng cũ.

“Chị không phải cố gắng giảm cân làm gì đâu, chỉ cần chị tự mình trông con vài tháng là có thể trở về y như trước thôi mà”.

Tuy rằng lúc Tử Mĩ còn bé, mẹ và Di Thanh vẫn giúp tôi trông bé nhưng tôi cũng chứng kiến hết sự vất vả của bọn họ nên biết việc chăm con nhỏ vất vả thế nào.

“Đúng vậy”.

Linh Linh cầm lấy tay tôi mắt rơm rớm vì xúc động.

“Tiểu quỷ đó, mới sinh ra đã giống một tên hồn đản ma vương rồi, đêm nào cũng khóc nháo làm chị không ngủ được, thần kinh sắp đứt ra rồi đây này!” Ăn cơm xong đã khoảng gần 9 giờ, Linh Linh gọi người tính tiền để chuẩn bị ra về thì ánh mắt của chị bỗng dừng ngưng trệ nhìn về phía xa.

Tôi còn đang kỳ quái định mở miệng hỏi thì đã nghe thấy một giọng đàn ông quen thuộc vang lên: “Vương phu nhân” Không cần quay lại tôi cũng biết đó là Quân Lâm.

“Chào anh, anh cứ gọi tôi là Linh Linh là được rồi”.

Khoé miệng Linh Linh vẫn giữ nguyên ý cười, hai mắt dán chặt vào Quân Lâm, quả thật là đáng vẻ của fan cuồng gặp phải thần tượng.

“Vậy à? Tôi đã thanh toán cho hai người xong cả rồi”.

Quân Lâm nhìn Linh Linh cười cười.

Sau đó chuyển hướng sang tôi: “Quân tử, chúng ta đi thôi”.

Tôi cầm túi lên nhìn Quân Lâm hỏi: “Sao anh lại tới đây?” “Lúc anh về tới nhà nghe Anh thẩm nói là em hẹn bạn ăn tối cho nên anh cố ý ra đây để đón em về”.

Tôi cùng Linh Linh sánh bước ra ngoài nhà hàng, Linh Linh ở bên tai tôi thì thầm: “Xem ra anh ta đối với em không tệ chút nào nha!”.

Tôi không thèm nhìn chị, xem ra chị đã bị Quân Lâm đánh thuốc mê rồi nên thần chí mới mơ màng như vậy.

Linh Linh rõ ràng tự mình lái xe đến đây nhưng lại đồng ý để Quân Lâm đưa về nhà, dọc đường đi chị luôn mồm hỏi Quân Lâm bao nhiêu vấn đề.

Tôi không khỏi xấu hổ thay cho chị vì đều đã lớn bằng này, cũng đã là mẹ trẻ con rồi lại vẫn còn hồn nhiên như gái mới lớn.

Chia tay Linh Linh sau tôi mới thở phào nhẹ nhõm, tôi quay sang hỏi Quân Lâm: “Vì sao anh về sớm như vậy?” Hôm nay chính là ngày Mục Thanh Vân và Tử Đan kết hôn, theo lý thuyết thì Quân Lâm phải rất bận bịu mới đúng.

“Nhớ em nên mới trở lại sớm”.

Quân Lâm cười cười, ánh mắt vẫn nhìn xa xăm ra khung cảnh bên ngoài.

“Không nghĩ thế thì đừng có cố tỏ vẻ”.

Nhìn vẻ lơ đãng của anh ta tôi lạnh lùng nói.

Ánh mắt Quân Lâm vội vàng chuyển sang mặt tôi: “Chỉ cần em chờ cho anh nửa điểm mặt mũi, em muốn anh làm gì anh cũng sẽ làm”.

Về đến nhà Quân Lâm liền vào thư phòng làm việc tiếp, tôi chơi với Tử Mĩ một lát rồi về phòng ngủ.

Một lúc sau Quân Lâm bước từ phòng tắm ra ngoài rồi tới bên tôi nhẹ nhàng gọi: “Quân tử” Vừa nói hay tay anh vừa khoác lên vai tôi.

Tôi hiểu ý anh ta muốn cái gì nên định giúp anh ta cởi áo tắm nhưng Quân Lâm bỗng nhiên nói: “Đừng”.

Hôm nay anh ta có tâm sự gì hay sao mà tự nhiên lại tỏ vẻ mèo ché mỡ thế này.

Tôi nghi hoặc ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Em muốn gặp Tử Thiện không?” Quân Lâm ghé sát vào tai tôi nói.

“Anh....

nói ...Tử Thiện sao?” Nghe tới tên Tử Thiện tôi nhẹ buông tay.

“Ừ”.

Lúc này bàn tay Quân Lâm mới len vào vạt áo tôi bắt đầu chu du: “Cuối tuần này con sẽ tới Thượng Hải tham gia cuộc thi hùng biện toàn quốc của học sinh cấp hai”.

Cả năm nay tôi chưa gặp lại Tử Thiện nên nỗi khát vọng gặp bé ngày ngày bùng cháy trong tôi, hôm nay nghe Quân Lâm nhắc tới bé trong đầu tôi lại vang lên âm thanh tha thiết của bé..... Nguyên tội! Sau khi biết Tử Thiện sẽ tham gia cuộc thi hùng biện bằng tiếng Anh cấp toàn quốc tôi cực kỳ hưng phấn.

Trình độ tiếng Anh của Tử Thiện khiến tôi còn cảm thấy mặc cảm vì trình độ của mình có khi còn kém cỏi hơn so với bé, đó là kết quả của việc Quân Lâm đã bắt bé học tiếng Anh từ bé một cách nghiêm túc, ở nhà anh cũng luôn bắt Tử Thiện nói chuyện với anh bằng tiếng Anh để cho bé quen dần.

Cuộc thi diễn ra tại Hội trường của một trường cao đẳng nổi tiếng ở Thượng Hải, phần đầu là dành cho khối cấp một, sau đó mới tới khối cấp 2.

Trước khi cuộc thi chính thức bắt đầu tôi vội vàng bước vào hội trường, ngồi dựa vào cánh gà một bên để không ai chú ý tới mình.

Ngồi bên cạnh tôi là một vị phu nhân sang trọng, bà quay sang hỏi tôi: “Cô là giáo viên sao?” Tôi vốn đang rất tập trung vào tiết mục của các bé nên không để ý tới câu hỏi của bà, mãi lúc sau mới giật mình lắc lắc đầu.

Tôi rất muốn trả lời bà rằng tôi là phụ huynh của thí sinh nhưng nếu là phụ huynh của thí sinh thì phải đứng ra chỗ dễ nhìn nhất để vỗ tay tự hào vì con cái.

“Vậy cô là...” Bà ta dường như rất hứng thú với thân phận của tôi.

“Tôi là giáo viên của trường Cao đẳng này, ngẫu nhiên được cho vé nên qua xem cho vui thôi”.

Vừa vặn lúc đó có hai gương mặt quen thuộc bước vào hội trường đó chính là hai người vệ sỹ của Quân Lâm.

Giờ đây Quân Lâm đã là một trong tám mươi người giàu có trong nước, nổi tiếng cả trong và ngoài nước về độ thành đạt cho nên lúc ra ngoài thường xuyên có vệ sỹ đi cùng.

Có đôi khi tôi vẫn hay trêu chọc Quân Lâm: “Vốn dĩ người ta không có ý định bắt cóc anh nhưng nhìn thấy anh có nhiều vệ sỹ như vậy nên mới nảy sinh ý định bắt cóc anh đấy!”.

Quả nhiên chỉ trong chốc lát Quân Lâm xuất hiện với một bộ âu phục màu bạc, đi ngay sau anh ta đương nhiên là Tổ Hành.

Cô ta mặc một bộ váy liền màu nhũ, miệng khẽ mỉm cười.

“Thật là một đôi trời sinh”.

Phu nhân bên cạnh lên tiếng đánh gãy sự tập trung của tôi.

Không thể tưởng tượng được là kẻ ám ảnh tôi suốt một năm trời tự nhiên xuất hiện trước mặt tôi khiến tôi có cảm giác như ai đó đang cầm dao rạch tiếp vết thương đang dần khép vảy của tôi.

“Chẳng lẽ cô không biết họ là ai sao?” Hiển nhiên vị phu nhân kia muốn thể hiện sự hiểu biết của mình.

Tôi lạnh lùng liếc bà ta một cái nói: “Tôi không biết”.

Sau đó cố gắng hít thở sâu để khôi phục bình tĩnh nhìn về phía Quân Lâm.

Đây là lần đầu tiên sau khi rời kinh thành tôi nhìn thấy Tử Thiện, bé có vẻ đã cao hơn cả tôi, từ các nét thanh tú trên mặt đến dáng người đều rất giống Quân Lâm, tôi lấy ống nhòm ra soi kỹ xem bé có nét nào giống tôi không nhưng tuyệt nhiên không có.

Tử Thiện không những kế thừa vẻ bề ngoài của Quân Lâm mà còn kế thừa sự thông minh giỏi giang của ba.

Tất cả mọi người đều phấn khích khi đến phần thi của bé bởi mỗi từ ngữ bé dùng đều không thể chê vào đâu được, chưa kể cách thức bé thuyết trình càng khiến người nghe bị thuyết phục.

Sau khi được tuyên bố giành giải nhất, bé đồng dục phát biểu: “Tôi xin được cảm tạ tất cả các bạn đã tới cuộc thi ngày hôm nay với chúng tôi, thắng lợi ngày hôm nay của đoàn chúng tôi là thuộc về từng thành viên trong đội”.

Vị MC tiếp tục tới bên Tử Thiện hỏi cảm nghĩ của bé lúc này: “Sau đó tôi xin gửi lời cảm tạ tới anh trai và chị tôi, cho tới nay anh vẫn luôn giáo dục tôi rất tốt, nếu không có bọn họ tôi sẽ không có ngày hôm nay, bọn họ giống như ba mẹ của tôi vậy” Nói đến đó màn hình quay thẳng vào Quân Lâm và Tổ Hành, về mặt Quân Lâm có chút ngạc nhiên sau đó nở nụ cười gượng ép, còn Tổ Hành thì từ đầu tới cuối đều cười một cách sáng lạn.

Vào giờ khắc này tôi cảm thấy mình chính là kẻ dư thừa nhất thế gian.

Nắm chặt lấy hai tay, tôi hốt hoảng thoát nhanh khỏi nơi đây, phía sau vang lên tiếng vỗ tay vang dội của khán giả.

Vì sao mọi thứ lại trở thành như vậy? Đó là con trai của tôi, làm sao bé có thể đối xử với tôi như vậy? Rốt cuộc tôi đã làm sai cái gì? Tại sao tôi vẫn luôn phải nhường nhịn và chịu thiệt thòi? Về tới nhà tôi nhốt mình vào phòng, thân thể vì giận quá mà run lên bần bật, đó là con tôi, là chồng tôi vậy mà giờ đây tôi lại hai bàn tay trắng.

Nếu tiếp tục làm theo lời khuyên nhủ của Linh Linh liệu tôi còn có thể sống bao lâu nữa trong sự uất ức như thế này? Tối hôm đó Quân Lâm trở lại Diệp trang như mọi khi, vừa bước từ phòng tắm ra tôi đã nhìn thấy anh ta vẫn đang mặc bộ quần áo lúc này, bộ dáng có vẻ mệt mỏi.

Tôi nổi điên thuận tay cầm lấy chiếc lược trên tay ném thẳng vào người anh ta đồng thời hét lên: “Anh còn tới đây làm gì?” Quân Lâm nghiêng người tránh né, cất giọng giận dữ với tôi: “Em đang làm cái quái gì thế?” Tâm trạng của anh ta có vẻ không tốt chút nào.

“Làm cái gì ư? Anh hỏi tôi làm cái gì ư? Anh biến tôi trở thành một con nhân tình không thể lộ diện dưới ánh sáng mặt trời, làm cho con trai tôi nhận kẻ khác làm mẹ, giờ đây còn hỏi tôi đang làm gì sao?” Vừa nói tôi vừa tiến từng bước tới trước mặt anh ta, thần chí của tôi lúc này đã không còn tỉnh táo, hay tay tôi điên cuồng cào cấu lên ngực anh ta giống như trút hạ bao nhiêu sự uất ức trong lòng.

“Anh là tên khốn, anh đã hủy hoại cả cuộc đời tôi”.

Quân Lâm ôm chặt tôi vào lòng, ghé vào tai tôi gần từng tiếng: “Anh xin thề trên danh dự của các con chúng ta.

Những gì thuộc về em anh sẽ trả lại cho em....tất cả.....” “Anh cho rằng tôi còn có thể trở lại như trước đây sao?” Tôi đẩy anh ta ra xa.

“Anh cho rằng tôi còn là con bé ngu ngốc trước kia sao?” Tôi cúi đầu cười khổ rồi nói tiếp: “Tất cả đều không bao giờ có thể trở lại nữa, không đúng sao?” Quân Lâm đứng sau tôi rất lâu, anh vẫn trầm mặc không nói gì, tôi biết anh ta cũng không thể phủ nhận điều này.

Xa xa vang lại tiếng đàn của Ngọc Nhiễm, đó là bài Tì bà ngữ mà Ngọc Nhiễm vẫn hay đánh, nó rất thê lương và tạo cảm giác xót xa cho người nghe... Buổi tối hôm đó Quân Lâm không có rời đi.

Lúc anh ta đang tắm rửa, điện thoại anh ta reo vang.

Tôi lướt qua và nhận ra đó là điện thoại của Tổ Hành, đang định tắt máy đi nhưng trong đầu tôi lại xẹt qua một tia ác ý.

Tôi nhấn nút nghe, ở bên kia vang lên giọng nói êm ái: “Quân Lâm à, anh đang ở đâu?” Đó đúng là giọng của Đỗ Tổ Hành.

“Tôi không phải Quân Lâm”.

Tôi chán ghét lên tiếng.

“Vậy cô là...”.

Cô ta có chút chần chừ.

“Tôi chính là người mà cô không muốn nhìn thấy nhất”.

Nói xong tôi cúp máy rồi xóa đi lịch sử cuộc gọi.

Đáy lòng tôi dâng lên một cảm giác khóai trá vô bờ bến bởi tôi cực kỳ căm ghét bộ dạng viên mãn của cô ta.

Lúc Quân Lâm đi ra tôi đã tắt đèn đi ngủ, anh ta cũng nằm xuống ngủ luôn.

Tôi xoay lưng lại phía anh ta và dù không muốn nhưng vẫn nghe thấy tiếng thở dài sâu lắng của anh ta....

Sau chuyện xảy ra hôm đó Quân Lâm ít về Điệp trang hơn, tôi vẫn sống những tháng ngày bình lặng như trước.

Tôi trầm nghĩ lý do anh ta ít về đây hơn có thể là do lần trước tôi đùa quá ác độc làm cho Tố Hành phát hiện chuyện gì, hoặc cũng là do nguyên nhân khác.

Tôi chưa bao giờ hỏi Quân Lâm và anh ta cũng chưa bao giờ chủ động nói cho tôi những chuyện liên quan tới việc làm ăn của anh ta cả.

Rất nhanh sau đó là tết âm lịch và đó cũng là năm mới buồn nhất kể từ khi tôi sinh ra đời.

Đầu tiên là vì lý do thị thực mà ba mẹ không thể bay về đây ăn tết cùng tôi, hai là vì đề nghị bay sang Úc đón tết cùng ba mẹ bị Quân Lâm vô tình cự tuyệt, “Vì sao tôi không thể đi?” Tôi phẫn nộ hỏi.

“Không vì gì cả, em cứ ở đây đợi anh, vài ngày nữa anh sẽ về với hai mẹ con”.

Vào ngày 27 tết anh ta lưu lại cho tôi câu nói đó rồi rời đi.

Cho nên vào đêm giao thừa chỉ có tôi và Tử Mĩ bên nhau.

“Mẹ, mẹ đừng uống nhiều rượu như vậy được không”.

Tử Mĩ kéo lấy chén rượu từ tay tôi.

“Bảo bối, con làm sao mà biết được vì sao ?” Tôi ngẩng đầu uống thêm chén nữa.

“Tuy con không biết vì sao mẹ lại uống nhiều như vậy, nhưng mà con biết mẹ đang không vui”.

Tôi sững sốt nhìn vào ánh mắt trong suốt của bé, tôi cảm thấy mình là một người mẹ Tối bởi vì tôi đã không thể mang lại cho bé một tuổi thơ vui vẻ khoai hoạt, một gia đình theo đúng nghĩa của nó.

Tôi cúi người ôm lấy bé, nước mắt của tôi rơi xuống vai bé.

Tôi vẫn luôn thống hận Quân Lâm vì đã làm cho tôi và bé có một cuộc sống thuộc về bóng đêm, ngoài ra tôi còn thống hận chính tôi vì vô pháp thoát khỏi cuộc sống đen tối này.

Sau khi bé Tử Mĩ về phòng, điện thoại tôi reo vang, tôi vừa nhấc máy lên đã nghe thấy âm thanh ngoài ý muốn.

“Chào cô.

Hiện tại là giao thừa, Quân Lâm say quá ngã vào lòng tôi đây này, tôi mới là thê tử của Quân Lâm, nếu cô còn biết suy nghĩ thì.... mau rời khỏi Quân Lâm đi” Tôi bức bối hỏi: “Cô nói gì?” “Cô không phải là đối thủ của tôi”.

Nói xong cô ta cúp máy.

Còn tôi lẳng lặng nhìn Tử Mĩ đang say ngủ trong lòng mà thầm lo sợ những tháng ngày êm đềm của hai mẹ con sẽ không còn kéo dài.

21. Chương 21

Mỗi ngày Quân Lâm đều gọi điện cho tôi nói chuyện phiếm, toàn là những câu chuyện không đầu không cuối ví như “Em đang làm gì, Tử Mĩ đâu, sao không đưa con ra ngoài chơi cho đỡ nhàm chán..”.

Từ sau lần va chạm đó tôi và Quân Lâm rất ít khi nói chuyện lâu với nhau, anh ta cũng có vẻ bận bịu hơn trước và đang suy tính chuyện gì đó quan trọng.

Ngày ngày anh ta cũng rất cố gắng kéo dài cuộc nói chuyện với tôi hoặc gợi ý các đề tài mới để có chuyện để nói nhưng tất cả đều vô ích trước sự đáp trả dậm dặt của tôi.

Tối nay tôi lại nhận được điện thoại của Quân Lâm: “Chắc là vài ngày nữa anh mới về Thượng Hải được”.

“Vâng...”.

Tôi yên lặng một lúc mới lơ đãng trả lời.

Kỳ thật hành tung của anh ta không cần chính miệng anh ta nói cho tôi tôi cũng tự biết được qua báo chí và truyền hình.

Ai mà không biết là Diệp đại công tử đang cùng phu nhân sang Mỹ với mục đích chính là thăm họ hàng nhưng thực ra là sang đó để tranh thủ sự ủng hộ của siêu ngân hàng Bank of Amer.

Đối với mấy chuyện này Quân Lâm biết thừa là tôi không hề quan tâm và sẽ không bao giờ hỏi nên cũng không cố giải thích cho tôi làm gì.

Hôm sau tôi hẹn Linh Linh đi dạo phố..

“Em có khỏe không? Tại sao sắc mặt lại nhợt nhạt như thế này?” Sắc mặt Linh Linh thì ngược lại rất hồng hào bởi vì chị vừa theo chồng về quê ăn tết ra, so với tôi thì đúng là một trời một vực.

Tôi khẽ nhéo má cho hồng lên rồi hỏi ngược lại chị: “Chị không thấy em béo lên sao?” “Ừ cũng thấy béo lên.

Chưa đến nỗi quá mập mạp, chỉ hơi giống con lợn con thôi”.

Linh Linh cười đùa.

“Đúng vậy”.

Tôi cũng cười bởi gần nửa tháng nay tôi không ra khỏi phòng nên sắc mặt nhợt nhạt và nở ra cũng là điều bình thường.

Hai chị em lại giống như xưa lang thang shopping điên cuồng tại các shop thời trang, đồ hiệu, sau đó đi thưởng thức đồ ăn đặc sản.

“Em hiện tại trông mập lên kha khá đấy, chị chưa bao giờ thấy em béo tốt như thế này đâu”.

Lúc thay đồ Linh Linh nói.

“Ghét chị thế”.

Tôi quay sang lừ mắt một cái.

Nhưng quả thật trước kia tôi đều mặc size S nhưng dạo này mặc vào thấy hơi bó, xem ra tôi phải giảm béo thật.

Đến lúc ăn điểm tâm, Linh Linh lại hỏi: “Không phải em nói là muốn giảm béo sao? Còn ăn nhiều như vậy đồ ngọt?” Chị có vẻ kinh ngạc khi thấy tôi ăn rất nhiều bánh ngọt.

“Không ăn no thì làm sao mà có sức để giảm béo chứ?” Tôi cố bao biện rồi lại khoét một miếng thật to bỏ vào miệng, đúng là lâu lắm rồi tôi không ăn đồ ngọt ngon miệng như thế.

Còn Linh Linh thì ngược lại, do bị tôi tiêm nhiễm từ trước nên chị chỉ ăn một ít rồi lại buông đũa nên dáng người có vẻ thon thả hơn trước rất nhiều, sau đó tôi còn gọi thêm kem và chanh tuyết anh nữa.

Đến lúc chuẩn bị rời đi, tôi cảm thấy buồn nôn nên lấy tay che ngực chạy vào Toalet, muốn phun mà phun ra không được.

“Sao vậy em?” Linh Linh cũng lo lắng chạy vào cùng.

“Ăn nhiều quá nên tiêu hóa không nổi, chắc lại muốn phun ra rồi”.

Tôi cười cười hứng nước vào tay rồi đắp lên mặt cho tỉnh táo.

Trở lại Diệp trang cảm giác nôn mửa của tôi càng ngày càng nặng hơn, hễ ăn gì là tôi lao vào Toalet nôn cho bằng hết, giống như vết sạch ruột gan ra vậy.

“Phu nhân....”.

Anh thăm luôn đứng sau vỗ vỗ lưng tôi, miệng cứ lắp bắp không biết nói gì ngoài việc gọi tên tôi.

Từ phòng tắm bước ra tôi có chút choáng váng và chập vấp không chịu nổi.

May mắn là Tử Mĩ đi ngủ sớm rồi chứ nếu bé nhìn thấy tôi chập vấp như vậy chắc sẽ lo lắng mà khóc nháo suốt.

Anh thăm đỡ tôi nằm xuống giường rồi xoay người định gọi điện thoại.

“Không cần đâu thím, chắc cháu ăn phải thức ăn gì không tươi thôi, nôn ra được là đỡ ngay”.

Tôi kéo lấy góc áo của bà.

“Nhưng mà cô bị thành ra thế này, tôi...” Anh thăm vẫn rất lo lắng, vừa nói bà vừa lấy tay đặt lên trán tôi.

“Sao vẫn lạnh thế này, thôi để tôi đi gọi bác sỹ đến nhé” Lần này bà xoay người đi luôn không cho tôi cơ hội ngăn lại.

Tôi vốn định ngồi xuống rồi gọi thím quay lại nhưng đầu lại bắt đầu choáng váng, hai mắt hoa lên, tôi bắt đầu mơ hồ rồi rơi vào giấc ngủ.

Đến khi tỉnh dậy trong phòng đã không còn bóng người, dư âm của hoàng hôn còn đọng nơi góc rèm cửa, ánh mặt trời leo lét ánh lên giường khiến tôi có cảm giác buồn buồn.

Đầu vẫn rất nặng, tôi cố mở mắt cho to nhưng không sao mở được, rất lâu sau tôi mông lung nghe thấy tiếng bước chân tới gần.

Trời lúc này đã qua chạng vạng nên không gian rất tối.

“Phu nhân tỉnh rồi à?” Tôi quay đầu lại đã thấy Anh thăm đứng cạnh giường với khuôn mặt vui sướng.

“Vâng”.

Tôi vừa lên tiếng vừa cố nhích người dậy.

“Phu nhân cẩn thận một chút”.

Nói xong bà sà xuống nâng tôi dậy.

Nhìn vẻ hoang mang của bà tôi có chút hoang mang: “Có chuyện gì sao thím?” Bà nhẹ nhàng vuốt tóc tôi, mắt ánh lên tia vui sướng: “Tử Mĩ tiểu thư sắp có thêm bạn nhí rồi”.

“Gì cơ?” Tôi quá bất ngờ há hốc mồm.

“Đêm qua bác sỹ đến khám và phát hiện ra phu nhân đã có thai”.

Anh thăm cười nói.

“Tôi đã cấp báo thiếu gia rồi, ngài ấy đã vội vã lên máy bay trở về” Tôi tuy rằng nghe rõ từng lời của Anh thăm nhưng tạm thời tôi không thể chấp nhận được sự thật đó nên mắt tôi vẫn nhìn trân trân vào khoảng không trước mắt, không hề có phản ứng: Không, không thể nào có chuyện đó xảy ra.

Đột nhiên Anh thăm ngừng kêu lên: “Thiếu gia”.

Nhờ tiếng kêu đó tôi giật mình trở lại hiện thực.

Quân Lâm bước vào phòng và khoát tay ý bảo Anh thăm đi ra ngoài.

Anh ta chậm rãi cởi bỏ áo khoác rồi đi tới mép giường.

Lúc này tôi mới nhìn rõ mặt anh ta lúc này, đó là một gương mặt đượm vẻ mệt mỏi nhưng ánh lên sự vui sướng, tôi nhìn thẳng vào anh ta nhả ra từng chữ: “Không thể nào!” “Cái gì không thể nào?” Nụ cười trên mặt anh ta chợt tắt.

Trên thực tế thì sau khi sinh Tử Mĩ tôi vẫn luôn dùng thuốc tránh thai, nguyên nhân thì nhiều nhưng chủ yếu là tôi không muốn chịu đựng màn sinh nở đau đớn thêm một lần nữa.

Sau khi tới nơi này tôi càng tích cực dùng bởi tự đáy lòng mình tôi không muốn có sự liên quan gì nữa với Quân Lâm.

Quân Lâm nhìn tôi bằng ánh mắt dò xét, một lúc sau mới nói: “Anh biết em luôn uống thuốc tránh thai nhưng mà vài tháng trước anh đã kêu Ngọc Nhiễm đổi thuốc tránh thai thành vitamin rồi”.

Tôi ngỡ ngàng, ánh mắt rơi từ trên mặt anh ta trượt xuống tấm ga trải giường trắng muốt, sau đó lại ngược nhìn lên mặt anh ta chậm rãi thốt lên một câu: “Ti bi”.

Như không để ý tới thái độ của tôi, anh ta điềm tĩnh nói: “Anh vẫn luôn muốn có thêm con nữa bởi vì cả Tử Thiện và Tử Mĩ sinh ra hai chúng ta đều bị đặt trong tình huống không tự nguyện, chỉ có đứa trẻ này mới là kết tinh tình yêu của hai chúng ta” “Kết tinh tình yêu sao?” Tôi chưa chất cười.

“Con chúng ta sau này rồi sẽ ra sao? Tử Thiện từ nhỏ đã không được sống trong vòng tay ba mẹ, Tử Mĩ thì luôn phải sống trong bóng đêm”.

“Nhưng trừ những thứ đó các con vẫn có đủ mọi thứ khác”.

Quân Lâm nhìn tôi thản nhiên nói.

Tôi cảm giận thốt lên: “Cho dù bọn trẻ có một cuộc sống đầy đủ vật chất nhưng bọn trẻ thoát không nổi mác con ngoài giá thú.

Tôi sẽ không sinh thêm một đứa bé bạc mệnh nữa” “Thôi được rồi, dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, em đừng nghĩ ngợi nhiều nữa, chuyên tâm tinh dưỡng cho tốt vào có được hay không?”.

Quân Lâm tỏ ra hơi mất kiên nhẫn nên vừa nói xong Quân Lâm mở tủ lấy ra quần áo ngủ rồi đi vào phòng tắm.

Có lẽ anh ta đã dự đoán được việc tôi sẽ mang thai và thậm chí là phản ứng tiêu cực của tôi khi phát hiện ra điều đó nên từ đầu tới cuối anh ta tỏ ra rất điềm tĩnh và tự tin.

Có lẽ là do mệt mỏi vì chuyến bay dài, đêm đó Quân Lâm ngủ rất sâu.

Còn tôi thì không tài nào ngủ được, trong đầu không ngừng nghĩ các biện pháp để không cho đứa trẻ này ra đời.

Không phải tôi nhẫn tâm mà vì bản thân tôi không tin tưởng tôi có thể mang lại cho bé một tuổi thơ hạnh phúc, và cũng vì tôi sợ hãi bé sẽ trở thành Tử Thiện và Tử Mĩ thứ hai.

Nhưng nguyên nhân lớn nhất vẫn là tôi thực không muốn giữa tôi và Quân Lâm có thêm mối ràng buộc nào nữa, nếu sinh thêm một em bé nữa thì có lẽ cả đời này tôi cũng không bao giờ thoát khỏi vòng kim cương tỏa của anh ta.

Đắm chìm trong suy nghĩ nên đến gần sáng tôi mới chớp mắt được một lát.

Còn đang mơ màng thì Tử Mĩ đã mở cửa lao vào phòng tôi vui sướng hò reo: “Mẹ mẹ, ba vừa nói là con sắp có em trai hoặc em gái, có đúng không hả mẹ?” Tôi khẽ nhú mày chưa kịp trả lời thì thấy Quân Lâm bước vào.

Tử Mĩ không nhận được câu trả lời của tôi nên liên tục lặp lại: “Có đúng không mẹ, đúng không mẹ? Mẹ, mau nói cho con biết đi...” Nhìn vẻ háo hức chờ mong của bé tôi vẫn không hề hé miệng chỉ lạnh lùng ngược nhìn Quân Lâm và càng tức giận hơn khi thấy anh ta điềm tĩnh mỉm cười nhìn tôi.

Vài ngày sau đó Quân Lâm ở lại Điệp Trang, thậm chí còn không đến công ty mà ở nhà làm việc.

Tôi biết anh ta đang lo sợ tôi sẽ làm gì đó bất lợi đối với đứa con chưa thành hình của anh ta Lần khám thai đầu tiên Quân Lâm đưa tôi đi.

Xe dừng tại sảnh bệnh viện Quân Lâm nói với theo : “Em đi cẩn thận nhé, anh đứng đây chờ”.

Anh thăm đi cùng tôi vào làm các thủ tục xét nghiệm.

Sau khi làm xong các xét nghiệm tôi được đưa vào gặp một nữ bác sỹ sản khoa, trên mặt bà đã thấy có đầy đủ các hồ sơ xét nghiệm của tôi, vừa nhìn thấy tôi bà đã vui vẻ mời tôi ngồi rồi hỏi bệnh.

“Gần đây cô có cảm thấy không thoải mái ở đâu không?” Bà ân cần hỏi.

“Có, gần đây tôi rất hay bị đau đầu”.

Nói xong tôi lấy tay xoa xoa gáy.

Gần đây tôi quả thực hay đau đầu, đứng đau, ngồi đau, nằm đau, thật rất khó chịu.

“Vậy sao?” Bà cúi xuống lật lật hồ sơ rồi cuối cùng nói: “Các xét nghiệm đều cho thấy thân thể cô hoàn toàn bình thường”.

“Nhưng mà tôi thấy rất đau đầu”.

Tôi đau đầu thật mà, giống như ngàn cây châm đâm vào đầu vậy.

Bác sỹ thấy tôi có vẻ khẳng khái nên cũng không dám chậm trễ bắt đầu cho tôi xét nghiệm thêm vài loại nữa nhưng vẫn không phát hiện ra điểm gì bất thường.

Bà hỏi: “Gần đây cô có chuyện gì phiền lòng hay bị áp lực gì không?” Tôi không đáp lại mà chỉ nhẹ nhàng xoa xoa thái dương.

Gần đây chỉ cần nghĩ tới đứa trẻ trong bụng là tôi có một cảm giác hít thở không thông.

Sự xuất hiện của bé sẽ chỉ làm cho tôi rơi từ vực thẳm này xuống vực thẳm sâu hơn.

Từ lúc biết tôi mang thai nhất cử nhất động của tôi đều bị Quân Lâm giám sát chặt chẽ, tôi không thể động tay động chân làm gì cả nên không tránh khỏi cảm giác bất lực.

Cuối cùng kiểm tra mãi không ra bệnh gì nên bác sỹ cũng không dám kê thuốc linh tinh mà chỉ dặn dò tôi nghỉ ngơi nhiều hơn, ăn uống đủ chất đúng giờ.

Vừa thấy tôi lên xe Quân Lâm hỏi ngay: ‘Bác sỹ bảo sao?’ “Bác sỹ chẳng bảo gì cả”.

Đầu tôi lại bắt đầu đau, tôi nhắm mắt tựa lưng vào ghế.

Thấy bộ dạng mệt mỏi của tôi Quân Lâm cũng không dám hỏi thêm gì mà chỉ bảo lái xe về nhà.

Những ngày tiếp theo tôi thường đứng lặng tại cửa sổ nhìn bình nguyên đằng xa, gió xuân lùa vào tạo cảm giác man mát, cây cối bên ngoài đã đâm chồi nảy lộc khiến quang cảnh bên ngoài được phủ một màu xanh ngát; chim chóc cất tiếng ca vang khắp nơi; thật sự là một cảnh xuân đẹp động lòng người.

Vậy mà vì sao tôi vẫn không hề có cảm giác vui vẻ chút nào? “Cẩn thận không bị cảm lạnh đấy phu nhân”.

Quay đầu lại tôi thấy Ngọc Nhiễm cầm một chiếc áo choàng đi tới định khoác lên người tôi.

Tôi ngăn tay cô lại rồi xoay lưng rời đi Từ khi mang thai thái độ của tôi với Ngọc Nhiễm rất lạnh nhạt, tuy rằng tôi rất thông cảm với tình cảnh làm công ăn lương nên phải nghe theo sự sắp đặt của ông chủ nhưng tôi vẫn không thể nào tha thứ cho cô ấy vì đã dối thuốc tránh thai của tôi.

“Em thực không rõ...” Tôi nghe thấy tiếng nói nhỏ nhẹ của Ngọc Nhiễm ở sau lưng nên quay mặt lại nhìn cô, chỉ thấy cô đang nhìn đau đáu vào tôi: “Trong mắt bao nhiêu người Diệp Tuấn Ngạn là một người đàn ông tiền đồ sán lạn, hào quang lấp lánh, chị đã sở hữu được một người đàn ông như thế có gì lại luôn buồn bã không vui?” “Bởi vì những cái đó không phải là những gì tôi muốn”.

Nghĩ một lúc tôi nhìn Ngọc Nhiễm nói.

“Nhưng những gì chị muốn đều đã có được rồi, tình yêu của thiếu gia, cuộc sống vật chất đầy đủ, cùng lắm chị cũng chỉ thiếu một cái danh phận mà thôi”.

Cô ta nói rất đúng, tôi gần như đã có gần hết những gì mà một người phụ nữ cần nhưng cái tôi mất đi còn lớn hơn rất nhiều, đó là Tử Thiện của tôi, danh dự của tôi.

Có lẽ đối với một người phụ nữ bình thường, trong cuộc đời chỉ cần tìm được một người đàn ông yêu thương mình và mang đến mình một cuộc sống phú quý giàu sang là đủ nhưng mà người đó tuyệt không phải là tôi.

Tôi không biết giải thích với Ngọc Nhiễm như thế nào cho cô hiểu nhưng khát vọng của tôi lúc này chỉ là sự tự do mà thôi cho nên tôi chỉ thở dài không nói.

Tôi biết Quân Lâm có yêu tôi, trừ bỏ danh phận ra, bất cứ cái gì anh mang tới cho tôi đều cực kỳ hoàn mỹ và xa xỉ, thậm chí anh còn dành gần như toàn bộ thời gian để ở bên tôi và Tử Mĩ; cao ngạo như anh vậy mà vẫn luôn phải nhường nhịn trước tính khí lúc nóng lúc lạnh của tôi trong thời gian qua....Đôi khi tôi thậm chí phải chằng tôi đã quá tham lam? Sáng sớm hôm đó Linh Linh gọi điện cho tôi từ tỉnh mơ: “Sao mấy hôm nay em không gọi điện cho chị?” Tôi lăn mình trên giường ộp điện thoại vào tai cất giọng ngái ngủ: “Vâng” “Em đúng là con heo con”.

Linh Linh bắt đầu kêu lên.

“Thôi nào, chị tìm em có việc gì sao?” Tôi vẫn giọng ngái ngủ.

“Cuối tuần này có buổi tiệc từ thiện của một hãng thời trang quốc tế đấy, chị đã có hai tấm vé mời, em đi cùng với chị nhé”.

Linh Linh đắc ý nói.

“Nhưng đến đó làm gì cơ?” Linh Linh lớn như vậy mà vẫn còn ham vui giống như cô gái mới lớn.

“Chị đã nhìn trúng một chiếc túi của hãng đó, lần này đến đó để rinh về đây”.

“Thế thôi à?” Tôi không tỏ ra quá quan tâm.

“Còn có rất nhiều minh tinh màn bạc, siêu mẫu tới tham dự nhé, chị rất muốn đi ngắm nghía xem thế nào”.

“Em gần đây hơi mệt hay là chị rủ người khác đi nha”.

Ồm nghén khiến tôi thực mệt mỏi, chỉ cần nghĩ tới yến tiệc là tôi hoa mắt lên rồi.

“Em đi cùng chị đi, dù gì cũng là đi làm việc từ thiện mà”.

Linh Linh nài nỉ.

Tôi vẫn kiên quyết từ chối cho đến khi Linh Linh bực mình dần dần nói là từ nay không thêm nói chuyện với tôi nữa.

Tôi cười khổ rồi cúp máy.

Chuyện mình mang thai tôi chưa từng kể cho ai dù người đó có là Linh Linh hay ba mẹ đi chẳng nữa bởi vì tôi vẫn nghĩ chẳng mấy chốc việc này sẽ biến mất vô thanh vô tức trên thế gian.

Vì không có ai để trút bầu tâm sự nên tâm trạng tôi trở nên rất tồi tệ, chỉ có thể phát tiết việc này qua nôn mửa.

Cứ lúc nào tôi thấy buồn lòng là tôi nôn mửa, bất kể ở đâu, lúc nào, làm gì...Lúc đầu còn nôn ra thức ăn nhưng về sau chỉ nôn ra toàn nước.

“Em đừng có như thế được không?” Đó là vào một đêm khuya, tôi không ngủ được nên xốc chăn dậy nôn mửa, Quân Lâm đứng ở cửa nhà tắm nhăn nhó nói.

Có lẽ anh ta cũng cảm giác được là tôi đang trả thù anh ta.

Tôi một tay chống bồn cầu, khẽ quay đầu lại nhìn anh ta qua làn tóc rối với ánh mắt phẫn nộ, trong lòng tôi không khỏi dâng lên một cảm giác khóai trá vì đã dần vật được anh ta.

Sáng sớm tôi bước chân xuống phòng ăn thì thấy anh ta đang ăn sáng.

“Sao em lại dậy sớm thế nào?” Vừa thấy tôi Quân Lâm đã nhú mồm: “Không phải bác sỹ đã dặn dò là phải nghỉ ngơi nhiều hơn sao?” Tôi không nói gì mà lẳng lặng kéo ghế ngồi xuống đợi bữa sáng được dọn ra.

Gần đây Quân Lâm rất hay đặt hàng trăm câu hỏi kiểu như thế với tôi nhưng tôi chẳng bao giờ đáp lại, dần dần anh ta cũng quen với điều đó nên cứ tự hỏi rồi lại tự trả lời.

Giữa bàn ăn đặt một chậu hoa huệ lan màu trắng trông như thác nước mùa xuân, trông rất khác biệt.

Bữa sáng của tôi là cháo hoa và một chút dưa muối.

Tôi cũng chỉ ăn được có một chén mà thôi, chút dinh dưỡng đó quả thật không phù hợp với một phụ nữ mang thai nhưng mà trong nhà này không ai dám mở miệng khuyên nhủ rồi.

Bởi từ khi mang thai tôi tựa hồ rất khó tính, ai cũng sợ làm tôi phát giận nên không dám làm phiền.

Điện thoại reo vang, Anh thẩm liền mang tới bên cạnh Quân Lâm: “Là Từ tiên sinh “ Quân Lâm đứng lên hướng phòng khách đi tới.

Tôi vẫn ngồi im ăn cháo, mơ hồ nghe thấy giọng Quân Lâm: “Được rồi, tôi đã biết” Nghe xong điện thoại Quân Lâm về lại phòng ăn: “Mấy ngày tới anh phải đi Mỹ có chút việc”.

“Ừm...”.

Tôi vẫn cúi đầu ăn cháo, chỉ nhẹ nhàng đáp trả một từ.

Thấy thái độ hờ hững của tôi, Quân Lâm cũng không hề khó chịu mà quay sang tôi dặn dò: “Em ở nhà nghỉ ngơi nhiều một chút, chú ý sức khỏe vào nhé”.

Tôi không trả lời mà ngẩng mặt lên nhìn Quân Lâm, ánh mắt tôi bắt được ánh mắt quyến luyến yêu thương của anh ta khiến tôi có chút xấu hổ.

Từ khi Quân Lâm đi Mỹ, tôi lại trải qua những ngày vô nghĩa, cả ngày tôi đều tận hưởng cuộc sống bằng cách ngồi ngoài trời hít thở hương xuân thơm ngát và ngắm nhìn phong cảnh tự nhiên nơi này.

Ánh mặt trời sáng lóa phủ lên không gian đầy cây xanh gió mát, bướm bay từng đàn, chim hót líu lo bay lượn đầy trời khiến tâm tình tôi rất thỏa mãn.

Thói quen hàng ngày của tôi là đọc báo nên hôm nay tôi nhàn rỗi lật lật mấy tờ báo mới, giật mình bởi một đầu mục rất lạ: “Hãy thể hiện tình yêu”.

Đọc kỹ mới biết đây là một cuộc vận động tham gia vào việc khuyến tiền từ thiện giúp những bệnh nhân bị đục tinh thể.

Có rất nhiều nhân vật nổi tiếng như các minh tinh màn bạc, các đại gia lớn cùng góp những đồ vật trân quý của mình để đấu giá từ thiện, tiền quyên được sẽ nộp vào quỹ phúc lợi chung của bệnh viện.

Hoạt động này được cử hàng vào cuối tuần này và đó cũng chính là buổi tiệc mà Linh Linh rủ tôi đi.

Nhìn kỹ trên mặt báo tôi thấy ảnh của một số ngôi sao tham dự và bất ngờ thay trên đó còn có một gương mặt rất quen thuộc đối với tôi, đó chính là phu nhân của Mục Thanh Vân, cô ta dự định khuyến góp một chiếc vòng ngọc.

Phu nhân của Mục Thanh Vân không phải là Lâm Tử Đan hay sao?

22. Chương 22

Được ăn cả ngã về không Tôi tin rằng trên thế giới này nếu người mong muốn tôi và Quân Lâm không ở bên nhau nhất là Tổ Hành thì người thứ hai mong muốn điều đó sẽ là Lâm Tử Đan.

Hiện tôi tuy không muốn đưa trẻ này ra đời nhưng không tìm ra biện pháp nào để chia tay với bé vì Quân Lâm giám sát tôi rất chặt chẽ, gần như không có một khe hở để trở tay.

Tôi cũng không dám dùng các biện pháp cực đoan bởi chính bản thân tôi cũng rất sợ đau đớn về mặt thể xác.

Cho nên tôi nghĩ chỉ cần thổi thông tin tôi mang thai tới những người không mong muốn điều này một cách vô tình, bọn họ tất sẽ gây sức ép lên Quân Lâm để anh ta đồng ý cho tôi giải tán cái thai này.

Mà người hận tôi nhất chẳng phải đang sờ sờ hiện ra trước mặt tôi hay sao? Nghĩ vậy tôi nhắc máy gọi điện cho Linh Linh: “Em nghĩ lại rồi, ở nhà lâu cũng chán nên đi dự tiệc với chị sẽ vui hơn rất nhiều”.

Linh Linh nghe xong hưng phấn nói: “Cuối cùng thì em cũng nghĩ thông suốt rồi, may mà chị còn chưa rủ người khác đi đấy!” “Vậy mình gặp nhau ở cửa khách sạn nhé”.

Nói xong tôi cúp máy.

Linh Linh hẳn là không biết Tử Đan tham gia buổi yến hội đó chứ nếu chị biết thì chắc chắn chị sẽ không cho tôi đi cùng, đương nhiên tôi cũng chẳng dại gì lộ ra cho chị thông tin này.

Tôi phải làm ọi người tin rằng chuyện gặp mặt là ngẫu nhiên và chẳng ai ngờ tới cả.

Kế tiếp tôi đau đầu suy nghĩ cách nào để cho Anh Thẩm và Ngọc Nhiễm không nghi ngờ gì.

Buổi tối hôm đó sau khi ăn cơm tối xong tôi lên phòng chuẩn bị.

Tôi lựa chọn một bộ váy chữ A với hoa văn nhã nhặn khiến trông tôi rất trẻ trung hơn rất nhiều.

Chọn đồ xong tôi bắt đầu trang điểm, đánh phấn, vẽ chân mày, tô son màu sáng....

Chỉ có những lúc như thế này tôi mới có cảm giác mình vẫn là một cô gái trẻ, không giống với một người phụ nữ đã có hai con, càng không giống một cô tình nhân luôn sống trong bóng đêm..

Bước xuống dưới lầu Ngọc Nhiễm đang dạy Tử Mĩ học chữ ngược đầu nhìn tôi ngạc nhiên hỏi: “Phu nhân định đi đâu vậy?” Tôi có chút mất kiên nhẫn nhìn cô: “Tối nay chị Linh Linh mời tôi cùng đi tham dự một buổi tiệc từ thiện, cô nhanh lấy xe cho tôi đi không tôi muộn mất” “Nhưng sao phu nhân không nói với em và Anh Thẩm sớm hơn một chút ạ?” Ngọc Nhiễm có vẻ khó xử nhìn tôi.

“Tôi quên mất không nói trước nhưng việc này cũng có gì to tát đâu, đừng tỏ ra căng thẳng như vậy chứ!”.

Nói xong tôi ôm lấy Tử Mĩ vuốt vuốt tóc bé rồi hôn một cái, không quên dỗ dành: “Bảo bối ngoan của mẹ, mẹ đi có chút việc nha, lát về mẹ sẽ kể chuyện cổ tích cho con nghe, được không nào!” “Mẹ mẹ”.

Tử Mĩ cũng quay sang thơm vào hai má tôi với bộ dáng rất đáng yêu.

“Nhưng mà...” Ngọc Nhiễm có vẻ do dự.

“...Hay là em gọi cho thiếu gia xin ý kiến đã” “Thế thì mau chuẩn bị xe cho tôi trước đã, sau đó hãy gọi nếu không tôi muộn giờ mất”.

Tôi tỏ ra sốt ruột đứng dậy, sau đó bồi thêm câu: “Có mỗi việc nhỏ như thế mà cũng phải báo cáo gấp gáp thế sao? Chỉ cần tôi bình an vô sự là được rồi chứ gì?” Ngọc Nhiễm bắn khoăn nhìn tôi một cái rồi lại quay sang nhìn Anh Thẩm, thấy bà gật gật đầu cô mới miễn cưỡng nói: “Vậy thì được ạ”.

Nói xong cô với lấy chìa khóa xe đưa cho tôi.

Từ khi mang thai việc đưa đón Tử Mĩ đi học đều do Ngọc Nhiễm đảm nhiệm, đi khám thai cũng là Ngọc Nhiễm đưa tôi đi nên tôi hầu như không có cơ hội ra ngoài một mình.

Cuối cùng Ngọc Nhiễm vẫn không an tâm để tôi đi ra ngoài một mình nên vẫn đòi lái xe đưa tôi đi.

Lúc tới nơi Linh Linh đã ăn mặc cực kỳ kiêu cách đứng đợi sẵn tôi ở cửa, vừa thấy tôi tới chị liền kéo tay tôi đi vào phía hội trường, miệng còn cầu nhàu: “Sao em tới muộn thế hả?” Ngọc Nhiễm cũng đi theo sát sau lưng tôi, tới cửa tôi mới quay sang cô nói nhỏ: “Vào đây phải có vé mời nên cô cứ ra quán café ngồi đợi tôi nhé”.

“Vâng, Phu nhân đi cẩn thận ạ!”.

Ngọc Nhiễm không quên dặn dò tôi, nét mặt cô tỏ ra rất không an tâm.

“Em đứng ngoài đây đợi phu nhân”.

Tôi quả thật có chút không đành lòng nhưng vẫn kéo tay Linh Linh đi vào trong.

“Oa, thật có nhiều minh tinh nha”.

Linh Linh vừa tìm ghế ngồi vừa liếc ngang liếc dọc xung quanh rồi trầm trồ khen ngợi.

Ánh mắt tôi đảo xung quanh kiếm tìm mục tiêu số một của buổi tối ngày hôm nay – Lâm Tử Đan nhưng ngó nghiêng mãi tôi vẫn chưa thấy bóng dáng của cô ta đâu, có lẽ nhân vật quan trọng thường hay xuất hiện vào phút chót, tôi thầm nghĩ.

Hai chị em ngồi xuống hàng ghế thứ hai từ trên xuống, xung quanh toàn những người xa lạ, ai ai cũng xúng xính trong những bộ đồ lóng lánh nhất, chắc họ tới đây cũng chỉ để ngắm nhìn các minh tinh màn bạc và những đại gia lắm tiền mà thôi.

Đúng lúc tôi còn đang nhìn mông lung thì MC bước ra khai mạc buổi lễ và tuyên bố lý do.

Đây là buổi từ thiện do Tổng Giám đốc một hãng thời trang danh tiếng của nước ngoài đăng cai tổ chức với mục đích khuyến khích góp tiền cho Quỹ phúc lợi Trung Quốc.

Sau đó MC xưng tên các khách mời VIP, đương nhiên mục tiêu của tôi đứng giữa số đó – Mục phu nhân.

Cô ta vẫn xinh đẹp và sành điệu như xưa, vẻ mặt kiêu sa ngạo nghễ mỉm cười với khán giả.

“Sao cô ta lại tới đây nhỉ?” Linh Linh trở mắt ngạc nhiên.

“Thật đúng là mất vui”.

“Mặc kệ cô ta”.

Tôi làm ra vẻ không quan tâm.

Sau màn giới thiệu là tới màn đấu giá.

Đầu tiên là màn đấu giá viên ngọc bội đắt tiền của Lâm Tử Đan.

Các đại gia nhao nhao trả giá khiến MC liên tục reo hò giá mới, không khí trở lên cực kỳ sôi động.

Cuối một chủ tịch công ty thương mại lớn đã thắng với giá là 60 vạn, thật là một kỷ lục.

Toàn hội trường đều ồ lên cảm thán, ngay cả Tử Đan cũng mỉm cười gật đầu mãn nguyện tỏ ý cực kỳ hài lòng với mức giá này.

“Trời ạ, viên ngọc đó mà đáng giá 60 vạn sao?” Linh Linh khinh thường nói.

“Em thấy gã chủ tịch công ty chứng khoán kia như muốn lấy lòng Tử Đan hay sao ấy, chứ ai điên mà bỏ ra bằng ấy tiền mua mảnh ngọc bội đấy!” Tôi gật đầu đồng ý với Linh Linh bởi vì tôi nhớ tới lời của Ba ngày trước, trên đời này nếu muốn ai đó đối tốt với mình thì hãy đối tốt với người ta trước, cho dù là ở quan trường hay thương trường thì đây vẫn là bài học cơ bản cần phải nhớ.

Sau đó là hàng loạt món đồ đã qua sử dụng của các siêu sao được đưa ra đấu giá, tiếng trả giá vẫn vang lên không ngớt, cuối cùng món đồ nào cũng bán được giá vài vạn trong khi giá trị thực còn chưa tới vài chục.

Đúng là đồ đặc cũng được thơm lây chủ nhân nếu chủ nhân là người nổi tiếng.

Tôi nhỏ giọng hỏi Linh Linh: “Chiếc túi chị định mua kia giá khoảng bao nhiêu?” “Ba mươi vạn chứ mấy”.

Cái túi Linh Linh để ý là chiếc túi do một nữ minh tinh khuyến khích góp, nó thuộc dòng Limited nên trên thế giới chỉ có vài cái như thế.

Chị lại hỏi tôi tiếp: “Em có thấy chị điên cuồng lắm không? Nhưng đúng là chị thích nó đến sắp điên lên rồi đây”.

Tôi lắc đầu: “Không đâu.

Lát chị cứ trả hơn 60 vạn cho em, thiếu bao nhiêu em bù cho chị!”.

Linh Linh kinh ngạc nhìn tôi rồi lại kín đáo cười: “Đúng vậy, kiểu gì thì kiểu chị cũng không thể bại bởi con nhỏ Lâm Tử Đan kia được”.

Đến phiên đấu giá chiếc túi đó, chị phát giá 60 vạn khiến có toàn hội trường ồ lên kinh ngạc, trong đó tất nhiên là bao gồm cả người đàn bà cao ngạo hách dịch Lâm Tử Đan kia.

Chiếc túi này thật không phải là một vật phẩm đáng giá nhưng được trả một giá cao như thế cũng khiến cho vạn người kính phục.

Tôi không đợi kết quả mà xoay người bước ra ngoài đi Toalet, cố ý trốn tránh ánh đèn của đám phóng viên vì nhớ Quân Lâm đọc báo lại thấy hình tôi trên đó thì hậu quả tôi khó mà gánh vác được.

Vừa bước ra khỏi toalet, tôi đụng ngay phải người mà tôi chờ mong gặp gỡ nhất trong buổi tối ngày hôm nay.

Vừa nhìn thấy tôi cô ta đã cất lên một thứ giọng cực kỳ ghê tởm: “Dạo này thế nào rồi hả Hồ ly tinh?” Xem ra Tổ Hành vẫn luôn tường thuật lại cho cô ta tất cả những gì Tổ Hành biết về quan hệ giữa tôi và Quân Lâm.

Tôi nhẹ nhàng đáp: “Cảm ơn cô, tôi sống rất khá, chỉ có điều.....gần đây lại mang thai”.

Khi tôi quay sang cô ta mỉm cười đắc thắng, có lẽ cả đời này tôi cũng không thể quên được gương mặt ngạc nhiên tới hóa đá của cô ta lúc đó, hai mắt mở to hết cỡ, mồm há hốc lắp bắp: ‘Cô..cô...” “Tạm biệt”.

Không đợi cô ta nói xong tôi quay lưng bước đi.

Bước vào hội trường tôi đến bên Linh Linh ghé vào tai chị nói: “Em hơi mệt một tí, có khi em về trước chị nhé!” “Sao lại thế?”.

Linh Linh ngạc nhiên nhìn tôi.

“Không có gì nghiêm trọng đâu chị, chỉ là ngồi ở đây cứ phải nhìn thấy người kia, em thấy hơi buồn một chút chị bằng về nhà nghỉ ngơi có hơn không?”.

Trong lòng tôi thầm tính toán, nếu không nhanh chóng trở lại Diệp trang tôi có thể bị phát hiện mất, người thông minh như Quân Lâm sẽ phát hiện ra ngay đây là một hồi âm mưu của tôi, kết quả sẽ rất thảm.

“Vậy em về trước đi nhé, chị còn phải ở lại lấy đồ, em đi đường cẩn thận vào nhé!”.

Linh Linh nói.

Bước ra ngoài tôi thấy Ngọc Nhiễm đang ngồi chán chường hết co lại duỗi chân trên sofa, thấy tôi bước ra cô hơi ngạc nhiên nhưng cũng rất cao hứng: “Sao phụ nhân xong sớm thế?” “Tôi đã hứa với Tử Mi là sẽ về kể chuyện cổ tích cho bé nghe nên phải về nhà trước khi bé đi ngủ”.

Tôi điềm tỉnh trả lời.

Trên đường về, chợt nhớ ra điều gì đó tôi đột nhiên hỏi Ngọc Nhiễm: “À mà đúng rồi, việc tôi ra ngoài tối nay cô đã nói cho Quân Lâm chưa?” “Gì cơ ả?” Ngọc Nhiễm giật mình: “Em chưa có nói, vừa rồi mải ngắm người qua lại quá nên em quên mất chưa gọi”.

“Thế thì thôi không phải thông báo cho anh ấy làm gì, dù sao đây cũng chỉ là việc nhỏ mà thôi, anh ấy lại đang bận bịu nhiều việc như thế...” Tôi thần nhiên nói.

“Vâng”.

Ngọc Nhiễm gật đầu nhẹ nhàng trả lời.

Tôi cũng đoán trước là Ngọc Nhiễm sẽ đồng ý bởi làm sao cô ấy biết được Tử Đan sẽ tham gia buổi yến hội này, lại càng không biết cô ta là em họ của Quân Lâm, bởi vậy cô ấy sẽ không quá quan tâm tới việc này.

Suốt buổi tối căng thẳng thần kinh nên đến giờ đi ngủ tôi lại bị cơn đau đầu tra tấn.

Cứ nhắm mắt lại trong đầu tôi lại hiện lên hình ảnh của Tử Đan, mong rằng cô ta sẽ không làm cho tôi thất vọng, sẽ nhanh chóng thông tin này cho Tổ Hành....

Những cơn đau đầu không mong đợi này của tôi may ra chỉ có hai người đó mới chữa khỏi được....

Phong nguyệt Ba đến thăm tôi vào một buổi chiều mùa xuân mưa gió ướt át.

Tôi đứng sẵn ở cửa đợi ông, vừa thấy xe ông tiến vào tôi vội vã lao ra: “Ba” Ông xuống xe và câu đầu tiên ông nói với tôi là: “Đừng chạy nhanh như thế, kéo ngã đẩy con gái!” Tôi không nói gì mà chỉ nhìn ba lẳng lặng cười.

Đó là vì quá lâu tôi không được gặp ba nên chỉ có thể dùng nụ cười để biểu đạt niềm vui sướng vô hạn của mình lúc này.

Ba cũng cười hiền từ nhìn tôi: “Sao mà vẫn giống trẻ con thế này?” .

Tôi vẫn cứ cầm tay ba lắc lắc rồi kéo ông vào trong nhà.

Ngồi xuống sofa, Anh Thẩm bê trà lên cho hai ba con, lúc này ba mới nghiêm nghị hỏi: “Sao dạo này trông con nhợt nhạt vậy? Thân thể không thoải mái sao?” Tôi bất giác sờ tay lên mặt cười cười nói: “Ba không biết là con phải tốn bao nhiêu công sức mới có được làn da trắng nõn nà như thế này đâu!” “...trắng gì mà trắng, không có chút huyết sắc nào làm sao mà coi là đẹp được hả con?” Ba xót xa.

“Mà đúng rồi, gần đây mẹ con luôn than trách với ba là con và Tử Mĩ ít khi gọi điện cho bà ấy đấy!” “Con cũng đâu còn là trẻ con nữa nên đâu thể lúc nào cũng quấn lấy ba mẹ như trước”.

Đúng là tôi đã trưởng thành rồi, không thể tiếp tục làm cho ba mẹ lo lắng như trước nữa.

Tôi tiếp tục hỏi ba: “Ba, vậy khi nào ba mẹ đón con đi được?” Ba nghe xong chỉ nhú mày một cái rồi nâng tách trà lên uống một ngụm, sau đó lại lâm vào trầm tư.

Tôi biết ở trong mắt ba mẹ con gái dù có lớn cỡ nào đi chăng nữa thì vẫn là một đứa trẻ mà thôi, có điều tôi không thể nhào vào lòng ba mà kể lể các nỗi âu lo tôi đang đeo nặng trong lòng bởi vì tôi biết ba mẹ sẽ không thể giúp gì cho tôi lúc này mà ngược lại sẽ làm hai người họ lo lắng thêm.

Yên lặng một lát tôi ngần ngừ hỏi ba: “Việc làm ăn của ba dạo này sao rồi ạ?”.

Lần này ba tới đây chủ yếu là để làm việc với Trung Tuấn Quốc tế về khoản vay 4 triệu cho dự án Du Hương ngàn dặm của Công ty Tân Vực.

Khoản vay đó được chia làm 3 lần giải ngân, sau mỗi lần giải Tân Vực đều phải báo cáo chi tiết kết quả kinh doanh trong giai đoạn vừa rồi và kế hoạch cho giai đoạn tiếp theo.

Lần này đã là lần thứ 3 phía trung Tuấn Quốc tế phải giải ngân cho Tân Vực, ba lại là cổ đông lớn nhất của Tân Vực nên lần này đến đây là để bảo lãnh khoản giải ngân này.

“Ừ, mọi việc đều rất thuận lợi”.

Ba nói.

“Thế thì thật tốt”.

Tôi cũng cười theo ba.

Trong hơn một năm nay ba luôn cố gắng để giảm bớt lượng cổ phần của ông tại Tân Vực đến nỗi bên ngoài còn rộ lên thông tin là Tân Vực sắp phá sản.

Tôi biết trong lòng ba rất khổ sở bởi vì Tân Vực là tâm huyết bao năm của ba, cho dù sau này ba không chấp chương Tân Vực nữa ông vẫn mong muốn Tân Vực sẽ mãi mãi phát triển thịnh vượng.

Lúc sau ba nhìn tôi chậm rãi nói: “Nếu có thể, con hãy nhắc Quân Lâm một chút, tuổi còn trẻ không nên thể hiện tài năng thái quá, nếu không sẽ dễ bị kẻ gian ghen tị gièm pha, ba thấy trong Trung Tuấn có khá nhiều người ra mặt chống đối cậu ấy” “Thế à!”.

Tôi nhú màu, sao tự nhiên ba lại nhắc tới Quân Lâm ở đây, việc của anh ta liên quan gì tới gia đình tôi đâu.

Như đọc được suy nghĩ của tôi, ba nói tiếp: “Lúc trước Quân Lâm ký duyệt khoản vay 4 triệu cho Tân Vực, toàn bộ các lãnh đạo cấp cao của Trung Tuấn đều phản đối, may mà Quân Lâm kiên quyết cho vay nên mọi việc mới suôn sẻ thế.

Vì thế ba nghĩ Quân Lâm cũng sẽ bị gây không ít áp lực sau vụ đấy”.

Tôi cúi đầu lơ đãng, thực ra tôi biết trong lúc Quân Lâm ký duyệt khoản vay cho ba, Trung Tuấn đã chuyển hướng hoạt động sang đầu tư tài chính quốc tế, hạn chế các khoản cho vay trong nước.

Nhưng việc Quân Lâm cho ba vay tiền cũng còn có nhiều nguyên do mang tính cá nhân, có lẽ ba cũng không hiểu hết.

Sau đó ba lại kể cho tôi nghe về cuộc sống của ba mẹ bên Úc, hàng ngày cả nhà ăn sáng uống café ra sao, sinh hoạt như thế nào, lễ mừng năm mới cũng tổ chức y như lúc ở nhà... Khi tôi nhắc tới chuyện thị thực, ba tỏ ra áy náy phiền muộn nên tôi không nữa hỏi tiếp: “Con hiểu được mà ba.

Việc này không gấp gáp được”.

Ba ở chơi tới chiều tối, lúc ba đi tôi và Tử Mĩ nắm tay nhau đứng ở cửa nhìn xe của ba ngày càng đi xa, lúc này đây tôi thật muốn quay lại ngày xưa, mỗi lúc nhìn xe của ba chậm rãi lăn bánh hai chị em tôi lại hấp tấp đuổi theo để nhìn cho đến khi ba đi xa hẳn...Chỉ tiếc hiện giờ tôi có muốn cũng không thể chạy theo ba được... Đêm hôm sau Quân Lâm trở về nhà, anh ta mang theo rất nhiều quà cho Tử Mĩ, Ngọc Nhiễm, vợ chồng Anh Thắm và đặc biệt là rất nhiều đồ cho em bé sắp chào đời của chúng tôi.

Nhìn thấy nhiều đồ vật đáng yêu của em bé như thế Tử Mĩ cũng rất hưng phấn, bé chạy đi chạy lại quanh nhà rồi mang từng thứ ra trước mặt Quân Lâm hò hét: “Ba ba, em bé có thể chơi hết đồ chơi này sao?” Quân Lâm ôm lấy Tử Mĩ, ghé sát mặt vào má bé, hơi thở phủ lên mặt bé nóng hổi, râu khê cọ cọ vào má khiến bé nhột nên cười khanh khách: “Đợi khi em ra đời rồi con sẽ biết!”.

Có vẻ như là sau khi tôi mang thai, tình cảm của hai cha con trở nên thắm thiết hơn trước rất nhiều bởi vì cả hai có đề tài chung là em bé sắp ra đời.

Từ Vĩnh An vẫn theo sau lưng Quân Lâm từ khi Quân Lâm bước vào nhà, anh ta có vẻ chần chừ nửa muốn nói nửa thôi: “Công tử.....” Quân Lâm khẽ nghiêng mặt nhìn anh ta rồi mở miệng với giọng rất không kiên nhẫn: “Không còn sớm nữa, anh cũng nên về đi”.

Sau đó vừa cười vừa ôm Tử Mĩ lên lầu.

Tôi cũng xoay lưng chuẩn bị đi thì thấy Từ Vĩnh An nhẹ giọng gọi: “Phu nhân...”.

Tôi ngồi xuống ghế rồi nhìn thẳng anh ta hỏi: “Có chuyện gì sao?” “Công tử đột nhiên quyết định tham gia vào cuộc đua giành quyền đầu tư vào Công ty chứng khoán Mĩ cách”.

Anh ta chậm chậm nói.

“Thế thì làm sao?” Tôi có chút khó hiểu lẳng lặng nhìn anh ta.

Từ Vĩnh An vội vàng giải thích: “Công ty chứng khoán Mĩ Cách là một công ty chứng khoán của Mỹ ra đời từ rất lâu rồi, mấy năm gần đây hoạt động rất cầm chừng, có khi còn thua lỗ, hiện rất cần được nhà đầu tư rót tiền vào để vực lên, hơn nữa...”.

Nói tới đây anh ta ngần ngừ nhìn tôi.

“...Hơn nữa Ngân hàng An Ngân từ đầu đã tuyên bố là sẽ đầu tư vào đây”.

An Ngân không phải là ngân hàng của Mục Thanh Vân hay sao? Tôi cả kinh.

“Thì làm sao?” Tôi kỳ quái hỏi anh ta.

Tôi cũng biết là hai năm gần đây Trung Tuấn và An Ngân luôn cạnh tranh kịch liệt trong thị trường tài chính nhưng chưa từng có công khai tranh chấp một dự án nào cả nên việc xảy ra lần này tôi cũng khó lý giải.

“Dự án đầu tư lần này An Ngân đã dự tính từ lâu rồi, công tử tự nhiên lại muốn xen vào giữa chừng nên chỉ sợ khó nắm chắc phần thắng.

Vì thế nên các thành viên trong ban giám đốc đều không đánh giá cao quyết định này của công tử, đại đa số còn ra mặt chống đối.

Tôi và Lưu tiên sinh đều đã khuyên nhủ hết nước rồi nhưng vẫn chưa lung lay được công tử”.

Từ Vĩnh An giải thích.

“Thế thì có liên quan gì tới tôi?”.

Nghe anh ta nói xong tôi không thể tìm được mối liên hệ giữa câu chuyện anh ta vừa kể với mình.

“Phu nhân, giờ đây chỉ có ngài mới có thể khuyên nhủ được công tử mà thôi”.

Tôi chợt nghĩ tới lời ba căn dặn ngày hôm nay, Quân Lâm đưa ra quyết định như vậy ắt hẳn là có lý do của anh ta, tôi cũng không nên tự tiện xen vào nên tìm lý do thoái thác: “Việc xảy ra giữa tôi và Mục Thanh Vân anh biết rõ hơn ai hết, nếu giờ tôi mà đứng ra khuyên nhủ Quân Lâm thì càng làm cho anh ấy thêm quyết tâm đánh bại Mục Thanh Vân mà thôi”.

Thấy tôi nói cũng có lý, Từ Vĩnh An đành xuống nước: “Việc đến nước này quả thực công tử cũng khó có đường lui nhưng mà lão tiên sinh sau khi biết chuyện đã rất tức giận, ông đã yêu cầu công tử lập tức dừng ngay kế hoạch cạnh tranh này”.

Ba của Quân Lâm phản đối cũng là lẽ thường tình bởi vì tốt xấu gì Mục Thanh Vân cũng là em rể của Quân Lâm, Mục gia và Diệp gia cũng có thể gọi là thông gia nên việc làm của Quân Lâm lần này đúng là sẽ làm cho quan hệ 2 gia đình thêm xấu hổ.

Thân là phụ huynh làm sao ba Quân Lâm có thể làm ngơ được.

“Hay là phu nhân lựa lời khuyên công tử trở về Bắc Kinh xin lỗi lão tiên sinh một câu có được không? Ít ra còn hơn bây giờ, ngài ấy cứ ngoảnh mặt làm ngơ khiến lão tiên sinh rất tức giận.

Mấy hôm nay lão phu nhân liên tục gọi điện cho công tử nhưng ngài ấy vẫn cứ thờ ơ”.

Việc liên quan tới Diệp gia tôi vốn không hứng thú nhưng khi nghe Từ Vĩnh An nhắc tới mẹ Quân Lâm tôi không khỏi xet lên một tia không đành lòng bởi nghĩ tới tấm ân tình của bà dành cho tôi ngày nào.

Thấy tôi cúi đầu suy nghĩ, Từ Vĩnh An vội vàng chớp lấy cơ hội: “Mong phu nhân giúp đỡ”.

Sau đó xoay người chào ra về.

Sau khi trở về phòng Quân Lâm tiến về phía tôi rồi chìa ra một chiếc hộp gấm phủ nhung, bên trong là chiếc vòng cổ có mặt hình hoa lan hiệu Cartier.

Tôi liếc mắt một cái rồi dừng dừng tiếp nhận, có lẽ anh vẫn nghĩ tôi giống trước kia, luôn ham thích những thứ xa hoa phù phiếm, chỉ cần được tặng một chiếc vòng tay là có thể cười thỏa mãn suốt một buổi sáng.

“Trước kia mỗi lần anh đi công tác đều muốn thu xếp mọi việc thật nhanh để về nhà.....gặp em...nên không nhớ ra là phải mua quà cho em”.

Nói đến đó giọng Quân Lâm đượm vẻ u buồn, giống như vừa mất đi một cái gì đó.

Trước kia sao? Tôi nhớ rõ trước kia mỗi lần Quân Lâm đi công tác đều nhanh chóng trở về, lâu nhất cũng chỉ 1 tuần mà thôi, lúc đó tôi còn thấy rất trống vắng bởi vì không quen ngủ một mình.

Hóa ra lúc đó anh luôn gắng hết sức để hoàn thành công việc một cách nhanh chóng nhất để về nhà .

23. Chương 23

Cổ nhân Đêm hôm đó Quân Lâm ôm sát tôi vào lòng rồi thì thào bên tai tôi: “Anh nghĩ đây là một bé trai” Vừa nói anh vừa sờ tay lên bụng tôi, lát sau vui vẻ nói tiếp: “Tử Thiện rất thật thà và thanh thuần giống y như em vậy, sau này con sẽ phải tiếp quản toàn bộ Diệp thị với các xí nghiệp khổng lồ, có tâm như Tử Thiện chắc sẽ dễ dàng thu phục được lòng người...” Bàn tay Quân Lâm đột nhiên vuốt ve bụng tôi: “Còn nhóc này sẽ tiếp quản lại Trung Tuấn Quốc Tế từ anh, con sẽ dùng đến sự cơ trí thông minh của mình để đưa Trung Tuấn Quốc Tế phát triển thành một ngân hàng có vị trí hàng đầu trong nền tài chính thế giới”.

Hóa ra Quân Lâm đặt rất nhiều kỳ vọng vào đứa trẻ này.

Lần này nghe anh nói tôi không có hắt tay anh ra mà chỉ mở to mắt hỏi: “Nếu là con gái thì sao?” “Nếu là con gái thì con sẽ có một cuộc sống bình thường như bao cô tiểu thư khác”.

Quân Lâm vừa nói vừa cầm lấy tay tôi đặt lên ngực anh.

“Anh sẽ mang tới cho con một danh phận chính thức”.

Giờ phút này tôi nghĩ Quân Lâm thực sự rất yêu tôi và các con của chúng tôi, hơn tất cả mọi thứ trên đời... Đột nhiên bàn tay của Quân Lâm trượt xuống lưng tôi, cả khuôn mặt của anh chìm vào ngực tôi, đôi môi bắt đầu tham lam cắn mút.

“Đừng...” Tôi vịn vẹo thân thể, cố lấy tay đẩy anh ra khỏi ngực mình.

Từ khi tôi mang thai Quân Lâm chưa từng đòi hỏi tôi về mặt thân xác, tự nhiên hôm nay anh lại nổi hứng ham muốn khiến tôi trở tay không kịp.

“Anh sẽ cẩn thận...” Quân Lâm cất giọng khàn khàn rồi quay lên chiếm đoạt môi tôi khiến cho lời nói đang nửa chừng của tôi bị cuốn vào một chiếc hôn dài nóng rực.

Khi đôi môi anh lướt qua từng tấc da thịt tôi, tôi cũng không kiềm chế được mà vươn tay đón lấy thân thể anh, như nằng hện gặp mưa....và cùng anh chìm trong nỗi đam mê nguyên thủy nhất..

Đến lúc tôi mở mắt ra trời đã sáng, thoang thoảng trong không khí còn phảng phất mùi hoa lan buổi sớm.

Quân Lâm vẫn còn nằm bên cạnh nghiêng nghiêng người nhìn tôi, vừa thấy tôi tỉnh lại anh lấy tay vuốt vuốt tóc tôi âu yếm.

“Có chuyện gì sao?” Tôi lấy tay xoa xoa hai mắt rồi ngáp dài một cái.

Quân Lâm cười cười: “Ngắm em không được sao?” “Có gì đẹp mà nhìn”.

Bộ anh chưa bao giờ nhìn thấy người mới ngủ dậy hay sao, tôi thầm nghĩ.

“Tâm Duyệt đã từng nói với anh rằng em là một cô gái tuy rất phong tình gợi cảm nhưng chẳng hề lãng mạn chút nào”.

Quân Lâm xoay người nhìn lên trần nhà như đang tưởng tượng ra cái gì đấy.

“Gì cơ?” Tôi ngạc nhiên vì phát ngôn vừa rồi của anh.

“Em còn nhớ không? Lúc mình còn ở trang viên đấy.

Hôm đó trời đổ mưa xuân rất lâu, em và Tâm Duyệt đứng trong nhà nhìn ra mưa, Tâm Duyệt tức cảnh sinh tình nói “Nếu có thể cùng người mình yêu đứng dưới mưa đón xuân thì thật là lãng mạn”, lúc đó em chỉ buông mỗi câu: “Mưa như thế này không có ô thì làm sao mà đứng ngoài sân được”.

Sau đó Tâm Duyệt có nói với anh rằng em là một cô gái không hề biết lãng mạn phong tình là gì”.

Lúc này đây tôi mới nhớ ra, hôm đó Quân Lâm đang ngồi đọc báo ở bàn trà ngoài hiên, tôi và Tâm Duyệt đứng ở cạnh cửa sổ nhìn ra ngoài trời mưa bụi ẩm ướt, thật không thể nghĩ tới đã lâu như vậy mà Quân Lâm còn nhớ rõ những câu nói của tôi hôm đó.

“Có một điều mà đến nay anh vẫn không hiểu....” Quân Lâm chần chừ nói.

“Không hiểu gì cơ?”.

Tôi tò mò nhìn anh.

Chẳng lẽ anh không hiểu vì sao tôi không có chút lãng mạn nào sao? “Không hiểu là vì sao anh lại yêu em”.

Quân Lâm xoay người nhìn tôi đầy yêu thương.

Tôi hơi sững người một lúc.

Lát sau Quân Lâm đứng dậy mặc đồ chuẩn bị đi làm, tôi vẫn nằm ì trên giường rồi như nghĩ ra cái gì, tôi chần chừ: “Nghe nói mẹ...”.

Dừng một lát tôi nói tiếp: “Nghe nói mấy hôm nay mẹ không khỏe cho lắm, không biết mẹ đã đỡ chút nào chưa?” Quân Lâm hơi ngạc nhiên nhìn tôi rồi khẽ gật đầu: “Ừ, cũng không có gì mấy, bà chỉ bị cảm lạnh chút xíu thôi, giờ đã khỏe lại rồi”.

‘Sao anh không về thăm mẹ một chút?’.

Tôi không chắc là Quân Lâm có đồng ý hay không nhưng cũng nên thử một lần.

“Thế à...” Quân Lâm tựa hồ nghĩ thông cái gì nên nhìn tôi mỉm cười.

Mặt tôi hơi đỏ lên rồi luống cuống giải thích: “Em thấy mỗi người mẹ khi ốm đau đều mong muốn có con cái ở bên cạnh”.

Quân Lâm nhìn tôi cười: “Anh biết rồi, sẽ theo lời em làm là được chứ gì?” Sáng hôm sau tôi lại một lần nữa đứng cửa tiễn Quân Lâm đi, đây là lần đầu tiên tôi tiễn anh kể từ khi tới Điệp trang.

Khi đưa tay nhận lấy áo khoác từ tay tôi, anh khẽ dặn dò: “Anh về nhà vài hôm mới quay trở lại được, em ở nhà nghỉ ngơi cho tốt vào nhé!” “Vâng”.

Tôi nhìn anh gật đầu.

Có lẽ Quân Lâm vẫn chưa hề biết Tổ Hành đã biết tường tận việc của tôi và anh bởi Tổ Hành là một người mưa sâu kẻ hiểm, khó để lộ ra toan tính của mình.

Căn cứ vào tính cách của Tổ Hành thì việc tôi vẫn ở bên Quân Lâm hay là việc tôi mang thai đều là nỗi sỉ nhục lớn lao đối với cô ta, tuyệt đối cô ta sẽ không bỏ qua.

Một người đàn bà lấy chồng gần 2 năm mà không có con, lại biết được tình địch của mình mang thai đứa con thứ 3 với chồng thì còn nề hà gì mà không hành động nữa? Nhìn bóng dáng của Quân Lâm xa dần, tôi thầm mong mọi việc sẽ diễn ra đúng như tôi mong muốn.

Nhưng không vì thế mà tôi không sợ hãi, đúng, tôi rất sợ việc sắp xảy ra với mình bởi vì không biết Tổ Hành định giở trò gì với tôi, sự bình lặng khiến cho tôi lo sợ là giông tố kéo đến sẽ rất kinh thiên động địa.

Trong lòng tôi dâng lên rất nhiều dự cảm không tốt và quả nhiên điều đó đến thật sớm.

Tối hôm đó lúc tôi đang nằm xem phim cùng Tử Mĩ, Ngọc Nhiễm gõ cửa tiến vào: “Phu nhân, có người tới tìm chị” “Thế à?” Tôi có chút ngạc nhiên bởi vì từ khi tới Điệp trang tôi rất ít khi có khách tới thăm.

Trong đầu tôi xẹt lên ý nghĩ, là cô ta sao? Đến sớm vậy sao? “Cô ở đây chơi với Tử Mĩ nhé!” Tôi dặn dò Ngọc Nhiễm.

Ngoài trời mưa vẫn rất to, gió nổi mạnh hơn trước khiến cho đám lá cây bên ngoài xào xạc đập vào cửa sổ.

Tôi chậm chậm bước xuống lầu sẵn sàng đối diện với kẻ địch số một của mình nhưng ngạc nhiên thay gương mặt tôi nhìn thấy trước mắt lại không phải là Tổ Hành mà lại là Dì Thanh.

“Dì”.

Tôi ngỡ ngàng thốt lên.

“Thiếu phu nhân”.

Dì Thanh đứng một lúc rồi xúc động hô tên tôi.

“Dì Thanh...”.

Tuy rằng không mong muốn người đến đây là Dì Thanh nhưng khi nhìn thấy dì tôi cũng không tránh khỏi xúc động, tự nhiên bao kỷ niệm cũ lại ùa về.

Cả hai đều trầm mặc một lúc khá lâu.

Khi chúng tôi đưa ánh mắt nhìn về phía nhau, tôi thấy ánh mắt dì đã sớm sưng nước.

“Gần đây cô có khỏe không?” Dì Thanh lên tiếng trước.

“Khỏe ạ”.

Tôi cúi đầu.

“Dì tìm cháu có chuyện gì sao?” Dì Thanh gật đầu liên tục: “Lão gia và lão phu nhân, còn có... cô ấy...”.

Bà chần chừ một lúc: “...bọn họ đều đã biết chuyện giữa cô và thiếu gia”.

“Thế thì sao ạ?” Tôi vẫn giữ vẻ mặt điềm nhiên hỏi lại, tôi hoàn toàn không bất ngờ trước việc ba mẹ Quân Lâm biết được thông tin này.

“Bọn họ muốn thiếu phu nhân lặng lẽ rời khỏi đây”.

Nước mắt trên mặt Dì Thanh bắt đầu tuôn rơi.

Bà nghẹn giọng nói với tôi.

Cuối cùng thì tôi cũng đã hiểu ra mục đích của chuyến đi này của Dì Thanh, hóa ra là đảm đương vai trò thuyết khách cho Diệp gia.

Tổ Hành quả thực là một người đàn bà thông minh và mưu mẹo nhưng chắc hẳn cô ta cũng bị tổn thương sĩ diện nghiêm trọng khi thông báo tin này cho ba mẹ và lôi ba mẹ vào cuộc chiến chống lại tôi.

Có lẽ cô ta biết nếu chỉ dựa vào cô ta thì khó có thể ép tôi hoặc Quân Lâm lùi bước.

Vì thế nên bà lôi các bậc phụ huynh vào, như vậy cô ta vừa không đắc tội với Quân Lâm lại không tổn nhiều sức lực ép tôi rời đi.

Tôi cũng không thể phủ nhận việc tính toán của cô ta cũng rất hợp với mong muốn của tôi.

“Chúng tôi sẽ an bài cho cô rời khỏi đây một cách tốt đẹp”.

“Vâng”.

Lúc này đây trong lòng tôi ngổn ngang trăm mối tơ vò, tuy rằng mọi cái diễn ra như tôi mong muốn nhưng sao tôi lại đau lòng như thế này? Tôi không nhìn được nên mắt mũi đỏ sọng lên.

Dì Thanh nhìn thấy thế hoảng hốt hỏi: “Thiếu phu nhân, cô sao rồi?” “Tự nhiên cháu nghĩ thông suốt vì sao năm đó một mình Dì tới thành phố A tìm cháu”.

Tôi hiểu Dì Thanh chỉ là người phát ngôn của Diệp gia mà thôi, cho dù là việc cầu xin tôi tới Bắc Kinh cứu Tử Thiện ngày trước hay là yêu cầu tôi rời khỏi Diệp trang ngày hôm nay, tất cả những gì bà làm đều là vì Diệp gia.

Cuối cùng thì nước mắt tôi vẫn không rơi xuống mà Dì Thanh lại rơi lệ đầy mặt, lúc bà nhìn thấy Tử Mĩ bà sung sướng kêu lên: “Đã lớn như vậy rồi sao, đến đây bà bế cái nào”.

Dù sao Tử Mĩ cũng được Dì Thanh chăm sóc suốt mấy năm nên tình yêu mà bà dành cho bé thật lớn lao vô bờ, Tử Mĩ cũng tự nhiên chạy ào vào lòng bà dụi dụi mặt vào ngực bà.

“Tử Mĩ và Tử Thiện thật là giống...” Dì Thanh nhìn Tử Mĩ xúc động nói.

Sau đó bà dặn dò vợ chồng Anh thăm và Ngọc Nhiễm không được đem chuyện này kể lại cho Quân Lâm, hiển nhiên mọi người cũng không dám chống lại ý chỉ của ba mẹ Quân Lâm.

Từ buổi tối hôm đó Dì Thanh ở lại Điệp trang để sắp xếp mọi thứ cho chuyến đi sắp tới của tôi và Tử Mĩ. Xem ra tại nơi hào môn thế gia này tình cảm máu mủ cũng không thực quan trọng so với lợi ích của gia tộc, vì duy trì quan hệ thông gia để tạo thành trì Vững chắc chốn thương trường bọn họ có thể hi sinh tất cả, tôi và Tử Mĩ chẳng phải là ví dụ hay sao? Ngày hôm sau các phương tiện thông tin đại chúng đồng loạt đưa tin Trung Tuấn chính thức tuyên bố tham gia Vụ đấu thầu quyền đầu tư vào Mĩ Cách.

Dì Thanh nghe được tin này xong không khỏi thở dài: "Xem ra lão gia vẫn không thể ngăn Cản quyết định Của thiếu gia.

Hai cha con bọn họ vẫn luôn như nước Với lửa".

"Làm gì đen mức đó đâu Dì".

Tôi đã chứng kiến cảnh ba và Quân Lâm xung đột nhưng rồi đâu lại vào đấy chứ không ai để bụng lâu.

"Cô không biết đấy thôi, gần hai năm nay tính tình của thiếu gia trở nên rất tệ, ngày trước còn có vẻ kính sợ lão gia một tí chứ thời gian Vừa rồi thì không coi lão gia ra gì Cả, xem ra lão gia Cũng không can thiệp được vào chuyện Của thiếu gia rồi.

Nhưng mà lần này việc thiếu gia làm quả thật là không tốt chút nào..." Tôi có chút kỳ quái vì lần này ngay cả Dì Thanh vốn luôn yêu thương Quân Lâm Cũng không đứng về phía anh ta là sao? Sau đó đọc tin trên báo tôi mới Vỡ lẽ là lần đấu thầu này còn liên quan tới ngân hàng Bank of Amer.

Bank of Amer là cổ đông lớn thứ hai của Trung Tuấn và cũng là ngân hàng ngầm tương trợ An Ngân, người đứng đằng sau tất cả mớ hỗn độn này lại là Đồ Hạo Hành - anh trai Tổ Hành.

Khó trách lần này các lãnh đạo của Trung Tuấn đều ra mặt phản đối Quân Lâm mà ba Quân Lâm cũng cực lực phản đối.

Hành động lần này của Quân Lâm không phải là tuyên bố chống lại Mục gia và Đồ gia hay sao? Ba Quân Lâm tức giận cũng là lẽ đương nhiên nhưng tôi vẫn không hiểu vì sao lúc này Quân Lâm lại hành động lỗ mãng tới như vậy? Người thâm trầm và Cơ trí như Quân Lâm thật khó để nắm bắt tâm tư...

Vài ngày sau Dì Thanh đưa cho tôi thị thực đi Úc của tôi và Tử Mĩ, lần này tôi rất ngạc nhiên: "Ba con vất vả cả năm nay mà không chạy được thị thực, không thể tưởng tượng được Điệp gia lại làm được chỉ trong vài ngày".

Tôi cười nói.

"Không phải thế đâu".

Dì Thanh nói cho tôi biết rằng thị thực Của tôi đã được duyệt rất lâu rồi nhưng Quân Lâm đã ngầm can thiệp để nó không thể tới tay ba tôi được.

Hóa ra Quân Lâm đã biết từ Sớm mọi tính toán của tôi, vậy mà anh ta che giấu thật tốt khiến tôi không hề nhìn ra Sơ hở nào.

Ba mẹ tôi nghe tin vui mừng khôn xiết không ngừng giục tôi sang đó thật nhanh nhưng Dì Thanh vẫn chần chừ gì đó nên chỉ trả lời chung chung Với tôi là bà đang đợi thời gian thích hợp.

Tôi cảm nhận rõ ràng là bà đang chờ đợi gì đấy.

Mấy ngày nay tôi rất thành thơi, cuối cùng ước mơ tự do Của tôi cũng đã tới nhưng vì sao trong lòng tôi vẫn dâng lên từng đợt xót xa, hoàn toàn không có một tia vui mừng nào Cả? Có đôi khi không tìm được đáp án tôi đổ hết mọi tội lỗi lên tiểu sinh mệnh trong bụng? Tôi thường xuyên giả thiết là nếu không có em bé này thì thế nào, giống như trước kia tôi hay giả thiết là nếu không có Tử Thiện thì cuộc đời tôi sẽ xoay chuyển theo hướng nào vậy? Biết chắc rằng sắp có cuộc sống tự do dưới ánh mặt trời tại sao tôi lại không hạnh phúc? Buổi sáng hôm đó lúc bê trà tới cho tôi Ngọc Nhiễm nhìn tôi một lúc rồi thản nhiên hỏi: "Chị sẽ giữ lại em bé này chứ?" Tôi hơi ngẩn người, hóa ra cô ấy Cũng nhận ra tâm Sự Của tôi.

Tôi im lặng không nói gì mà lặng lẽ nhìn cô ấy.

"Chị Sẽ không hối hận sao?" Nhưng chỉ sau đó vài ngày cô ấy đã tìm được đáp án vì thấy tôi luôn do dự.

Đúng như vậy, tôi lắc lắc đầu Cự tuyệt ý nghĩ phải nói lời chia tay Với bé.

Cứ cho là bé Sẽ trở thành gánh nặng Của tôi đi chẳng nữa, cứ cho rằng tương lai tôi Sẽ mệt mỏi hơn vì bé, Cứ cho rằng tôi Sẽ muốn đời không thể quên được Quân Lâm đi chẳng nữa thì tôi Cũng không thể nào Cự tuyệt tận sinh mệnh đang lớn lên trong tôi từng ngày.

Cùng giống y như năm đó, khi đã biết chắc rằng một ngày nào đó tôi Sẽ phải rời khỏi Diệp gia tôi vẫn quyết định là Sẽ hi sinh thân mình Cứu Tử Thiện.

Lăng Tử nêu biết được quyết định này chắc chắn cậu Sẽ nói: “Chị mãi Cũng không thông minh ra chút nào!” Nhiều năm đã trôi qua mà tôi vẫn giữ thói quen kiên định Với lựa chọn Của mình...

“Cô có biết không, từ khi cô rời đi thiếu gia rất ít khi ở nhà”.

Dì Thanh ngẫu nhiên đề cập tới vấn đề này khi tán gẫu cùng tôi.

“Cho dù ở nhà cậu ấy Cũng tỏ ra rất buồn bực”.

Điều này bà không nói ra tôi Cũng rõ hơn ai hết bởi gần 2 năm nay Quân Lâm vẫn luôn ở Diệp trang cùng tôi và Tử Mĩ.

Tôi cúi xuống nhấp một ngụm trà không nói gì.

”Phu nhân càng rất hối hận vì ngày đó đã nghe theo Sự sắp xếp Của lão gia và mọi người đồng ý để thiếu gia Cưới Đỗ tiểu thư .

Tuy rằng cuối cùng thiếu gia cũng đã lựa chọn lấy đại Cục làm trọng nhưng trong lòng cậu ấy rất đau khổ và dằn vặt”.

Cho dù là dằn vặt thì anh ta cũng đã làm rồi, anh ta là người thông minh nên hiển nhiên anh ta đã sớm tính toán để Vừa không mất đi Trung Tuân và không mất đi tôi.

Chỉ e rằng dù có cho Quân Lâm lựa chọn lần nữa, có lẽ anh ta vẫn chọn Cưới Tổ Hành mà thôi.

“Hai ngày tới cô tranh thủ mà tâm Sự cùng thiếu gia, chỉ sợ sau này cô và cậu ấy khó có thể...” Dì Thanh bỏ lửng câu nói, mắt đượm buồn nhìn tôi.

Tôi lập tức gạt đầu: “Sau khi cháu đi rồi, dì và mọi người hãy...” “Yên tâm, lão gia và lão phu nhân tự sẽ có cách làm cho thiếu gia không tìm được cô”.

Dì Thanh vội vàng nói.

Tôi lắc đầu ý bảo bà đã hiểu sai ý tôi: “Sau khi cháu đi rồi nhờ mọi người chăm sóc anh ấy thật tốt!” Dì Thanh nghe xong hơi ngỡ ngàng, bà nhìn tôi rất lâu rồi nói: “Tôi Cũng nghĩ rằng cô rất hận thiếu gia, không ngờ là...” “Đúng, cháu thực Sự đã từ rất hận anh ấy nhưng sắp đến thời khắc chia tay bao giận hờn Của cháu bỗng chốc tan thành mây khói”.

Nêu tôi nói là tôi không yêu Quân Lâm thì có lẽ chẳng ai tin điều đó.

Hơn nữa giữa tôi và Quân Lâm còn có Sự liên hệ máu thịt đó là 3 đứa con chung, thậm chí một đứa còn vẫn đang nằm trong bụng tôi.

“Cô thật là người tốt”.

Dì Thanh lấy khăn lau nước mắt cho tôi.

Tôi cười khổ vì nếu cho tôi chọn tôi Sẽ không chọn là người tốt bởi vì người tốt thường hay nhận kết cục xấu.

Lên phòng, tôi nằm gọi điện cho Quân Lâm, hồi lâu không thấy tôi lên tiếng anh giận dữ hỏi: “Em đang nghĩ gì thế?” “Chẳng nghĩ gì cả”.

Tôi chỉ muốn nghe giọng của anh mà thôi.

“Nếu đã làm gì em nên tập trung một tí, nhớ chưa”.

Quân Lâm nhẹ nhàng trách mắng tôi.

“Anh bận lắm không?” Tôi hỏi.

“Ừ, còn chưa ăn CƠM tối nữa CƠ”.

Tôi có thể nghe thấy đầu dây bên kia là tiếng tranh cãi không ngừng, tiếng bước chân, tiếng điện thoại reo vang.

Ngước lên nhìn đồng hồ đã là hơn 8 giờ tối.

“Em nhớ đi khám thai đúng ngày nhé, ngày mai đến lịch hẹn rồi đấy” “Vâng” “Thế anh cúp máy trước nhé” “Đợi chút!”.

Tôi bất ngờ kêu lo.

“Sao thế em?” Quân Lâm có chút ngạc nhiên.

“Không có gì, em chỉ muốn nhắc anh về sau phải ăn đúng giờ, phải chăm sóc bản thân cho tốt, được không?” “Anh biết rồi”.

Quân Lâm khẽ nở nụ CƯỜI rồi đáp lại tôi.

“Vài ngày nữa anh SẼ về với em”.

Buông điện thoại ra tôi rơi vào cảm giác chông chênh.

Không biết là vì sao mà gần đây mỗi lần gọi điện nói chuyện Với Quân Lâm tôi đều cố kéo dài cuộc điện thoại, mỗi khi sắp cúp máy tôi đều rất lưu luyến vì sợ sẽ không được nghe thấy giọng nói của anh lần nữa.

Đây không phải là những gì tôi vẫn luôn mong đợi sao? Tôi trăm phương ngàn kế vì rời khỏi anh mà đến cả Tổ Hành Cũng không ngại chia tay liên thủ hành động.

Giờ đã đạt được ý nguyện rồi mới nhận ra rằng người đàn ông mà tôi nghĩ là tôi phải căm thù cho đến hết đời lại chính là người mà tôi đã và đang yêu rất sâu đậm.

Tôi biết từ sâu thẳm trái tim mình tôi chưa bao giờ ngừng yêu anh cả, cho dù hai năm gần đây cảm giác yêu và hận luôn song song Tồn tại trong tôi.

Sáng Sớm hôm sau Dì Thanh đột nhiên thông báo là bà phải trở về Bắc Kinh ngay lập tức và trong sáng nay tôi và Từ Mĩ SẼ lên máy bay bay đến Sydney.

“Có chuyện gì vậy dì?” Nhìn về căng thẳng CỦA bà tôi có dự Cảm không tốt.

“Thiếu gia và lão gia cãi nhau rất to, cuối cùng thiếu gia bị lão gia nhốt trong phòng rồi”.

“Là vì chuyện công việc sao?” Tôi lo lắng hỏi.

“Đúng rồi, là vì chuyện đấu thầu dự án Mr Cách”.

Thấy tôi vẫn lo lắng như vậy Dì Thanh vội nói: “Cô cũng đừng nên quan tâm nhiều làm gì, mau chuẩn bị rồi đi trong hôm nay nếu không ngày mai SẼ rất khó đi...”.

Bà Vừa nói Vừa lôi tôi lên phòng.

Hóa ra thời điểm Dì Thanh chờ đợi đã tới, Quân Lâm đã bị cách ly Với thế giới bên ngoài nên không thể nào biết được việc tôi rời đi.

Bước vào phòng tôi vội gọi điện cho Quân Lâm nhưng điện thoại đã tắt máy, tôi vội chuyển sang gọi cho Từ Vĩnh An.

“Quân Lâm sao rồi?” Tôi nuốt ruột hỏi.

“Tôi cũng không biết chuyện gì đã Xảy ra, sáng nay tôi tìm công tử mãi không được, không biết ngài ấy đi đâu rồi?” Từ Vĩnh An còn sốt ruột hơn Cả tôi.

“Thế phải làm sao bây giờ?” Tôi hỏi anh ta.

“Sáng nay chúng tôi có hẹn Với Mi Cách để bàn về việc hợp tác đầu tư vào lúc 9 giờ sáng nhưng giờ này vẫn không thấy thiếu gia đâu, chỉ e bên họ cho rằng mình không có thành ý nên Sẽ tức giận bỏ về”.

Hóa ra Quân Lâm bị nhốt còn vì lý do này nữa, tôi nghĩ ba Cũng bắt đắ dĩ lắ mới dùng loại hạ sách này, tiện thể cũng để tôi rời đi hôm nay.

Tuy rằng tôi vẫn lo lắng cho Quân Lâm nhưng vẫn nghe theo lời của Dì Thanh chuẩn bị rời đi.

Nhưng đúng lúc tôi chuẩn bị xuống lầu thì nhận được một cuộc điện thoại, bên đầu dây kia là một giọng đàn ông: “Đừng đi tới sân bay, ở đây rất nguy hiểm”.

“Anh nói gì?” Tôi Vừa kịp phản ứng thì điện thoại đã ngắt, rốt cuộc tôi không biết người gọi điện thoại là ai.

Còn đang ngẩn ngơ nhìn điện thoại thì Ngọc Nhiêm bước vào: “Phu nhân, Dì Thanh và tiểu thư đã chuẩn bị xong xuôi rồi, đang chờ chị ở dưới lầu”

24. Chương 24

Vừa đến sân bay Dì Thanh đã vội vàng chạy vào check in cho chúng tôi, lúc sắp chia tay bà ân cần dặn dò: “Thiếu phu nhân, tôi đã thông báo cho ba mẹ cô rồi, tới nơi họ sẽ ra sân bay đón cô”.

“Dì Thanh...” Tôi chần chừ ‘Cô yên tâm, lão gia sẽ không làm gì quá đáng với thiếu gia đâu, mọi việc sẽ trôi qua rất nhanh”.

Nói xong bà cúi xuống thơm liên tiếp lên má Tử Mĩ rồi vỗ về bé: “Ngoan ngoãn nghe lời mẹ nha, chúc hai mẹ con thuận buồm xuôi gió.

Bảo trọng!” “Dì cũng vậy!” Tôi thản nhiên nhìn bà cười cười.

Tôi thực lòng mong muốn quan hệ giữa ba và Quân Lâm sẽ nhanh chóng tốt đẹp trở lại.

Dì Thanh đi rồi tôi nhìn quanh quất xung quanh, có lẽ là do suy nghĩ quá nhiều về cuộc điện thoại ngày hôm qua nên tôi lúc nào cũng có linh cảm là ai đó đang theo dõi hai mẹ con tôi.

Quan sát kỹ càng thấy không có ai khả nghi tôi mới thở phào nhẹ nhõm, có thể là ai đó cố tình trêu đùa tôi mà thôi.

Bởi thời gian còn sớm nên tôi bế Tử Mĩ vào một quán café trong sân bay ngồi nghỉ, vừa ngồi xuống tôi đã nhận được điện thoại của Linh Linh: “Em thân mến, đang ở đâu thế? Quên chị rồi hay sao mà dạo này không gọi điện cho chị hả? Hay là em lại quên là chị còn đang nợ em 30 vạn rồi hả?” “Em đang ở sân bay, chuẩn bị bay đi Sydney rồi”.

Tôi chợt nhớ ra là từ sau bữa tiệc kia tôi chưa hề gọi điện lại cho Linh Linh.

“Em nói cái gì?”.

Linh Linh kinh ngạc thốt lên.

“Sao em có thể làm như thế hả? Lần trước cũng bỗng dưng biến mất y như thế .

Cứ ở yên đấy đợi chị, chị sẽ tới ngay bây giờ, phải chờ chị bằng được, nhớ chưa?” Nói xong chị cúp luôn máy không đợi tôi trả lời.

Tính tình Linh Linh là vậy, khi chị lên cơn cứng đầu thì chẳng ai có thể ngăn cản nổi.

Tôi ngược nhìn đồng hồ, mới có 10.15, vẫn còn sớm chán, hi vọng có thể gặp chị được một lúc.

“Mẹ, chúng ta đang đi đâu hả mẹ?” Tử Mĩ vừa ăn kem đào vừa hỏi tôi.

“Chúng ta đi nhà bà ngoại con yêu ạ”.

Tôi lấy khăn xoa xoa miệng bé.

“Thích quá, thích quá, lâu lắm rồi con chưa gặp bà ngoại rồi”.

Từ khi lên xe Tủ Mĩ đã cười hì hì liên tục ra chiều rất vui vẻ bởi vì bé không phải đi nhà trẻ.

“Thế Ba không đi cùng mình hả mẹ?” Bé hỏi tiếp.

Nhìn ánh mắt trong suốt của bé tôi vội ngoảnh mặt đi, thấy mẹ không trả lời Tủ Mĩ lại cúi xuống ăn kem tiếp.

Tôi đưa Tủ Mĩ đi thế này cũng đồng nghĩa với việc tôi tước đoạt từ bé đi tình yêu thương của cha, không biết sau này Tủ Mĩ lớn lên rồi bé có oán hận tôi không? Và em bé sắp sinh ra đời nữa, liệu bé có trách tôi khi không cho bé có cơ hội biết cha mình là ai, bắt bé phải sống một cuộc sống thiếu hoàn toàn tình thương của người cha? Nhưng dù có thế nào đi chăng nữa tôi cũng sẽ không hối hận vì quyết định ngày hôm nay của mình bởi vì tôi sắp mang tới cho bọn trẻ một cuộc sống đường đường chính chính thay vì cuộc sống trong bóng đêm như hiện tại.

Đang chìm trong suy nghĩ thì tôi nhận được điện thoại của Linh Linh, chị đã tới sân bay và đang tìm hai mẹ con nên tôi vội dắt Tủ Mĩ ra sảnh để đón chị.

Đúng lúc tôi đang bước xuống cầu thang thì ở đâu đột ngột xuất hiện một người đàn ông mặt đồ đen đi ngược chiều tôi, tôi đang định né sang một bên thì hắn ta cố tình va chạm vào bắp vai của tôi với lực đạo rất lớn khiến tôi mất đi cân bằng cơ thể, cả người đổ nhào về phía trước rồi rơi vào hôn mê...

Gió nhẹ man mác thổi lên, giàn liễu yếu điệu đung đưa trong gió, hoa hòe nở như tuyết trắng phủ kín quang cảnh đưa tới những đợt gió mát đượm mùi thơm thoang thoảng, đó là một ngày đầu hè đầy nắng.

Lúc tôi tỉnh lại đập vào mắt tôi là một màu trắng toát, từ ga giường cho tới rèm cửa, bên tai tí tách từng giọt nước rơi xuống, cuối cùng bọn họ cũng không có bụng tha cho tôi sao? Tôi đã nghĩ Tổ Hành sẽ gọi điện hẹn tôi ra ngoài nói chuyện thẳng thắn, sau đó cô ta sẽ về trước mặt Quân Lâm khóc lóc tỏ vẻ đáng thương để Quân Lâm tự nguyện rời khỏi tôi hoặc cùng lắm là nhờ người lớn can thiệp để tôi yên lặng rời đi, không ngờ cô ta lại dùng phương pháp dã man này đối với tôi....Nhưng vì sao cô ta phải ra tay với tôi nặng như vậy khi tôi đã ngoan ngoãn lựa chọn rời đi rồi? Có lẽ cô ta đã căm thù tôi đến tận xương tận tủy rồi chăng, Tổ Hành....cô hãy nhớ lấy, tôi sẽ không bao giờ bỏ qua cho cô.

Nằm lặng trên giường bệnh tôi cơ hồ như vô lực chống chọi với những dòng suy nghĩ tang thương đó.

Thể xác và tinh thần đều đau đớn tới rã rời khiến mỗi lần hít thở tôi có cảm giác mình sắp chia lìa thế giới này vậy.

Tôi hoảng hốt nhìn lên trần nhà, ánh mắt dại đi.

Có lẽ tôi đã quá ngây thơ rồi, giống y như ngày trước, cứ nghĩ rời đi là giải quyết được hết mọi thứ, xem ra tôi đã cực kỳ xem nhẹ đối thủ.

Một người đàn bà tâm ngoan thủ lạt ác độc như vậy làm sao có thể dễ dàng buông tha cho tôi và con của tôi.

“Tủ Mĩ...”.

Tôi dùng hết khí lực để thốt lên.

“Yên tâm, Tủ Mĩ đang ở nhà chị, chị sẽ chăm sóc bé tốt”.

Linh Linh vẫn luôn ngồi cạnh giường bệnh, chị cầm lấy tay tôi xúc động nói: “Em cố gắng khỏe lại mau nhé!”.

Nằm trên giường bệnh tôi không còn khái niệm gì về thời gian nữa, nhìn ánh mặt trời tôi lơ mơ đoán được là buổi sáng hay tối.

Ngày ngày Linh Linh đều đến chăm sóc cho tôi.

“Vừa rồi cô hộ sĩ gọi chị lại nói là hôm nay có người đến hỏi tin tức của em, chắc là người của Tổ Hành rồi”.

Linh Linh lo lắng.

“Nhưng cũng có thể là Diệp Tuấn Ngạn”.

“Dù là ai em cũng không muốn gặp”.

Tôi thực không muốn bất kỳ kẻ nào nhìn thấy tôi với dáng vẻ chật vật thế này.

“Thôi được rồi, nhân dịp bọn họ chưa tới cửa tìm em, để chị đưa em tới bệnh viện khác”.

Vì thế tôi được chuyển đến một bệnh viện mà Linh Linh có người quen.

Đây là một bệnh viện tư nhân nằm ở ngoại thành, có phong cảnh xung quanh rất đẹp, không khí cũng rất thoáng đãng mát mẻ.

Tôi khôi phục sức khỏe khá nhanh, khoảng hơn một tháng tôi có thể xuống giường đi lại bình thường, tôi bắt đầu gọi điện cho bố mẹ để hai người đỡ lo lắng bởi từ lúc tôi bị tai nạn Linh Linh cũng chỉ gọi điện thông báo qua với họ một câu mà thôi.

Vừa nghe thấy giọng tôi, mẹ đã lo lắng khóc òa lên: “Hai tháng này con đi đâu thế, dọa chết ba mẹ rồi đây này”.

“Con đưa Tử Mĩ đến nhà chị Linh Linh ở một thời gian để thay đổi không khí thôi mà mẹ”.

Tôi cố tỏ ra bình thản.

“Thế sao không nở gọi cho ba mẹ một cuộc điện thoại hả, ba mẹ gọi sang con cũng không bắt máy”.

Mẹ trách cứ: “Mới đầu mẹ còn tưởng là Diệp Tuấn Ngạn lại giả trò xiếc gì nữa nhưng ai ngờ nó cũng đang đi tìm con, còn phái người đến nhà mình hỏi thăm mấy lần”.

“Thế ạ” Tôi nhẹ nhàng đáp.

Sau đó tôi đọc lại mấy tờ báo cũ mới biết trong thời gian vừa qua có rất nhiều chuyện đã xảy ra.

Ví dụ như việc Quân Lâm lần đầu tiên vắng mặt trong buổi lễ kỉ niệm ngày thành lập của Trung Tuấn, Tổ Hành một mình xuất hiện trong buổi lễ với khuôn mặt buồn bã ảm đạm.

Tuy rằng Diệp gia công bố với bên ngoài là Quân Lâm vắng mặt vì bị ốm nhưng người ngoài vẫn truyền tai nhau nguyên nhân vắng mặt của Quân Lâm là do việc thất bại trong đàm phán với Mĩ Cách, anh ta bị ban lãnh đạo chê trách nên không dám xuất đầu lộ diện.

Hoặc ví dụ như việc Đỗ Hạo Hành được nằm trong danh sách bầu chọn làm Tổng giám đốc ngân hàng Bank of Amer, hẳn ta tuyên bố sau khi nhậm chức Tổng giám đốc sẽ ép Trung Tuấn liên thủ cùng Bank of Amer để mở rộng thị phần tại thị trường châu Á.

Hôm đó Linh Linh vừa gặp tôi đã oán giận nói: “Cái tên chết tiệt xô ngã em đã đi tự thú rồi, hẳn ta còn khẳng khái là mình chỉ vô tình va phải em thôi”.

Chị đã điều tra qua, hẳn ta chính là cựu vệ sĩ của Đỗ Hạo Hành nên chắc chắn Đỗ Hạo Hành đã sai khiến hẳn ta làm như vậy”.

Kỳ thật chẳng cần phải điều tra tôi cũng đã rõ ai làm việc đó.

“Giờ em tính sao đây?” Linh Linh hỏi tôi.

“Đừng có nói với chị là chờ em xuất viện xong rồi lại lẳng lặng bỏ đi như mọi lần đấy nhé!” “Làm sao em có thể buông tha cho bọn người lang sói đó được chứ”.

Tôi gần từng tiếng.

Sau khi ra viện tôi đến nhà Linh Linh ở, thỉnh thoảng tôi có gọi điện cho ba mẹ thông báo tình hình để mọi người an tâm, còn lại tôi gần như đoạn tuyệt hoàn toàn quan hệ với những người khác.

Hai tháng sau Quân Lâm lại xuất hiện tại một bữa tiệc do tập đoàn tài chính Diệp thị chủ trì, trong ảnh chụp thấy rõ vẻ mặt anh rất mệt mỏi, sắc mặt tái nhợt, trông không hề giống với một Quân Lâm oai phong lừng lẫy ngày nào.

Trong buổi tiệc đó ba đã trình trọng tuyên bố Quân Lâm sẽ dần tiếp quản lại toàn bộ tập đoàn tài chính Diệp thị.

Có điều trong bức ảnh chụp sau khi ba công bố tin tức đó, khuôn mặt Quân Lâm hoàn toàn lạnh băng, chỉ có ba là nở nụ cười viên mãn, trông hai cha con quả thực đối lập một trời một vực.

Mặc dù tôi không biết chính xác chuyện gì đã xảy ra trong 4 tháng vừa rồi nhưng tôi biết trong khoảng thời gian này Quân Lâm sống cũng không tốt lắm, chỉ cần nhìn vẻ tiêu tụy mệt mỏi của anh tôi đã rất rõ ràng có điều tôi không rảnh hơi mà quan tâm tới anh ta.

Bởi vì trong đầu tôi lúc này chỉ có đúng một ý niệm, đó là làm thế nào để trả thù những kẻ đã gây đau khổ cho tôi.

Ngày hôm đó tôi ngồi bàn tính với Linh Linh: “Em nên tặng lễ vật gì cho Đỗ Tố Hành đây hả chị?” “Lễ vật à, chị hỏi em nhé, người quan trọng nhất với Đỗ Tố Hành là ai?” Linh Linh hỏi ngược lại tôi.

“Tất nhiên là Quân Lâm rồi”.

Dù không muốn tôi cũng phải đối diện với điều này.

“Thế người quan trọng nhất với Diệp Tuấn Ngạn là ai?” “Đương nhiên là...” Tôi hoang mang nhìn Linh Linh không dám nói hết câu bởi thực sự lúc này đây nói ra điều đó rất không phù hợp bởi vì xét về một khía cạnh nào đó thì người quan trọng nhất đối với Quân Lâm chẳng phải là tôi hay sao? “Đứa ngốc ạ”.

Linh Linh trừng mắt nhìn tôi rồi cười một cái, mặt hiện rõ sự đắc chí.

Hôm đó là sinh nhật của Tử Thiện.

Một đứa trẻ 12 tuổi nếu phát triển bình thường thì vẫn còn nguyên tính trẻ thơ, vẫn đang nằm trong vòng tay yêu thương bao bọc của cha mẹ nhưng trong giới quý tộc một đứa trẻ ở tuổi đó đã bắt đầu phải tham gia vào các hoạt động xã giao của giới thượng lưu.

Ở hội trường sa hoa trong khách sạn, Tử Thiện mặc áo bành tô trắng ngồi trên đài đánh đàn dương cầm cho tất cả các quan khách nghe, phong thái biểu diễn của bé rất thông dong bình tĩnh giống như một nghệ sỹ chuyên nghiệp vậy.

Tiếng đàn vừa dứt toàn hội trường vang lên tiếng vỗ tay giòn giã.

Tôi không khỏi liên tưởng tới hình ảnh của Quân Lâm lúc anh ở tuổi này, chắc cũng giống như Tử Thiện ngày hôm nay vậy.

Khi tôi mặc một bộ sườn xám màu hồng sẫm, trang điểm rất xinh đẹp tao nhã bước qua hàng dãy khách mời bước đến bên cạnh Tử Thiện, tất cả mọi người đều tròn mắt kinh ngạc, bao gồm cả Tử Thiện.

“Chào em”.

Tôi mỉm cười cúi chào chính con trai của mình.

“Chị là...” Tử Thiện nhú mày một lát sau đó chần chừ nói: “Chị là chị Lăng Quân phải không?” “Ừ, đúng rồi”.

Bao nhiêu năm không gặp vậy mà Tử Thiện vẫn còn nhớ tới tôi, điều đó khiến tôi mừng như điên dại nên nghe bé hỏi xong tôi xúc động gật đầu lia lịa.

Sau đó tôi rút tay vào túi rồi rút ra một hộp quà màu trắng đưa cho bé, bên trong là một chiếc PatekPhilippe SkyMoon rồi mỉm cười: “Chúc em sinh nhật vui vẻ”.

“Em cảm ơn chị”.

Tử Thiện nhận lấy quà rồi nhìn tôi cười rất ngây thơ.

Tôi vẫn đang chìm đắm trong cảm giác ấm áp vì nụ cười của bé thì bên tai tôi vang lên tiếng kêu kinh hãi: “Cô....cao cô lại ở đây?” Hiển nhiên đó là Lâm Tử Đan, đứng cạnh cô ta còn có mẹ Quân Lâm và Đỗ Tổ Hành, cả hai cũng đang sững người vì ngạc nhiên.

Tôi quay sang liếc khế Đỗ Tổ Hành, lúc này mặt mũi cô ta đã trở nên trắng bệch.

Tôi không để ý tới câu hỏi của Tử Đan mà bước tới trước mặt mẹ, cười nhẹ nói: “Con tới đây để chúc mừng sinh nhật của Tử Thiện”.

“VẬY HẢ CON?” Mẹ nhìn tôi một lúc mới giật mình tỉnh táo lại đáp lời tôi.

“Con còn có chút việc nên xin phép về trước”.

Mẹ xúc động gật đầu nhìn tôi xoay người bước đi.

Dọc đường bước ra tôi vui vẻ mím cười với những người quen đang xếp hàng hai bên ví như Phương Nguyên, Diêu Dương, Tâm Duyệt... tất cả đang tròn mắt nhìn tôi.

Tôi chỉ không rõ ba và Mục Thanh Vân có nhìn thấy tôi hay không bởi bọn họ đang bị bao nhiêu tân khách vây quanh, chắc là có thấy thì bọn họ cũng sẽ kinh ngạc như thế mà thôi.

Điều đó đối với tôi chẳng có ý nghĩa gì cả, gặt hái lớn nhất của tôi lúc này chính là một ánh mắt từ đầu tới cuối vẫn nhìn chăm chăm vào tôi... Ra khỏi sảnh, Tâm Duyệt đuổi theo nắm chặt lấy tay tôi, hai mắt đỏ bừng: “Có thể gặp lại chị thật là tốt quá, tốt quá!” Tôi cũng xúc động khế rút tay ra đưa lên má cô lau nước mắt: “Em thật là đứa ngốc”.

“Mấy hôm tới chị vẫn ở lại khách sạn Đông Phương, nếu rảnh thì tới chơi với chị nhé!”

“Vâng”.

Tâm Duyệt nhìn tôi gật gù đầu.

“Được rồi, giờ thì mau trở vào đi không mọi người lại tưởng có chuyện gì xảy ra đấy”.

Tôi vỗ vỗ vai Tâm Duyệt.

Trong thế giới hào môn này, may ra chỉ có Tâm Duyệt là đối với tôi trước sau như một, chưa bao giờ lừa gạt tôi, luôn luôn nhiệt tình đối với tôi.

Bước ra ngoài khách sạn, Từ Vĩnh An đã đứng đợi sẵn, anh ta làm một tư thế nghiêng người chào rồi nói: “Phu nhân, mời đi lối này...” Tôi lên xe đi cùng anh ta, đến khách sạn Đông Phương, anh ta bấm thang máy lên tầng 17 rồi dẫn tôi vào một phòng Tổng thống, cung kính nói: “Mời phu nhân ở lại nơi này, công tử đã sai tôi đổi phòng này cho phu nhân, hành lý của ngài cũng đã được dọn tới” “Hành động thật nhanh!”.

Tôi khế cười lạnh.

“Phu nhân chờ một lát, công tử sẽ nhanh chóng trở về thôi”.

Nói xong Từ Vĩnh An liền rời đi.

Tôi bước tới cạnh cửa sổ nhìn ra khung cảnh lung linh của thành phố về đêm.

Tôi chợt nhớ tới việc xảy ra cách đây nửa tháng, hôm đó Linh Linh bí hiểm nhìn tôi cười.

“Đây là cái gì thế chị?” Tôi ngạc nhiên tiếp nhận tờ báo trên tay Linh Linh, trong đó có giật tít là Diệp gia dự định tổ chức buổi tiệc sinh nhật long trọng ột người cháu trong nhà tên là Tử Thiện, dự kiến mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng tham dự, bên dưới còn ghi chú rất rõ là Quân Lâm chắc chắn sẽ tham dự sự kiện này.

“Hình như Diệp gia vẫn luôn rất coi trọng đứa trẻ này thì phải”.

Linh Linh cảm thán nói.

“Diệp Tuấn Ngạn đã từng trả lời báo chí là anh ta vẫn luôn trực tiếp đi dự các buổi họp phụ huynh của cậu bé này, em có biết lý do vì sao không?” Tôi lắc đầu, mọi người đều biết là Quân Lâm rất yêu Tử Thiện nhưng nguyên do là vì sao thì không ai rõ cả, ngay cả Tâm Duyệt cũng không hề biết.

“Dù sao thì đây cũng là một cơ hội tốt cho chúng ta”.

Linh Linh nhìn tôi chân thành nói.

Tôi hiểu ý chị đang nói gì nên lập tức đáp lời: “Em hiểu rồi”.

Những ngày tiếp theo tôi tỉ mỉ thiết kế kịch bản ăn xuất hiện của mình nhằm mang đến cho Tổ Hành một sự bất ngờ thú vị.

Và thực sự màn biểu diễn của tôi vừa rồi đã thành công hơn cả mong đợi.

Đang chìm trong suy nghĩ tôi không để ý là Quân Lâm đã đứng từ sau lưng tôi từ bao giờ, anh nhẹ nhàng vươn tay ôm lấy tôi từ đằng sau, vùi đầu vào cổ tôi khiến xung quanh tôi đều bị bao bọc bởi hơi thở đầy nam tính của anh.

“Em đã ở đâu?” Bên tai tôi vang lên âm thanh tuyệt vọng của Quân Lâm.

“Gần nửa năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm em, ở Úc, quê hương em, phía Nam....Em có biết rằng những ngày tháng sống thiếu em anhđã tuyệt vọng thế nào không”.

“Con của chúng ta.....đã không còn nữa”.

Tôi thì thảo.

Quân Lâm nhất thời không phản ứng mà dần dần tách người anh khỏi cơ thể tôi.

Tôi chậm rãi lặp lại lần nữa: “Con của chúng ta...đã không còn ...”.

Anh dùng sức quay ngược tôi lại, ép mặt tôi đối diện với mặt anh.

Ánh sáng bên ngoài chiếu vào khiến tôi nhìn thấy rõ gương mặt đang biến dạng vì đau đớn kèm theo tia lạnh giá của anh, ánh mắt anh như ngưng trọng nhìn tôi rồi trượt dần xuống chiếc bụng phẳng lì của tôi.

Giờ phút này tôi cảm nhận được rõ ánh mắt của Quân Lâm hằn lên nỗi đau tan nát, anh cố gắng hít vào thở ra một cách khó nhọc, thân mình cứng đờ không nhúc nhích, hai vai tựa như hơi co lại.

“Cuối cùng em vẫn không tin anh”.

Mãi một lúc sau Quân Lâm mới cất giọng khàn khàn nặng nhọc: “Đến phút cuối em vẫn không tin anh....”.

Vừa gần giọng anh vừa vùng mạnh tay lên không trung: “Chỉ còn có một chút nữa thôi, vì sao em không tin anh, hả?” Tôi sợ hãi nhắm chặt mắt lại nhưng cái tát đó không giáng xuống tôi mà dừng ở mặt bàn thủy tinh ngay bên cạnh tôi.

“Choang”.

Tiếng thủy tinh loảng xoảng khiến tôi giật mình mở mắt nhìn Quân Lâm: “Quân Lâm, không phải em”.

Tuy rằng tôi đã từng nghĩ tới việc phá thai nhưng cuối cùng tôi đã quyết định giữ giọt máu của anh lại cho riêng mình.

Quân Lâm chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn tôi trần trối, trong mắt anh hằn lên tia máu.

Tôi vội mấp máy môi: “Là Đỗ Hạo Hành...” Tôi biết vì Đỗ Hạo Hành mà gần đây Quân Lâm cũng không ăn ngon ngủ yên.

Sau thất bại ở Mĩ Cách, Đỗ Hạo Hành với vai trò là người đại diện cho Bank of Amer đã công khai chỉ trích Quân Lâm vì sự cố chấp của mình mà làm lãng phí tài nguyên của công ty.

Hắn ta còn đề nghị Quân Lâm tập trung vào các hạng mục đầu tư trong nước hơn là mải mê chạy ra nước ngoài đầu tư.

Lần phát ngôn này của hắn làm cho Quân Lâm cũng bị điều đứng với giới lãnh đạo của Trung Tuấn.

Tôi tiếp tục: “Còn có Đỗ Tổ Hành nữa...”.

Âm thanh của tôi tuy rất nhỏ nhưng cũng đủ cho Quân Lâm nghe thấy.

Tôi biết giữa Quân Lâm và Tổ Hành luôn có một tầng sâu tình cảm, có thể anh không tin lời tôi nhưng tôi vẫn phải nói ra bởi tôi không thể để Tổ Hành khoác áo tàng hình mãi, ít ra Quân Lâm cũng vì lời nói của tôi mà đề phòng Tổ Hành.

Phát ngôn xong tôi cố nhìn Quân Lâm thật kỹ, cảm xúc trên khuôn mặt anh thay đổi liên tục, từ đau đớn uất giận chuyển sang đăm chiêu và lạnh lẽo... “Chị phát hiện ra rằng em đôi khi cũng không quân tử cho lắm”.

Linh Linh cười nói với tôi qua điện thoại sau khi nghe tôi kể lại chuyện xảy ra với Quân Lâm.

Tôi mân mê miệng: “Ghét chị lắm”.

Từ tối hôm đó Quân Lâm ở lại luôn khách sạn Đông Phương cùng tôi chứ không trở lại trang viên của Diệp gia.

Cho dù Quân Lâm dùng hết cách để phong tỏa tin tức, khách sạn cũng cực lực giấu giếm tin tức về sự xuất hiện của tôi thì giới truyền thông vẫn cứ đánh hơi được.

Không có lửa thì không có khói nên chẳng mấy chốc trên tất cả các mặt báo đều có tin tức Quân Lâm đang trầm mê sắc đẹp của một nữ tử bí ẩn, hiện dọn tới khách sạn ở cùng người đẹp.

Hôm nay tôi ngồi uống trà chiều, rồi rảnh tôi gọi điện cho Linh Linh hỏi thăm tình hình ăn ngủ của Tử Mĩ.

Từ khi trở lại đây tôi để Tử Mĩ lại ở nhà cùng Linh Linh.

Trong điện thoại Linh Linh không ngừng trêu đùa tôi vì chỉ sau một đêm tôi đã trở thành người nổi tiếng khắp xứ kinh thành (Bắc Kinh).

Tôi bực dọc mắng mỗ: “Thôi em xin chị, hiện tại em còn chưa đủ phiên toái sao?” Quả thực trên báo chí họ đều gọi tôi là hồ ly tinh nên tôi không dám bước chân ra khách sạn nữa bước.

Thấy tôi có vẻ giận Linh Linh không nói tới đề tài đó nữa mà chuyển sang việc khác: “À phải rồi, chị nghe nói là Diệp Tuấn Ngạn tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ với gia đình, có thật không hả em?” Bị Linh Linh hỏi thế tôi không biết phải trả lời như thế nào: “Em không biết, không thấy anh ấy nói gì cả”.

Quả thực quan hệ giữa Quân Lâm và mọi người trong nhà quả thật không được tốt cho lắm nên tôi đoán điều đó rất có khả năng sẽ xảy ra.

Tôi biết Quân Lâm vẫn ôm hận với ba mẹ vì lần trước đã bày mưu nhốt anh ở nhà và bí mật đưa tôi rời khỏi Diệp trang.

Linh Linh đắc ý nói: “Chị đoán là Đỗ Tổ Hành chắc đang tức sắp chết rồi, em định bước tới sẽ làm gì?” “Em cũng chưa nghĩ ra nhưng mà em tin là Quân Lâm sẽ không bỏ qua bọn họ”.

Tôi tin tưởng một người lãnh khốc và cơ trí như Quân Lâm sẽ không dễ gì bỏ qua những kẻ đã tổn thương con của anh.

25. Chương 25

Sáng ngày thứ 3 kể từ khi tới khách sạn này, Tâm Duyệt tới tìm tôi, vừa nhìn thấy tôi ở Cửa cô đã khóc như mưa rồi ôm chặt lấy tôi.

Tôi liền dìu cô vào ghế sofa rồi nhẹ nhàng vỗ vỗ sau lưng cô: “Ngoan nào, nín đi em.

Đừng có khóc như trẻ con thế chứ, dù gì cũng đã là Vợ Của người ta rồi”.

Lúc này Tâm Duyệt đã Cười Diệu Dương.

“Rốt cuộc chị đã đi đâu vậy? vì sao không thèm liên lạc Với em hả?” Tâm Duyệt lên tiếng trách Cứ.

“Được rồi, coi như chị xin lỗi em, được chưa nào?” Không phải là tôi không muốn liên lạc với cô nhưng mà không biết lấy thân phận gì để liên lạc.

Sau đó tôi chuyển sang đề tài khác: “Gần hai năm nay mọi người sống thế nào hả em?” Tâm Duyệt lắc lắc đầu: “Từ khi chị và Tử Mĩ đi, không khí trong nhà luôn ảm đạm và buồn bã.

Bác trai ngày một bận hơn với công việc, biểu ca rất ít khi ở nhà nên toàn bộ trang viên chỉ còn có vài người, rất là vắng vẻ và lạnh lẽo”.

“Không phải còn có thêm chị dâu Của em sao?” Sau khi gả vào Diệp gia, Đỗ Tố Hành chẳng phải luôn xuất hiện ngoài công chúng với bộ mặt tươi Cười rạng rỡ hay sao, làm gì có chuyện cô ta phải sống trong Sự lạnh lẽo Cơ chứ? “Chi muốn nói tới chị Tố Hành sao?” Tâm Duyệt đỏ mắt nhìn tôi rồi cô tỏ ra dăm chiêu: “Có đôi khi em thấy chị ấy cũng rất đáng thương...” “Vì sao thế em?” Tôi nghi hoặc nhìn cô.

”Tết âm lịch năm Vừa rồi em đến chúc tết ở nhà Bác, vô tình đi qua bếp em thấy Ninh thẩm đang cho cái gì đó vào li trà Của chị ấy.

Sau khi bị em phát hiện Ninh thẩm vội nói cho em biết việc này là do biểu ca sai bà làm, bà Cũng không biết đó là cái gì và bảo em giữ bí mật dùm bà.

Sau đó em thấy tò mò quá nên lấy một ít đi xét nghiệm, mới phát hiện ra đây là thuốc tránh thai”.

Nghe xong tôi rơi vào trầm mặc một lúc, xem ra Quân Lâm hạ quyết tâm để Tử Thiện thừa kế tất cả những gì thuộc về anh.

Bởi vì nếu Tố Hành mang thai, dù là con trai hay con gái thì đứa trẻ đó đều danh chính ngôn thuận trở thành người thừa kế toàn bộ tập đoàn tài chính Diệp thị, Quân Lâm làm như thế Cũng là để dọn các chướng ngại vật sau này hộ Tử Thiện mànhôi.

Nhưng anh Cũng thật thâm độc khi dùng cả biện pháp này để đối phó Với Đỗ Tố Hành, dù gì cô ta Cũng là hồng nhan tri kỉ Của anh ta....

Thực lòng tôi chưa bao giờ ghen Với Đỗ Tố Hành bởi tôi vẫn nghĩ giữa tôi và Quân Lâm chẳng qua là một hồi giao dịch, Đỗ Tố Hành mới là thanh mai trúc mã Của anh ta.

Tôi vẫn nghĩ Quân Lâm lựa chọn Cưới cô ta bởi vì anh thực lòng yêu thương Tố Hành.

Không ngờ anh lại âm thầm ra tay tàn nhẫn Với cô ta như vậy, anh ta đã từng nói Với tôi rằng anh rất hận những ai đã tính kế mình, phải chăng trong số đó cũng có Đỗ Tố Hành? “Khó trách cưới nhau lâu vậy mà chị Tố Hành không mang thai”.

Tám Duyệt cảm thán.

”Có lẽ biểu ca đã Sớm tính toán Sẽ cùng Với chị lần nữa nên không muốn có con Với chị Tố Hành, tránh việc phải dây dưa sau này Với chị ấy.

Vì thế nên em thấy chị Tố Hành Cũng có điểm đáng thương, chị ấy thực lòng yêu biểu ca lâu như vậy, vậy mà...” Khó trách Tố Hành không chịu buông tha cho tôi một cách dễ dàng, chắc hẳn cô ta phải hận tôi tới tận Xương tủy.

Thấy tôi im lặng hồi lâu, Tâm Duyệt như đoán được chủ đề Vừa rồi không thích hợp lắm nên đổi sang chuyện khác: “Thế hai năm nay chị đã ở đâu Vậy?” “Chi vẫn ở Diệp trang”.

Đối Với Tâm Duyệt tôi không muốn giấu giếm gì.

“Diệp trang à? Có phải chi muốn nói tới Diệp trang ở Thượng Hải không ạ?” Tâm Duyệt chậm chạp lặp lại từng từ.

“Ừ”.

Tôi gật gật đầu, không hiểu vì sao Tâm Duyệt lại tỏ ra ngạc nhiên như vậy, hơn nữa còn bồi thêm một câu: “Khó trách mấy nam nay biểu ca vẫn không chịu về nhà, hóa ra là ở ngoài lều lổng cùng chị”.

Lúc Quân Lâm trở về tôi đang ngồi buồn điện thoại Với ba mẹ.

Từ lúc biết tôi trở lại kinh thành (Bắc Kinh), ba mẹ rất lo lắng và thúc giục tôi bay sang úc cùng họ.

Tôi Vừa buông điện thoại Quân Lâm đã Cát tiếng hỏi: “Anh nghe nói hôm nay Tâm Duyệt qua đây chơi à?” Tôi thần nhiên như không có việc gì Xảy ra rồi chậm rãi rót một chén trà mang tới bàn làm việc của Quân Lâm.

Hiện Quân Lâm đã thuê vài vệ Sĩ canh chừng an nguy cho tôi nên nhất cử nhất động của tôi Cũng không thoát khỏi tầm kiểm soát của anh.

“Bọn em đã nói những chuyện gì?” Quân Lâm thuận miệng hỏi tôi.

Tôi nhìn anh một lát rồi nói: “Cô ấy hỏi em hai năm nay sống thế nào?” Tôi cũng không nói dối, chỉ bớt đi vài đoạn mà thôi.

“Thế em trả lời thế nào?” Quân Lâm quay sang tôi hỏi.

“Em bảo em sống rất tốt”.

Tôi quay sang anh Cười Cười .

Nhìn thấy vẻ mặt tươi tỉnh của tôi Quân Lâm có chút ngạc nhiên sau đó cũng mỉm cười rất tươi, có lẽ đây là nụ cười đầu tiên mà tôi nhìn thấy từ anh kể từ khi tôi đặt chân tới đây.

“Gì ạ?” Tôi tưởng mình nghe nhầm.

“Không phải em luôn nói là muốn gặp con sao?” “Vâng, vâng”.

Tôi gạt đầu lia lịa như Sợ- anh đổi ý.

Từ lúc Quân Lâm thông báo tin này, tôi Cực kỳ phấn chấn đến nỗi cả đêm không ngủ được, Cứ lẩn qua lẩn lại, trong đầu vang lên bao nhiêu câu hỏi.

Ngày mai mình nên nói chuyện gì Với bé? Tử Thiện luôn thích chơi tennis, liệu bé có hỏi tôi là chỉ có thích danh thủ A không? Nhưng mà danh thủ đó hình như nổi tiếng lâu rồi, không được, ngày mai tôi phải lên mạng cập nhật lại thông tin về những danh thủ tennis đang nổi mới được.

“Em đừng có lật mình suốt như thế được không?”.

Trong bóng đêm Quân Lâm giận dỗicát tiếng.

”Nhưng mà em không thể ngủ được.

Mà sao anh Cứ sấn vào gần em làm gì?” Tôi dịch sát người vào mép giường bên kia, đáng ghét, giường lớn thế này mà anh Cứ ép sát vào tôi, còn thừa cả nửa giường phía bên anh Cơ mà.

“Thật à, sao anh không biết nhỉ?” Vừa nói Quân Lâm Vừa sấn lại gần tôi hơn khiến tôi một lần nữa ngập tràn trong hơi thở Của anh.

Chúng tôi lại trở lại như Xưa, đêm đêm tôi lại rúc vào lòng anh ngủ và chỉ có trong tư thế đó tôi mới có thể ngủ yên, chỉ cần tôi hơi lách người ra anh lập tức tỉnh lại.

Đến trưa hôm sau tôi lại ngồi thừ ra buồn rầu bởi vì bản khoản không hiểu trong ấn tượng Của Tử Thiện thì một người mẹ trông Sẽ như thế nào? Chọn đi chọn lại tôi chọn một bộ váy lam mang màu Sắc của biển cả, ngấm mình trong gương tôi khá hài lòng với Sự lựa chọn của mình.

Ăn trưa xong tôi đã tới cổng trường đợi bé, dù Quân Lâm đã nói trước là Tử Thiện sẽ không tan học Sớm nhưng tôi vẫn không thể ngồi nhà chờ đợi được.

Khoảng thời gian chờ đợi bé là lúc tôi thấy hồi hộp hơn bao giờ hết, càng tới giờ gặp mặt tôi càng căng thẳng hơn.

Không biết Tử Thiện nghĩ gì về quan hệ không minh bạch giữa tôi và Quân Lâm? Không biết bé có nghĩ rằng tôi phá hủy gia đình bé không? Đã có lúc tôi có ý nghĩ là mình không nên gặp bé, để cho bé mãi ấn tượng tốt về lỗi ngày nào còn hơn là để bé nghĩ tôi là kẻ thứ ba đáng khinh thường.

Lúc tôi vẫn đang do dự thì Cửa trường bật mở, Tử Thiện xuất hiện giữa đám học sinh cấp hai.

Tôi lẳng lặng đứng nhìn bé, bao nhiêu câu từ chuẩn bị từ đêm qua bỗng nhiên trôi sạch.

Bé càng ngày càng cao, mặt mũi thanh tú, mọi cử chỉ động tác đều rất giống Với Quân Lâm.

“Mọi người đều nói chị là người xấu”.

Gặp tôi Từ Thiện bình thản nói.

Tim tôi như bị ai bóp nghẹn bởi tôi không nghĩ Từ Thiện lại mở đầu câu chuyện bằng nhận xét đó.

Xem ra Đỗ Tổ Hành rất thường xuyên tiêm nhiễm vào đầu bé những ý nghĩ xấu về tôi.

“Vậy em nghĩ chị là người thế nào?” Tôi hỏi ngược lại, bé đã 12 tuổi nên có thể có chính kiến của riêng mình.

Bé lắc lắc đầu: “Sau khi chị đi rồi anh Quân Lâm rất hay nhắc tới chị, đặc biệt là vào những lúc em sắp quên chị.

Mỗi lần nhắc tới chị anh ấy đều dạt dào hạnh phúc, giống như chị là suối nguồn Của mọi hạnh phúc vậy”.

Trong lòng tôi dâng trào nơi xúc động vì tôi hiểu vì sao Quân Lâm lại làm như vậy.

Trong những lúc xa vắng tôi, anh chỉ có thể chia sẻ nỗi nhớ tôi qua Từ Thiện - đứa con chung của hai chúng tôi.

”ở trong ấn tượng của em, chị là một người có thể mang đến hạnh phúc cho người khác.

Và em tin rằng một người có thể mang lại hạnh phúc cho người khác Sẽ không thể là một người xấu được”.

Tôi cắn chặt răng đến tóe máu, nước mắt tuôn rơi lã chã.

Đã lâu rồi tôi không rơi lệ, vốn tưởng rằng nước mắt Của mình đã khô hạn.

Tôi không biết làm gì để bày tỏ Sự Cảm tạ Của mình đối Với Quân Lâm vì trong những năm tháng tôi rời xa bé, anh đã làm cho Từ Thiện luôn nhớ tới tôi, hơn nữa còn làm cho bé tin rằng tôi là người có thể mang tới hạnh phúc cho người khác...

Đêm hôm đó Quân Lâm trở về như thường lệ, thấy tôi có chút khác thường anh ngạc nhiên hỏi: “Sao em cứ nhìn anh ngơ ngác thế hà?” Tôi hơi giật mình vì phát hiện ra mình cứ nhìn anh ngây ngốc bấy giờ.

“Em nghĩ gì mà nhập thần như vậy?” Quân Lâm kỳ quái hỏi.

“Cả đêm đều thất thần như vậy!” “Em chỉ đang nghĩ...” Tôi nhìn sang bên cạnh.

“...nếu như anh không gặp em, cuộc đời Của anh Sẽ thế nào?” Quân Lâm hoang mang: “Sao tự nhiên lại nghĩ tới vấn đề này” Tôi vẫn nói tiếp: “Sau khi đi du học về, anh Sẽ công thành danh toại, Sự nghiệp hiển hách, Cưới mối tình thanh mai trúc mã Của mình, sau đó sinh con, sống trong một cuộc sống hạnh phúc mà vạn chúng kính ngưỡng”.

Mà không giống như bây giờ, ở bên tôi để trở thành mục tiêu chỉ trích, từ một người đàn ông thành đạt Với hào quang bắn ra bốn phía trở thành một kẻ phụ bạc thê tử đáng cho người ta khinh thường.

Quả thật là từ khi gặp lại Từ Thiện, tôi mới phát hiện ra nhân sinh của Quân Lâm cũng vì tôi mà bị thay đổi quá nhiều.

“Có lẽ là thế”.

Quân Lâm từ chối bình luận thêm.

“Nhưng mà mọi thứ đều đã thay đổi...” “Thật sao?” Tôi ngạc nhiên.

“Bởi vì sự xuất hiện của em”

26. Chương 26

Cứ mỗi khi vào thời khắc giao mùa, được nằm lười trên giường bao giờ cũng mang tới cho con người ta cảm giác khoái trá vô cùng.

Lúc tôi đang nằm lười lười trên chiếc giường êm ái thì điện thoại reo vang.

Đó là điện thoại của Từ Vĩnh An: “Phu nhân, công tử sai tôi thông báo với ngài là tối nay công tử sẽ đón ngài đi ăn tối bên ngoài, ngài hãy chuẩn bị trước một chút” “VẬY À?” Tôi vội vã nhìn lên đồng hồ, mới có hơn 5 giờ chiều.

Cũng không có gì phải chuẩn bị nhiều lắm, tôi bước vào phòng tắm, vừa trầm mình vào bồn tắm tôi vừa mông lung suy nghĩ xem mình nên chuẩn bị những gì cho buổi tối ngày hôm nay.

Đã lâu lắm rồi tôi và Quân Lâm không ra ngoài ăn tối, trước kia thì thỉnh thoảng lắm hai chúng tôi mới thay đổi không khí một chút, còn lại toàn dùng bữa ở nhà.

Trong bữa ăn tôi luôn mặc quần áo ở nhà hoặc váy ngủ để ăn uống cho thoải mái.

Tắm xong tôi tần ngần đứng trước tủ quần áo rồi cuối cùng cũng lựa chọn được một chiếc áo sơ mi trắng mặc với chiếc quần bò ống thẳng, trông rất đơn giản và thanh lịch.

Từ Vĩnh An đưa tôi đến một nhà hàng ở tầng trên cùng của một khách sạn 5 sao, đến nơi anh ta lễ phép nói: “Mời phu nhân đi bên này”.

Tôi đi theo Từ Vĩnh An đi vào gian phòng thứ hai.

Bước vào phòng tôi mới nhận ra là ngoài Quân Lâm ra trong phòng còn có một cặp đôi nữa, người đàn ông đó là người ngoại quốc.

Tôi ngỡ ngàng vì thấy mặt người đàn ông này rất quen, hình như tôi đã gặp ở đâu rồi thì phải.

Tôi có chút không thoải mái vì sao tự nhiên lại có người lạ ở đây? Hình như là Quân Lâm chưa bao giờ đưa tôi ra ngoài gặp bạn bè thì phải.

Tôi hơi bực bội vì Quân Lâm không thông báo với tôi trước để tôi còn chọn trang phục cho phù hợp bởi trông mấy người bạn họ ăn mặc rất sang trọng và kiểu cách, đối lập hẳn với tôi lúc này.

Thấy tôi bước vào, tất cả bọn họ đều đứng lên, Quân Lâm ngao nghể bước tới bên tôi giới thiệu: “This is Kevin”.

Rồi chỉ sang cô gái bên cạnh: “This is Sally ” Tôi đang định mở miệng “Nice to meet you” thì Kevin đã tiến tới chìa tay ra trước mặt tôi nói: “Chào cô”.

“Kevin là lớp trưởng của anh hồi anh còn học ở Princeton, và cũng là người bạn thân nhất của anh hồi anh còn ở Mỹ”.

Sau khi ngồi xuống Quân Lâm nhìn tôi giải thích.

“Còn Sally là mỹ nhân mà Kevin nhìn trúng từ lúc học ở Mỹ .

Hôm nay họ vừa đến Trung Quốc có việc”.

Tôi mỉm cười nhìn bọn họ gật gật đầu, thảo nào Kevin nói tiếng Hán lưu loát như vậy, hóa ra vợ anh ta là người Trung Quốc.

Trên bàn ăn, có vẻ như là Sally rất hứng thú với sự có mặt của tôi, cô không ngừng đặt hàng chục câu hỏi cho tôi, từ việc tôi quen Quân Lâm trong hoàn cảnh nào, lúc nào quen nhau, cảm nghĩ của tôi về con người Quân Lâm thế nào....khiến cho tôi có cảm giác cô ấy dường như rất hứng thú với chủ đề “Quân Lâm”, giống y như Linh Linh vậy Ngay cả lúc tôi tranh thủ đưa thìa lên miệng cũng phải dừng lại giữa chừng bởi câu hỏi kế tiếp của Sally.

Thấy vợ mình có vẻ hơi quá đà, Kevin hơi xấu hổ lên tiếng giải thích: “Lúc còn ở trường, Quân Lâm là sinh viên có thành tích học tập trong Top đứng đầu, lại là chủ tịch hội sinh viên Hoa kiều, hình thức lại đẹp trai

nên vào thời điểm đó Quân Lâm là thần tượng của rất nhiều nữ sinh trong trường nhưng trong suốt mấy năm học chưa bao giờ thấy cậu ấy để ý tới cô gái nào, lúc nào cũng tỏ ra nghiêm trang lạnh lùng”.

“Vì thế nên bọn con gái chúng tôi luôn tò mò không biết Quân Lâm thích kiểu con gái như thế nào”.

Sally tiếp lời.

“Mới đầu mọi người còn tưởng anh ấy thích Tố Hành, hóa ra là....” Lời nói vô tâm của Sally khiến mọi người hơi ngượng ngùng, tôi vội cắt ngang lời cô ấy: “Thế hai bạn quen Quân Lâm như thế nào?” Nhân tiện tôi khẽ liếc mắt sang phía Quân Lâm xem phản ứng của anh thế nào nhưng anh vẫn tỏ ra điềm tĩnh thưởng thức đồ ăn như không có chuyện gì xảy ra.

Thật là quá đáng nha, thấy tôi bị vây khốn như thế mà không nở dang tay cứu vớt dùm tôi một câu, tôi cảm giận đá anh một cái rõ đau, Quân Lâm chắc cũng hiểu ý tôi lúc này nên khẽ quay sang nhìn tôi rồi vụng trộm cười.

“Chúng tôi quen nhau nhân dịp đi leo núi cùng”.

Sally nói: “Vào dịp lễ Giáng sinh năm đó, trường tổ chức leo núi ở gần đấy, tôi và Kevin đều rất thích môn thể thao này nên đăng ký tham gia, thật trùng hợp là Quân Lâm cũng đăng ký tên trong đội chúng tôi, vậy là quen nhau”.

Kevin tiếp lời Sally với cảm xúc dạt dào: “Lần du lịch đó có lẽ cả đời này tôi không bao giờ quên được”.

“Vì sao lại thế?” Tôi tò mò hỏi.

“Trên đường leo núi chúng tôi không may gặp bão tuyết.

Tôi và Quân Lâm bị lạc mất cả đội, lúc đó cậu ấy còn bị thương rất nặng ở chân”.

“Nếu lúc đó không có Kevin cứu giúp thì có lẽ anh đã mất mạng lâu rồi”.

Quân Lâm vừa nói vừa nhìn Kevin, ánh mắt lộ ra vẻ cảm kích.

Kevin chỉ cười cười: “Sau lần leo núi đó, hai chúng tôi trở thành bạn tốt của nhau”.

Hóa ra là bạn bè từng chung hoạn nạn, khó trách hai người họ tỏ ra thân thiết đến như vậy.

Mấy ngày tiếp theo Quân Lâm càng ngày càng bận rộn bởi anh vừa tiếp nhận lại Diệp thị từ ba, đa số thời gian anh đều ở lại Bắc Kinh chứ không đi công tác ở đâu cả.

Tôi cũng chỉ có thể gặp anh vào đêm muộn.

Tối hôm đó tôi nhận được điện thoại của Quân Lâm: “Đêm nay anh có thể về muộn nên em cứ đi ngủ trước đi nhé!” Nói xong anh cúp máy ngay.

Tôi cảm thấy hơi lạ vì từ khi tôi ở lại khách sạn này Quân Lâm chưa bao giờ đi đâu vắng cả đêm.

Sáng hôm sau đọc báo tôi mới thu được tin tức là tối qua Tố Hành tiểu thư bị bệnh nặng phải vào nhập viện, trong đó còn có ảnh chụp của Quân Lâm vào viện thăm cô ta.

Không biết cô ta ốm thật hay ốm giả để thu hút sự chú ý của Quân Lâm đây? Đang nghĩ ngợi thì điện thoại reo vang, tôi bắt máy: Alô ‘Xin chào cô, Tô tiểu thư’.

Đầu dây bên kia là một giọng đàn ông, mặc dù tôi chỉ có nghe anh ta nói chuyện có 1 lần nhưng cả đời này tôi cũng khó có thể nào quên được giọng nói của kẻ tử thủ của mình.

‘Xin chào Đỗ tiên sinh’.

Ngữ điệu không giấu nổi ý cười, rõ cuộc kẻ địch cũng tìm tới tận cửa.

“Cô có thể ra ngoài nói chuyện một lát được không?” “Đương nhiên là có thể rồi”.

Nửa giờ sau tôi đi xuống khuôn viên của khách sạn, Đỗ Hạo Hành đang ngồi ở một góc khuất đọc báo, uống cafe, bên cạnh là một cái vali, chắc hẳn anh ta vừa về nước và từ sân bay đi thẳng về đây.

“Tô tiểu thư là một người thông minh”.

Hắn ngang tàng nhìn tôi vừa cười vừa nói, tuy rằng hắn khen ngợi tôi nhưng tôi lại thấy rõ sự dối trá ghê tởm trong đó.

“Ngài quá khen, Đỗ tiên sinh”.

Tôi giữ nguyên vẻ mặt bình thản.

“Tôi sẽ không lãng phí thời gian”.

Hắn ta đi thẳng vào vấn đề.

“Mời cô ra giá luôn đi”.

“Ông nói gì?” Tôi nhú mày.

“Cái gì đều có giá của nó, cô cứ việc ra giá thoải mái đi”.

Hắn ta thản nhiên nói.

“Ông nói thế là ý gì?” Hắn ta thật sự coi thường người khác.

“Ông nghĩ rằng ông có thể cho tôi tiền mà Quân Lâm không thể sao?” Tôi vừa nói dứt câu thì nụ cười của hắn ta cũng biến mất: “Tôi vốn nghĩ Tô tiểu thư là một người thông minh, đừng có rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt như vậy chứ!” “Rượu phạt tôi cũng đã uống qua rồi, thấy bình thường thôi”.

Bộ hắn nghĩ những gì bọn hắn làm với tôi còn chưa đủ đáng cay sao? “Tôi nghĩ sẽ có ngày cô phải hối hận vì những gì đã nói ngày hôm nay...” Hắn ta gằn giọng.

Nhưng hắn còn chưa nói hết câu thì đột nhiên tôi thấy gương mặt hắn tự nhiên biến sắc khi nhìn về phía sau lưng tôi.

Giật mình ngoảnh đầu lại tôi thấy Quân Lâm đang vội vàng chạy tới, khi bước tới gần tôi tôi cảm giác được rõ ràng hơi thở nóng ấm và gấp gáp của Quân Lâm, chắc hẳn anh vừa chạy hết tốc lực tới đây.

Tới nơi Quân Lâm cất giọng trầm lạnh: ““Thê nhi của người khác tuyệt không được động vào”, Hạo Hành huynh có vẻ như đã quên nguyên tắc cơ bản đó rồi thì phải!” “Chú đừng quên Tổ Hành mới là thê tử của chú”.

Đỗ Hạo Hành cảm giận nói.

“Chú đúng là loại mê sắc khí thê”.

Quân Lâm không hề để ý tới lời của hắn ta mà kéo tay tôi: “Chúng ta đi”.

“Các người sẽ không có kết quả tốt đâu”.

Hắn ta hét lên sau lưng hai chúng tôi.

“Điều đó còn phải chờ xem”.

Quân Lâm xoay người nhìn thẳng vào hắn ta rồi phun ra mấy chữ.

Vào đến khách sạn, tôi nắm tay Quân Lâm hỏi: “Anh trở lại khi nào?” Nhưng Quân Lâm không có trả lời tôi mà chỉ đánh mặt lại thể hiện sự tức giận cực độ.

Trở về phòng Từ Vĩnh An đã đứng đợi sẵn, tôi thấy không khí có gì đó khác thường nên nhỏ giọng hỏi anh ta: “Các anh về từ bao giờ?” Từ Vĩnh An bước lên phía trước: “Vừa nghe tin phu nhân đi gặp Đỗ tiên sinh, công tử vội lao lên xe để về đây”.

Sau đó anh ta mỉm cười nói thêm: “Trên đường đi công tử đã vượt qua không biết bao nhiêu cái đèn đỏ”.

Thì ra là Quân Lâm lo lắng cho tôi đến chừng ấy, tôi khẽ liếc nhìn sang anh, chỉ thấy Quân Lâm cúi đầu khẽ than một tiếng, vẻ mặt tràn ngập vẻ ngượng ngùng.

“Em thu dọn đồ đạc đi, ngày mai anh sẽ đưa em về Thượng Hải”.

“Thế ạ!” Tôi không khỏi ngạc nhiên.

Vì sao anh lại đột nhiên quyết định vậy? Phải chăng là vì sự trở lại của Đỗ Hạo Hành? Đợi Quân Lâm vào phòng tắm xong, tôi quay sang Từ Vĩnh An: “Tôi muốn gặp Đỗ Tổ Hành, anh có thể bố trí giúp tôi được không?” Từ Vĩnh An hít một hơi sâu rồi mới trả lời: “Phu nhân, quả thực việc này tôi không dám tự quyết”.

“Anh chỉ cần giấu Quân Lâm là được rồi”.

Tôi nói thêm: “Nếu chẳng may sau này Quân Lâm biết anh cứ nói là tôi ép anh phải làm thế”.

Từ Vĩnh An vẫn chần chừ không dám quyết, tôi phải bồi thêm: “Tiểu Từ à, xưa nay tôi đối với anh cũng không tệ chút nào, có phải không hả?”.

Thậm chí tôi còn nhớ rõ là tôi đã rất nhiều lần giúp anh ta giải vây khi Quân Lâm cáu giận, tôi còn nhớ rõ thế thì chắc hẳn anh ta không dễ gì quên được.

Thấy tôi nói vậy anh ta có vẻ hiểu ra vấn đề: “Tôi biết rồi, thưa phu nhân”.

Không phải oan gia không gặp mặt Hôm sau trời rất âm u, sau giờ trưa tôi bắt đầu ngồi vào gương trang điểm, phụ nữ là vật phù phiếm nhất thế gian, dù trong tình huống nào tôi vẫn muốn trông mình phải thật xinh đẹp.

Quyết định gặp Tổ Hành, tôi không phải là không áp lực bởi từ khi tôi quyết định rời đi Bắc Kinh năm đó, tôi đã có dự cảm là tôi sẽ vẫn gặp lại cô ta vào một ngày nào đó.

Nhưng tôi không ngờ rằng người chủ động hẹn gặp lại là tôi chứ không phải là cô ta và mục đích của cuộc gặp này lại hoàn toàn ngược lại những gì tôi đã nghĩ, tôi gặp để công kích cô ta.

Trước khi đi tôi nhận được điện thoại của Từ Vĩnh An: “Phu nhân xin hãy cẩn thận, tôi đã cho người ngầm bảo vệ phu nhân ở bên ngoài”.

“Tôi biết rồi, anh cũng đừng quá lo lắng”.

Tôi biết xung quanh tôi có rất nhiều người âm thầm bảo vệ mình, làm sao có thể có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra chứ? Xe dừng trước bệnh viện, vừa bước xuống tôi đã cảm thấy lạnh buốt bởi một cơn gió thổi qua, bất giác tôi lấy tay khép chặt lại áo choàng, rồi khoanh tay trước ngực, cúi đầu bước thẳng vào bên trong.

Tôi đi theo cô hộ sĩ dẫn đường, qua vài hành lang gấp khúc rồi bước tới trước cửa phòng bệnh.

Vừa bước vào phòng tôi đã thấy Tổ Hành đang nửa ngồi nửa nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, vừa nhìn thấy tôi ánh mắt của cô ta như đại ra vì tức giận.

Tử Đan cũng đứng ngay cạnh cô ta, nhìn thấy tôi cô ta trở mắt rít lên: “Cô tới đây làm gì hả?” Tôi mỉm cười nhìn cả hai người họ rồi điềm tĩnh nói: “Tôi đến thăm bạn cũ mà thôi”.

Đến khi bước hẳn vào trong phòng tôi mới phát hiện Mục Thanh Vân cũng đang ngồi ở bên trong.

Thấy tôi tiến vào anh ta liền đứng dậy rồi khẽ cúi người chào tôi, sau đó anh ta quay sang Tổ Hành nói: “Tôi có việc bận chút, xin phép đi trước”.

Anh ta thực là một người thông minh bởi chỉ cần nhìn thấy tôi bước vào đây anh ta đã biết tôi đến đây là để nói chuyện đàn bà mà những chuyện liên quan tới đàn bà thì đàn ông không nên xen vào làm gì, thậm chí tránh càng xa càng tốt.

Đợi Mục Thanh Vân rời đi, Tử Đan không kiềm chế được mà nhăn mặt nhìn tôi hỏi: “Rốt cuộc cô đến đây để làm gì hả?” Tôi chậm rãi đi tới bên giường của Tổ Hành nhẹ nhàng nói: “Tôi nghe nói cô bị ốm nên cố ý đến thăm”.

Có lẽ là tôi hơi đường đột nhưng nếu không đến thăm cô hôm nay chỉ sợ sau này khó mà thăm được vì ngày mai tôi và Quân Lâm sẽ rời khỏi đây để đi Thượng Hải”.

“Cô nói gì? Làm sao có thể có chuyện đó”.

Tổ Hành đang ôm làm sao Quân Lâm bỏ đi được?” Tử Đan gào lên.

“Không phải là vẫn có cô ở đây sao?” Tôi thản nhiên nói.

“Mà tôi cũng chỉ nghe từ Quân Lâm mà thôi, nếu có thắc mắc cô cứ đi hỏi trực tiếp anh ấy”.

Tổ Hành ngẩng đầu nhìn tôi với ánh mắt đầy cừ hận: “Vì sao cô luôn như âm hồn bất tán luôn bám lấy Quân Lâm vậy? Vì sao cô năm lần bảy lượt phá đám chúng tôi hả?” Nhìn biểu hiện quá khích của cô ta, tôi âm thầm thở dài: “Vậy tôi không ngại nói cho cô biết, đó hoàn toàn là vì cô”.

Năm đó tôi bị ép phải rời khỏi Bắc Kinh nhưng Quân Lâm đã lợi dụng 4 triệu cho ba tôi vay để bức tôi phải lưu lại bên cạnh anh ấy.

Hơn nữa tôi sợ dĩ trở lại đây ngày hôm nay là bởi vì cô đã không buông tha con của tôi, chính cô đã bức tôi đến bước đường cùng, ép tôi phải trở lại để tính sổ với các người.

Cô thấy chưa, là do cô, chính cô là người đã đẩy tôi về phía Quân Lâm cho dù tôi thực lòng đã quyết buông tay tất cả”.

“Cô...” Tử Đan trừng mắt nhìn tôi.

“Tổ Hành, cậu đừng nghe cô ta nói bậy, cô ta chỉ là muốn chối tội...” “Làm đại sự không nên diệt hết đường sống của người khác, làm việc hại người cũng đừng đuổi tận giết tuyệt”.

Tôi thống khoái phát tiết bao nhiêu năm oán hận bằng lời nói.

“Cô nghĩ cô là ai mà dám ở đây làm càn hả?”.

Tử Đan kích động vọt tới trước mặt tôi.

“Tôi chỉ e rằng tuy tôi là một đứa con gái chỉ ham mộ hư vinh, lăng lợ quyến rũ đàn ông nhưng Quân Lâm thực lòng yêu tôi, cho dù hôm nay tôi đã đánh mất đứa con của anh ấy, còn anh ấy cũng bị bao người o ép để rời xa tôi nhưng anh ấy vẫn chưa bao giờ gạt bỏ tôi, bởi vì tôi mới là người anh ấy thực lòng yêu”.

“Cô nói bậy, cô chỉ là kẻ thể thân mà thôi, năm đó Quân Lâm say rượu nên mới nhầm cô thành...” Tử Đan cao giọng.

“Đủ rồi, Tử Đan”.

Tổ Hành ngắt lời cô ta.

Tôi hoang mang nhìn hai người họ thì Tổ Hành chỉ tay vào cửa đồ dẫn nói: “Cô đi đi”.

Mặc dù vẫn rất nghi hoặc nhưng nhìn thái độ căng thẳng và quyết liệt của Tổ Hành, tôi cũng không dám ở lại lâu.

Tôi khẽ vuốt cằm nhìn cô ta: “Vậy tôi đi trước, sau này sẽ còn gặp lại” Khi tôi xoay người bước đi sau lưng vẫn vang lên giọng lạnh lạnh của Tử Đan: “Cô đừng có ăn mừng quá sớm, anh Hạo Hành sẽ không bỏ qua cho cô đâu”.

Dọc đường đi tôi vẫn lẩn tẩn về những lời nói của Tử Đan lúc này, bao nhiêu năm nay tôi vẫn canh cánh trong lòng những chuyện xảy ra vào năm đó.

Vì sao nhắc tới chuyện đó Tổ Hành lại tỏ ra căng thẳng như vậy? Chẳng lẽ năm đó còn ẩn tình gì sao? Tôi thần thờ nhớ lại chuyện xảy ra ngày hôm đó nhưng trong tiềm thức của tôi những chuyện đó cực kỳ mơ hồ, giống như một giấc mơ vậy nên dù có cố tôi cũng không thể nghĩ ra được chi tiết.

Vừa bước ra khỏi bệnh viện đã có một người đàn ông mặc áo đen tiến tới kính cẩn nói: “Ô tiểu thư, Mục tiên sinh ời cô”.

Mục tiên sinh? Đó không phải là Mục Thanh Vân đấy chứ? Tôi nghĩ trong vài giây rồi theo chân anh ta đi về phía chiếc xe Audi A8 đậu sẵn gần đó.

Tôi cúi người bước vào trong xe, Mục Thanh Vân quả nhiên đã ngồi đợi tôi sẵn ở trong đó Tôi khẽ liếc nhìn sang anh ta và thầm đánh giá, anh ta của ngày hôm nay trông phong độ hơn nhiều so với hơn 2 năm trước kia.

Lúc tôi còn ở Diệp trang hai năm về trước, Mục Thanh Vân lúc đó mới bắt đầu tiếp quản ngân hàng An Ngân.

Sau khi tôi rời đi anh ta bắt đầu từng bước gây dựng sự nghiệp, cưới Tử Đan làm vợ để mở rộng thế lực của Mục gia; quan hệ với Đỗ Hạo Hành rất tốt để lấy đà mở rộng quan hệ làm ăn khác.

Ở trên thương trường anh ta giờ đây thực rất có thế lực, ảnh hưởng ngày càng tăng, có thể gọi giờ đây anh ta là một người đàn ông rất thành đạt dù rằng tuổi đời còn rất trẻ.

Sau khi khởi động xe rời đi, Mục Thanh Vân vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ chứ không nhìn sang tôi, rất lâu sau anh ta mới cất giọng trầm thấp: “Vì sao trở lại đây?” “Anh hỏi thế là ý gì vậy?” Tôi thực lòng không hiểu nổi câu hỏi của anh ta.

“Nếu đã quyết định đi rồi vì sao còn trở lại?” Tôi cúi đầu không nói, chẳng lẽ tôi lại nói toẹt ra với anh ta rằng lần này tôi trở về là để tìm Quân Lâm sao? “Tốt nhất là cô nên mau chóng rời khỏi Diệp Tuấn Ngạn đi”.

Anh ta nói tiếp.

“Cứ cho là vì Diệp Tuấn Ngạn đi chẳng nữa!” “Anh có thể nói rõ hơn được không?” Hóa ra anh ta hẹn gặp tôi chỉ để nói điều này, chẳng lẽ việc tôi ở cạnh Quân Lâm sẽ ảnh hưởng gì tới anh ta sao? “Cô đã biết Đỗ Hạo Hành sắp trở thành Tổng giám đốc của Bank of Amer chưa?” “Thì làm sao chứ?” Tôi gắng hỏi.

“Từ khi Bank of Amer bắt đầu kế hoạch thu mua cổ phần của Trung Tuấn Gia Hoa, Đỗ Hạo Hành đã tính toán muốn mượn thế lực của Trung Tuấn Gia Hoa để mở rộng phạm vi và ảnh hưởng của Bank of Amer ở thị trường trong nước, điều này vốn rất mâu thuẫn với chiến lược mở rộng đầu tư ra các dự án ở nước ngoài của Diệp Tuấn Ngạn.

Vì nguyên nhân này nên quan hệ giữa Đỗ Hạo Hành và Diệp Tuấn Ngạn rất không tốt, hiện tại cô lại trở về và làm um lên như thế này càng làm cho Đỗ gia bị mất mặt nên quan hệ vốn đã căng thẳng của hai người bọn họ lại càng trở lên căng hơn.

Mà nếu hai người cứ tranh chấp căng thẳng như thế thì chẳng sớm gì muộn vị trí lãnh đạo Trung Tuấn của Diệp Tuấn Ngạn cũng sớm bị lung lay mà thôi”.

Đối với những lời giải thích này của Mục Thanh Vân, tôi cũng có thể hiểu được đôi chút.

Mấy năm gần đây chỉ vì muốn lái Trung Tuấn sang hướng phát triển ở thị trường trong nước mà Đỗ Hạo Hành không ngại bất kỳ thủ đoạn nào để gây khó dễ cho Quân Lâm trong các kế hoạch phát triển ra thị trường nước ngoài.

Tôi tệ hơn nữa là hẳn ta còn âm thầm cấu kết với ngân hàng An Ngân của Mục Thanh Vân để tạo đối trọng, ngầm thể hiện sự chống đối với Trung Tuấn.

Cho tới nay thì Quân Lâm vẫn nín nhịn các hành vi tác oai tác quái của Đỗ Hạo Hành bởi vì anh ta biết Bank of Amer đang nắm giữ một nửa cổ phần của Trung Tuấn, ngoài ra nếu anh ta có hành động gì quá quắt thì quan hệ giữa hai nhà Diệp Đỗ sẽ trở nên căng thẳng.

Giờ đây Đỗ Hạo Hành lại sắp nhậm chức tổng giám đốc của Bank of Amer, chỉ e sau này mọi sự sẽ khó khăn hơn cho Quân Lâm và như vậy thì lời của Mục Thanh Vân không phải là không có lý.

“Nhưng mà....trên thương trường anh và Quân Lâm không phải là kinh địch sao? Vì sao còn muốn tốt cho anh ấy?” Tôi thẳng thắn đặt câu hỏi bởi vì tự nhiên Mục Thanh Vân lại tỏ ra quan tâm tới Quân Lâm tới như vậy.

Mục Thanh Vân cười cười: “Chỉ vì tôi cảm thấy Diệp Tuấn Ngạn là một đối thủ đáng nể, tôi muốn cuộc chiến giữa hai chúng tôi diễn ra công bằng chứ không muốn giành chiến thắng chỉ vì anh ta bị những nguyên nhân khác tác động vào”.

“Thì ra là thế”.

Tôi mỉm cười: “Tôi nghĩ Quân Lâm chắc cũng coi anh là đối thủ xứng tầm đấy nhưng mà tôi sẽ không rời khỏi Quân Lâm đâu”.

Tôi trở lại chỉ vì muốn dùng Quân Lâm để công kích lại Đỗ gia, cục diện hiện tại chẳng phải đang theo đúng ý nguyện của tôi hay sao.

“Vì sao cô luôn không nghe theo lời khuyên của tôi vậy?” Nhìn ánh mắt kiên định của tôi Mục Thanh Vân cô đơn nói: “Vô luận là trong quá khứ hay hiện tại...” Nghe anh ta nói vậy tôi chợt nghĩ tới ngày xưa, Mục Thanh Vân quả đã từng nhắc nhở tôi về mối quan hệ giữa Quân Lâm và Tổ Hành, rằng bọn họ sẽ nhanh chóng cưới nhau nhưng lúc đó tôi quá ngây thơ nên không tin tưởng vào những lời cảnh báo đó của anh ta.

“Hôm đó, tôi đã cảnh cáo cô về nguy hiểm ở sân bay, vì sao cô còn quyết tâm đi ra đó?” “Gì cơ?” Tôi ngẩng đầu lên nhìn anh ta, hóa ra cuộc điện thoại đó chính là anh ta gọi sao? “Nếu đã đi rồi vì sao còn trở lại làm gì....?” Mục Thanh Vân buồn bã nói.

Tôi cũng cất giọng buồn buồn: “Anh cũng tham gia cùng bọn họ sao?” Hóa ra anh ta đã biết tất cả âm mưu nhưng tại sao anh ta lại thông báo cho tôi, không phải anh ta là chồng của Tử Đan sao? Mục Thanh Vân lắc đầu: “Tôi chỉ vô tình nghe được cuộc nói chuyện của Tử Đan và Tổ Hành mà thôi.

Tốt nhất cô nên rời khỏi Diệp Tuấn Ngạn ngay bây giờ đi, tôi sợ bọn họ sẽ không bỏ qua cho cô đâu”.

Tôi hít thở sâu để lấy lại bình tĩnh, quả thực anh ta là muốn tốt cho tôi nên mới nói cho tôi nhiều thông tin đến thế.

Tôi cảm kích nói: “Tôi xin ghi nhận hảo ý của anh.

Nhưng tôi xin phép không thể làm theo được”.

Mục Thanh Vân không thể che dấu nỗi thất vọng và mất mát sau câu nói của tôi, anh ta im lặng rất lâu rồi mới thở dài một tiếng.

Lúc xe dừng trước cửa khách sạn Đông Phương, tôi mở cửa xuống xe và không quên nói lời cảm ơn với anh ta.

Sau đó tôi quay bước rời đi, không nhìn anh ta lấy một cái bởi vì tôi rất sợ khi đối diện với ánh mắt mất mát của anh ta lúc đó.

Có đôi khi tôi nghĩ, trong cuộc sống, con người ta không thể tránh được sự cô phụ tình cảm chân tình của một số người.

Những người đó đối xử với mình rất tốt, thậm chí là cực kỳ tốt nhưng mình vẫn không thể tránh việc làm tổn thương họ.

Ví dụ như tôi đối với Mục Thanh Vân chẳng hạn.

27. Chương 27

Buổi tối hôm nay Quân Lâm về rất sớm, thấy tôi đang lúi húi dọn đồ anh lên tiếng hỏi: “Nghe nói hôm nay em đã gặp Mục Thanh Vân?” “Vâng”.

Tôi cũng có gặp cả Tổ Hành vậy sao anh lại không hỏi? “Hắn đã nói gì với em?” Tôi hơi nhú mào một chút rồi mới quay sang nhìn Quân Lâm để xem vẻ mặt anh lúc này thế nào, trong lòng thầm lo lắng không biết có phải là anh đang nghi ngờ giữa tôi và Mục Thanh Vân có gì đó mờ ám hay không? Thấy vẻ mặt Quân Lâm chỉ đăm đăm chứ không có giận tôi bình tĩnh đáp: “Không nói gì đặc biệt cả”.

Tôi vốn cũng định đem những chuyện Mục Thanh Vân nhắc nhở kể lại cho Quân Lâm nhưng lại sợ Quân Lâm hoài nghi động cơ của Mục Thanh Vân, không khéo lại còn xuyên tạc thêm nữa thì lại rách việc, chỉ bằng im lặng cho xong.

Hơn nữa tôi nghĩ người thông minh như Quân Lâm hẳn là đã nắm rõ tình thế của mình và cũng biết mình nên làm gì.

Quân Lâm nhìn tôi với vẻ hồ nghi một lúc rồi cũng buông tha cho tôi, không hỏi thêm gì nữa.

Có lẽ anh cũng hiểu được mỗi người đều có những bí mật và mảnh trời riêng của mình nên cả hai đều phải tôn trọng khoảng trời riêng đó của nhau.

Đêm hôm đó tôi có một giấc mơ kì lạ, tôi mơ thấy Tử Đan đứng trước mặt tôi lặp đi lặp lại câu nói: Nếu năm đó Quân Lâm không say rượu anh ấy sẽ không nhầm cô với....

Còn tôi thì cũng cứ ngây ngốc lặp đi lặp lại câu hỏi: “Nhầm tôi với ai, với ai?...” Nhưng dù có lặp lại đi hàng trăm lần tôi cũng không thể tìm được đáp án.

Sáng sớm hôm sau chúng tôi trở lại Điệp trang, lúc này Ngọc Nhiễm đã rời đi, ở Điệp trang chỉ còn lại vợ chồng Anh thăm.

Gặp lại tôi, bọn họ rất vui mừng, Anh thăm còn xúc động tới nỗi lệ rơi lã chã: “Tôi còn tưởng sẽ không bao giờ được gặp lại ngài nữa”.

Quân Lâm không đành lòng: “Em nhìn em kìa, làm cho Anh thăm khóc thành thế kia”.

Tôi trừng mắt liếc nhìn anh một cái, cái con người này sao chỉ thích bỏ thêm dầu vào lửa mà không bao giờ nghĩ tới việc giúp người khác dập lửa cả.

Đêm hôm đó Linh Linh đưa Tử Mĩ về lại Điệp trang.

Vừa nhìn thấy chúng tôi Tử Mĩ lao vào lòng Quân Lâm, bé có vẻ nhớ anh hơn là nhớ tôi.

Mà cũng đúng thôi bởi vì gần nửa năm nay hai cha con chưa gặp mặt nhau, khó trách hai người nhớ nhưng nhau đến vậy, cứ ôm chặt lấy nhau mãi không rời ra.

Linh Linh cười nói: “Giờ thì cả nhà em đã đoàn tụ rồi nhé, vui vẻ rồi đúng không?”.

“Có lẽ là thế”.

Tôi xoa xoa gáy, đêm qua ngủ không sâu nên tinh thần tôi có chút mệt mỏi.

Vài đêm tiếp theo cơn ác mộng kia vẫn cứ đeo bám lấy tôi khiến cho tôi luôn căng thẳng áp lực, có đêm giật mình tỉnh giấc, cả người đầm mồ hôi, thể xác và tinh thần đều rất mệt mỏi.

Buổi tối hôm đó Anh thăm mang sữa nóng lên cho tôi, bà âu yếm nói: “Cô nghỉ ngơi sớm chút đi, mấy hôm nay tôi thấy tinh thần của cô hơi sa sút”.

“Vâng”.

Tôi ngáp dài một cái rồi cầm lấy ly sữa uống cạn.

Anh thăm nhìn tôi uống xong, bà không đi ngay mà khẽ nói: “Cô phải bảo vệ bản thân cho thật tốt, thiếu gia không thể sống mà không có cô”.

“Ai bảo thế nào?” Tôi cười cười.

“Không có tôi, nửa năm nay Quân Lâm vẫn sống rất tốt đấy chứ!” “Cô không hiểu được đâu, sau khi cô rời đi, rất lâu sau đó thiếu gia tự nhốt mình trong phòng, mặc cho lão gia và lão phu nhân ở bên ngoài gọi cửa thăm thiết, ngay cả Đỗ tiểu thư cũng đến khuyên bảo nhưng ngài ấy không gặp mặt bất kỳ ai cả.

Đây là lần thứ hai tôi thấy thiếu gia trong tình trạng này đấy”.

Anh thăm kể lại.

“Vậy sao? Thế lần đầu là thế nào?” Tôi tò mò.

“Đó là vài năm sau khi ông nội thiếu gia qua đời.

Vào một mùa hè, lão gia đưa thiếu gia đến Điệp trang nghỉ, mọi việc đang rất tốt đẹp cho đến một hôm thiếu gia đi tham dự một yến hội trở về, không hiểu lý do gì mà ngài ấy nổi giận đến mức cứ nhốt mình ở trong phòng, ai gọi cũng không chịu bước ra”.

Anh thăm vừa nghĩ nghĩ vừa từ từ nói.

“Sao lại như vậy?” Tôi nhún mày tỏ vẻ khó hiểu.

“Tôi cũng không rõ lắm”.

Anh thăm dừng một lát rồi mới nói tiếp: “Tôi còn nhớ là lúc đó Đỗ tiểu thư cũng đến đây để khuyên bảo thiếu gia nhưng ngài ấy cũng không hề để ý.” Tiệc ư? Mùa hè à? Chẳng lẽ chính là buổi tiệc hôm đó? Vừa nằm tôi vừa miên man suy nghĩ cho tới khi trôi vào giấc mộng đẹp.

Đêm hôm đó tôi lại mơ thấy giấc mơ cũ nhưng khác với mọi hôm là trong giấc mơ hôm đó tôi thấy rõ những cảnh tượng mà tôi đã trải qua vào mùa hè năm đó, giống như hồi ức đột nhiên quay trở lại vậy.

Quân Lâm bước từng bước về phía tôi, trên người anh tỏa ra mùi rượu nồng nặc, tôi không ngừng giãy giụa và gào thét nhưng anh không buông tôi ra, miệng vẫn kêu to: “Tổ Hành, Tổ Hành...” Tôi bỗng dưng bừng tỉnh và bật người ngồi dậy.

“Là Tổ Hành, hóa ra anh đã từng nhầm em với Tổ Hành...”.

Tôi mở to mắt nhìn anh ta.

Quân Lâm lúc đầu hoảng hốt trước phản ứng bất ngờ của tôi sau đó mới dần bình tĩnh lại lẳng lặng nhìn tôi.

Ánh trăng bên ngoài chiếu rõ khuôn mặt anh lúc này, tôi thấy rõ ánh mắt của anh rất âm trầm, linh tính mách bảo cho tôi biết chuyện xảy ra ngày hôm đó chắc phải có ẩn tình khó nói.

“Rốt cuộc thì năm đó chuyện gì đã xảy ra vậy anh?” Dù gì tôi vẫn phải nhìn thẳng vào sự thật.

Phải một lúc lâu sau Quân Lâm mới nói: “Em thực muốn biết sao?” “Vâng”.

Tôi gật đầu lia lịa.

Quân Lâm cất giọng trầm thấp để đưa tôi về miền ký ức xa xưa: “Mùa hè năm ấy, anh đang nghỉ hè sau khi kết thúc năm học đầu tiên tại trường Đại học, anh và ba đến đây để tham dự Hội chợ triển lãm Thượng Hải.

Người chủ trì tổ chức Hội chợ đó là cha đẻ của Tổ Hành vì thế Đỗ Hạo Hành cất công từ mỹ về để hỗ trợ ông ấy.

Đêm cuối cùng, bọn họ tổ chức tiệc chúc mừng thành công của hội chợ, anh và ba cũng được mời tham dự, Tổ Hành không hiểu vì sao cũng bất ngờ xuất hiện tại buổi tiệc đó.

Trong buổi tiệc, anh và cô ấy chỉ nhảy với nhau vài điệu.

Có lẽ anh không bao giờ có thể quên được buổi tối ngày hôm đó, Đỗ Hạo Hành tươi cười tiến đến cạnh anh, trên tay là ly rượu chúc mừng thành công của Hội chợ, anh không nghĩ ngờ gì mà một hơi uống cạn.

Sau đó anh bắt đầu có cảm giác choáng váng, Tổ Hành dìu anh vào phòng khách nghỉ ngơi nhưng khi tỉnh lại anh không thấy cô ấy đâu.

Lúc đó ý thức của anh rất mơ hồ, thân mình nóng rực lên và rất phấn khích, anh đã chạy qua rất nhiều phòng nhưng không thấy ai, cho đến khi bước vào một căn phòng.....và thấy em đang ở đấy...” Nói tới đây Quân Lâm dừng một chút rồi mới nói tiếp: “Cả đời này anh ghét nhất là bị người ta tính kế”.

“Là Đỗ Hạo Hành sao? Hắn ta hạ được vào rượu của anh sao?” Tôi đã hiểu ra vấn đề.

“Đúng vậy.

Sau đó ba phái người âm thầm điều tra mới phát hiện ra đây là âm mưu do Đỗ Hạo Hành bày ra để tác hợp anh và Tổ Hành” “Vì sao hắn ta phải làm thế? Quan hệ giữa anh và Tổ Hành không phải rất tốt hay sao? Việc cưới xin chỉ là vấn đề thời gian mà thôi, có đúng không?” Tôi không rõ Đỗ Hạo Hành vì sao lại phải làm như vậy.

“Bởi vì lúc đó hắn ta đang rất muốn anh và Tổ Hành cưới nhau, để hắn ta lập tức mượn ảnh hưởng của Diệp gia củng cố thế lực của hắn ở Bank of Amer”.

Quân Lâm giải thích.

Khó trách Quân Lâm luôn căm ghét và đối nghịch với Đỗ Hạo Hành như vậy, xem ra là đều có nguyên do cả.

Tôi lại hỏi tiếp: “Anh và ba đã biết Đỗ Hạo Hành là kẻ ti bỉ như thế vì sao sau chuyện đó hai nhà Diệp Đỗ vẫn quan hệ tốt như vậy?” Còn có vẻ như chẳng bị ảnh hưởng gì nữa là đằng khác.

“Diệp gia và Đỗ gia là chỗ giao tình lâu năm, anh và Tổ Hành từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã, ba mẹ hai bên đều gán ghép anh và cô ấy từ bé nên mặc định là lớn lên anh và cô ấy phải cưới nhau, vì thế dù hai bên xảy ra chút hiểu lầm cũng sẽ không làm ảnh hưởng tới quan hệ giữa hai nhà.

Sau sự kiện đó hai nhà vẫn hi vọng cả hai sẽ nên vợ nên chồng.” Một chút hiểu lầm sao? Sự xuất hiện của tôi chỉ là chút hiểu lầm sao? Nhân sinh của tôi vì thế mà thay đổi mà bọn họ chỉ dùng hai từ “hiểu lầm” để giải thích sao? “Chẳng lẽ anh không hề hận Đỗ Hạo Hành chút nào sao?” Tôi hỏi Quân Lâm.

“Hắn ta đã làm qua nhiều việc quá đáng với anh như vậy...” “Đương nhiên là hận, nhưng anh cũng có chút cảm kích hắn”.

“Cảm kích nổi gì cơ chứ?” Tôi tò mò, không phải anh ghét nhất là bị người ta tính kế hay sao? “Bởi vì hắn đã mang em đến cho anh”.

Quân Lâm nhìn tôi trù mến.

Tôi tựa đầu vào vai anh vai anh, đây là lần đầu tiên tôi cảm giác được Quân Lâm đang ở rất gần với tôi và cũng là lần đầu tiên tôi cảm nhận được rằng mình đang sở hữu hoàn toàn trái tim của anh .

Từ sau buổi tối hôm đó, mỗi khi ngồi một mình tôi đều nghĩ tới chuyện của Quân Lâm và Tổ Hành, tôi nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ấy ở trang viên, những chuyện đã xảy ra ở đó và lần cuối cùng tôi gặp cô ở bệnh viện.

Giờ đây tôi đã biết rất rõ ràng rằng Quân Lâm cũng đã từng yêu Tổ Hành.

Bọn họ là một cặp đôi trong mơ nhưng vì sự xuất hiện của tôi, tất cả đã bị đảo lộn, Quân Lâm vì tôi mà đã tổn thương cô ấy vô số lần, khó trách Tổ Hành hận tôi sâu như vậy, hóa ra tất cả đều có nguyên do của nó.

Ngày Bank of Amer đổi tân Tổng giám đốc tới càng gần mà Quân Lâm vẫn bình chân như vại, anh tỏ ra thần nhiên như không có chuyện gì xảy ra, thậm chí còn có vẻ nhàn nhã hơn trước.

Nhớ tới những lời nói của Mục Thanh Vân tôi không khỏi bồn chồn lo lắng.

Vào một buổi sáng đẹp trời, tôi lấy hết can đảm để hỏi Quân Lâm: “Chẳng lẽ anh không hề lo lắng gì sao?” Quân Lâm tỏ vẻ hoang mang: “Em bảo anh lo lắng gì cơ?” “Đỗ Hạo Hành sắp trở thành tân tổng giám đốc của Bank of Amer rồi đấy” Tôi lo lắng thốt lên.

“Thế à?” Quân Lâm nhìn tôi soi mói rồi cười âm lên: “Hóa ra em cũng có quan tâm tới anh cơ đấy”.

“Thế thì sao nào?” Trước kia tôi quả thực luôn thờ ơ trước mọi sự liên quan tới Quân Lâm nhưng sau bao lần bị người ta tính kế tôi bắt đầu có thói quen quan tâm tới những gì đang diễn ra trong thế giới xung quanh mình.

“Em cứ an tâm, việc này không đến phiên em lo lắng”.

Quân Lâm tựa lưng vào ghế và tỏ ra rất ung dung.

Lát sau anh nói tiếp: “Nhưng mà ngày mai anh phải đi Mỹ một chuyến, em ở nhà chăm sóc Tử Mĩ cho tốt, không có việc gì thì đừng ra khỏi nhà, nhớ chưa?” Ngày thứ 5 sau khi Quân Lâm rời đi, tôi đọc báo và biết được Đỗ Hạo Hành đang bị Bank of Amer điều tra vì một khoản cho vay mờ ám.

Sự việc được tóm tắt ngắn gọn như sau: Ngân hàng An Ngân dự kiến thu mua công ty chứng khoán Mĩ Cách Với giá 15 triệu đô, tính ra là khoảng 3,5 đô la một cổ phần, phương thức thanh toán được thống nhất theo hai loại: Tiền mặt chiếm tỉ lệ 60% và cổ phiếu là 40% .

Vì có quan hệ thân thiết Với An Ngân nên Bank of Amer đồng ý cho An Ngân vay 2,5 triệu đô la theo hình thức vay ngắn hạn.

Sau khi Trung Tuấn Gia Hoa tung tin là sẽ tham gia vào cuộc đua lại Mĩ Cách, cổ phiếu của Mĩ cách đột nhiên tăng tốc kỉ lục, ước khoảng 18% so Với giá trước đó.

Cuối cùng An Ngân chiến thắng trong Vụ thầu này nhưng ngay sau đó họ phải cắn răng mua Mĩ Cách Với giá cao hơn giá dự kiến mua ban đầu trong khi vốn liếng đang không đủ.

Đỗ Hạo Hành và vài người thân tín đã lợi dụng chức quyền tự ý cho An Ngân vay thêm 4 triệu đô nữa mà không thông qua ban lãnh đạo Bank of Amer.

Hiện nay lãnh đạo cấp cao Bank of Amer đã rất tức giận và ngay lập tức thông báo Sẽ cắt chức Đỗ Hạo Hành, ngoài ra còn lập một ủy ban điều tra Vụ việc để nhanh chóng đưa ra pháp luật.

Trên báo còn Viết, Bank of Amer đã tìm được ứng viên sáng giá cho Vị trí tân tổng tài lên là Kevin Smith, người ngày trước đây giữ Vị trí Giám đốc quan hệ toàn cầu Của Bank of Amer.

Nhìn kỹ ảnh người trên báo tôi mới nhậnra đây chính là người bạn thân Của Quân Lâm tên là Kevin mà tôi mới gặp mặt vài hôm trước.

Đen đũi cho Đỗ Hạo Hành, đúng vào thời khắc hần ta đang là ứng cử viên sáng giá cho chức tân tổng giám đốc của Bank of Amer mà lại dính Vụ phốt đình đám này, cho dù kết quả điều tra có thể nào đi chẳng nữa thì Vị trí tổng giám đốc hần ta có mơ cũng không chạm tay vào được.

Xem ra hần ta thực vô duyên Với Vị trí này.Tôi tự hỏi không biết Sự kiện này có ảnh hưởng xấu tới Trung Tuấn hay không? Tuy rằng Quân Lâm và Đỗ Hạo Hành có quan hệ không tốt, thậm chí có thể gọi là đối chọi gay gắt nhưng người ngoài đều biết rõ hai nhà Diệp Đỗ có mối quan hệ khăng khít, lại là thông gia nên nếu Trung Tuấn Quốc tế không được Bank of Amer hỗ trợ nữa thì Sẽ đi về đâu.

Người Xưa vẫn dạy: “Vinh cầu vinh, tổn hại cầu Tổn hại”, trong trường hợp này tôi lo sợ là Trung Tuấn cũng Sẽ bị tổn hại không ít.

Nghi đến đó tôi lại lo lắng cho Quân Lâm...

Buổi chiều hôm sau Quân Lâm trở về Diệp trang, Vừa thay quần áo xong anh lại lao vào thư phòng làm việc, ngay cả bữa tối cũng bảo Anh thẩm mang vào phòng.

Khoảng 8 giờ tối Từ Vĩnh An và Lưu Thiên Cử lần lượt đến đây và vào thẳng thư phòng bàn việc cùng Quân Lâm.

Chắc hẳn bọn họ đến bàn bạc Với Quân Lâm biện pháp để chèo chống Trung Tuấn Vượt qua Cơn bão gió này! Sau khi bọn họ vào thư phòng, tôi ngồi trên sofa đọc báo chí một lát rồi kêu to: “Anh thẩm” Thấy không ai trả lời tôi đành tự vào bếp pha trà và bê lên cho họ, Vừa đi tới gần cửa phòng tôi rất ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng cười sang Sảng trong phòng.

“Khó trách lúc đây ngài khư khư cố chấp tham gia đấu thầu dự án Mĩ Cách”.

Đó là giọng Của Lưu Thiên Cử.

Sau đó lại đến giọng của Từ Vĩnh An: “Tôi vốn tưởng rằng ngài hành động theo cảm tính, không ngờ rằng ngài đã tính toán kỹ tất cả từ trước.

Nhưng quả thực lần này công tử ra tay bí hiểm quá, ngay cả chúng tôi cũng bị ngài lừa gạt”.

“Tôi cũng không có ý đing giấu giếm nhưng vì đại Cục chưa định nên tôi chưa muốn gây ồn ào”.

Quân Lâm tỏ vẻ từ tốn.

”Nhưng mà....

chúng ta toàn lực giúp Kevin trở thành tổng giám đốc của Bank of Amer, ngài có thật Sự tin rằng sau này Kevin Sẽ báo đáp lại chúng ta không?” “Cứ yên tâm, tôi đã có tính toán từ đầu...” Vì quá chuyên tâm vào câu chuyện tôi không để ý là Từ Mĩ đã đứng ở cạnh tôi từ bao giờ.

Bé ngây thơ lên tiếng: “Mẹ, mẹ vào đây chơi Với con”.

Tiếng bé Vừa vang lên thì tiếng nói chuyện bên trong ngừng hẳn, tôi xấu hổ nói: “Ngoan nào, để mẹ mang trà vào cho ba và các bác đã”.

Sau đó gõ cửa đi vào.

Bước vào trong tôi thấy Quân Lâm đang ngồi ở chính giữa ghế sofa, Lưu Thiên Cử và Từ Vĩnh An ngồi ở hai bên.

Thấy tôi tiến vào cả hai đều đứng dậy cúi đầu chào rồi hỏi thăm vài câu.

Tôi đặt trà xuống rồi xin phép ra ngoài.

Ra đến ngoài tôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hóa ra tất cả đều nằm trong một âm mưu cực kỳ hoàn hảo.

Từ khi Quân Lâm tuyên bố sẽ tham gia vào cuộc đấu thầu giành quyền mua lại Mĩ Cách, anh đã tính toán là Sẽ có ngày hôm nay.

Có lẽ ngay từ đầu Quân Lâm đã không định mua Mĩ Cách mà chỉ làm ra vẻ đang rất thèm muốn Mĩ Cách bằng cách ra mặt cạnh tranh gây gắt để cho giá trị Của Mĩ Cách được nâng tầm vùn vụt.

Từ đầu anh đã nhắm vào An Ngân, muốn cho An Ngân sa lầy vào Vụ buôn bán ít lời nhiều lỗ này, Chẳng mấy chốc Sẽ rơi vào Cảnh khốn đốn vì tài chính.

Anh hẳn tính toán rất kỹ là Mục Thanh vẫn đang hăng máu khi được đánh giá là đối thủ số 1 trên thị trường tài chính Với Quân Lâm nên Sẽ quyết tâm mua được Mĩ Cách cho bằng được, còn Đỗ Hạo Hành vì mối quan hệ tốt Với An Ngân, lại luôn chủ trương chống lại việc mở rộng ảnh hưởng Của Trung Tuấn ở thị trường nước ngoài nên Sẽ dùng mọi thủ đoạn hỗ trợ giúp An Ngân và gây khó dễ cho Trung Tuấn.

Sa lầy vào việc hỗ trợ An Ngân, Đỗ Hạo Hành không tránh khỏi việc phải giấu giếm lãnh đạo để ngấm ngầm cho vay phần phụ trội hơn.

Quân Lâm chỉ cần nắm rõ thông tin này và tung ra bên ngoài ngay trước thềm đăng quang chức Vị tân tổng giám đốc Của hẳn ta, coi như không mất Sức lực mà nghiêm nhiên tước đi ngai vàng Của Đỗ Hạo Hành.

Khó trách Quân Lâm mắt thấy Đỗ Hạo Hành sắp chạm tay vào ngai vàng rồi mà anh vẫn thờ ơ như vậy.

Có lẽ một âm mưu sâu tàng thế này chỉ Quân Lâm mới thiết kế ra được.

Chính tôi càng không thể ngờ người đàn ông của tôi lại mưu trí và thâm Cơ đến vậy.

Buổi tối hôm nay tôi lên giường nằm trước như mọi khi, Quân Lâm vào sau rồi tắt đèn đi ngủ.

Tôi xoay người Về phía anh: “Sắp tới anh tính thế nào?” Quân Lâm trầm mặc một lát rồi mới nói: “Tiếp theo Kevin Sẽ trở thành tổng giám đốc của Bank of Amer.

Sau đó Bank of Amer Sẽ bán lại cổ phần của Bank of Amer cho Trung Tuấn, nghĩa là Trung Tuấn Gia Hoa lại trở về Với chủ Cũ Của nó, chỉ thuộc về một mình Diệp gia mà thôi”.

Gì Cơ? Bank of Amer Sẽ bán lại cổ phần cho Trung Tuấn sao? Hóa ra mũi tên Của Quân Lâm nhắm vào võ sò đích, ngay Cả Trung Tuấn cũng có thể lấy lại hoàn toàn.

Nhưng tôi lại lo sợ quan hệ giữa Kevin và Quân Lâm liệu đã đủ để cho Bank of Amer dễ dàng buông tha Trung Tuấn như vậy không? Dù sao đây Cũng là một xã hội mà thương trường như chiến trường.

Bank of Amer hao bao công Sức mới có thể tiến vào thị trường Trung Quốc bằng cách chiếm giữ một nửa cổ phần của Trung Tuấn, làm sao có chuyện dễ dàng buông tha chiến lược này của mình mà giải phóng cho Trung Tuấn.

Nếu Kevin thực Sự làm như thế chỉ sợ chức Vụ tổng giám đốc Của anh ta cũng không giữ được lâu.

Không giải tỏa nỗi băn khoăn tôi đành hỏi Quân Lâm: “Vì sao anh tự tin Với việc Kevin Sẽ trướcsau như một Với anh đến thế? Anh Cũng phải tính đến việc Kevin Sẽ thay lòng đổi dạ khi không còn cần anh nữa

chứ?” Trong thế giới vàng thau lẫn lộn, thiên biến vạn hóa nên mọi chuyện đều có thể xảy ra, đặc biệt là khi người ta có trong tay quyền thế.

Lúc sau Quân Lâm mới lên tiếng: “Em có biết vì sao ngày đó anh lại sống sót sau buổi bão tuyết mờ mịt đó không?” “Vì sao ạ?” Tôi ngạc nhiên nhìn anh.”Khi đó Kevin đã công anh suốt bốn tiếng trong tuyết vì chân anh bị thương nặng không thể đi được.

Bao nhiêu lần anh bảo anh ấy Cứ để anh lại rồi chạy đi tìm người Cứu viện nhưng anh ấy kiên quyết không làm thế.

Bởi vì anh ấy biết chỉ cần để anh lại trong biên tuyết bão thì anh Sẽ không bao giờ có Cơ hội được Cứu sống”.

“Thế thì làm sao nào?” Tôi vẫn không hiểu hết ý tứ câu chuyện.

“Anh vẫn luôn có niềm tin mãnh liệt vào những người đã từng liều mạng để giúp đỡ anh”.

Lúc này ánh trăng đã lên cao đỉnh ngọn cây, xuyên qua ô Cửa dừng ở trên giường, qua ánh trăng tôi thấy Vẻ tự tin tràn ngập ánh mắt Quân Lâm, giống như hào quang lấp lánh tỏa ra từ kim Cương vậy.

Ngày hôm đó tôi hẹn Linh Linh ra ngoài mua quần áo mùa đông cho Tử Mĩ, giữa đường đi tôi nhận được điện thoại của Anh thăm: “Lão phu nhân đến đây, mời ngài về nhanh đi”.

Tôi vội vàng trở về Diệp trang, mẹ Quân Lâm mặc một bộ váy dài màu tím đang ngồi trên ghế tao nhã uống hồng trà.

Nhìn thấy tôi bà khẽ mỉm Cười.

Nụ Cười Của bà Vẫn rất thân thiết, ánh mắt nhìn tôi vẫn hiền hậu trìu mến như ngày nào nên tôi không thể ngăn mình kêu lên: “Mẹ!” Vừa gọi xong tôi thấy mình hơi lờ lờ nên có chút bối rối.

Thấy tôi Xưng hô như thế bà tỏ Vẻ vui mừng: “Lang Quân”.

Đợi tôi ngồi xuống mẹ trầm tư chốc lát: “Lần này mẹ tới là để...: Không đợi mẹ nói xong tôi vội lên tiếng: ”Mẹ Cứ yên tâm, con Sẽ rời khỏi Quân Lâm nhưng không phải là bây giờ”, ít nhất tôi cũng phải chờ tới khi đám người ác độc kia nhận xong báo ứng.

“Mẹ không có ý đó, mẹ đến đây để nói cho con biết rằng nếu các con thực lòng yêu nhau thì hãy Cứ ở bên nhau đi”.

“Gì Cơ ạ?” Tôi tưởng mình nghe lầm nên dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn bà.

”Quân Lâm đã nói cho chúng ra một cách rõ ràng người nó yêu là con và từ giờ trở đi nó Sẽ ở bên Với con, bất kỳ ai hay thế lực nào cũng không thể nào ngăn Cản được điều đó.

Mẹ biết Quân Lâm rất yêu con nên nhiều chuyện dù biết là sai nhưng nó vẫn kiên quyết dán thân vào làm bằng được”.

Mẹ ngừng một lát rồi xúc động nói tiếp: ”Nếu năm đó nếu mẹ biết Quân Lâm kiên quyết như thế thì mẹ Sẽ không bao giờ để hai đứa phải chia lìa , để rồi cả hai đều phải chịu nhiều đau khổ dằn vặt như thế này.

Mà Quân Lâm cũng không phải dán thân vào nhiều việc sai trái như thế này.

Đi một hồi đường vòng cuối cùng hai đứa cũng vẫn không thể tách rời khỏi nhau.

Hiện tại ba con vẫn còn rất giận Quân Lâm vì những chuyện nó đã làm Với Đồ gia và Mục gia nhưng mẹ tin là chỉ một thời gian nữa ông ấy Sẽ nguôi giận thôi, ông ấy rồi Cũng sẽ bị tình yêu Của hai con cảm động.” Mẹ nắm lấy tay tôi: “Mẹ thực Sự hi Vọng hai con Sẽ mãi mãi hạnh phúc”

28. Chương 29: Chương 28

Sau lần tôi trở về Bắc Kinh đó, Quân Lâm không bao giờ nhắc lại chuyện về em bé không bao giờ có thể chào đời của chúng tôi.

Tôi nghĩ rằng năm tháng trôi qua vết thương lòng của anh Sẽ dần khép lại.

Cho đến một ngày Tử Mĩ vô tình hỏi Anh thăm là đồng đồ chơi mà ba mua cho em bé đầu rồi, sau đó Anh thăm trả lời chúng tôi là thiếu gia đã mang tất cả đồ chơi đó ném đi ngay hôm trở lại đây.

Nhìn ánh mắt ảm đạm và xót xa của Quân Lâm lúc đó tôi mới biết cái chết Của sinh mệnh nhỏ bé kia đã trở thành một vết thương không bao giờ khép miệng ở nơi sâu nhất trong tâm hồn Quân Lâm.

Mỗi khi ai đó vô tình chạm phải, nó lại rỉ máu khiến cho đau đớn lan tràn toàn thân.

Có đôi khi tôi gọi hỏi anh vì sao chưa bao giờ anh trách tôi vì đã không thể bảo vệ được con mình nhưng anh luôn trả lời tôi: “Không việc gì, em không sao là tốt rồi”.

Tối hôm nay Quân Lâm về rất Sớm, Vừa vào phòng anh đã vội hỏi: “Nghe nói hôm nay mẹ đến đây à?” “Vâng”.

Tôi cảm lấy chiếc áo khoác anh Vừa cởi ra rồi cất vào trong tủ.

“Mẹ nói gì Với em?” sắc mặt Quân Lâm trầm hẳn xuống.

“Mẹ bảo em hãy rời khỏi anh”.

Sau đó tôi Cười phá lên: “Thôi nào, làm gì có chuyện đấy, nhìn thấy hai vệ Sĩ như hung thần đứng hai bên Cửa thế kia thì mẹ còn dám nói gì nữa?” Lần này trở lại Diệp trang, Quân Lâm đã thuê hai vệ Sĩ ở lại trang viên để bảo vệ an toàn cho hai mẹ con tôi.

Nghe xong, Quân Lâm càng không nhịn được nở nụ Cười: “Lại dám đùa anh nữa cơ à?” Dạo này tâm tình Quân Lâm rất tốt bởi vì nửa tháng trước Kevin đã chính thức tiếp nhận chức tổng giám đốc Bank Of Amer.

Nửa tháng sau đó Kevin tuyên bố không muốn liên kết cùng Trung Tuần nữa và cùng lúc đó Quân Lâm cũng tuyên bố là sẽ mua lại cổ phần của Trung Tuần từ Bank Of Amer Với giá cao hơn 10% giá ngoài thị trường, phương thức thanh toán là tiền mặt. Hôm đó tôi nghe thấy Quân Lâm nói chuyện Với Từ Vĩnh An: “Đây là bước cuối cùng của chúng ta”.

“Kế hoạch của công tử thật chu toàn, ngài khai giá như vậy thì Bank Of Amer chẳng dại gì mà không bán hết cổ phần cho chúng ta, lần này nhất định là thành công”.

Từ Vĩnh An nói: “Chờ lần thu mua này thành công tôi Sẽ rời khỏi Trung Tuần để tập trung toàn bộ Sức lực cho Diệp thị”.

Quân Lâm nói tiếp: “Từ nay Về sau Trung Tuần liền giao cho anh và Lưu tiên sinh” “Xin công tử cứ yên tâm, tôi toàn tâm toàn Sức cống hiến cho Trung Tuần, Sẽ không làm cho ngài thất vọng đâu”.

Một tháng sau, Trung Tuần và Bank Of Amer ký biên bản giải thể liên kết trước đó, Quân Lâm trịnh trọng tuyên bố Trung Tuần Quốc tế một lần nữa chỉ thuộc về Diệp thị.

Giờ phút này, ngồi trước màn hình tôi Cũng Cực kỳ vui mừng và hạnh diện.

Cuối cùng Quân Lâm Cũng đã mang về cho ông nội một Trung Tuần toàn vẹn không hề sút mẻ tí nào.

Lần này Quân Lâm bay thẳng từ Mĩ về Bắc Kinh chứ không về Thượng Hải Với tôi như mọi khi, anh chỉ nói Với tôi một câu: “Anh về Bắc Kinh để Xử lý vài việc”.

Tôi biết sau khi tất Cả đã hạ màn, Quân Lâm về đó là để Xử lý dứt điểm việc giữa anh và Tổ Hành.

Hôm nay Tâm Duyệt tới Diệp trang thăm tôi, Vừa tới nơi có đã vồn vã tươi cười: “Chị vẫn ở đây 2 năm Vừa rồi sao?”.

Sau khi đi thăm quan một vòng cô ngồi phịch xuống ghế phát biểu: “Nơi này giống như một tòa cung điện tráng lệ, mà chị thì giống y như một Vị Vương phi sống trong nhung lụa vàng ngọc vậy”。“Nơi đây giống như là một ngôi mộ bằng vàng mới đúng nha”.

Tôi tức giận nói vì nghĩ tới quãng thời gian tôi sống trong phần uất tại nơi này.

Hai chị em đang trò chuyện rôm rả thì Anh thắm hốt hoảng chạy tới: “Không tốt rồi, không tốt rồi, thiếu gia bị tai nạn”.

Tôi cả kinh, đầu óc trở nên trống rỗng.

Tâm Duyệt cũng hoảng hốt hỏi lại: “Thím nói sao, biểu ca bị tai nạn ở đâu?” “Ở Bắc Kinh, Từ tiên sinh bảo phu nhân mau tới đó đi”.

Anh thắm vội vàng nói.

Khi tôi và Tâm Duyệt chạy tới Bắc Kinh, vào bệnh viện tất Cả mọi người đều nhìn tôi với ánh mắt khác thường.

Tổ Hành mệt mỏi tựa lưng vào ghế dài bên ngoài, cô ta ngược nhìn tôi Với ánh mắt tuyệt vọng thất thểu nói: “Cô vào đi.

Anh ấy đang đợi cô”.

Tôi đẩy Cửa bước vào bên trong, Quân Lâm đang nằm trên giường bệnh, trên người anh đắp một chiếc chăn mỏng.

Gương mặt anh tái nhợt không huyết sắc, đầu Quân băng trắng toát, trên cổ tay cầm chỉ chít ống truyền dịch.

Thấy tôi bước vào anh mở mắt nhìn tôi Cười yếu ớt.

Nhìn thấy nụ Cười Của anh, bao lo lắng sợ hãi của tôi này giờ như tan biến, thần kinh vốn căng thẳng như dây đàn của tôi bỗng dừng tròng xuống, nước mắt tự nhiên trào khỏi mi.

Tôi chậm rãi đi tới Cận anh, câu đầu tiên lại là: “Sao anh còn chưa chết hả?” “Còn chờ em tới”.

Quân Lâm Cười Cười rồi kéo lấy cổ tay tôi khiến tôi mất thăng bằng ngã nhào vào lòng anh.

Tôi cố thoát ra nhưng Quân Lâm vẫn ôm chặt lấy tôi nhẹ giọng nói: “Không sao rồi, mọi cái đều đã qua.

Hãy tin anh, tất cả đều sẽ tốt đẹp mà thôi”.

Bước ra từ phòng bệnh, tôi thử hỏi mọi người xung quanh nguyên nhân tai nạn Của Quân Lâm nhưng bọn họ đều nói không rõ.

Mãi sau này Từ Vĩnh An mới nói cho tôi biết đó là việc xảy ra ngoài ý muốn...Một tuần sau đó Tổ Hành chủ động đệ đơn ly hôn.

hơn nữa còn từ chối phí nuôi dưỡng mà Quân Lâm hào phóng đề nghị.

Hôm đó cô ta tới thăm Quân Lâm lần cuối, tôi cũng đang ở trong phòng.

Vừa vặn Quân Lâm Vừa đi vào phòng vật lý trị liệu, tôi đang cúi húi dọn dẹp lại giường chiếu cho anh.

Thấy tôi trong đó cô ta Cũng không lảng tránh mà bước vào phòng lẳng lẳng ngồi xuống chờ Quân Lâm trở Về.

Tôi Vụng trộm nhìn cô ta một cái, hôm nay cô ta mặc một bộ váy trắng, tóc buộc cao, đôi môi trắng trông rất đoan trang thanh nhã.

“Giá mà cô chưa từng gặp Quân Lâm thì tốt biết bao”.

Một lúc sau cô ta nhìn ra cửa sổ mờ mịt nói.

“Có lẽ là thế”.

Tôi Cười khổ.

”Nếu đêm đó tôi ở bên Quân Lâm thì Quân Lâm đã không gặp cô.

Nếu anh ấy không gặp cô thì có lẽ cả đời này anh ấy mãi là của riêng tôi.

Nếu đêm đó tôi nghe theo Sự Sắp đặt của anh trai tôi thì có lẽ chúng tôi Sẽ không thống khổ như ngày hôm nay”.

Nhìn về hối hận của cô ta lúc này tôi mới hiểu được cô ta yêu Quân Lâm đến nhường nào, cô ta đã từ chối tham gia vào âm mưu của anh trai để lừa Quân Lâm, lại càng không chấp nhận việc trao thân cho Quân Lâm trong tình huống không minh bạch như vậy.

Tôi Cũng thấy chua xót cho cô ta: “Tổ Hành, không ai có thể biết trước được tương lai” Cô ta chậm rãi nhìn tôi: ”Cô hận tôi sao?” Tôi Cũng nhìn lại cô ta, thầm nghĩ trong lòng rằng quả thực bao năm nay cô ta cũng không sung Sướng gì.

Mấy năm nay cô ta phải chứng kiến cảnh người mình yêu ở bên cạnh người phụ nữ khác, sinh con Với người đó, rồi lại yêu thương người đó sâu nặng.

Sau này cô ta chấp nhận tham gia vào âm mưu của anh trai để giữ Quân Lâm bên mình, để được làm chính thê Của anh Vậy mà vẫn bị anh tính kế, vừa không thể sinh con Vừa phải sống trong những tháng ngày lạnh lẽo, quẩn quại vì ghen tuông Với người phụ nữ kia.

Như vậy Cúng (lã quá mi để cho tôi hóa giải bao thù hận với cô ta.

Sau khi Tổ Hành rời đi, tôi hỏi Quân Lâm: “Anh sẽ không hối hận chứ?” “Hối hận gì Cơ?” Quân Lâm ngạc nhiên hỏi.

“Hối hận vì đã ở bên em”.

“Đứa ngốc, từ khi gặp em ở trang viên anh đã quyết định Cả đời này chỉ cần có em là đủ rồi”.

Quân Lâm Vừa nói Vừa nắm chặt lấy tay tôi.

“Vì sao lại thế? Lúc đó mình còn chưa biết gì về nhau mà”.

“Lúc đầu là vì áy náy, sau đó anh mới phát hiện ra là không phải” “Thế rốt cuộc là vì cái gì?” Tôi bám riết.

“Là gì thì giờ có quan trọng nữa đâu? Dù sao hai chúng ta cũng sẽ mãi mãi không chia lìa”.

Anh thật là đáng ghét, vì sao nói nửa câu lại dừng thế kia.

Sau đó Tổ Hành bỏ đi sang Mĩ, còn Đỗ Hạo Hành dưới Sự ảnh hưởng của hai nhà Mục Đỗ nên Cũng thoát khỏi tổ tụng nhưng không bao giờ xuất hiện trước công chúng nữa.

Trong thời gian Quân Lâm nằm viện có rất nhiều bạn bè tới thăm anh, dần dần mọi người Cũng không còn tỏ thái độ đối địch Với tôi nữa, tất nhiên là trừ Tử Đan ra, cô ta tuy hững hờ Với tôi nhưng không có công kích tôi như Xưa nữa.

Đối Với tôi như vậy đã là tốt Lắm rồi.

Tử Thiện sau khi tan học mỗi ngày đều tới đây để chơi Cờ và trò chuyện Với Quân Lâm, còn tôi và Tử Mĩ lại lẳng lặng ngắm nhìn hai cha con.Hôm đó ba Cũng tới thăm anh, trước khi rời đi ba chỉ nói một câu: “Hai đứa trở về nhà đi” “Ba nói sao ạ?” Tôi quá bất ngờ trước câu nói Của ba.

Dì Thanh cao hứng hô lên: “Lão gia kêu hai người chuyển về nhà kìa”.

Tôi cùng Quân Lâm nhìn nhau một cái, tôi khẽ gật đầu Với anh rồi Quân Lâm mới trả lời ba: “Được ạ”.

Vì thế, sau khi Quân Lâm xuất viện, chúng tôi trở về nhà.

Xa cách hơn 2 năm, cuối cùng tôi tại mọi lần nữa trở lại trang viên quen thuộc.

Buổi sáng hôm đó mẹ và Dì Thanh đứng ở cửa nghênh đón tôi.

Cùng giống như ngày đó, nhưng khác ở chỗ ngày xưa đứng cạnh tôi là ba mẹ ruột, hôm nay đứng cạnh tôi lại là chồng và con gái tôi.

Quân Lâm nhẹ nhàng nắm tay phải tôi, tay trái tôi nắm lấy tay Từ Mi.

Hai tay tôi ngày hôm nay đã không còn là hai bàn tay trắng.

Sau giờ ngo, tôi và Tâm Duyệt ngồi uống trà ngoài hiên, đột nhiên cô hỏi tôi; “Chị có biết vì sao đột nhiên sau khi biểu ca bị tai nạn xe cộ, chị Tổ Hành lại chủ động ly hôn sao?” Tôi nhìn cô lắc lắc đầu: “Chị không biết và Cũng không muốn biết”, “Tại sao vậy chị?” Tâm Duyệt tò mò.

“Bởi vì tất cả đều đã qua rồi”.

Cho dù quá trình là gì đi chăng nữa thì kết quả cũng sẽ không thay đổi.

Tâm Duyệt Cảm thán kêu lên: “Ai dà, các Cụ dạy không sai tí nào, nữ nhân không bao giờ biết được lúc mình hạnh phúc nhất là lúc nào” Năm nay tôi đã gần 29 tuổi, đã qua cái tuổi chờ đợi một hoàng tử bạch mã xuất hiện rồi.

Tôi gặp Quân Lâm năm 14 tuổi, sinh Tử Thiện năm 15 tuổi và trở lại bên Quân Lâm năm tôi 23 tuổi, song hành cùng anh trong gần 6 năm. Nằm ườn trên giường, tự nhiên tôi nghĩ tới một việc, tôi bật dậy lay lay người bên Cạnh: “Hình như anh chưa từng nói Với em ba chữ kia” Quân Lâm rất nhanh liền hiểu ý câu nói tôi, anh cười Cười: “Miễn cho anh đi, anh hùng hực hơi”.

Tôi biết Quân Lâm là một người sống nội tâm và luôn chôn vùi cảm xúc tại nơi sâu thẳm nhất trái tim.

Tôi chợt nhớ tới việc xảy ra trong ngày kế tiếp sau khi Quân Lâm bị tai nạn, Phương Nguyên hẹn tôi ra ngoài hành lang bệnh viện rồi đưa cho tôi một thứ: “Đây là thứ mà tôi nhặt được ở hiện trường Vụ tai nạn Của Quân Lâm, tôi nghĩ Tổ Hành Sẽ không muốn nhìn thấy vật này nên tôi đã giấu nó đi”.

Tôi chìa tay nhận lấy, đó chính là hộp thuốc lá làm bằng ngà voi mà Quân Lâm luôn mang theo người.

Bên trong hộp thuốc lá rỗng tuếch, ở mặt trong hộp, nằm giữa viền nhưng là một tấm ảnh chụp.

Trong ảnh là chính là tôi lúc Vừa sinh Tử Mi xong, năm đó tôi đứng ở cạnh bụi hồng chụp chơi một kiểu ảnh, đó là một gương mặt Cười tươi sán lạn khoe hai lúm đồng tiền duyên dáng..... Phiên ngoại của Tâm Duyệt (trước ngày gặp lại Lăng Quân tại Bắc Kinh).

Từ khi Lăng Quân bị phế truất, tại ngôi nhà này luật bất thành văn không ai nhắc tới hai từ Lăng Quân.

Phảng phất đâu đây tôi có cảm giác Lăng Quân đã trở thành tâm bệnh của mỗi người trong nhà.

Ngay cả bác gái, trước kia yêu thương chị ấy là thế nhưng cũng tránh tối đa việc nhắc tới tên chị.

Tôi đoán nguyên nhân có lẽ là vì sự có mặt của chị dâu mới, và cũng có thể là do sự uy nghiêm của bác trai.

Tất cả chỉ là vô đoán chứ tôi cũng không biết đích xác nguyên nhân, dù vậy tự đáy lòng mình tôi không thể đồng tình với việc một người con gái xinh đẹp hiền hậu như thế dần bị rơi vào quên lãng....

Chị dâu hiện tại mà trước kia tôi hay gọi là chị Tổ Hành đã được gả tới nhà này hơn 2 năm.

Trong suốt năm tháng làm dâu ở đây chị có một cuộc sống rất an nhàn và thanh cảnh, chị thường xuyên thấp tùng bác gái đi dạo phố, uống trà chiều, xem ca kịch....gần như lặp lại những gì ngày xưa Lăng Quân vẫn thường làm.

Ngoài ra thỉnh thoảng chị cũng sánh vai cạnh biểu ca trong những dịp xã giao của giới thượng lưu, trước mặt mọi người chị luôn tỏ ra hạnh phúc viên mãn, luôn ghé đầu vào lòng biểu ca để thể hiện tình cảm mặn nồng.

Tất cả những ai biết tới chị đều cho rằng chị là người phụ nữ hạnh phúc nhất thế gian, ai ai cũng ca ngợi chị là người vợ hiền thực đoan trang, ngay cả bác trai khó tính đến vậy cũng thường xuyên mỉm cười tán thưởng người con dâu này.

Tôi nghĩ để tìm được khuyết điểm ở chị là một việc rất khó, có chăng cũng chỉ tìm được một điểm đó là chị không thể sinh hạ được cho biểu ca một đứa con.

Tôi tin rằng đây cũng là điều trăn trở lớn nhất của chị bởi vì đối với một người phụ nữ mà nói, không thể mang thai và sinh nở đồng nghĩa với việc hôn nhân của người đó có vấn đề, và thực tế điều đó rất nguy hiểm đối với một cuộc hôn nhân có màu sắc chính trị kiểu như thế này.

Từ khi Lăng Quân rời đi, mọi người trong trang viên tiếp tục cuộc sống phẳng lặng như cũ, chỉ trừ có biểu ca.

Anh dường như càng ngày càng bận, đặc biệt là sau khi anh tiếp nhận dần Diệp thị, sản nghiệp của Diệp gia ngày càng không ngừng gia tăng, giàu sang phú quý không gia tộc nào sánh kịp.

Vì thế nên biểu ca rất ít khi có mặt ở nhà, mà có ở nhà đi chẳng nữa thì anh trở nên cáu kỉnh và khó tính, kể cả với Tử Thiện – người mà anh luôn yêu thương nhất.

Biểu ca yêu thương Tử Thiện là điều ai cũng biết nhưng không vì thế mà anh quá chiều chuộng bé, nếu phạm phải lỗi sai bé sẽ bị trách phạt như những đứa trẻ khác.

Tôi nhớ có một lần khi đó tôi vừa đến thăm bác, vừa vào nhà đã nghe tiếng khóc thất thanh của Tử Thiện, hỏi ra mới biết Tử Thiện vì muốn xem Worlcup mà nói dối là bị bệnh để được ở nhà.

Kết quả là cô giáo gọi điện tới hỏi thăm bệnh tình và bé bị lôi đuôi nói dối.

Không may cho Tử Thiện là hôm đó người nghe điện thoại lại là biểu ca nên anh lôi bé ra tra hỏi, bé vẫn quanh co nên bị biểu ca đánh đòn.

Lúc đó bác gái đã lên xin hộ, thậm chí là khóc lóc: “Chẳng lẽ con muốn đánh chết nó sao?” nhưng biểu ca vẫn không dừng lại.

Điều đó làm tôi liên tưởng tới khoảng thời gian Lăng Quân còn ở đây, cứ mỗi lần biểu ca dùng tới roi là Lăng Quân lại xuất hiện đúng lúc, chị chỉ cần nhìn biểu ca nói một hai câu: “Được rồi, được rồi, Tử Thiện còn nhỏ, từ từ dạy bảo bé là được”.

Biểu ca chỉ nhìn chị khẽ thở dài rồi buông roi ra ngay lập tức, sau đó anh liền ôm chị rời đi.

Tôi thực sự khó hiểu bởi vì biểu ca và Lăng Quân dường như có một tình yêu lớn lao tới kỳ lạ đối với Tử Thiện, hơn hẳn những người khác trong gia đình.

Tôi lại nhớ tới đêm cuối cùng trước khi Lăng Quân rời đi, chị đã cầm tay tôi khóc và nhờ tôi chăm sóc Tử Thiện cho tốt.

Tuy rất thắc mắc nhưng nhìn về ai oán đau lòng của chị tôi lại không dám mở miệng hỏi.

Xem phim ảnh và đọc sách nhiều, tôi thấy người ta hay vin vào một trong 7 điều cấm kỵ để phé truất một người thê tử: Thứ nhất là không có con; thứ hai là dâm dật; thứ ba tự kiêu; thứ tư chanh chua; thứ năm trộm cắp; thứ sáu ghen tị; thứ bảy bệnh hiểm nghèo.

Khi đọc tới đây tôi chợt nhớ tới Lăng Quân và không hiểu được năm đó chị đã phạm vào điều gì trong 7 điều trên đến nỗi bị phé truất khỏi Diệp gia.

Tuy rằng Lăng Quân chưa bao giờ được cưới hỏi chính thức nhưng trong những năm chị ở nhà này, chị đúng là thê tử của biểu ca, là thiếu phu nhân của Diệp gia.

Lăng Quân là một cô gái rất xinh đẹp, ngay từ lần đầu gặp gỡ tôi đã thấy như vậy.

Nếu như Tố Hành đẹp kiểu cổ điển thanh nhã thì Lăng Quân nổi bật như ánh nắng mùa hè, trong sáng và rực rỡ.

Nhưng không hiểu vì sao biểu ca cực kỳ không thích người khác khen Lăng Quân xinh đẹp.

Tôi vĩnh viễn không thể quên được buổi tối sinh nhật bác gái, hôm đó Lăng Quân mặc một bộ váy dài màu lam thướt tha uyển chuyển làm người ta có cảm giác ngạt thở và chói mắt khi nhìn thấy chị.

Ngay cả Phương Nguyên cũng phải cảm thán một câu: “Thật là một giai nhân nghiêng nước khuynh thành!”.

Riêng biểu ca lại lộ vẻ giận dữ, dậm dậm nói một câu: “Thật à? Sao tôi không thấy thế!” Lăng Quân cũng rất thanh thuần, chính chị Linh Linh cũng đã từng nói, Lăng Quân chỉ được cái xinh đẹp thôi chứ quá thiên chân thật thà nên rất dễ bị người ta lừa gạt.

Tôi cũng nghĩ Lăng Quân là cô gái không hề có tâm kế, ở bên cạnh một người đàn ông hào quang bốn phía như biểu ca không thể thiên chân như Lăng Quân được, nên tâm kế và toan tính một chút.

Tôi biết Lăng Quân cũng rất muốn trở thành một người vợ hiền thực đảm đang nhưng dù cố lắm chị cũng không thể thành công được với vai trò này nhưng hình như biểu ca chưa từng để ý tới những chuyện nhỏ nhặt như thế và cũng chưa từng muốn chị thay đổi để trở thành mẫu người như thế.

Mỗi sớm thức dậy tiễn biểu ca đi làm, Lăng Quân chỉ mặc áo phong hoặc váy rộng thùng thình, tóc cột đuôi ngựa, đi dép lê, vội vã chạy xuống cầu thang để kịp nhìn biểu ca lên xe.

Có những hôm Lăng Quân dậy muộn, biểu ca cũng vẫn chờ đợi trong xe, cho tới khi Lăng Quân xuống tới nơi vội tay chào anh mới rời đi.

Cũng có những hôm biểu ca không chờ được chị nên bảo lái xe khởi động xe trước khiến chị vội vã nhanh chóng chạy xuống lầu để kịp vội tay chào anh.

Chị dâu mới thì khác, những ngày biểu ca ở nhà chị đều dậy rất sớm, ăn mặc và trang điểm thật xinh đẹp và đợi sẵn dưới nhà để tiễn biểu ca đi làm.

Mấy ngày trước khi rời đi, Lăng Quân không khóc không nháo, chỉ chìm trong im lặng.

Rất nhiều người nghĩ một đôi vợ chồng sắp chia tay thì việc đầu tiên họ làm đó là ngủ riêng nhưng biểu ca và Lăng Quân lại không như thế, bọn họ vẫn ở chung phòng, thậm chí là ngủ chung giường.

Trong mấy ngày đó biểu ca luôn ở nhà cùng chị, dường như tranh thủ từng phút giây được ở bên chị.

Cho đến ngày chị phải rời khỏi trang viên, chị mới chính thức dọn ra khỏi phòng biểu ca.

Sau khi Lăng Quân rời đi, chị dâu đã cho trang trí lại toàn bộ căn phòng theo phong cách đơn giản của biểu ca, tất cả những thứ xa hoa lấp lánh mà Lăng Quân yêu thích đều bị dẹp bỏ hoàn toàn.

Nhiều người vẫn nghĩ rằng Lăng Quân là túp phu nữ ham mộ hư vinh, ngay cả biểu ca cũng nghĩ như vậy nên trong mấy năm ở chung biểu ca rất nuông chiều Lăng Quân về mặt vật chất, chị có thể tiêu tiền như nước, mua sắm những đồ trang trí sang trọng và xa hoa nhất; anh còn tặng chị những đồ trang sức cực kỳ đắt tiền và thời thượng nhất.

Nhưng riêng tôi thì nghĩ khác.

Lăng Quân chỉ là tỏ ra là thích mà thôi, sự thực thì trong cách ăn mặc chị luôn theo thiên hướng thanh nhã và quý phái, đồ trang sức chị dùng cũng thanh tao.

Trong công việc chị hết lòng dốc sức để hoàn thành nhiệm vụ được giao.

Ngày mà Lăng Quân rời đi, trời đổ mưa phùn.

Ba mẹ chị tới đón chị đi, giống y như lúc họ đưa chị tới đây.

Chị bé Tử Mĩ, mặt không hề biến sắc quay sang từng người chào tạm biệt.

Lúc đó tôi, bác gái, Di Thanh, Ninh thẩm đều rơi lệ, có lẽ bọn họ cũng nghĩ như tôi rằng một cô gái tốt như vậy không đáng phải nhận một kết cục như vậy.

Trong mưa phùn giăng kín, Lăng Quân cứ thế bé Tử Mĩ rời khỏi cuộc sống của chúng tôi.

Từ đó về sau tôi không gặp lại chị, dù tôi có dùng đủ mọi cách để liên lạc với chị nhưng đều không có kết quả, Lăng Quân dường như bốc hơi khỏi thế giới này vậy.

Tôi biết rất rõ rằng biểu ca thực sự rất yêu Lăng Quân, cũng giống như việc Lăng Quân yêu biểu ca vậy.

Điều duy nhất tôi không hiểu đó là vì sao biểu ca yêu chị mà lại vứt bỏ chị và không biết chị phạm vào điều cấm kỵ gì trong 7 điều cấm kỵ trong truyền thuyết.

Trong hơn 2 năm Lăng Quân rời khỏi trang viên, cứ mỗi lần bước chân tới đây, tôi lại nhớ tới nụ cười như hoa hồng đón gió của chị.

Phiên ngoại: yêu Quân hơn mạng (Quân-Lăng Quân) Chưa có người nào làm cho tôi bị mê muội đến như vậy, duy chỉ trừ nàng....

Sau khi Lăng Quân rời khỏi trang viên, dù có đang đi đâu, làm gì tôi đều bắt gặp nhớ tới nàng.

Còn nhớ, vào một buổi cuối tuần, khi đó tôi đã cưới Đỗ Tố Hành, Đỗ Hạo Hành và chú tôi tới chơi và ở lại ăn cơm.

Trong bữa ăn, Đỗ Hạo Hành luôn gây sự chú ý bởi tài ăn nói của mình, Mục Thanh Vân cũng vậy, luôn dùng khiếu hài hước của mình để làm ọi người cười vang, duy chỉ mình tôi lẳng lặng cúi đầu ăn cơm, từ chối tham gia vào những câu chuyện nhạt nhẽo của bọn họ, trong ngôi nhà này tôi luôn giống như một người ngoài cuộc vậy.

Đột nhiên Ba mở miệng hỏi: “Quân Lâm, bọn con cũng không còn trẻ nữa, nên sinh thêm em bé đi thôi”.

Tôi sững sờ ngẩng đầu lên bắt gặp ánh mắt tò mò của mọi người đổ dồn về hướng tôi.

Chú cũng phụ họa thêm: “Đúng vậy đấy Quân Lâm à, cháu cũng nên chú tâm vào việc này đi là vừa”.

Tôi buột miệng rồi nhìn ba nhẹ nhàng cười: “Không phải là con đã có hai nhóc rồi sao?” Mặt mũi Đỗ Hạo Hành lập tức chuyển sang màu đỏ chứng tỏ anh ta đang rất giận dữ.

Lâm Tử Đan cũng tương tự nhưng khác ở chỗ là cô ta lập tức lên tiếng: “Quân Lâm, vì sao anh vẫn cứ cố chấp vậy hả? Là vì người đàn bà kia sao? Cô ta đã đi lâu như vậy rồi mà anh vẫn còn nhớ mãi không quên sao?” Nhìn bộ dạng nực cười của Lâm Tử Đan tôi thực muốn đốp chát với cô ta vài câu nhưng khi nhìn sang phía mẹ và Tố Hành, tôi lại nhịn xuống rồi chậm rãi lấy khăn lau miệng, sau đó đứng lên: “Con ăn xong rồi, xin phép mọi người” Trở lại thư phòng, tôi đứng cạnh cửa sổ hưởng thụ làn gió mát lành thổi tới, thoang thoảng đâu đây là mùi hoa hồng ngoài sân tràn tới.

Liếc mắt nhìn xuống tôi mới nhận ra phía dưới kia từng khóm hồng nhưng đua nhau nở rộ khoe sắc thắm, chúng gợi cho tôi nhớ tới mùa hè năm ấy....

Đó là mùa hè năm Lăng Quân sinh hạ Tử Mi bình an, Tử Thiện được giải phẫu thành công, lúc đó Lăng Quân đã rất hạnh phúc và viên mãn.

Nàng thường mặc bộ váy dài với màu lan tím lãng mạn, dắt tay Tử Thiện đi dạo quanh trang viên mỗi buổi chiều tà.

Lúc đó thân thể Tử Thiện còn yếu ớt vì vừa trải qua phẫu thuật, vì thế nàng chỉ có thể dắt bé đi bộ quanh sân hoặc dắt bé đi phơi nắng ngoài hiên.

Vào thời điểm đó, nàng rất tươi vui, nhìn thấy cái gì nàng cũng mỉm cười một cách vui vẻ, cho dù đó là một đóa hoa nở rộ, một nụ hồng còn đẫm hơi sương hay là một đám cỏ xanh mướt...nụ cười của nàng sán lạn như mặt trời tỏa nắng chiếu sáng từng góc cây ngọn cỏ bao quanh nàng.

Khi hoa hồng nở rộ, nàng hồ hởi ra vườn hái từng bó từng bó rồi ôm vào cầm xung quanh nhà khiến không gian bên trong đều ngập tràn hương thơm ngào ngạt của hoa hồng.

Những lúc như vậy tôi ngây ngất nhìn nàng bởi vào thời khắc đó tôi tin rằng trên thế gian này không có người con gái nào có thể sánh ngang với nàng bởi vẻ xinh đẹp và thuần khiết.

Nghĩ đến đó, tôi bắt gặp mở hộp thuốc lá bằng ngà voi mà tôi luôn mang theo người, lật tấm vải nhung lên, trong đó là tấm ảnh chụp của Lăng Quân mà tôi đã lén bỏ vào từ mùa hè năm đó, chợt nhớ tới những lời nói vừa rồi của Lâm Tử Đan tôi khẽ cười và tự nói với người trong ảnh: “Nhớ thương xuất phát từ con tim sẽ không bao giờ phai nhạt theo thời gian, có phải vậy không hả Lăng Quân?” Tôi còn nhớ vào một ngày mùa xuân năm đó, tôi ngồi ở trong hội trường dự buổi thi Dương cầm toàn quốc của Tử Thiện.

Tố Hành ngồi bên cạnh tôi khẽ thì thào với mẹ: “Mẹ an tâm, Tử Thiện chịu khó luyện tập như vậy nhất định bé sẽ giành được quán quân”.

Nghe tới vậy tôi không khỏi nhớ tới Lăng Quân bởi nàng luôn có quan điểm rất khác với mọi người.

Có một buổi tối Lăng Quân ngồi yên lặng gấp quần áo trong khi tôi nằm ườn trên giường đọc báo, đột nhiên nàng nói: “Thực ra thì không phải lúc nào cũng phải đứng thứ nhất mới được! Đứng thứ hai, thứ ba không phải cũng tốt sao?” Tôi đột nhiên nhớ ra là trong thời gian qua tôi luôn ép Tử Thiện phải luyện tập cần cù để đạt kết quả cao nhất, tiện miệng tôi trả lời nàng: “Đã đi thi thì phải giành giải nhất chứ!”.

“Nhưng mà cứ cố hết sức là được mà, dù không dành được giải nhất cũng gọi là đã thành công rồi.

Như em đây này, từ bé tới giờ có bao giờ giành được vị trí cao nhất đâu nhưng cũng vẫn sống tốt đấy sao?” “Em nói thế là ý gì vậy?” Tôi có chút bồn chột.

“Chẳng lẽ em lại mong muốn Tử Thiện cũng giống như em sao?” Nàng cố cãi: “Không phải thế, là vì em nghĩ rằng một người sẽ rất khổ sở nếu cứ cố theo đuổi vị trí số một”.

Lúc đó tôi có cảm nhận rõ ràng rằng nàng và tôi không có chung quan điểm về rất nhiều thứ, từ nhỏ tới lớn dù làm bất kỳ việc gì, dù tham gia cuộc thi lớn hay nhỏ tôi cũng cố hết sức để giành vị trí quán quân.

Bởi tôi nghĩ chỉ người chiến thắng mới là kẻ mạnh, nếu đã tham gia thi đấu phải có quyết tâm sống chết giành chiến thắng, như vậy mới đáng để tham gia thi thố.

Thấy tôi không đáp lại nàng khẽ cụp mi mắt rồi tiếp tục gấp quần áo, một lúc sau nàng mới nhẹ nhàng nói: “Anh có biết không, trước kia em rất thích bơi, trường tổ chức cuộc thi bơi lội nào em cũng tham gia cơ mà chưa bao giờ giành được quán quân cả.

Năm em vừa vào đại học, em được chọn làm đại diện tham gia cuộc thi bơi lội của trường, lúc đó em quyết tâm lắm, ngày nào cũng tập luyện hết sức mình nhưng cuối cùng em vẫn không giành được vị trí quán quân”.

Tôi từng sốt nhìn nàng, không hiểu một người đã hạ quyết tâm và dốc sức tập luyện như vậy cuối cùng lại bại trận thì cảm giác của người đó sẽ như thế nào, chắc sẽ thất vọng lắm nhưng tôi không biết mở miệng an ủi nàng như thế nào cho phải.

Cũng may Lăng Quân ngẩng đầu nhìn tôi cười nhẹ: “Nhưng mà em đã rất vui vẻ”.

Nụ cười sán lạn của nàng làm tôi trở tay không kịp, lần đầu tiên trong đời tôi ý thức được rằng ngoài vị trí số một ra, con người ta còn có thể tìm niềm vui ở rất nhiều nơi khác.

Sau khi Lăng Quân biến mất khỏi Diệp trang, tôi đã ngã bệnh rất nặng, tinh thần và thể xác đều suy kiệt tột độ.

Khi tôi khỏi bệnh, Tổ Hành đã từng đề nghị tôi chuyển tới gian phòng phía Đông của trang viên, tôi có hỏi cô ta vì sao lại đề nghị vậy, Tổ Hành đã nói: “Bởi vì Lăng Quân đã từng sống trong căn phòng này, em hi vọng hai chúng ta có thể bắt đầu một cuộc sống mới”.

Lúc đó tôi lại nhớ Lăng Quân tới quặn lòng.

Đợt ốm đó dù rằng rất nghiêm trọng nhưng tôi kiên quyết không chịu đi bệnh viện mà muốn ở lại trang viên, đơn giản vì tại căn phòng này tôi cảm nhận được hơi ấm của Lăng Quân, tại đây bất kỳ lúc nào tôi cũng có thể nhìn thấy bóng dáng của nàng, nghe được hơi thở, tiếng bước chân của nàng.

Cao trào của đợt ốm đó, tôi lâm vào mê man bất tỉnh và trong cơn mê đó tôi đã nhìn thấy Lăng Quân, nàng nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào phòng, cầm lấy bộ âu phục của tôi rồi xoay người nhìn tôi mỉm cười, sau đó nàng nằm sát cạnh bên tôi rồi chìm vào giấc ngủ....

Trong hơn 30 năm của cuộc đời mình, điều may mắn lớn nhất của tôi đó là gặp và yêu nàng, nàng đã mang tới cho tôi món quà xa xỉ nhất mà người ta thường gọi là hạnh phúc.

Thậm chí tôi còn chưa bao giờ hối hận vì đã từng thương tổn cô bé Lăng Quân 14 tuổi năm nào bởi vì nhờ tai nạn đó chúng tôi mới gặp gỡ nhau và trao cho nhau những khoảng thời gian ngọt ngào nhất trong cuộc đời.

Tôi nhớ rõ nàng rất thích ngồi trước gương hàng giờ để trang điểm sao cho xinh đẹp nhất, nàng thích được đứng trước một căn phòng toàn quần áo để lựa chọn một bộ hợp thời trang nhất, nàng thích đọc báo xong rồi vứt toát loạn khắp nơi, nàng thích ngồi ngắm người trên ghế sa lông, nàng thích nói chuyện phiếm khi chỉ có tôi và nàng dù lúc đó tôi mãi mê ngồi trên giường đọc báo, chỉ thỉnh thoảng mới à ừ vài câu cho có.

Nàng như một đứa trẻ thích đồ chơi đẹp nên thẳng thắn không hề che giấu việc mình ham mê những thứ xa hoa phù phiếm, đôi khi tôi phì cười khi thấy nàng loay hoay phối hợp những món đồ trang trí xa hoa màu mè trong căn phòng vốn dĩ rất giản dị của chúng tôi.

Ngay cả Tâm Duyệt cũng từng nhú mày cảm thán vì cô thấy giữa tôi và nàng không hề có một điểm chung nào cả.

Nhưng tôi lại nghĩ ngược lại, tôi yêu nàng nên yêu cả những thú vui tầm phào của nàng và trong đó có cả những thứ xa hoa màu mè đó, và vì thế tôi đã rất đau lòng khi những món đồ này được chuyển đi ngay sau khi nàng rời khỏi trang viên.

Tôi cũng biết lúc mang thai Tử Mĩ, nàng rất phiền não vì giường của chúng tôi rất chật nhưng tôi làm bộ như không biết đến bởi vì tôi đã quen với việc đêm đêm nàng tựa vào tôi để ngủ, quen với việc nàng trở mình quờ quạng phải tôi, quen với việc sáng sớm thức dậy người đầu tiên tôi nhìn thấy là nàng.

Sau khi nàng biết mất khỏi Diệp trang, tôi đã rất quẫn quại trong nỗi nhớ nàng điên đảo, dù đã cố chôn nó vào nơi sâu nhất trong tim nhưng nỗi nhớ đó ngày đêm thiêu đốt và ngày càng mãnh liệt.

Vài ngày sau khi nàng biến mất, tôi đã luôn hi vọng kỳ tích sớm xuất hiện nhưng điều tôi chờ đợi mãi không có tới.

Có người nói nàng đã đi Úc, tôi liền cho người năm lần bảy lượt sang Úc tìm nàng; có người nói nàng bị tai nạn, tôi đã đi hỏi tin tức tại tất cả các bệnh viện xa gần....nhưng cuối cùng vẫn không hề có chút tin tức nào cả.

Lần đầu tiên trong đời tôi biết tới cảm giác tuyệt vọng, mỗi sớm thức dậy cảm giác đầu tiên của tôi đó là sự tuyệt vọng lan tràn khắp toàn thân.

Tôi nghĩ rằng nàng hẳn là phải hận tôi nhiều lắm mới có thể rời khỏi tôi một cách quyết tuyệt như vậy, làm cho tôi rơi vào một vực sâu không đáy, sống trong dày vò đau đớn.

Tôi thực hận bởi vì đã không nói cho nàng biết rằng cái ngày mà tôi hứa hẹn với nàng đã không còn cách xa, rằng chỉ trong một thời gian ngắn nữa thôi tôi có thể đường đường chính chính sánh vai cùng nàng và các con của chúng tôi “ngắm nhìn thiên hạ”.

Lúc tôi quyết định tiếp chương Diệp thị, tôi đã tự nói với bản thân mình rằng đây không phải là lúc để nghĩ tới nàng, phải tiếp tục con đường mình đã chọn, tương lai dù có thống khổ nhưng đó vẫn là tương lai của tôi và của cả Tử Thiện.

Vì thế tôi đã dọn khỏi căn phòng tôi và nàng đã sống chung tại trang viên và cũng không trở lại Diệp trang thêm lần nào nữa.

Dù dần lòng là vậy nhưng ngày hôm đó, tôi vô tình bước chân vào khu mua sắm xa xỉ, vừa nhìn thấy một chiếc vòng cổ được đúc bằng vàng ròng rất đắt tiền, tôi không chút do dự xuất tiền mua luôn.

Khi người ta đưa tới nhà chiếc vòng này, tất cả mọi người đều ngạc nhiên nhìn tôi, đặc biệt là Tổ Hành, ánh mắt của cô ấy lúc đó đại đi vì tuyệt vọng và tôi, tại thời điểm đó cũng ý thức rõ ràng rằng cả đời này tôi không bao giờ có thể quên được nàng.

Phiên ngoại: Chuyện nên làm Sau khi Quân Lâm lật bài ngửa, lập mưu hạ bệ Đỗ Hạo Hành và đưa Kevin lên làm Tổng Giám đốc Bank of Amer.

Đó là một hôm trời đông giá rét.

Tôi trở lại trang viên sau hai tháng xa cách, tới gần nhà cước bộ của tôi như chậm lại.

Có lẽ tôi không nên xuất hiện tại nơi này nhưng hôm nay bằng giá nào tôi cũng phải trở về để kết thúc tất cả.

Màn đã hạ, tôi đã hạ gục được Đỗ Hạo Hành và nhanh chóng lấy lại Trung Tuấn ình, trên đời này không ai còn có thể cản bước được tôi sống và làm những gì mình muốn.

Lần đầu tiên trong đời tôi cảm nhận được mình nắm trong tay vận mệnh của chính mình, có đủ tiền tài và quyền lực để bảo vệ người con gái tôi yêu thương hơn sinh mệnh cho dù việc làm của tôi đã chà đạp lên tôn nghiêm của gia tộc, chà đạp lên tình yêu thương của rất nhiều người khác... Cả nhà chắc hẳn đang dùng bữa tối, không biết sự xuất hiện của tôi có làm hỏng buổi tối của bọn họ hay không? Đang lúc tôi còn chần chừ thì cửa nhà bật mở, Ninh thẩm mỉm cười chào tôi cung kính: “Thiếu gia, ngài đã trở về”.

Tôi khẽ gật đầu rồi đi ngang qua bà và bước thẳng vào phòng ăn.

Trong phòng ăn có rất đông người, hơn hẳn những gì tôi dự liệu, ngoài cha mẹ, Tử Thiện ra còn có Lâm Tử Đan nhưng riêng Tổ Hành lại không thấy mặt mũi đâu.

Sự xuất hiện của tôi làm ọi người khá ngạc nhiên, chỉ có mẹ là luôn khoan dung đối với tôi, bà ứa lệ: “Quân Lâm, con đã về rồi à, cuối cùng con cũng đã trở lại”.

“Đúng vậy, mẹ, con đã trở về”.

Mẹ tiều tụy đi rất nhiều làm cho tôi cảm thấy day dứt.

Những chuyện xảy ra gần đây chắc hẳn đã làm bà phiền lòng nhiều lắm.

Cuối cùng bà cũng lên tiếng: “Mày còn về đây làm gì hả? Không lo mà tận hưởng chiến thắng đi còn về đây làm cái gì?” “Thôi thôi, có chuyện gì lát nói sau, ngồi xuống đi con, ngồi ăn bát cơm đã”.

Mẹ vội vã kéo ghế cho tôi.

“Không mẹ ạ, lần này con về là để giải quyết mấy việc, xong xuôi con sẽ đi ngay”.

Tôi biết mẹ đã để ý thấy là tôi về người không chứ không mang theo hành lý như mọi khi.

“Mẹ, Tổ Hành đâu ạ?” Tôi cúi đầu xuống hỏi nhỏ.

“Tổ Hành ở trong phòng”.

Tôi bước lên lầu, Tổ Hành đang ôm gối ngồi trên sofa nghiêng người nhìn cảnh sắc bên ngoài, mái tóc đen dài rồi tung làm nổi bật gương mặt tái nhợt của cô.

Nghe tiếng bước chân, cô ấy khẽ quay đầu lại nhìn tôi, tôi cũng nhìn lại cô ấy, vẻ mặt tái nhợt đượm cô đơn của cô làm tôi thấy hơi chua xót.

Có lẽ thấy được vẻ mặt xa lạ lạnh lùng của tôi, một lúc sau Tổ Hành mới nói: “Anh về rồi à”.

Giọng nói của cô ấy cũng đượm vẻ lạnh lùng, hẳn là những việc tôi gây ra cho gia tộc cô vừa rồi khiến cô rất đau lòng.

“Lần này tôi trở về là muốn thương lượng cùng em việc ly hôn của chúng ta”.

Tôi cố gắng nói chậm rãi để giảm thiểu thương tổn ở mức có thể cho cô.

Thà rằng đau một lần rồi thôi còn hơn là để cô sống trong oán hận chất chồng, tôi thực ân hận vì ngày đó tôi đã vô tình gây ra bao oán hận trong Tổ Hành, đến nỗi cô mất đi lý trí và gây ra những việc ác độc với Lăng Quân.

Tốt nhất tất cả nên dừng ở đây, sẽ tốt hơn cho cả cô và tôi.

Những gì tôi làm với Tổ Hành quả thực rất ác độc nhưng đôi khi tôi không có quyền lựa chọn con đường đi của chính mình, nếu như ngày đó Tổ Hành không cùng anh trai thiết kế cho tôi và Lăng Quân sắp bầy thì có lẽ chúng tôi cũng không đến nỗi đi vào cảnh cùng cực như ngày hôm nay.

Tổ Hành thực yêu tôi, bao năm nay vẫn thực yêu tôi nhưng vì sự cố chấp của mình khiến cho cô bị lạc lối ngày càng sâu, có lẽ từ buổi tối hơn 2 năm về trước tôi nói với cô rằng tôi yêu và sắp cưới Lăng Quân Tổ Hành mới trở nên điên cuồng như vậy.

2 năm nay Tổ Hành rơi vào chiếc bẫy mà chính cô giăng ra cho tôi và Lăng Quân, tôi đã theo sự sắp đặt của gia đình cưới Tổ Hành và duy trì một cuộc hôn nhân phẳng lặng để rồi khi tất cả đã hạ màn, tôi chạm vào đích cuối cùng, việc cuối cùng tôi phải làm là kết thúc mọi chuyện, nó cũng đồng nghĩa với việc tôi phải đối diện với việc tổn thương cô lần cuối cùng.

Tổ Hành dường như không nghe thấy lời tôi nói, cô lẩm bẩm: “Anh nói gì cơ?” “Tổ Hành, tất cả đều đã kết thúc rồi, cũng đã đến lúc kết thúc...” Nhìn vẻ đau khổ của cô ấy tôi cũng không đành lòng nói thêm gì nữa.

Cô ấy chậm rãi bước xuống ghế rồi từ từ đi lại phía tôi, nước mắt bắt đầu rơi thành hàng.

“Quân Lâm, anh không thể làm như thế đối với em, sau bao năm như vậy, anh làm sao có thể làm như vậy với em hả?” Nghĩ đến những việc làm độc ác của Tổ Hành vừa rồi, tôi cũng thấy rất mệt mỏi.

“Em biết anh vẫn luôn giận em vì những việc anh trai em đã làm với anh năm đó.

Nhưng không phải là anh đã trả thù anh ấy rồi hay sao? Vì sao còn muốn đối xử với em như vậy?”

Tổ Hành kích động lay lay hai vai tôi.

“Tổ Hành, tôi đã nói với em rất nhiều lần rồi rằng tôi không hề can thiệp vào việc xảy ra vào năm đó, thực ra người cứ can thiệp chuyện đó mãi chính là em.

Nhiều năm đã trôi qua, vậy mà mỗi khi em nhìn thấy Tử Thiện em đều lộ vẻ tiếc hận, tôi biết em đã ước rằng Tử Thiện là con trai của em, có đúng hay không?” “Đúng vậy, vì sao Lăng Quân có thể trở thành mẹ của Tử Thiện? Nếu không phải vì năm đó em bướng bỉnh không chịu nghe lời anh Hạo Hành thì có lẽ Tử Thiện đã là con trai của em rồi, và giờ đây em cũng không phải chịu khổ sở thế này”.

Tôi biết năm đó Tổ Hành vô tội, tôi cũng chưa từng trách cứ Tổ Hành vì điều đó, có điều Tổ Hành vẫn luôn nghĩ sai về chuyện này nên vẫn can thiệp trong lòng: “Tổ Hành, em sai rồi, đến tận hôm nay em vẫn không hiểu ra vấn đề sao?” “Đúng vậy, là cô ấy sai lầm, sai lầm vì quá yêu anh”.

Lâm Tử Đan vọt tới công kích tôi.

“Yêu tôi sao? Yêu tôi là có thể nghĩ ra mọi cách để lừa tôi sao, yêu tôi là có thể không kiêng nể gì thương tổn người khác sao, yêu tôi mà lại danh chính ngôn thuận giết chết con của tôi sao? Chỉ vin vào một từ yêu là có thể bao biện cho những hành động độc ác đó sao?” Lời của Lâm Tử Đan đã khơi dậy nỗi tức giận trong tôi, khiến cho bao căm thù hờn tủi của tôi phát tiết.

“Vậy em hỏi anh, có phải anh vẫn nghĩ là người đàn bà kia là vô tội sao? Em nói cho anh biết là cô ta cố ý bắn tin cho chúng em biết là cô ta mang thai, chẳng qua là vì cô ta muốn mượn đao giết người, chúng em chỉ là giúp cô ta toại nguyện mà thôi”.

Là Lăng Quân sao? Lời nói của Lâm Tử Đan làm cho tôi rơi vào mộng lung, tại sao lại là Lăng Quân cơ chứ? Tôi nhớ rõ lúc ấy Lăng Quân rất uất hận vì bị tôi tính kế mang thai, rồi thái độ ngạo ngược ấy này của nàng lúc ấy, như vậy điều Lâm Tử Đan nói cũng rất có khả năng.

Khi đó thực sự nàng đã bị tôi tổn thương tới cùng cực.

Hóa ra kẻ đầu sỏ gây ra tất cả đau khổ cho Lăng Quân chính là tôi.

Tôi ngửa mặt lên trời than nhẹ, ông Trời, ông định trêu ngươi tôi sao? Tổ Hành nhẹ nhàng cầm lấy vai tôi: “Quân Lâm, việc đã đến nước này rồi, anh trai em cũng đã cùng đường, anh lại muốn bỏ em vậy em còn sống làm gì nữa đâu?” Tôi lùi lại tránh bàn tay của cô ta: “Em yên tâm, anh trai em sẽ không bị làm sao đâu, có điều nhờ em chuyển cáo tới anh trai em, là từ giờ trở đi hãy tránh xa tôi và.....”.

Tôi định nói tới Lăng Quân nhưng lại sửa thành “người nhà” bởi tôi không muốn Lăng Quân lại trở thành mục tiêu tiếp theo cho bọn họ.

Tổ Hành sưng sờ nhìn tôi, cô ngơ ngác một hồi rồi mới xơ lụi vì bất lực.

Lúc này đây trông cô rất giống với lúc tôi nói với cô rằng tôi và Lăng Quân chuẩn bị kết hôn, lúc đó tôi còn chưa bị sắp bẫy anh trai của Tổ Hành.

Lúc đó Tổ Hành cũng rất đau khổ và tôi cũng đã vỗ về an ủi cô nhưng lúc này đây tôi không thể tiếp tục làm như thế bởi vì tôi muốn Tổ Hành hiểu rõ rằng tình yêu và tình thương là hai việc hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa tôi không thể tiếp tục đóng kịch giả bộ rằng tôi yêu Tổ Hành và phủ nhận tình yêu của tôi dành cho Lăng Quân.

“Quân Lâm, chẳng lẽ anh đã quên quãng thời gian tốt đẹp mà hai ta đã có với nhau hay sao? Chẳng lẽ anh không hề yêu em chút nào sao?” Tổ Hành run run truy vấn.

Quả thực giữa tôi và Tổ Hành đã có một thời gian tươi đẹp bên nhau, đó là khi cả hai còn rất trẻ nhưng những năm gần đây giữa chúng tôi đã xuất hiện thêm rất nhiều người, nhiều việc cũng đã xảy ra khiến cho cả hai không thể trở lại như lúc ban đầu.

“Tôi đã từng yêu em nhưng từ nhiều năm trước tình yêu đó đã không còn nữa”.

“Là vì Lăng Quân sao?” Tổ Hành hỏi.

“Đầu tiên tôi đã nghĩ là vì có Lăng Quân ở cạnh nên tôi mới không còn tình cảm với em nhưng sau đó tôi mới phát hiện sự thật không phải thế, khi Lăng Quân rời đi trang viên một thời gian, tôi mới biết là dù không có Lăng Quân tôi cũng không thể nào yêu em” “Vì sao, vì sao lại thế? Em yêu anh như vậy mà sao anh lại thế hả?” Tổ Hành tuyệt vọng nấc lên.

“Yêu một người và không yêu một người đều không cần có lý do”.

Tôi không đành lòng nhìn Tổ Hành giãy giụa nên quay lưng rời đi.

“Giấy tờ ly hôn tôi sẽ cho luật sư mang tới cho em”.

Cứ như vậy tôi rời đi mà không hề ngoảnh lại, một tia do dự cũng không có, có lẽ không còn tình yêu nên những việc tàn nhẫn như vậy con người ta đều có thể làm.

Sau lưng tôi vang lên tiếng khóc rống của Tổ Hành, tiếng Lâm Tử Đan mắng mỏ, tôi biết ngày hôm nay tôi nói lời vĩnh biệt không chỉ với Tổ Hành mà còn với cả kỷ ức của những năm tháng thanh xuân.

Ba đứng ở giữa hành lang nhìn tôi rời đi, ông hét lên: “Đứng lại, Quân Lâm, mày đang có một cuộc sống cực kỳ hoàn mỹ, vì sao cứ cố chấp như vậy hả?” “Ba, nhiều năm về trước, khi bắt đầu gặp gỡ Lăng Quân con đã là một tội nhân, cho dù cuộc sống có mỹ mãn đi chăng nữa thì tâm hồn của con cũng đã sớm bị bóp méo đến dị dạng rồi”.

“Mày sẽ bị mang tiếng xấu suốt đời”.

Tôi lắc đầu rồi kiên quyết bước đi, thú thực lúc có Lăng Quân ở bên tôi rất quan tâm tới tiền tài, danh vọng và quyền lực nhưng lúc mất đi nàng rồi tôi mới nhận ra rằng tất cả những thứ đó chỉ là phù du nếu như thiếu vắng nàng.

Ra khỏi phòng trời đã tối đen, con đường lát đá cuội nhỏ thấp thoáng dưới ánh đèn đường, thần kinh tôi như giãn mở sau khoảng thời gian căng thẳng áp lực.

Thời gian sẽ là phương thuốc chữa lành mọi vết thương, cuối cùng tất cả đều đã trôi qua, tại thời điểm thanh thoi này tôi lại nhớ Lăng Quân da diết.

“Phu nhân đâu?”.

Tôi gọi điện về Diệp trang.

“Hôm nay tiểu thư Tâm Duyệt tới chơi, phu nhân đang dẫn tiểu thư đi tham quan Diệp trang”.

Anh trầm trả lời: “Thiếu gia có cần phu nhân ra nghe điện thoại không ạ?” “Không cần đâu, tôi cũng sắp về tới nơi rồi”.

Gác điện thoại sau tôi chuẩn bị mở cửa xe bước vào thì ánh đèn chói lóa ập tới, kèm theo đó là một chiếc xe lao điên cuồng về phía tôi.

Trong lúc hỗn loạn tôi chỉ kịp thấy Tổ Hành mở cửa bước từ trên xe xuống, tôi không kịp phản ứng gì liền lập tức rơi vào hắc ám.

29. Chương 30: Phiên Ngoại Ước Nguyên

Đối với đại đa số mọi người thì tết là một dịp đoàn viên vui vẻ nhưng riêng tôi thì thấy Tết là thời điểm phiên toái nhất nếu như bạn có một gia đình nhà chồng nhiều quy củ và một người chồng như Quân Lâm.

Trước tết một tháng mẹ đã lịch kịch các công tác chuẩn bị, bà đưa tôi đi tới tất cả các cửa hàng bán đồ tết để sắm sửa vật phẩm cho đợt tết dù rất nhiều trong số đó không ai động tới lần nào. Trong đồng đồ đặc như núi đó tôi thường để ý nhất đó là những bức tranh cát tường treo ngày tết và những viên ngọc ruby lấy may. Thú thực tôi chưa từng nghe ai nói rằng ngọc ruby có thể mang lại may mắn an khang cho ai đấy cho đến khi người chuyên bán ngọc gỗ cửa nhà tôi để tiếp thị ngọc ruby.

Ông ta tươi cười quảng cáo liên miện về tính năng của ngọc ruby, đặc biệt là viên ngọc đỏ rực nằm trên bàn, cuối cùng ông chốt lại một câu: “Đây không phải là viên ngọc bình thường. Viên ngọc này đã từng được làm tế phẩm trong những nghi thức thiêng liêng của những ngôi chùa lớn, nó có thể mang tới cho chủ nhân một cuộc sống mỹ mãn hạnh phúc nên đương nhiên sẽ là một vật cát tường cho dịp năm mới này. Tôi nghe các thầy sư nói vào lúc giao thừa chỉ cần đứng trước viên bảo ngọc này cầu xin những điều ước nguyện, lập tức ước nguyện đó sẽ thành sự thật ngay trong năm tới”.

Nghe ông ta nói xong tôi khẽ nhủ mày, một viên ruby để tượng trưng cho tình yêu vĩnh cửu thì tôi có nghe nói tới nhưng ngọc ruby để mang lại may mắn cát tường thì đúng là lần đầu tiên nghe nói. Hơn nữa khi nghe ông ta phát giá viên bảo ngọc này tôi không khỏi ngạc nhiên vì giá của nó gấp 2 lần giá viên ruby bình thường. Tôi nghĩ đơn giản là cứ cho rằng viên ngọc này có thể ứng linh những lời nguyện cầu cũng không nên phung phí quá nhiều tiền cho nó nhưng chưa kịp có ý kiến thì mẹ đã ký tên lên tờ hóa đơn mua bán.

Sau đó mẹ cất công thiết kế chỗ đặt viên bảo ngọc này sao cho trịnh trọng và phối hợp tất cả các đồ đặc khác trong nhà theo tông màu đỏ của viên ngọc như sofa, thảm, rèm cửa....và còn có chúng tôi nữa.

Vì gia đình có truyền thống may quần áo mới vào dịp tết nên mẹ yêu cầu thợ may may cho tất cả mọi người quần áo theo tông màu đỏ, đến nỗi Tâm Duyệt vừa tới đây đã reo lên: “Oa, sao lại tưng bừng rộn ràng thế này, quả thực em chưa từng thấy không khí như thế này ở đây nhé”

Quả thực là cả nhà được ánh lên sắc đỏ rực bởi sự bài trí của mẹ. Lúc tôi thử bộ đồ mới, Tâm Duyệt lại cảm thán thêm lần nữa: “Thật là đáng yêu nha”. Tôi đứng trước gương cười trừ, trong gương là tôi với váy đỏ, áo đỏ choàng bên ngoài, găng tay đỏ, mũ đỏ....tôi không thể ngăn mình tưởng tượng mấy hôm nữa tôi sẽ cầm thêm túi màu đỏ, đi giày đỏ, đeo trang sức màu đỏ thì trông tôi giống vật thể gì nữa.

Nhìn sang Ninh thẩm tôi cũng phì cười vì cả người thím cũng đỏ rực giống tôi.

“Chị cảm giác thế nào?” Tâm Duyệt trêu ghẹo, tôi biết thừa là Tâm Duyệt đang cười đến phát nghẹn trong lòng.

“Tốt lắm, ngoại trừ cảm giác mình giống như một cái bao lì xì”. Tôi không hề đổi sắc mặt thản nhiên nói.

“Haha..”. Tâm Duyệt rốt cuộc không nhịn được mà cười ồm lên khiến cả mẹ đang đứng bên cạnh cũng khẽ nở nụ cười.

Tôi khẽ liếc nhìn viên ngọc ruby đang nằm chình ịch bên cạnh mà trầm nghĩ trong lòng: “Tất cả đều là tại người, nếu người không giúp ta hoàn thành ước nguyện sang năm ta sẽ ném người vào sọt rác”.

Vài ngày tiếp theo tôi lại phải đối mặt với vấn đề mới đó là bánh mật. Tuy ngày thường mẹ ít khi mó tay vào bếp núc nhưng vào dịp tết mẹ luôn trực tiếp vào bếp làm bánh mật, đó là một tập tục bao đời của gia tộc này. Tôi nhớ hồi mới tới trang viên hơn 6 năm về trước tôi đã từng thắc mắc hỏi mẹ là tại sao mình không ra khách sạn mua về ăn cho ngon, cần gì phải vất vả làm làm gì? Kết quả là mẹ răn dạy tôi một bài: “Làm sao có thể làm thế được? Bánh mật là tượng trưng cho cuộc sống gia đình hòa thuận êm ấm, nữ chủ nhân trong gia đình phải tự tay làm mới thể hiện được lòng thành chứ. Tục lệ này là từ bà cố của Quân Lâm đề ra, vào dịp năm mới nữ chủ nhân phải tự tay làm bánh mật cho từng thành viên trong nhà ăn, như vậy mới biểu đạt được lòng thành”.

Lúc đó tôi đã rất khiêm tốn vâng dạ tỏ vẻ đã hiểu được lời dạy của mẹ nhưng ngay sau đó tôi tự tổng kết một câu: Nhà giàu lắm tập tục phiền toái.

Bình thường bánh mật sẽ được làm từ gạo nếp và gạo tẻ nhưng gia đình tôi vì muốn biếu đạt lòng thành nên dùng toàn gạo nếp để làm bánh. Hàng năm mẹ đều là người chủ trì làm bánh, di Thanh hỗ trợ chính còn tôi chỉ lằng xằng quanh quẩn giúp mấy việc vặt. Mẹ cũng biết tôi không có tài nấu nướng nên cũng không cần vịn gì tôi bao giờ nhưng buổi tối hôm nay Quân Lâm nhìn thấy mẹ bận rộn ở bếp anh lại nghìn tôi nghiêm túc nói: “Em cũng nên học nấu nướng một chút, sau này sẽ có lúc em sẽ phải tự tay làm”.

“Thì cứ đợi tới sau này đã”. Tôi dựa vào sofa hững hờ trả lời anh.

“Thật à?” Quân Lâm nhẹ nhàng đáp trả một câu. “Mà năm nay anh và Tử Thiện đang mong được ăn bánh mật chúc phúc của em đây”.

“Anh nói thật sao?”. Tinh thần tôi phấn chấn sau câu nói của Quân Lâm, tôi vội vã bật dậy hỏi. “Có việc đó thật à?”

Nhất thời trong lòng tôi nổi lên nhiệt huyết làm bánh nên sáng hôm sau tôi vội chạy xuống bếp tham gia vào hàng ngũ làm bánh mật.

“Ui da, sao con lại xuống đây sớm thế này?”. Mẹ hết sức ngạc nhiên khi thấy tôi lò dò xuống bếp vào sáng sớm.

“Tự nhiên con lại thích làm bánh mật, mẹ cho con học với nhé!”. Tôi vui vẻ đáp lời bà.

“Thế thì còn gì bằng, mẹ chỉ sợ con không thích học mà thôi”. Mẹ vui mừng kéo tôi lại gần rồi nhiệt tình chỉ bảo cho tôi. Vì Tử Thiện yêu quý của tôi tôi thế sẽ làm được món bánh mật ngon nhất dành cho bé.

“Em có thể dừng làm ờn khi người khác đang xem tivi được không?” Quân Lâm không kiên nhẫn nói.

Tôi vừa ra sức đảo gạo nếp rang vừa vô tội nói: “Thế anh có thể ngừng xem tivi ở phòng bếp được không? Xem ở phòng khách không phải tốt hơn nhiều sao?”

“Em nhìn em kìa, biết mấy giờ rồi không mà còn cặm cụi làm bánh mật ở đây?”. Tôi hoảng hốt nhìn lên đồng hồ đã thấy gần 12 giờ, đột nhiên nhớ tới điều gì tôi vội chạy khỏi phòng bếp ào tới trước viên ruby, trong đầu khê niệm: “Ruby thần linh...”. Tuy người ta nói rằng việc cầu nguyện phải thực hiện vào đêm giao thừa nhưng vì biếu đạt lòng thành nên cứ 12 giờ đêm nào tôi cũng đứng trước viên ruby cầu khẩn: “Ruby linh thiêng, ngài nhất định phải...”

“Em đang làm gì thế?”. Sau lưng tôi truyền tới giọng nói đầy hoang mang của Quân Lâm.

Tôi xoay người lại kiên nhẫn nói: “Em đang cầu nguyện”.

“Em nói gì cơ?”

“Người bán ngọc có nói là chỉ cần vào lúc giao thừa hướng viên bảo ngọc này cầu xin ước nguyện, trong năm tới ước nguyện đó sẽ thành hiện thực”.

Quả nhiên Quân Lâm lộ vẻ mặt khó tin: “Em tin những gì ông ta nói à?”

“Dù gì cũng đã bỏ ra bao nhiêu tiền mua rồi, vì sao lại không thử dùng chứ? Chẳng phải việc gì cũng nên thử cho biết sao?” Tôi có chút lo lắng.

Quân Lâm đột nhiên chuyển đề tài: “Em không phải nói là vào đêm giao thừa mới cầu nguyện sao, vì sao vừa rồi lại...”

“Em đề phòng nhớ đêm giao thừa bận bịu quá nên phải cầu xin bảo ngọc trước một chút để ngài ấy chứng giám sớm hơn”. Nói xong chính tôi cũng cảm thấy mình thật là nực cười.

Quả nhiên Quân Lâm nghe xong không nín được ngửa đầu lên trời cười ha ha làm cho tôi thấy xấu hổ vô cùng.

Nháy mắt đã tới đêm giao thừa, lồng đèn đỏ được thắp lên, tranh tết dán tại cửa chính, ngoài trời tuyết rơi trắng xóa, không khí rét lạnh càng làm cho ánh pháo bông thêm diễm lệ.

“Mẹ...”. Tôi mơ màng nghe thấy có người gọi mình.

Mở mắt ra tôi nhìn thấy Tử Mĩ, trong lòng hơi có chút mất mát: “Sao thế con yêu?”

“Mẹ, mẹ nhanh dậy đi, ba và mọi người đã trở về rồi”. Tử Mĩ dùng sức kéo tay tôi.

Tôi chợt nhớ là vừa rồi mới vào phòng thay quần áo, tiện ngả lưng một lát không ngờ lại ngủ quên đi mất, có lẽ mấy hôm vừa rồi bị mệt mỏi quá đấy.

Trước lúc sang năm mới, ba và Quân Lâm thường đi tế lễ tổ tiên, đây cũng là một loại tập tục mà mẹ đã từng nói với tôi. Gia đình này nhiều tập tục quá, tôi thật không dám khen tặng.

Lúc ba và mọi người trở về, tôi dắt Tử Mĩ ra ngoài chào đón, không ngờ trong đám người tiến vào còn có chú Quân Lâm và Mục Thanh Vân.

“Đã lâu không gặp”. Mục Thanh Vân mỉm cười nói.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp”. Tôi biết nụ cười của mình lúc này rất gượng ép nhưng theo lý thuyết mà nói thì bọn họ không nên xuất hiện ở đây.

“Ba mẹ tôi đi Nam phi du lịch, hai chúng tôi không biết đi đâu nên đành phải tới đây xin bữa cơm”. Mục Thanh Vân có lẽ đã nhìn ra sự ngạc nhiên của tôi trước sự xuất hiện của anh ta và Lâm Tử Đan.

“Có làm sao đâu. Nhà bác hoan nghênh còn không kịp nữa là”. Mẹ vui vẻ nói.

Lâm Tử Đan ngượng tôi một cái rồi cầm tay mẹ: “Bác, cháu rất nhớ bác”.

Quả thực đã lâu Lâm Tử Đan không có tới đây, lần gặp gần đây nhất là vào dịp sinh nhật mẹ tổ chức cách đây 6 tháng, còn lại cô ta chưa từng xuất hiện ở trang viên từ sau khi tôi trở về.

Cũng như mọi năm, vào đêm giao thừa ba sẽ uống say và đương nhiên chú Quân Lâm và Quân Lâm cũng phải bồi ông rượu, năm nay lại có thêm Mục Thanh Vân nên tiếng chúc tụng hô vang, rượu chả mấy chốc hết cả chai.

Mọi người đang ăn uống say sưa thì Lâm Tử Đan cầm chén rượu của Mục Thanh Vân nói: “Đừng uống nhiều nữa, ăn chút gì đó đi đã anh”.

“Ui da, mới thế đã đau lòng rồi hả cháu, riêng về điểm này cháu còn phải học Lãng Quân nhiều đấy”. Ba trêu ghẹo.

Tôi không chú ý tới lời nói của mọi người bởi lúc này tôi còn đang đắm chìm trong thành quả lao động của mình là bát bánh mật.

Lâm Tử Đan đột nhiên nói: “Tổ Hành và Phương Nguyên sẽ làm đám cưới vào cuối tháng này ở Mĩ, Quân Lâm, anh đã biết chưa?”

Gì cơ, Tổ Hành và Phương Nguyên? Tựa hồ không chỉ mình tôi ngạc nhiên mà tất cả mọi người đều ngạc nhiên trừ bỏ Quân Lâm, quả thực tôi chưa bao giờ thấy Quân Lâm tỏ ra ngạc nhiên trước những tình huống như vậy.

“Việc này Phương Nguyên đã nói cho anh từ mấy hôm trước rồi”. Quân Lâm lạnh nhạt nói.

Mọi người lâm vào trầm mặc vài giây, Mục Thanh Vân phá tan bầu không khí bằng điệu cười tự nhiên: “Như vậy cũng tốt dù gì Phương Nguyên cũng thích Tổ Hành rất nhiều năm rồi”.

Phương Nguyên và Tổ Hành sao? Bọn họ đã xảy ra những việc như vậy sao? Tôi vẫn bị kinh hách bởi tin tức này.

Lâm Tử Đan nhìn về phía tôi: “Xem ra lần này Tổ Hành đã hoàn toàn hết hi vọng, không ai có thể tưởng tượng được là sau bao nhiêu năm tranh đấu, người chiến thắng lại vẫn là cô”. Về mặt cô ta được về cô đơn.

“Tại sao lại là tôi mà không phải Phương Nguyên chứ?” Lần này tôi phản ứng rất nhanh nhưng kết quả thu được lại là một tràng cười của mọi người.

Mục Thanh Vân nâng chén: “Nào, chúng ta chúc mừng cho Phương Nguyên nào!”.

Bọn họ lại vui vẻ cụng ly tiếp, tôi lại tiếp tục chờ đợi đến màn tráng miệng bằng bánh ngọt của mình.

“Đây là cái gì vậy chị?”. Tử Thiện chỉ tay vào bát bánh trước mặt.

“Đây là bánh mật do chính tay chị làm đấy nha”. Tôi vội vã trả lời.

“Sao anh lại không có?” Quân Lâm giận dỗi.

“Bởi vì không có nhiều thời gian nên em chỉ kịp làm một chén thôi”. Kỳ thật tác phẩm của tôi liên tục thất bại nên thành phẩm chỉ có bằng này.

“Bánh này có ăn được không ạ?” Tử Thiện nhìn thấy chiếc bánh với hình thù kì quái có vẻ ngán ngẩm.

“Đương nhiên là ăn được rồi, tuy rằng hình dáng không đẹp lắm nhưng hương vị rất ngon nha. Tranh thủ còn nóng em ăn đi”.

Lâm Tử Đan xen vào: “Xin cô đừng làm khó Tử Thiện nữa đi. Làm sao có thể ăn được thứ này?”.

“Làm sao không thể ăn, nếu không ăn được thì tôi tự phạt 3 chén”. Tôi nóng nảy.

“Thế nếu ăn ngon thì sao ạ?”. Tử Thiện hỏi.

“Nếu em ăn thấy ngon thìnhận chị làm mẹ đi”.

Tôi không nghĩ ngợi gì mà thốt ra câu đó khiến mọi người lại lâm vào trầm lặng, tất cả đều ngạc nhiên nhìn tôi khiến không khí trở nên căng thẳng, tôi cũng áp lực đến nỗi nghe thấy tiếng tim đập của chính mình.

Nhìn vẻ lúng túng của Tử Thiện tôi cũng cảm thấy hối hận vì đã nói ra câu đó. Cũng may Quân Lâm cười rộ lên: “Lăng Quân à, em càng ngày càng thích đùa đấy!”. Nhìn thấy mọi người đều nở nụ cười gượng ép tôi không biết nói gì cho phải, Quân Lâm khẽ liếc về phía tôi ý bảo tôi giả bộ cười cho xong chuyện.

Mẹ xoa xoa mồ hôi trán: “Nhưng lần sau đừng đùa như thế nhé!”.

Đùa đầu mà đùa, tôi nói là thực mà chỉ có điều không ai hưởng ứng mà thôi. May mắn thay không khí vui vẻ không giảm bớt vì câu nói hớ của tôi mà còn trở nên sôi động hơn, tiếng cười nói vang vọng khắp căn nhà. Tôi sung sướng nhìn Tử Thiện cầm đĩa ăn sắn sắn sắn chiếc bánh tôi làm, trong lòng tôi dâng lên niềm hạnh phúc vô hạn, chỉ cần bé ăn hết những gì tôi làm tôi đã thỏa mãn lắm rồi.

Đưa Quân Lâm về phòng rồi sắp sớ cho anh xong, tôi tựa lưng cửa sổ nhìn xuống ngoài sân, bên ngoài Tử Thiện và Tử Mi đang vui sướng bắn pháo bông. Cách đây vài ngày Tử Mi đã nói với mẹ là năm ngoái bé được bắn pháo bông vào tết nên mẹ đã chuẩn bị rất nhiều pháo bông cho hai bé. Tôi định đi xuống chơi cùng các bé nhưng lại ngại vì câu nói đùa của mình lúc này làm Tử Thiện ngượng ngùng nên tôi đành phải tránh mặt đi một lát. Vừa tắm gội xong quay ra tôi đã thấy Quân Lâm tỉnh rượu ngồi tựa vào mép giường xoa huyệt Thái Dương.

“Sao anh tỉnh sớm vậy?”. Vừa rồi không phải đang say khướt sao.

“Thực ra anh không uống nhiều lắm”. Nghe Quân Lâm nói xong tôi thầm lẩm bẩm trong lòng, không say làm sao lại giả bộ say bất tỉnh như vậy chứ. Làm tôi phải mất công dìu anh về phòng, hầu hạ anh lên giường ngủ, bực quá, xem ra đêm nay tôi bị anh lạm dụng rồi.

Quân Lâm lại hỏi: “Sao em không xuống chơi với các con?”

Tôi vừa lau tóc vừa nói: “Em không muốn đi, không biết Tử Thiện nhìn thấy em sẽ nghĩ gì nữa!”.

Quân Lâm lúc này mới chậm rãi nói: “Anh biết em đang nghĩ gì mà, cứ an tâm, đợi cho Tử Thiện lớn hơn một chút sẽ tự hiểu ra vấn đề”.

Nghe Quân Lâm nói tôi càng thấy áy náy nên uể oải gật đầu: “Em cũng biết là vì em không tốt.”

“Anh vẫn định là đót cho Tử Thiện lớn hơn một chút, biết suy nghĩ đúng sai sẽ lựa lời nói với bé tất cả”.

“Em cũng không định nói ra những câu nói đầu nhưng chẳng hiểu vì sao cứ thốt ra như vậy, còn tưởng rằng ngọc ruby sẽ giúp em cơ đấy!”. Tôi phụng phịu giải thích với Quân Lâm. Xem ra ước nguyện lần này khó thực hiện được rồi.

Quân Lâm tựa hồ tức giận: “Ý em là em đang hi vọng ngọc ruby sẽ giúp em làm những việc quan trọng như thế này sao?”

“Em chỉ định thử vận may thôi mà”. Mặt tôi đỏ lên vì xấu hổ.

“Em năm nay bao nhiêu tuổi rồi hả, nói chuyện cũng không suy nghĩ gì cả...”. Đang lúc Quân Lâm ra bộ trượng phu nghiêm khắc trách mắng thì Tử Thiện đột ngột mở cửa phòng: “Bà nội bảo em lên gọi hai người xuống bắn pháo hoa, nhanh chút nhé anh Quân Lâm.... và cả...”

Tử Thiện nói xong quay sang nhìn tôi một cách ngây thơ rồi một lúc sau mới bật ra một từ: “Mẹ..”. Sau đó bé xoay người chạy mất.

Tôi hoàn toàn ngây dại quay sang Quân Lâm như chiếc máy: “Anh nghe thấy Tử Thiện gọi em là gì chưa?”.

Không thể tượng tượng được lần này Quân Lâm cũng ngạc nhiên tới á khẩu. Tôi mừng rỡ như điên: “Anh nghe thấy không? Tử Thiện gọi em là mẹ đấy!”. Trong cuộc đời tôi đây có lẽ là thời khắc hạnh phúc nhất, chẳng lẽ đây chính là truyền thuyết nhân quả mà người ta vẫn nói hay sao.

Quân Lâm như bừng tỉnh và câu đầu tiên anh nói lại là: “Nhưng mà tại sao bé gọi em là mẹ mà lại gọi anh là anh?”.

Câu hỏi này của Quân Lâm tôi không thể giải đáp, nghĩ một lúc tôi mới thốt lên: “Thì lúc em bảo bé là nếu bánh mật ngon bé sẽ nhận em làm mẹ nhưng không nói là sẽ nhận anh làm ba nha..”.

Sắc mặt Quân Lâm như trầm xuống ngược hẳn với vẻ mặt hưng phấn của tôi.

“Quân Lâm, anh xem, ngọc ruby thật là linh nghiệm nha, năm mới còn chưa tới mà ước nguyện của em đã thành hiện thực rồi”. Tôi hoa chân múa tay vui sướng túm lấy góc áo của Quân Lâm.

“Anh cũng mau mau cầu xin ngọc ruby để Tử Thiện nhanh chóng nhận anh làm ba đi”. Mặt Quân Lâm lúc này còn đen hơn cả đáy nồi nên tôi cũng không tiếp tục trêu chọc anh nữa mà chạy ào xuống nhà bắn pháo hoa cùng bọn trẻ.

Nhoáng cái tới 12 giờ đêm mà không thấy Quân Lâm đâu, mẹ kêu tôi đi tìm anh, vào trong nhà tôi mới thấy Quân Lâm đang lén lút đứng trong phòng khách không hề nhúc nhích.

“Anh ở trong này làm gì vậy?”. Tôi lặng lẽ đi tới sau lưng anh.

Quân Lâm run lên chậm rãi quay người lại nhìn tôi rồi cất giọng rất không tự nhiên: “Không có gì”.

Tuy rằng trong phòng sáng rực ánh đèn với không khí ấm áp nhưng tôi vẫn nhìn rất rõ viên ngọc ruby đang tỏa ra linh khí lạnh buốt ở sau sau lưng anh, xem ra ngay cả Quân Lâm hô phong hoán vũ cũng có ngày phải cúi mình cầu xin ngọc ruby thỏa mãn ước nguyện của mình.

Kết thúc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu>